DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

00:00

Biri Sizi Düşünüyor

N.G. KABAL

MARTI

00:00 Biri Sizi Düşünüyor
Yazar adı: N. G. Kabal

Yayıma Hazırlayan : Zeynep Hilal Kahraman
Editör : Zeynep Güveli
Sayfa Tasarım : Derya Balcı
Kapak Tasarım : Meral Karduz

Tür : Genç Yetişkin
Kitap No : 2301

1. Baskı: Ekim 2021
ISBN: 978-625-448-663-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

©N. G. Kabal
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şt.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

00:00

Biri Sizi Düşünüyor

N.G. KABAL

MARTI

Bu kitabı kendini kaybedenlere,
kendini arayanlara ve kendimi bulmamı sağlayan
N'ye ithaf ediyorum.

GİRİŞ

Müzik.

Işıklar.

Gitgide yükselen ısı...

Dağılan saçlar ve terden üzerimize yapışmış kıyafetler.

Ve yine müzik.

Daha çok müzik...

Dans etmenin insanın ruhunu tüketen bir tarafı da vardı.

"Burası çok soğuk," dedi. "Biraz odun toplamaya gideceğim." Ona bakıp elimdeki su şişesini havaya kaldırdım gülümseyerek. Mavi gözleri ışıldadı, her şeyi başıma saran o mavi gözleri.

Cebimdeki telefon yine titredi.

Yine annem.

Yine sadece nerede olduğuma, ne yaptığıma dair bir sürü mesaj.

Yine yetersizlik hissi...

Etrafta kimse olmadığını bilmeme rağmen beni duymaları için, burada olduğumu bilmeleri için müziğin sesini daha çok açtım. Onunla burada olmayı seviyordum ama artık bütün bunlara bir son vermem gerektiğini de biliyordum. Şöminenin yanına oturdum,

bir sürü şey gölgeler hâlinde üzerime yığılmaya başladı. Siyaha boyanmış saç tutamlarımı yüzümden çekerek ona baktım.

Onu öpmek istiyordum.

Onu öldürmek istiyordum.

Bir sigara yakıp gözlerimi kapattım. Kendimi her şeyin hâkimi gibi hissediyordum; dünya sadece benim için dönüyor, herkes avucumun içinde ve doğa benim parmak izimden yaratıldı.

Kapı açıldı, elinde odunlarla birlikte içeri girdi. Düşündüğüm her şeyi duymuş gibi gözlerindeki ışıltı yok olmuştu. Elbette, her şeyden haberi vardı. Biraz sonra onu terk edeceğimden de... Bu aptal kulübeyi ayarlayan o olmasına rağmen ona gitmesini söyleyecektim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Çoktan anlamıştı. Bu hâlini biliyordum. Biraz sonra beni manipüle edip, etkisiz hâle getirmeye çalışacaktı ama bu defa izin vermeyecektim.

Yerden destek alarak ayağa kalktım. Üzerimde siyah bir şort vardı ama havanın kaç derece olduğu umurumda değildi, soğuktan donmak da umurumda değildi.

Pencereleri açtım.

Dışarıdaki karın ve buzun kokusunu alabiliyordum.

Gülümsedim.

Hiçbir şey umurumda değildi. Önemli olan sadece bendim, her zaman ben.

"O hâlde sana bu konuda iyi şanslar," dedim. Bir yanım, kar tanesinin değdiği ufacık bir yanım, ona bakarsam vazgeçemeyeceğimi söylüyordu. İkimiz de onun benim için ne kadar iyi olduğunu

biliyorduk; beni bu hâle getirenin, beni mükemmele ulaştıranın o olduğunu biliyorduk ama beni buna o kadar inandırmıştı ki sonunda canımı yakan tüm insanları içimden çıkarıp attığımda onun da sonunun geldiğine inanmıştım. "Çünkü sen de benim bir fikrim olduğunu unutuyorsun."

"Mükemmele takıntılısın," dedi sakince. Çoğu zaman sakindi, sesini bana karşı yumuşak tutmaya özen gösterirdi. Ürkütücü bir hâkimiyeti vardı her şey üzerinde. "Etrafına mükemmel duvarlar ördüğünde bir gün oradan ayrılmak isteyeceğini hesaplayamıyorsun ama." Bir ayağını diğerinin önüne kırdı, düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gülümsüyordu.

"Artık gitmen gerekiyor, bu bir oyun değil." Geri adım atmadım ama pencereleri kapattım. Sesimde ufacık bir tereddüt bile yoktu.

"Beni özlemeyeceğine söz verirsen giderim."

Yüzünü incelemek için kendime çok fazla zaman vermedim. Ama bunun gerekli olduğunu biliyordum. O da biliyordu, sadece kabul etmek istemiyordu.

"O çatıya tek başına çıkmayacaksın, hız trenine binmeyeceksin, eğer yalnız devam etmek istiyorsan bu kadar çok içki içmeyeceksin, hayatına getirdiğim bütün kötü şeylerden de kurtulacaksın."

Burnumdan derin bir soluk aldım. Ciğerlerim, yapacağım şeyden haberdarmış gibi beni daha derin nefesler almaya zorluyordu. İlk defa gözümden bir damla yaş aktı.

"Senin kötülüğün benim hayatımı kurtardı," diye fısıldadım. "Ben çocuktum, ben yalnızdım; sen bana karanlığı öğrettin hatta karanlığı üzerime giyebileceğimi... Sen bana karanlıkta da görebileceğimi gösterdin ve ben gördüğüm her şeyi çok sevdim."

"Hayır," derken yüzünde veda yüklü bir keder vardı. "Bunu anlamalısın. Başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama öz-

lemeyeceğine söz ver. Sonra gideceğim ve beni bir daha görmeyeceksin ama en önemlisi beni bulmaya kalkmayacaksın, anlıyor musun? Asla peşime düşmemelisin."

"Söz veriyorum." Yine tereddüt etmedim.

"Seni bulduğum zaman," dedi. *"Hatırlıyor musun? Gözlerini kapat."*

Müziğin sesini daha çok açtım, pencereleri açtım, onun çıkıp gitmesi için kapıyı açtım, bir duvar kenarına gittim. Duvara yaslandım, kayarak yere oturdum. Ellerimi kulaklarıma bastırdım, gözlerimi kapattım.

Beş yaşında gözlerimi açtığımda gülümseyerek bana bakıyordu.

On altı yaşımda gözlerimi açtığımda bana öğrettiği gerçekle yüz yüze geldim.

Gitmişti.

Hayır, gitmemişti.

En başından beri hiç kimse yoktu zaten.

Hiç kimseye ihtiyacım yoktu.

***

Gözlerimi açtım ve birkaç dakika sonra çalacağını bildiğim alarmı susturmak için elimi uzattım. Terden saçlarım alnıma yapışmıştı. Ecem'in kapının girişinde olduğunu geç fark ettim, o bilmiş ifadesiyle bana bakıyordu.

"Yine onu gördün değil mi?"

Toparlanmak için örtüyü üzerimden sıyırıp banyoya gittim. Bu kâbusu tekrar tekrar yaşamaya devam edemezdim. Bir noktada herkes kendi yoluna gitmek zorundaydı. Bir noktada herkes yaptıklarının bedelini ödemek zorundaydı.

"Kâbuslar sadece yorgunluk belirtisidir," diyerek pas geçtim onu. Yüzümü yıkarken peşimden banyoya gelmişti. İki avucunun arasında sıktığı buharı tüten çay fincanından bir yudum aldı.

"Nasıl bu kadar pervasız olabilirsin? İnsan terk ettiği sonra da bir daha haber alamadığı muhtemelen ölmüş sevgilisini rüyasında gördüğünde en azından yatakta birkaç dakika durup tavanı falan izler, bak ağlamanı ummayı geçtim artık." Aynadan ters ters bakmakla yetindim.

Ona cevap vermemek için diş fırçasını resmen ağzıma tıktım ve omuz silktim. Benim iflah olmayacağımı söylerken nihayet beni rahat bıraktı.

Birini sevmenin cesaret gerektirdiğini biliyordum, sevmek başlı başına bir devrimdi ama bana kalırsa bir insanın asıl savaşı sevdiği kişiyi terk ettiği zaman başlıyordu. Bu da benim gibi kendiyle kafayı bozmuş insanların yapacağı türden bir şeydi. Hayatla baş etme şeklimiz buydu.

Düşündüğüm zaman, sevdiğim birinden vazgeçmek bile beni rahatsız etmiyordu; rahatsız edici olan hayatın boyunca verdiğin bu kararla yaşamak zorunda olmaktı, diğerlerinin anlamadığı da buydu.

1. BÖLÜM: KURAMLAR

Biriyle tanışmak yeni bir yolda yürümeye benziyor. Bazen "Ben bu yolda hiç tökezlemem," diye düşünüyorsun çünkü hep yokuş çıktıktan sonra dümdüz bir caddeye adım atmışsın. Kalabalığı bir saniye için benimsiyorsun sonra ayağın takılmasa da kalabalık üzerine geliyor, yolda yürüyebiliyorsun ama insanlarla baş edemiyorsun; insanlar itiyor, yol hiç bitmeyecek sanıyorsun ama yol hep bitiyor, sen sadece başka bir yola çıkan caddelerden geçiyorsun. Bazen, şanslıysan kaldırımlarda dinlenebiliyorsun. Bazı sokaklarda öyle güzel müzikler çalıyor ki tekrar tekrar oradan geçmek istiyorsun.

İsmim, Nazlı Aladağ. Saçımı sıkı bir atkuyruğu yapmayı ve sınıf birincisi olmayı severim.

Elimden kayan ve muhtemelen asla teslim etmeyeceğim makaleyi yerden alıp kollarımın arasındaki defterlerin arasına sıkıştırdım. Doğrulup yeniden panoya baktığımda hemen arkamda toplanmış grubun mırıldanmalarını ve seslerindeki alayı net bir şekilde duyabiliyordum ama bu onları asla rahatsız etmiyordu. Gözlerim, panoda asılı final notlarının üzerinde biraz daha dolandı. Kaşlarımı çatarak topuklarımın üzerinde döndüm. Sınıf arkadaşlarımın çoğunlukla aptal olduğunu düşündüğüm günlerden biriydi, bu yüzden kimseyle göz teması kurmadan fakültenin bahçesine çıkmayı tercih ettim.

"Nazlı, buradayız!" *Evet, hep oradasın zaten*, diyen huysuz bir bakış atıp Ecem'in neşeli çağrısını geri çevirdim. Daima, çoğun-

lukla ders saatlerinde bile, o çardakta oturup hiçbir şey yapmamaya devam ediyorlardı. Derse girmeyen insanların okula neden geldiklerini hiç anlamamıştım. Bahçenin daha az insanın sevdiği köşesine gittim, kediler sürekli burada dolandığı için insanlar uzak kalmayı tercih edip güzel boğaz manzarasını bana bırakıyorlardı neyse ki.

Banka yerleşip sırt çantamın içinden kalın edebiyat kitabımı çıkardığımda Ecem yanıma gelmişti. Elindeki soğuk içeceğinden koca bir yudum alıp yanıma oturdu.

"Yine AA değil de BA aldığın için mi somurtuyorsun?"[1] Sesinde, diğerlerinde de olan aynı alaycılık vardı ama bunu dalga geçmek için değil sadece ona komik geldiği için yaptığını biliyordum. Dersleri geçmesine yetecek notlar alırsa Ecem için bütün yıl kutlama yapmak için başka bir sebep daha oluyordu.

"Somurtmuyorum," dedim ama sesim istediğim kadar iyi çıkmamıştı. Derin bir nefes verdim. "Sadece cevapları kontrol edeceğim."

"Bazen sana gerçekten inanamıyorum, bütlere kalmadan sınavları geçiyor ve hâlâ kendine biraz eğlenmek için zaman ayırmıyorsun!" Mavi gözleri yine kocaman açılmıştı, atkuyruğumun üzerine düşen bir poleni üfleyerek uzaklaştırdı.

"Eğleneceğim," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bu akşam, sinemaya hâlâ gidiyoruz."

"Harika! Filmi seçtim bile. Şimdi sınıfın en çalışkan kızı olmayı bırak ve beni dinle." Kitapları elimden alıp hemen yanına koydu. Üzerindeki yarım tişört, hareketiyle birlikte daha çok açıldı. Onu uyararak kıyafetini çekiştirdim.

1 Yüzlük sistemdeki notun sınıf ortalamasına göre harflerle gösterilmesi. AA harf notu 90-100 arasına; BA harf notu da 85-89 aralığına eşittir.

"Sınıfın en çalışkanı değilim, AA alan birileri de var." Beni asıl rahatsız eden de buydu. Soruları çoktan üç kez kontrol etmiştim ama cevaplarımda bir yanlış yoktu. Neden tam not alamadığımı bir türlü anlamıyordum.

"Senden daha manyakları da var yani?" Sarı saçlarını omzundan geriye savurarak genişçe gülümsedi.

"Aslında bir kişi." Huzursuz bir nefes daha verdim. "Ve çoğu zaman okula bile gelmiyor."

"E üniversitenin güzel yanı o zaten akıllım, dersi dinlemek zorunda değilsin sadece notları sana verecek iyi kalpli insanlar bulmalısın."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım. Daha önce kimseden ders notu almamıştım ama benden isteyen birileri olursa onlara notlarımı veriyordum. Sınavlardan bazen yüksek not alanlar oluyordu ama benim, beklediğimin altında aldığım olmuyordu. Bu sefer neden böyle olmuştu bilmiyorum, sadece nerede yanlış yaptığımı bulmak istiyordum. Ayağa kalktım, kitapları özenle içine yerleştirdikten sonra çantamı omzuma atıp, "Seninle evde görüşürüz," dedim. "Okuldan çıkmadan önce Belma Hoca'yı görmem lazım."

"Bırak artık peşini..." diye sızlandı ama yüzümdeki kocaman gülümsemeyle ona baktığımda "Sen iflah olmazsın!" diyerek yeniden içeceğine yöneldi.

İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde üçüncü sınıfın ikinci dönemindeydik ve ben ilk iki yılımda bölüm birincisi olmuştum ama bu, disiplinli çalışmam ve dersler dışında katıldığım kulüp etkinlikleri sayesinde olmuştu. Ders notlarım neredeyse mükemmeldi, üçüncü sınıfa geçip Modern Edebiyat dersini alana kadar… İlk sınavdan hayatımın en düşük notu olan altmış beşi aldığımda hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmişti. Not orta-

lamamı maksimum çalışmayla yetmiş sekize çıkarmıştım ama bu benim için yetersizdi.

Belma Hoca'yı, ikinci sınıfların boşalmakta olan amfisinde buldum. Herkesin sınıftan çıkmasını bekledikten sonra kapıyı nezaketen tıklatarak içeri girdim.

"Müsaitseniz biraz konuşabilir miyiz?" Üzerimdeki gerginlikten kurtulamıyordum.

"Sınavla ilgili mi?"

"Evet." Belma Hoca kırklarının sonunda, alanında uzman biriydi. Ondan ders almak gerçekten insanın ufkunu genişletiyordu ve bana da birçok şey katmıştı ama artık bu tartışmayı başlatmak zorunda olduğumu hissediyordum.

"Neden ikinci olduğunu merak ediyorsun." Yaşına göre çok zayıf ve uzun boyluydu. Bir leydi kadar zarif hareketlerle yerinden kalkıp gözlüğünü kılıfına yerleştirmesini bekledim.

"Hayır, birinci olmak umurumda değil. Sadece..." Kaşlarımı çattım. "Cevaplarımın hepsini kontrol ettim ve ne yazdığımı çok iyi hatırlıyorum, yanlış olan ne bunu bilmek istiyorum."

Yeniden sandalyesine oturup yüzümde çok komik bir şey varmış gibi güldü. Yüzümdeki ifadeyi istemsizce merak ederken duruşumu düzeltmeye çalıştım.

"Sorun cevapların değil Nazlı, cevapların mükemmel. Sorun sizden yazmanızı istediğim paragrafta."

"Jane Austen ile ilgili olan."

"Ve ondan önce de Shakespeare."

"Ben hâlâ anlamıyorum," dedim. "Shakespeare üzerine ders alıyoruz ve notlarım kusursuz ama yazdığım paragrafı yeterli bulmuyorsunuz!" Ağırlığımı tek ayağımın üzerine verdim.

"Shakespeare üzerine aldığın ders içeriği kuramlardan oluşuyor, yani teknik. Ben senden teknik bilgi istemiyorum. Evet, ders notların, sınav kâğıdın ve paragrafın mükemmel ama edebiyat mükemmeli sevmez."

"Sınav kâğıdımın mükemmel olduğunu söyleyip notlarımı kırıyorsunuz, bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Fazla ileri gidiyorsun, Nazlı. Senin verdiğin cevabın bir önemi yok, benim senden istediğim cevabın önemi var." Dosyalarını alıp yukarıdan bir bakış attı. "Eğer sınav kâğıdına itiraz etmeyeceksen gidip sınavdan en yüksek not alanı bulmanı ve onunla Jane Austen hakkında ortak bir ödev hazırlamanı istiyorum. Ödev, yıl sonu ortalamanı büyük ölçüde etkileyecek." Yüzünde her şeye rağmen zarif bir gülümseme vardı. Buraya zaten ortalamamı yükseltmek için geldiğimi biliyordu. İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama bana başka söz hakkı bırakmadan çıktı ve ben dudaklarımın arasında kilitli kalan "ama" ile orada dakikalarca dikilmeye devam ettim. Jane Austen'den nefret ediyordum, sadece bir saniyeliğine…

Sinirimi, saçımı olabildiğince sıkarak çıkarmayı denedim ama bir işe yaramadı. Başıma çok büyük bir bela aldığımı hissedebiliyordum, okulda birkaç kere gördüğüm aptal birini bulup onunla ödev yapmak mı? Bir gün daha ne kadar kötü ilerleyebilir, gerçekten emin değildim.

2. BÖLÜM: MENEKŞELER

Ortak ödev yapmam gereken kişiyi tam üç gün sonra basketbol sahasının orada gördüm. Kim olduğunu ve neye benzediğini öğrenmek tam üç koca günümü almıştı. Ecem son zamanlarda burada takılmayı çok seviyordu ve can sıkıcı ısrarları sonunda bir işe yaramıştı. Saha, ikiye ayrılmış kocaman bir araziden oluşuyordu. Biz basketbol sahasının önünde otururken onu *Go Kart* pistine doğru yürürken görmüş ve hemen harekete geçmiştim.

"Nereye yine?"

Omzumun üzerinden Ecem'e bakıp "İçecek bir şeyler alacağım," dedim. En yakın arkadaşıma henüz başımı belaya sokup bu çocukla ortak ödev yapmak zorunda kaldığımı söylememiştim çünkü bütün hafta belki bütün ay boyunca buna gülerdi ve aynı odayı paylaştığınız biri için bu özellik katlanılmaz olabiliyordu.

"Hey!" diye bağırdım ona yetişemeyeceğime karar verince. Pistin içine kadar girmiş arabalara doğru ilerliyordu. Beni duymadı veya duymazdan geldi, emin değildim ama en azından yalnızdı. O kasklara bakarken nefes nefese yanına varabilmiştim. Bir saniye başını çevirip bana baktı, dizlerime tutunmuş nefesimi düzenli bir hâle sokmaya çalışıyordum.

"Merhaba," dedim. "İsmim, Nazlı. Aynı bölümdeyiz ve Belma Hoca-"

"Aynı sınıfta olduğumuzu biliyorum, *atkuyruğu*." Lacivert bir kask seçip koltuk altına sıkıştırdı, bana döndüğünde menekşe rengi gözleri parlamıştı. Gözlerinin rengi çok açık bir griydi ya da güneş gözlerine çok yanlış bir açıdan vuruyordu.

"İsmin Ezel, değil mi?" diye sordum doğrulurken. Uzun boylu biri değildim ama o da sırık sayılmazdı. Başıyla onayladı.

Doğrudan konuya girmek adına "Belma Hoca-" diye yeniden konuşmaya yeltendim ama beni kenara itip arabaya doğru ilerledi. "Sana bir şey söylemeye çalışıyorum."

"Biraz daha çabalarsan eminim ki amacına ulaşacaksın; devam et atkuyruğu, bir yaşına girmiş herkes konuşabiliyor!" Sırıtarak kaskını taktı ve arabaya yerleşti.

"Sen ciddi misin?" Gerçekten sinirlenmiştim. Arabanın tam önünde durdum ve tek kaşımı kaldırdım. Bir özür beklemiyordum elbette ve ne dediği umurumda bile değildi ama o ödevi yapmak zorundaydım. Başka biri olsa hiç bu konuşmaya gerek duymadan ödevi kendim yapar ve onun da ismini yazardım ancak bu çocuğun doğru yapıp benim yanlış yaptığım ne var öğrenmeliydim.

"En azından numaranı ver ki senin peşinde koşmak zorunda kalmayayım, okula uğrayan bir tip değilsin."

Sıkılmış bir şekilde kaskını çıkardı ve yanaklarını şişirerek derin bir nefes verdi. "Bileğini uzat."

Neden bilmiyorum ama dediğini yaptım. İkimizin de bayılmadığı bir konuşmaydı, bu yüzden bir an önce bitse iyi olacaktı. Üzerinde keten siyah bir yelek, içinde ise beyaz tişört vardı. Ne giydiğine o an dikkat etmiştim. Yeleğin cebinden siyah bir kalem çıkarıp bileğime bir şeyler yazmasını ifadesiz bir yüzle seyrettim. İşi bittiğinde "Cep telefonu kullanmam," dedi. Refleksle önünden

çekilmiştim. Yeniden kaskını taktı. Bileğime yazdığı anlamsız kelimelere baktım. Başında bir "@" vardı.

"Bu da ne?" diye bağırdım o yavaş yavaş pistte ilerlerken.

"*Tumblr* hesabım, bana oradan ulaş."

İki elim de sinirden yumruk olmuştu. "*Tumblr* da ne!" Aracın gazına bastı ve atabildiği kadar yüksek bir kahkaha atarak piste hızlı bir dalış yaptı. Bir an içimden, o pistten taklalar atarak yuvarlanması geçti ama düşüncelerimi kontrol altına alıp oradan ayrıldım. Gerçekten çok ama çok sinir bozucuydu.

Ecem'in yanına döndüğümde elimde buz gibi bir limonata vardı ama sinirden yalnızca bir tane almıştım. Bana bakan dört çift gözle karşı karşıya gelene kadar onlara da almak aklıma gelmemişti.

Kaşlarımı kaldırarak "Üzgünüm," dedim gereğinden yüksek bir sesle. "Aranızda paylaşabilirsiniz." Limonata şişesini ortaya uzattım. İkizlerden daha az kızıl saçlı olanı omuz silkerek şişeyi kaptı. Kollarımı göğsümde birleştirip Ecem'in hemen yanına oturdum, bir ayağımı diğerinin üzerine atmamın tek nedeni senkronize bir şekilde titremekte olan dizlerimi -ki büyük oranda gerginlikten kaynaklanıyordu, durdurmaya çalışmaktı.

"Senin neyin var?" diye sordu ikizlerden biri olan Uğur elinin tersiyle dudağının kenarından akan limonatayı silerken. Ecem ile Uluslararası İlişkiler bölümünde okuyorlardı. Aynı yaşta olmamıza rağmen ikizlerin ikisinin de boyu çok uzundu, bu yüzden basketbol takımında olmaları hayatları boyunca kaçınılmaz olmuştu sanırım. İkisi de İrlanda kaçkını gibi kızıl saçlı ve yeşil gözlüydü ama Uğur'un saçları biraz daha açık renkliydi, bunun sebebinin kardeşinden daha kutsal biri olmasından kaynaklandığını geveleyip dururdu.

"Başım ağrıyor." Yalan söylemiyordum, olanlar başımı ağrıtmaya yetecek kadar canımı sıkmıştı. Ecem beni önemsemeden te-

lefonuyla oynamaya devam etti. Onu bu yüzden takdir ediyordum. Biraz sonra, yine aynı bölümde okuyan ve ikizlerden diğeri olan Erdi'nin kız arkadaşı Gizem de yanımıza geldi. Kendi bölümümde okuyan neredeyse hiç arkadaşım yoktu, Ecem'i üniversiteden önce de tanıdığım için zamanla onun edindiği arkadaş grubuna ben de dâhil olmuştum. Çok farklı karakterlere sahip olsak da normalde hepsiyle iyi anlaşır, hatta şanslı bir günümdeysem eğlenirdim de ama bugün o şanslı günlerimden biri değildi, bugün babamla görüşeceğim bir gündü.

"Cuma sendromu yaşıyorsun." Ecem kafamdaki düşüncenin altını çizecek bir cümle kurdu. Gizem'e yarım yamalak gülümseyip arkama yaslandım, Uğur'dan kalan limonatayı yüzümü buruşturarak geri çevirdim.

"Hafta sonu demek, Nazlı için babasıyla geçireceği iki saat demek, bu da babasına açıklaması gereken notları demek."

Keyifsiz bir şekilde başımla onayladım.

"Notların mükemmel, niye dert ediyorsun?" Erdi, Gizem'in beline dolanarak çenesini omzuna yasladı.

Derin bir nefes aldım. Üzerine konuşmak istediğim bir şey değildi bu.

"Aranızda *Tumblr*'ın ne olduğunu bilen var mı?" Babamın konusunu savuşturmak için öylece ortaya attığım bir soruydu bu, bir sosyal medya uygulaması olduğunu tahmin ediyordum zaten. Bu uygulamalardan ne kadar hoşlanmasam da gün boyu herkesin dilindeydi.

"Bunu bilmeyen bir sen varsın bence." Gizem uzun saçlarını omzunun gerisine iterken kıkırdadı. Gözlerimiz kesişince kaşlarımı kaldırıp başımla onayladım. Bu konuda haklı olabilirdi. Sosyal medyayı geçtim, telefondan dahi hoşlanmıyordum.

"Bir sosyal medya uygulaması. Hayırdır?" Uğur sorgularcasına göz kırptı. Elindeki su şişesini başından aşağı döküp havanın kavurucu sıcaklığıyla savaşmasını seyretmeye koyuldum. Tişörtü tamamen ıslanmıştı.

Sadece omuz silktim. Bu konuyu nasıl dağıtacağımı bilemiyordum. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Sosyal medya mı? Gerçekten mi?

"Yurda geçiyorum ben artık." Uyuşuk hareketlerle çantamı toparlayıp ayağa kalktım. Ecem destek vermek ister gibi kaşlarını çatarak gülümsedi. Bu, hâlime üzüldüğü ama aynı zamanda da bu durumla eğlendiği anlamına gelen ifadesiydi.

"Seninle yürüyeyim."

Bunun gerekli olmadığını düşünsem de sosyal ortamlara ayak uydurmayı deniyordum, en azından bu grup içerisinde… Bu yüzden Uğur'un bana yetişmesini bekledim. Boyum 1.68, yani ortalamanın üzerinde bile sayılır ama yanınızda 1.90 boyunda biri yürüyünce istemsizce yer seviyesiyle bir yakınlık hissediyordunuz.

"Babanla ilgili sorun ne?"

"Bir sorun yok, sadece o fazla titiz ve biraz takıntılı." Çünkü o bir doktor ve cerrahi bölüm şefi, her şeyin kusursuzluğuna ve yüksek notlara inanır.

"Eh, en azından annene çekmediğini biliyorum artık." Ellerini kızıl saçlarının arasından geçirirken sırıttı. İstemsizce ben de gülümsedim.

"Annemden sanırım fiziksel özelliklerimi aldım."

"O zaman artık annenin çok güzel olduğunu da biliyorum."

Bir saniye için duraksayacak gibi olsam da devam etmeyi başarabildim. Bu, bir an için fazla gelmişti. Yine de başımı iki yana

sallayıp gülümsedim. Güzellik de inandığım her şey gibi mantık çerçevesinin içindeydi, uzun ve ince bacakların üzerinde değil.

"Sınavlar bittiğine göre artık biraz eğlenmek için vaktin olacak mı?" Otobüs durağına kadar gelmiştik ve normalde yirmi beş dakika mesafede olan yurt yolunu yürümeyi tercih ederdim ama Uğur'un da benimle gelmesinden korktuğum için durağa yönelmiştim.

"Eğlence anlayışımızın farklı olması benim eğlenmediğim anlamına gelmiyor, Uğur." Başımı kaldırıp yeşil gözlerine baktım ve oradaki kısa süreli bocalamayı gördüm. Yeni çıkmış sakallarını kaşıyarak başıyla onayladı. Eminim söylemeye çalıştığı şey bu değildi ama beklentiye girmesini istemiyordum. Onunla üstünkörü vedalaştıktan sonra gelen otobüse bindim ve on dakikanın bir an önce geçmesini diledim.

Sonunda biten koca günün ardından, Ecem gelene kadar, odada mutlak bir sessizlikle tamamen yalnızdım. Okula bağlı özel bir yurtta, ikimiz aynı dairede kalıyorduk.

Ecem anlaşması kolay biriydi. Belli başlı kurallarımız vardı ve ikimiz de henüz o kuralların dışına çıkmamıştık. İki ayrı oda ve küçük bir ortak salondan oluşan dairemize yatılı misafir getirmek yasaktı. Bu, elbette benim isteğimdi ama Ecem zaten burası dışında her yerde daha çok eğleniyordu. Özellikle sınav haftalarında ya Gizem'in ya da Uğur ve Erdi'nin odasında kalıyorlardı. Ve cuma geceleri onlar için *dağıtma günü*ydü, salı gününe kadar. Neden bilmiyorum ama pazartesinin okula başlamak için yanlış gün olduğuna inanıyorlardı ve beni rahat bıraktıkları için bu pek umurumda olmuyordu.

Kısa bir duş aldıktan sonra gece yarısına kadar ders çalışmayı denedim ama kafam çok dağınıktı. Belma Hoca ile yaptığımız konuşma ve beni ortak bir ödev yapmaya zorladığı çocuk, kafamdaki her hücreyi bu konu üzerine düşünmekle meşgul ediyordu. Bu yüzden kulaklıklarımı takıp *Gurur ve Önyargı* filmini bir kez daha izlemek için bilgisayarın başına geçtim.

Filmin yarısına gelmeden yine sıkılmıştım, neyi yanlış yaptığımı ya da yanlış anladığımı bilmiyordum ve bu beni huzursuz ediyordu. Gözüm, çıplak ışığın yansıdığı bileğimdeki yazıya kaydı. Başka bir çarem yok gibi görünüyordu, en azından aklımdan çıkarıp atabilmek umuduyla telefonumu elime aldım ve aptal uygulamayı indirdim. Kendime ait bir profil oluşturabilmem yarım saatimi almıştı, kullanıcı adı olarak yazılan *nick*lere gözlerimi devirip adımı ve soyadımı yazdım.

Ezel'in profilini aramadan önce birkaç profilde dolaşıp en azından uygulamanın mantığını kavrayabilmiştim. Sonunda parmaklarım, saçma kullanıcı ismini arama kısmına yazdı ve kendimi mavi konseptli bir profilde buldum. Yandan çekilmiş, yine mavi bir fon ışığındaki profil resmini es geçip sayfayı kaydırdım. En azından sanatla ilgileniyordu, profilinin çok büyük bir kısmını heykel görselleri ve komik *pop art* çizimleri oluşturuyordu. Birkaç dakikanın sonunda bundan sıkılmış ve mesaj gönder seçeneğine tıklamıştım. Ne yazacağım konusunda emin değildim, az çok mizacını kavrayabildiğim için alaycı bir şeyler yazacaktım ama vazgeçip doğrudan konuya girmeye karar verdim.

"Nazlı, ben. Belma Hoca, Jane Austen hakkında ortak bir ödev yapmamızı istiyor. Ödev final notumuzu yüzde elli etkileyeceği için önemli. Ortak bir program oluşturmalıyız."

Cevap kırk dakika sonra ben filmi bitirdiğimde garip bir bildirim sesiyle geldi. Şortumu düzeltip yatağın üzerinde bağdaş kurdum.

Fallingthedarkness: İsmin zaten yazıyor atkuyruğu.

Gelen mesaja gözlerimi devirerek baktım.

Nazlı: Eminim ismimi yazmamış olsaydım, bununla ilgili de IQ yükselten yaratıcı bir cevabın olurdu. Proje, diyorum.

Beklerken daha fazla sinirlenmemek için müzik listemden sakinleştirici şelale sesleri olan bir parça açıp kulaklığımın tekini taktım.

Fallingthedarkness: Ben ödev yapmam.

Onunla hiçbir şekilde iletişim kuramayacağıma karar vermem iki saniye bile sürmedi, mesaj bölümünden çıkıp telefonu kapatmam ise çok daha kısa... Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, zaten neden bana yardım etsin ki? Bu benim sorunum ve benim sorumluluğumdu. Aslında, bu durumu fırsata çevirebilirdim. Ödevi ben yapardım ve Belma Hoca'ya ikimizin yaptığını söylerdim. Böylece Ezel'in de ödeve dâhil olduğunu düşünüp yüksek not verir ve benimle kişisel bir sorunu olduğu ortaya çıkardı. Evet, bu düşünce beni rahatlatmış ve güzel bir uyku çekmem için yeterli olmuştu. Telefonu yastığın yanına bırakıp pencereden esen rüzgâr eşliğinde gözlerimi kapattım.

3. BÖLÜM: BEKLENMEDİK

Bir hafta dahi geçmeden ödevi tamamen bitirmiş, bir gün önce Belma Hoca'ya teslim etmiştim. Jane Austen hakkında, muhtemelen ailesinden daha çok şey biliyordum artık. Makaleler, tezler, biyografi, filmler ve kitaplar… Hepsi titizlikle hazırlanmış ve bana iki uykusuz güne bir de göz altı morluklarına mal olmuştu ama sorun değildi, sonunda rahat bir uyku çekebilir ya da diğer işlerime bakabilirdim.

Ezel ile bir kez koridorda, ben Belma Hoca'nın yanına giderken karşılaşmıştık, kolunu boynuna doladığı bir kızla birlikte yüzüme bakmadan yanımdan geçmişti. Kızı daha önce Ecem'in takıldığı bir arkadaş grubunda gördüğümü hatırlıyordum. Ben de genelde onların yüzüne bakmadığım için üzerime alınmamıştım.

"Bu aralar çok solgun görünüyorsun," dedim kafeteryada Ecem'in yanına otururken. Uğur'la kısa süre bakışıp omuz silkti ve tostunu yemeye devam etti. Anlamayarak Uğur'a döndüm ama o da aynı şekilde başını çevirip konuyu dağıttı. Ecem gözüme daha zayıf görünmüştü, dün gece eve gelmemişti ve kıyafetleri, saçları tamamen akşamdan kalma görünüyordu. Uzun sarı saçları vardı, genelde maşayla dalgalandırıyordu ve onu makyajsız görmek pek mümkün değildi. Standartların üzerinde bir güzelliği olduğunu düşünürdünüz bakınca. Ama bir o kadar da naif bir karakteri vardı. Her zaman her konuda çok hassas ve çok anlayışlı olurdu. Sadece eğlenmeyi ve dağıtmayı çok seviyordu.

İnsanlar ve aileleri diye düşündüm o an... Hepimizin ailesi kendi çıkmaz sokağımızdı ve kimimiz o duvarı kırıyorduk, kimimiz o duvarın üzerinden atlıyorduk, Ecem gibilerse bütün hayatını o duvarın önünde tek başına yaşıyordu. Onu küçükken terk eden babasının bir gün geleceğini umarak, eski bir manken olan alkolik annesinin arada bir onu hatırlayıp aramasını bekleyerek... O duvarın önünden hiç ayrılmıyordu, hayatta hiçbir konuda bir çaba göstermemesini buna bağlıyordum. Bu şehirden gitmek istemiyordu, bu okuldan mezun olmak… Belki de inanmıyordu bu kadar işe yaramaz bir aileden bir üniversite mezunu çıkacağına, kendine bunu yakıştıramadığına sık sık şahit olmuştum ve edebiyat okusam da böyle anlarda onun için yeteri kadar cümle kuramamıştım hiçbir zaman.

Her zaman yaptığım gibi kulağına eğildim ve saçlarını okşadım usulca. "Sen harikasın," dedim. Yavaşça gülümsedi ve gözlerini bana çevirdi, hafifçe başını salladığında biraz daha iyi göründüğünü düşündüm. *Ailene ihtiyacın yok, ya da onlara benzemeye, sen harikasın.*

"Yemek yiyecek misin?"

"Hayır," dedim Uğur'a. "Aç hissetmiyorum."

"O hâlde biraz oyun oynamaya ne dersin?" Doğrulup tişörtünün eteklerini düzeltirken gülümsemesiyle bana meydan okudu.

"Langırt?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Beni pas geçin." Ecem başını masaya koyup uyku hâline geçti. Eh, iki kişi langırt pek de keyifli olmuyordu. "Ama akşam bizim sevdiğimiz grubun konseri var, unutma ona bilet aldım."

"Aklımda," dedim ayağa kalkarken.

"O zaman masa tenisi?" diye sordu Uğur. Memnuniyetle kabul ettim. Masa tenisini seviyordum ama Uğur nefret ediyordu. Masanın başına geçtik.

"Bu oyunda berbatsın, neden zorluyorsun ki?" Elimdeki raketi yeniden küçük beyaz topa vurarak ona gönderdim. İyi bir smaçtı.

"Çünkü sen, bir tek bu oyunda eğleniyorsun."

Gözlerine baktım kısa bir süre. Ona artık bazı şeyleri zorlamaması gerektiğini ve bu durumun beni rahatsız ettiğini nasıl söyleyebileceğimi düşünüyordum. Bana olan ilgisinin herkes kadar farkındaydım ve bu zamana kadar ona karşılık vermemenin yeterli olacağını sanmıştım ama öyle olmamıştı.

"Nazlı?" diyerek hiç tanımadığım bir çocuk bize doğru yanaştı. Güneş gözlüklerini çıkarınca aynı sınıfta olduğumuzu hatırladım.

"Belma Hoca odasında seni bekliyor." Bu beni heyecanlandırmıştı, sonunda ödevi incelemiş olmalıydı. Gelen çocuğa teşekkür ettikten sonra Uğur'u yok sayıp koşturmaya başladım. Telefonum dâhil her şeyi masada bırakmıştım ama sorun değildi, notumu öğrendikten sonra yeniden kafeteryaya döner ve ödül yemeği ısmarlardım kendime. Yarın akşam babamla yiyeceğim yemek de yanıma kâr kalırdı, sınav notundan sonra asılan yüzü artık normale dönebilirdi belki. Bu beni biraz neşelendirmişti.

Haftanın son günü olduğu için okul her zamankinden kalabalıktı, bütünlemelere kalanlar tahmin ettiğimden daha çoktu. Daha önce hiç sınavlar bittikten sonra okulda kalmamıştım, şimdi de ödevi halledip gitmek için zaman kolluyordum. Yaz mevsimine girmemize rağmen sıcak havaya oldukça uzaktık hatta nemin bunaltıcı oranına bakarsak muhtemelen gece yağmur yağacaktı. Akşam çıkarken şemsiye almayı unutmamayı diledim. Ya da bunlara gerek kalmamasını… Bu ödev olayı da sonuçlanırsa okulda kalmam için hiçbir sebebim olmayacaktı ve annemin yanına, yazlığa gidebilecektim.

Kapıyı tıklatarak içeri girdim. Belma Hoca oradaydı ve bu normaldi, anlamadığım kısım Ezel'in neden orada olduğuydu.

"Gel, Nazlı." Bir an gerildim çünkü sesi hiç iyi gelmiyordu.

"Merhaba, nasılsınız?"

"Kandırılmış gibiyim." Gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Adımlarım yavaşlamıştı, ne söyleyeceğimden emin değildim. Ters bir şekilde orada rahatça oturan Ezel'e baktım, kim bilir yine neyi mahvetmişti. Ama şaşırılacak bir şekilde ellerini havaya kaldırdı "Ben de yeni geldim," diye açıklamada bulundu. Yanağımın içini ısırarak Belma Hoca'ya döndüm.

"Sana, ikinizin birlikte bir ödev hazırlamasını söylediğimde, ödevi senin yapmanı ve altına Ezel'in de ismini yazmanı kastetmemiştim." Nabız atışlarım biraz hızlandı. Bunu nasıl anlamış olabilirdi ki? Ezel'e bakabilmek için omzumun üzerinden başımı çevirdim. Dudak büktü ve ellerini gevşekçe karnının üzerinde birleştirdi. Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmasına izin vermeyecektim.

"Ödev yapmayacağını söyledi," dedim yeniden Belma Hoca'ya döndüğümde. İspiyoncu olmak umurumda değildi, yazımı daha doğrusu planlarımı mahvetmesine asla izin vermeyecektim.

"Nazlı."

"Bununla uğraşamam," dedim gerilmiş bir hâlde. "Ben onun gibi değilim, onun peşinden koşup ödev yapabilmek için harcayacak zamanım yok. Notlarımın hepsi çok iyi ve sizin sınavınızdan yüksek puan alamamam ortalamamı etkiliyor. Bu konuda yapacağınız tek şey buysa, çok yazık! Bana neyin yanlış olduğunu söylerseniz düzeltebilirim, bilmediğim bir şeyi bulmamı istiyorsunuz siz, hem de okulla alakası olmayan biriyle!" Hissettiğim öfkenin aksine oldukça sakin konuşmuştum. Belma Hoca gülümseyerek arkasına yaslandı. Öfkeleneceğini düşünüyordum oysaki…

"Sakin ol, atkuyruğu," diyen Ezel'i yok saydım. Hiçbir açıdan komik gelmiyordu. Nasıl bu kadar gamsız olduğu umurumda değildi, kendi hayatında istediğini yapabilirdi ama benim hayatıma bulaştığında üzerine düşeni yapmak zorundaydı.

"Eğitimle ilgili yanlış anlaşılan bazı noktalar var," dedi Belma Hoca. "Senden bir şiir ezberlemeni isteyebilirim ve notunu bu şekilde yükseltebilirim ya da senden bir şiir yazmanı isterim ve sana kendini ifade edebilecek bir alan daha veririm. Bu ikisi arasındaki farkı göremiyorsun, o farkı bulabilmen için sizi eşleştirdim." Koltuğunda doğrulup masanın üzerinden öne doğru eğildi.

"Ezel'in de senden öğrenmesi gereken şeyler var ama mizah anlayışı onu durdurmuş olmalı. Sana nasıl söylediysem, birlikte ödev yapmanız gerektiğinden onun da haberi var. İkiniz birbirinizden çok farklısınız, evet; birlikte çalışmanız çok zor olacak, bunu da biliyorum ama…" Ayağa kalkıp yanıma geldi, konuşmanın seyri fena hâlde değişmişti. Ve Ezel, ödev konusundan haberdar olmasına rağmen beni uğraştırmıştı. Gerçekten katlanılmaz biriydi.

Belma Hoca omzumdan tutarak beni Ezel'e doğru döndürdü, onu da bir el işaretiyle ayağa kaldırdı. Ezel pek memnun olmasa da doğrulmayı becerebilmişti. Elinde tuttuğu, kapağı yıpranmış bir kitabı Belma Hoca elinden aldı, Ezel bu durumdan rahatsız olmuştu.

"Bu kitabı okudun mu?" diye sordu bana gösterip. Başımla onayladım. Kitap, *Yaşlı Adam ve Deniz'di ama* bu kitabı daha yeni okuyan bir çocuktan ne öğrenmem gerektiğini bilmiyordum.

"Peki, bana Hemingway ile ilgili bir şey söyle, neden bu kitabı okumalıyız?"

Kollarımı göğsümde çaprazladım. "Nobel ödülü olan bir yazarın kitabı ve insan yaşamı hakkında eğitici, hayat değiştiren fikirleri var. O bir klasik, elbette okumalıyız."

Belma Hoca sanki ona istediğini vermişim gibi memnuniyetle gülümseyip Ezel'e döndü.

"Sence neden okumalıyız?" diye sordu. Burnumu kaşıdıktan sonra bakışlarımı yere çevirdim. Vereceği alaylı cevabı duymak istediğimi sanmıyordum, onun gibi birinin bu bölümde ne işi olduğunu bile bilmiyordum. Belma Hoca'nın bu konudaki ısrarı, anlamadığım bir diğer şeydi.

"Hadi ama Ezel," diye üzerine gitti.

"Kızların hoşuna gidiyor."

"Tam tahmin ettiğim gibi." Kaşlarımı kaldırıp onu küçük gördüğümü hiç sakınmadan güldüm.

Belma Hoca bana döndü. "Dediğim gibi, onun da senden öğrenmesini istediğim bir şey var." Omuzlarımdan iterek beni iyice onun karşısına çekti, artık aramızda tek adımlık bir mesafe bile yoktu, parfümünün kokusunu net bir şekilde alabiliyordum. Menekşe rengi gözleri, benim siyah gözlerimle çarpıştı. İkimiz de aynı rahatsızlıkla birbirimize bakmaya devam ettik. O da aynı şekilde beni inceliyordu. Kumral, atkuyruğu saçıma alaylı bir gülümsemeyle baktı. Kavisli kaşlar, küçük bir burun ve kalp şeklinde dudaklar, solgun tenimde seçilemeyecek kadar belirsiz olduğunu bildiğim çiller... Bana bakınca ne gördüğünü biliyordum, standart bir tip görüyordu, oysa kendini bir ilah gibi hissediyor olmalıydı. *Saçlarımı üç numara kestiriyorum çünkü çok güzel bir yüzüm var* öz güveni, köşeli bir çene, hafif kemikli bir burun, düz kaşlar ve sürekli güldüğü için neye benzediği belli olmayan dudaklar…

Gözlerimi kaçırmak istiyordum.

"İkinizin birbirinize ayna olmasını istiyorum, birbirinizde olan şeyler eksiklerinizi tamamlayacak. Bu şekilde benim dersimden mezun olabilirsiniz. Şimdi isterseniz ortak ödevi yapın, isterseniz ben başka bir okula geçene kadar okulunuzu uzatın ama o ödev masama gelmediği sürece ortalamanız düşecek ve gelecek yıl dersimi

alamayacaksınız." İtiraz etmek için öne atıldım ama elini kaldırarak beni savuşturdu. "Ayrıca yalan söylediğiniz ve sorumluluğunuzu yerine getirmediğiniz için, ikinizin yapması gereken ama sadece Nazlı'nın yaptığı ödevin cezası da olacak. Normalde, bunu idareye bildirmem gerekiyor ama tiyatro grubunun yardıma ihtiyacı var ve önümüzdeki pazartesiden itibaren oradasınız. Gitmezseniz, bunu idareye bildiririm. Şimdi, lütfen odamdan çıkın." Omzumu bırakıp sertçe masasına yöneldi. Kadında belki de bipolar bozukluk vardı, bir anı diğerini tutmuyordu. Belki de babam edebiyat konusunda haklıydı, yazarların ve şairlerin aklını kaçırmış insanlar olduğunu düşünüyordu, eh beni de bölüme çeken şey buydu zaten ama Belma Hoca benim için biraz ters köşe olmuştu.

Öğrendiklerimin rahatsızlığı ile odadan ilk çıkan ben oldum, planladığım her şey mahvolmuştu resmen. Babam bundan hiç hoşlanmayacaktı, annem yazlığa gidemeyeceğim için delirecekti ve benim ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Daha fazla yürüyemeden ağrımaya başlayan başımı soğuk olmasını umduğum beton duvara yasladım. Midemde kocaman bir düğüm oluşmaya başlamıştı. Strese gerçekten gelemiyordum.

"Atkuyruğu?" Sert bir sesi var diye düşündüm bir an için.

"Git başımdan."

"Dersi almak istemiyorsan, sen bilirsin." Gamsız biri diye düşündüm adım sesleri uzaklaşırken. Bir anda doğruldum.

"Baksana!" diye seslendim arkasından. "Beni istediğin kadar görmezden gelebilirsin. Ödev yapmak için peşinden koşacağımı falan düşünüyorsan yanılıyorsun, etrafındaki o akılsız kızlardan biri değilim."

Böylesi daha iyi, diye düşündüm, *daha iyi hissettiriyor.*

Adımları durdu, yavaşça döndü, sakince bana doğru gelmeye başladı. Elindeki kitabı kıvırarak çenesine bastırdı. Tek gözünü kısmış, bir şeyi anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

"Kendini daha akıllı mı sanıyorsun ya da sen daha akıllı insanlarla mı arkadaşlık ediyorsun atkuyruğu?" Başını yana yatırdı. "Bana kalırsa, çokbilmiş ukalanın tekisin." Burnumdan soluyarak ona bakıyordum ama arkasındaki hareketlilik gözümü aldı. Ecem, elinde çantamla birlikte yaklaşık iki yüz metre uzaklıktan gitgide bize doğru yaklaşıyordu. Telefonla konuşuyor olmalıydı çünkü henüz dikkatini çekmemiştim. Beni Ezel ile görmesini istemiyordum. Kendimi toparlayıp "Sana kalmadı," dedim. "Herkes kendine katlanabilecek insanlarla takılıyordur, seviyesine uygun olanlarla." Mesajımı alıp almadığından emin değildim koluna çarparak Ecem'e doğru ilerledim.

Şanslıydım ki ben yanına vardığımda hâlâ telefonla konuşuyordu. O, konuşmasını bitirirken elinde tuttuğu çantamı aldım.

"Nereye kayboldun?" diye sordu telefonunu cebine sıkıştırırken.

"Belma Hoca'ya uğradım." Derin bir nefes verdim. Taşlık yoldan gidiyorduk, bu yüzden arkamızdan bize doğru yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum.

"Bir an, akşam konsere gelmemek için okuldan sıvıştığını düşündüm." Ecem kıkırdarken Ezel hemen yanımdan koluma çarparak geçip gitti.

Derin bir nefes daha…

"Bazılarının acelesi var anlaşılan." Ecem onun arkasından bakarken eğlenmiş gibi görünüyordu. Bense fokur fokur kaynayan bir su, bir yanardağ gibiydim. Kabıma sığmıyordum.

"Öyle olmalı."

"Yurda mı geçiyorsun?"

"Evet. Sen? İyi hissetmiyordun, bugün gel de biraz dinlen."

Güldü. "Elli yaşında olsam ve başım ağrısa belki ama gün daha çok uzun bebeğim ve benim bir saat sonra başlayacak basketbol maçını kaçırmak gibi bir niyetim yok. Neden sen de kalmıyorsun?"

Gözlerim irileşti.

"Bu kadarı bile bana fazla." Daha çok, kendini beğenmiş, kaslı ve sırık insan mı? Hayır, sanmıyordum.

"*Bu kadarı* derken, hayatında gizli bir basketçi yok değil mi?"

"Akşam görüşürüz, Ecem."

Yurda geçmeden önce şehir kütüphanesine gidip biraz dinlenmek istemiştim ama bunaltıcı nem ve okulda yaşananlar beni fazlasıyla yormuştu. Beynim yontulmamış bir odundu sanki, derimin içinde sürekli kıpırdayan kabuklar vardı. Onları koparıp atmak mümkün olsa canımın acısını bile yok sayabilirdim. Bir yanım akşam gerçekleşecek konseri iptal etmek istese de hem Ecem'e söz vermiştim hem de bu şekilde kafamı biraz dağıtabileceğimi umuyordum. Yarın babamla yiyeceğim yemek şimdiden boğazımda kalmıştı. Bütün bunları ona nasıl açıklayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, tabii hâlâ öğrenmediyse.

4. BÖLÜM: AKILSIZ

Duş aldıktan sonra farkında olmadığım bir saat boyunca bornozla aynı yerde sabit bir şekilde yatmıştım. Kendimi neredeyse iterek dolabın önüne gidebildim. Dolabımın tümünü pudra tonlarında kıyafetler oluşturuyordu, bunların da çoğunluğu gömleklerden ibaretti. Genelde klasik bir giyim tarzım olduğunu göz önüne alırsak, bence Ecem'in abarttığı kadar kötü giyinmiyordum.

Tozpembe kot pantolonumu çıkarıp, üzerine krem rengi yakası dantelli bir bluz seçtim. Aynı renk iç çamaşırlarını üzerime geçirip seçtiğim kıyafetleri giydikten sonra, kahverengi tek bantlı sandaletlerimi giydim. Saçımı hafifçe kremleyip yeniden, bu sefer daha tepeden bir atkuyruğu yaptım. Azıcık havaya girmek için alnımın iki yanından iki küçük saç tutamı çıkarıp yüzüme düşmesine izin verdim. Makyaj yapmıyordum, özellikle hava bu kadar bunaltıcı derecede sıcakken. Şeftalili bir dudak parlatıcısı yeterliydi. Gümüş kol saatimi taktıktan sonra hazırdım. Gökyüzünün kasvetini hesaba katarak sırt çantama küçük şemsiyemi atıp, kulaklığımı taktıktan sonra odadan çıkmıştım.

Ecem ve Uğur ile konser alanına geçmeden yakındaki bir kafede buluşmak üzere anlaşmıştık. Herkes önden bir şeyler içip moda girmek istiyordu. Yol üzerinde bir taksi bulup mesaj attıkları yere gitmem yirmi dakika kadar sürmüştü. Kulağımda çok güzel bir şarkı vardı, tenime çarpan hafif rüzgâr keyfimi yerine getirmişti,

sokağın kalabalık cıvıltısı ve birbirine çarpan insanlar, kafenin loş ışığı, hepsi o an için mükemmeldi. Sonra onları gördüm, ilk gördüğüm şey Uğur'un bana gülümseyen yüzüydü, arkaları bana dönük olduğu için karşısında oturan iki kişiyi göremiyordum ama Ecem'in sarı saçlarını tanıyordum. Birkaç adımda oraya varıp hemen Uğur'un yanındaki boş yere otururken gördüm Ezel'in yüzünü. Kulağımdan düşen kulaklık bir süre boynumda sallandı, kolu Ecem'in bedenine dolanmıştı.

"Tatlı görünüyorsun," dedi Ecem uzanıp çenemi sıvazlarken. Ezel'in bakışları bana dönmedi, pencereden dışarıyı izliyordu. Bozuntuya vermemek için gülümsemeye çalıştım, sonra bunun aptalca olduğunu fark edip her zaman nasıl davranıyorsam öyle davranmaya koyuldum.

"Ecem," dediğini duydum Ezel'in ama ona dönmedim. "Telefonumun şarjı bitmiş, seninki yanında mı?"

Sert bir yumruk yemiş gibi hissettim. Ona bakmıyordum ama dudaklarının nasıl kıvrıldığını görebiliyordum.

Telefon kullanıyor. Elbette telefon kullanıyor!

"Erdi'yle Gizem'i almaya gidiyorum ben, yirmi dakikaya geliriz." Uğur araba anahtarını ve cüzdanını masadan alıp kalkarak beni orada, onlarla yalnız bıraktı. Başımı sallamakla yetinip mecburen cam kenarına yanaştım, onun hemen karşısına. *Belma Hoca'nın ayna benzetmesi ne kadar yerinde olmuş*, diye düşündüm. Bana neyi kanıtlamaya çalışıyordu kendi içinde, onunla takılan kızlara akılsız dediğim için en yakın arkadaşımla mı cezalandırılıyordum? Ya da bunun benim için bir önemi olduğunu mu sanıyordu?

"Nazlı oda arkadaşım, en yakınımdır benim." Ecem ona bir şey anlatırken, ismimi duyana kadar konuşulanlardan tamamen uzaktım. Daha öncesinde ne hakkında sohbet ettiklerini bilmiyordum.

Sanırım bizi tanıştırıyordu. Başımı sallamakla yetineceğimi ya da onun aptal oyununa eşlik edeceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

"Ezel ile tanışıyoruz, Ecem." dedim doğrudan. "Belma Hoca aptal bir ödevi yapmamız için bizi eşleştirdi. Bu bir tesadüf değil, bugün onun etrafındaki kızlar gibi akılsız olmadığımı söylediğim için kendine yedirememiş olacak, çareyi seninle tanışmakta buldu sanırım. Biz yürürken konserden bahsettiğini duymuş olmalı, bana çarparak yanımızdan geçmişti sabah ama bu kadar plan fazla ve gereksiz, değil mi? Beni en yakın arkadaşımla mı vurmaya çalışıyorsun?"

Gönül rahatlığı ile arkama yaslanıp tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Şimdi de verecek alaycı bir cevabı vardı eminim ki. Ecem şaşkın bir şekilde Ezel'e döndü, o da bana bakmayı bırakıp Ecem'e döndü. Birkaç saniyenin ardından, ikisi de yerimden sıçramama sebep olacak kadar yüksek bir sesle gülmeye başladı. Orada durmuş, öylece neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"İlahi, Nazo," dedi Ecem. "Ezel ile bugün tanışmadık ki biz, konser biletlerini o ayarladı hatta. Ödevden haberim yoktu ama." Çok güldüğü zaman karnı ağrıyan insanlar gibi ellerini göğsünde birleştirdi. Sonra kirpiklerinden akan rimeli silmeyi denedi ama o kadar çok eğlenmişlerdi ki gülerken gözünden yaş gelmişti. Ona dolanan kollarına baktım. Ne kadar işe yaramaz biri olduğuna…

"Lavaboya gidip şunu halletsem iyi olacak." Ecem kalkarken onunla kalkmayı düşündüm, tuvalette ona bağırmayı ve nasıl beni böyle bir duruma düşürebildiğini… Bir daha bu çocukla görüşmemesi gerektiğini ve hatta bir süre benimle bile görüşmesini istemediğimi… Hayatım bu çocuk yüzünden bir anda berbat olmaya başlamıştı. Onun peşinden kaçar gibi gitmektense oturduğum yerde beklerdim. Ecem gittikten sonra, birkaç dakika boyunca ikimiz de sessiz kaldık.

"Senin sorunun bu," dedi o ciddi ifadesiyle. "Her şeyi bildiğini sanman. Kendinden o kadar eminsin ki!" Neden bana bu kadar öfkeli olduğuna dair bir fikrim yoktu. Masanın üzerinden eğilmiş, sanki kendine hâkim olmakta zorluk çekiyormuş gibi ellerini birbirine kenetlemişti.

"Etrafında olan bitene kör ve sağır gibi davranıyorsun! İki hafta önce Ecem bizi tanıştırdığında sadece başını sallayıp geçecek kadar kaba bir kızsın, o gün ödev için yanıma gelip kendini tanıtma gereği duydun ama zaten dönem başından beri aynı sınıftayız ve seninle ilk gün gelip konuşmuştum. Daha sonra derste Austen üzerine senin fikrinin karşıtı fikrimi belirtmiştim ama kendi doğrularına o kadar inanıyorsun ki benim doğrularımı dinlememiştin bile." Can sıkıcı bir şekilde gülerken gözlerini kırpmıyordu. *Mavi gri*, diye düşündüm gözleri hakkında. Öfkelendiğinde koyulaşıyor ama normal bir günde, gri çakıl taşlarını anımsatıyor.

"Haftanın çoğu günü okula geliyorum, benim okula uğramayan bir serseri olduğumu düşünmenin tek nedeni senin orada olduğumu görmemen, etrafındaki her şeyi görmezden gelmen. Çok ders çalıştığın için insanların seni asosyal bir inek olarak gördüğünü düşünüyorsun, bu yüzden herkese böyle kendini beğenmiş şekilde davranıyorsun ama aslında herkes seninle iletişim kurmaya çalışırken onların yüzüne bakmayan her zaman sen oluyorsun." Elleriyle masanın üzerinden destek alarak bana doğru eğildi. "Ve atkuyruğu, sadece kızları etkilemek için kitap okuduğumu sanıyorsun-" Duraksadı. Ben de masanın üzerinden ona doğru eğildim; cümlesini bitirmesini beklerken masayı inceliyor, ona bakamıyordum.

"Hemingway okuyorum, çünkü av tüfeğiyle kendini vuran bir adamın söyleyemediği şeyler vardır."

Bütün bedenim ürpermiş gibi hissettim. "Öyle düşünmedim," diye itiraf ettim bir anda, gafil avlanarak. Pencereden dışarıya bak-

mayı denedim. "Kızlar için okuduğunu... Kitabın eski ve yıpranmıştı. Aslında o kitabı ilk kez okuduğunu düşünmüyordum, neden öyle davrandığımı bilmiyorum ama o kitabı çok kez okuduğunu biliyordum."

Güldü. İlk defa alaycı ya da suçlayıcı değildi. İçten bir gülümseme belirmişti dudaklarında.

"Güzel," dedi. "Sanırım ödevimizin ilk kısmını bitirdik."

Başımı iki yana sallayarak istemsizce ben de güldüm.

"Belki de," dedim. "O kadar da işe yaramaz değilsindir."

İki elini de yüzüne götürüp dirseklerini masaya yasladı, gülümsemesini bastırmak için dudaklarını ısırıyordu. Bakışlarımı yeniden pencereden dışarıya çevirdim. Ecem gelene kadar ikimiz de başka bir şey konuşmadık.

5. BÖLÜM: YÜKSEKLİKLER

Ezel, arkadaşlarına selam vermek için yanımızdan ayrılmıştı, Ecem neyse ki biraz önce düştüğüm o durumdan bahsetmedi. Bana yine insanlara karşı daha sıcakkanlı olmam gerektiği ile ilgili nasihatler vermesinden korkuyordum.

"Ezel Alp Tekinoğlu buradaymış, diye duydum." Gizem söylenirken yanıma oturdu; Uğur, Ecem'in yanına, Erdi'nin başka bir sandalye çekmesi gerekti.

"Ne yani, bu çocuğu hepiniz tanıyor muydunuz?"

Erdi yerleşirken güldü. "Üçüncü sınıfların, dördüncü sınıfların, hatta birinci ve ikinci sınıfların çoğu o çocuğu tanıyor."

Arkama yaslanıp garip bir içgüdüyle kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Neden?"

"Çok yakışıklı?" Ecem basit düşünmüştü. Bana kalırsa ortalama bir yakışıklılığa sahipti. Ondan rahatsız olduğum için değil, genel olarak etrafımızdaki herkesin zaten eli yüzü düzgün olduğu için böyle düşünüyordum.

"Bizim bölümdeki Melek o çocuğa takıntılı. Kendisini büyülediğine inanıyor." Uğur neyse ki benim tarafımdaydı. İkimiz de bu abartıya gözlerimizi devirdik.

"Ben o çocuktan rahatsız oluyorum, bana tehlikeli geliyor. Şu takıldığı tipler falan." Gizem menüyü incelerken kaşlarını çattı. Ezel'in kimlerle takıldığını bilmiyordum. Onun kim olduğunu bile bu hafta öğrenmiştim. Ama anlaşılan, her hikâyede adı geçen *yıldız çocuk* olduğunu sanıyorlardı. Bana kalırsa gökyüzündeki onlarcasından biriydi.

"Aslında o, hep tek takılıyor ama asıl sorun ağabeyi. O da bizim okuldaydı ama mezun olamadı. Biraz garip bir tipmiş, Ezel de hâlâ onun arkasını toplamaya çalışıyor." Ecem konuşurken bir yandan da telefonundan bazı fotoğraflar gösteriyordu ama konuya olan ilgim kaybolmuştu, kaşlarımı kaldırıp pencereden dışarıya baktım.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" Gizem bunu Ecem'e kinaye dolu ve onaylamayan bir şekilde söyledi ki Ecem, genel olarak birilerinden hoşlanırdı ve hiçbirimiz buna karışmazdık. Müdahale ettiğine göre Gizem çocuktan gerçekten rahatsız oluyor olmalıydı.

"Belki de," diye omuz silkerken Ecem'i dikkatle inceledim. Gülümsemesinin ışıltısı gözlerine yansımıştı. Konuşurken saçlarını parmaklarıyla kıvırıyor ve birkaç masa ileride birileriyle sohbet eden Ezel'e bakıyordu. Ne kadar süredir birbirlerini tanıdıklarını ya da nasıl bir ilişkileri olduğunu bilmiyordum ve bunun beni ilgilendirmediğine karar verdim.

Ezel yeniden yanımıza döndüğünde konserin başlamak üzere olduğunu söyledi. Hesabı ödemek için Uğur'la birlikte masadan kalktım.

"Ben hallederim, epey bir şeyler yemiştim." Uğur'u eliyle durdurup benimle kasaya gelen Ezel oldu. İçtiğim bir meyve suyu olsa da parasını kendim ödeyecektim. Masa numarasını söyleyip beklemeye koyuldum.

"Ben hallederim," dedi fişe uzanırken. Onu duymazdan gelip fişi kendime çektim. Bir şey söylemeden bekledi, kendi tutarımı

ödedikten sonra fişi oraya geri bıraktım. Kapının önüne döndükten birkaç saniye sonra o da bize katıldı. Gizem ve Erdi, Gizem'in elbisesiyle ilgili bir konuda şakalaşırken onları seyrediyordum. Ezel kolunu Ecem'in omzuna attı. Gizem ve Erdi durulmuştu, herkes bir anda garip bir sessizliğe boğuldu. Bir saniyeliğine Ezel ile göz göze geldik, bakışlarını kaçıran taraf ben olmadım.

Uğur benim yanımda yürümeye başlamıştı. Basketbolla ilgili bir şeyler anlatırken onu dinliyormuş gibi yapmak zorunda kaldım. Sürekli maçlardan konuşuyordu, tüm hayatı buna bağlıymış gibi.

"Babana yarın mı gideceksin?" diye sordu. Konserin verileceği mekâna girmiş masaya yerleşmiştik. Saçma sapan ikili gruplar oluşmuştu, dolayısıyla ben de Uğur'un yanına kalmıştım ama konser henüz başlamadığı için herkes bizi duyuyordu.

"Yarın, akşam yemek yiyeceğiz."

"Bu yüzden mi gerginsin?"

"Gergin değilim."

Yeniden sipariş verdik. Herkes alkollü bir şeyler içerken bir sade soda söyledim, belki de bir şeyleri -ne olduğunu dahi bilmediğim- bir şeyleri sindirmeye ihtiyacım vardı.

"Benimki de kola olsun." Ezel siparişini değiştirince başımı ona doğru çevirmek durumunda kaldım. Bana bakmıyordu ama masaya bakarak gülümsemesini üzerime alındım. Bir oyunun içindeymişim gibi hissediyordum. Gizem haklıydı. Onunla ilgili beni de rahatsız eden bir şeyler vardı ve *bunun Ecem'e sarılmasıyla bir ilgisi olmamalı*, diye düşünüp durdum.

Cem Pilevneli sahneye çıktığında kısa bir alkış tufanı başladı. Şarkılarını sevdiğim için yüzümde bir gülümseme oluşmuştu.

Gece, etrafımızda dönmeye başladı.

Biraz sustum, konuşmak çoğunlukla gereksizdi.

Biraz gözlerimi kapattım. Görülmeye değecek çok fazla şey yoktu.

Ve müziğe eşlik etmeyi denedim, dudaklarımı kımıldatmadan, zihnimin içinde, avaz avaz bağırdım.

Gece, üzerimde boyut değiştirdi.

Gözlerimi açtım. Beni izliyordu. Beni izlediğini bildiğimi düşündüm. Beni izlemesini istediğim için gözlerimi kapattım.

Bir oyun oynuyordu.

Gözlerim Ecem'e kaydı. Kolu onun omzundaydı, yarı ayakta şarkıya eşlik ediyordu. Gözleri açıktı ama görmüyordu. Bir şeyler söylüyordu ama kimse onu duymuyordu. Yeniden menekşe gözlere döndüm, artık beni izlemiyordu, düşüncelerimi duymuş gibi Ecem'e odaklanmıştı. Onu ayağa kaldırdı, dans etmeye başladıklarında gözlerim kısılmıştı.

Erdi de Gizem'i kaldırdığında masada Uğur ile yalnız kaldığım için daha fazla gerildim. Belki de biraz uyum sağlamalıydım. Belki de biraz dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Ayağa kalktım, Uğur da mesajımı almış ve memnun olmuş bir şekilde ayağa kalktı. Gizemlerin tarafına geçtim ve elimi onun eline bırakıp, diğer elimi hafifçe omzuna koydum.

"Benden nefret etmeye başladığını düşünecektim neredeyse." Konuşurken gereğinden fazla eğilmişti, dudakları neredeyse kulağıma değiyordu ve bu, o an için ondan nefret etmeme neden oluyordu.

"Kimseden nefret etmem ben. Sadece arkadaşlığa zor uyum sağlarken daha fazlası için çabalamaman gerektiğini kibarca anlatmaya çalışıyordum." *İşte böyle, direkt düşüncelerini söyle, söyle ki insanlar onlarla seni bir köşeye kıstırmasın.*

"Vay canına," dedi. Neyse ki gülüyordu. Açıkçası üzülmesi pek umurumda olmazdı, asıl umurumda olan şey onu kırdığım için Ecem'e hesap verecek olmamdı. Uğur ve diğerleri ile sadece Ecem onları sevdiği için arkadaşlık ediyordum, en azından bunu deniyordum ama çoğunlukla beni sıkıyorlardı, bu yüzden herkesle belli bir mesafede kalmak iyiydi. Ben resimleri seviyordum; müziği, kitapları, balerinleri... Kalabalık bir ortamda, çalan şarkıya eşlik eden yarı sarhoş insanların o müziği kirletmesini değil.

Masaya ilk oturan biz olduk, sonra Ezel ve Ecem de bize katıldı. Gizem ve Erdi, hâllerinden oldukça memnun görünüyorlardı. Ecem, Ezel'in kulağına bir şey söyledi, onları izlemiyordum ama tam karşımda oturdukları için ne yaptıklarını görebiliyordum; Ezel, Ecem'in söylediği şey hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çattı, bir süre fısıltılı bir şekilde tartıştılar, sonunda Ecem ayağa kalkıp hiçbir şey söylemeden arka tarafa doğru gitti. Çantasını masada bıraktığı için lavaboya gitmiş olabileceğini düşündüm. Bir an için endişelenerek peşinden gitmeyi düşündüm ama burnumu sokmamaya karar verdim. Onun bakıcısı değildim ve açıkçası bu tür konularda benden daha deneyimliydi, eminim işleri yoluna koymanın bir yolunu bulurdu.

"Artık gitmem gerekiyor," dedim çantamı alıp. Hiç kimse şaşırmadı çünkü kırk dakika kalarak rekor kırmıştım bile. Onlarla takılmanın güzel kısmı buydu, beni tamamen kendi hâlime bırakıyorlardı.

Uğur beni eve bırakmayı teklif etti ama onu artık kaba olmasını umursamadığım bir şekilde geri çevirdim. Ecem, hâlâ geri dönmemişti ve olaya hâlâ burnumu sokmamakta kararlıydım. Ezel ile göz göze gelmemeye dikkat ederek oradan ayrıldım.

Hava rüzgârlı olmasına rağmen dışarıda olmak iyi gelmişti. Merkezî bir yerdeydik, yurda gitmem uzun sürecek olsa da yürümeye karar verdim. Annemin telefon çağrılarını iki gündür görmezden geliyordum, babamın ona gereken açıklamayı yaptığını ummak dışında

elimden bir şey gelmiyordu. Sahip olduğum hayattan şikâyet etmeye hakkım olmadığını düşünebilirdiniz ama sürekli gözleri üzerimde ebeveynlerim, banka hesabımdaki paranın miktarı ya da kıyafetlerimin markası benim de acı çektiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Benim de çıkmazda olduğumu, benim de bir şeye ihtiyacım olduğunu…

Lunaparkın önüne gelince durdum. Aramızda metreler vardı büyük giriş kapısıyla ama orada, şehrin ortasında o aydınlatılmış hayal dünyasına bakmak hoşuma gidiyordu.

"Neden peşimden geldin?" Gözlerimi kapatıp on beş dakikadır arkamdan gelen ve şimdi duran ayak seslerine dönmedim. Kim olduğunu biliyordum.

"Beni sen çağırdın, atkuyruğu."

Yavaşça arkamı döndüm. Elleri cebinde bekliyordu.

"Bütün gece seninle konuşmadım bile."

"Söyledin demedim Naz, *beni sen çağırdın* dedim. Gözlerin dilini iyi bilirim."

Yutkundum. Nabzım hızlanacak sanıyordum ama olağan derecede sakindim. Böyle bir şey yapıp yapmadığımı bilmiyordum.

"Ezel Alp Tekinoğlu," diye gülümsedim lunaparka girerken. "Çok klişesin."

"Bunu lunaparka giren kız mı söylüyor? Bahse girerim dönme dolaba gidiyorsun." Hafifçe güldü ama yanımda yürümeye devam etti. Aslında dönme dolaba değil atlıkarıncalara gidiyordum ama bu söylediğinden sonra şu korkunç trene binmeye karar verdim.

"Ciddi misin?" diye sordu. Bilet kabinine gidip bir tane jeton istedim. Ona açık bir davetiye vermek niyetinde değildim.

"Daha önce sana ne kadar kaba biri olduğunu söyleyen oldu mu?" Kendi jetonunu alırken arkamdan sesleniyordu. Güldüm. *İç-*

ten, güzel bir gülümseme. Doğru gelmeyen türden bir gülümseme, diye geçirdim içimden.

Atkuyruğumu düzeltirken sıraya geçtim. Saat neredeyse gece yarısını geçmişti ama şehir hâlâ canlıydı, kalabalıktı. *İnsanlar bir şekilde mutlular*, diye düşündüm. *İnsanlar bir şekilde devam ediyor. Belki bir gün, ben de aynısını yapabilirim.*

Yaşı küçük çocuklar trene binmek için görevliye ağlıyordu ama neyse ki sorumluluk sahibi insanlar buna izin vermedi. Bazı çiftler el ele koltuklara yerleşti. Arkadaş grupları kahkaha atarak birbirlerini ikna etmeye çalışıyordu. Önümüzdeki grup son anda aralarındaki bir kızın ısrarıyla en öne binmekten vazgeçmişti. Ezel'in buna güldüğünü görünce boyumdan büyük bir delilik yaptım. En öne oturdum, o da yanıma oturdu.

"Jane Austen, yükseklikle ilgili ne düşünürdü sence?" diye sordum önümdeki kocaman boşluğa bakarken. Buradan bakınca her şey katlanılabilir görünüyordu. Diğer koltukların dolmasını beklerken Ezel, üzerindeki ceketi çıkarıp benim üzerime bıraktı. O ana kadar üşüdüğümü fark etmemiştim.

"O kadar büyük bir aşk yaşadığına göre, öyle bir kitap yazdığına göre heyecan verici olduğunu düşünürdü bence." Ses tonu toktu, söylediği şeyler bir romanın içinden seçilmiş cümleleri anımsatıyordu. Ya bu işte iyiydi ya da gerçekten ezberci.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu başka bir şey söylemeyeceğimi anladığında. Bana dönük olmasına rağmen ona bakmıyordum. Önümdeki karanlık geceye odaklanmıştım; ışıklara, müziğe, rüzgâra… Yaşadığım ana odaklanmıştım. Buradaydım. Onunla buradaydım ve bu neden iyi hissettiriyordu?

Hız treni veya *yükseklik*, istediğinizi düşünebilirdiniz ama bu, bambaşka bir etkiye sahipti. Akıl kârı değildi. Hiç tanımadığın

bir insanın yanında, bütün yüklerinden kurtulmuşsun gibi bir hissetti. Sanki o, omuzlarımdaki bütün ağırlığı almıştı ve bu, ona acı vermiyordu. *Yanılgı*, diye geçirdim içimden. Tren hareket etmeye başladığında gözlerimi kapatmış ve tutunma gereği duymamıştım, sadece omzumun üzerinden inen güvenlik kemerine bırakmıştım kendimi. Tren biraz daha hızlandığında, rüzgârın şiddetiyle birlikte ayaklarım yerden kesildi. Eğlenen insanların çığlıkları, bu gece akımına şahitlik etti.

Yüksekten düşmek.

Ayaklarının yerden kesilmesi.

Ya da âşık olmak.

Veya birine güvenmek.

Bana kalırsa hepsi aynı şeydi.

Daha da yükseğe… Daha da... Daha fazla rüzgâr ve daha çok gece… Gözlerimi yavaşça açtığımda, tren en tepeye çıkmış ve birkaç saniye bekleyeceği o noktaya ulaşmıştı. Küçük bir uyarı, karar vermek için çok az bir zaman. Işıklar tepemde, yıldızlar kirpiklerimin ucundaydı sanki.

Tren kontrolsüz bir hızla aşağı inmeye başladığında elim, refleksle önümüzde duran demire değil, demirin üzerindeki eline kaydı. Sıcak ve yumuşak tenin üzerimde bıraktığı sakinleştirici etki, yükseği kabullenmek ve artık düşmenin keyif verdiği o kısımdaki gibiydi.

Aşk ve hızlı trenle ilgili şu klişe hikâyeleri bilirsiniz, onlardan onlarca okumuş olsam bile o anların bizzat yaşanılması başka bir şeydi. Anları insanlardan daha çok seviyordum. Anlar sizi hayal kırıklığına uğratmıyordu ama bazen o anları yaşadığınız ve yaşarken size hayal dahi edemeyeceğiniz kötülükleri dokunan insanlar oluyordu. İnsanlar hakkında sadece birkaç şey biliyordum ve aralarında pek iyi düşünce yoktu. Bana kalırsa hepimiz çıkarcı pislikle-

rin tekiydik ve bazılarımız eğlenmeyi seviyordu. Bana kibirli olduğumu söyleyebilirdiniz ama ben size gururlu olduğumu söylerdim.

Tren durduğunda bir akımın içinde kalmışız gibi hissettim. Ezel'in eli hiç kımıldamadan olduğu yerde, benim elimin altında duruyordu. Sanırım sevinmem gerekiyordu çünkü bir başkası olsa bu hareketimden yola çıkarak elimi tutmaya kalkışırdı, en azından parmaklarını hareket ettirirdi ama o sanki demiri tutuyormuşum gibi davranmaya devam etti. İçimden derin bir nefes aldım, en yakın arkadaşımla ilgileniyordu ve buraya kadar peşimden gelmesinin bir sürü nedeni olabilirdi; bunların arasından, aynı zamanda bana da asıldığı seçeneğinin üzerini çizebilirdik.

Ama o anda hissettiğim tek şey gururumun kırılmış olmasıydı. Bu, sanki tren yeterince yükseğe çıkamamış gibi hissettirdi.

Üzerimizdeki demir çubuklar açıldığında ceketini ona geri verdim.

"Kusacağını, en azından çığlık atacağını düşünüyordum." Ceketini üzerine giydi. Belki de hâlâ üşüyordum, emin değildim. Ama Ezel Alp Tekinoğlu ile ilgili öğrendiğim bir şey vardı; siz istemediğiniz sürece o, bir şey yapmıyordu.

"Dönme dolaba binmek istemediğinden emin misin?" diye sordu kırık bir gülümsemeyle. Dilimi yutmuş olmayı diledim.

"Hayır."

"Israr ediyorum. Hem ben ısmarlayacağım."

Kollarımı göğsümde birleştirip hızlı hızlı yürümeye başladım.

"Bunu neden yaptın, Naz?" Kolumu tutup ona bakmam için beni kendine çevirdi.

"Ne yapmışım?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Senin yükseklik korkun var, o trene neden bindin, neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" İşte, şimdi nabzım olması gerektiğinden daha yüksek atmaya başlamıştı. Gözlerinde, o tuhaf ifade vardı.

"Bunu da nereden çıkardın?" Alaycı bir şekilde güldüm çünkü iyi rol yapabiliyordum ama asıl sormak istediğim soru, bunu nereden biliyor olduğuydu. Bunu Ecem bile bilmiyordu, doğrusu bunu annemden başka bilen yoktu. Artık…

Yutkunurken onun da kendi içinde düşünceleri olduğunu gördüm, âdemelması hareket etti. Gözleri kısıldı, kaşları çoğu insanın fark edemeyeceği bir şekilde çatıldı.

"Dediğim gibi, çok klişesin. Yükseklik korkusu ve kendimi kanıtlama arzusu mu? Allah aşkına, neden her şey seninle ilgili olmak zorunda?" Üste çıkmak için bütün fiziksel özelliklerimi kullanıp olabildiğince dik durdum.

"Her sorudan bu şekilde kaçacak mısın?"

"Ben hiçbir şeyden kaçmıyorum."

"Beni buraya neden çağırdığın konusuna geri dönelim mi o hâlde?"

Şimdi o da bütün fiziksel özelliklerini kullanıyordu, doğruldu ve bir adım yaklaştı. Yapmam gereken şey bir adım, belki daha fazla geriye çekilmekti ama olduğum yerde kaldım.

"Sen niye peşimden geldin?"

Zaman etrafımızda döndü. Zaman etrafımızda yavaşladı. İnsanlar ağır ağır karanlık tablodan silindi. Şimdi gece, neon ışıklar, müzik ve biz vardık.

Cevap vermedi. Tren yükseğe çıkarken hissettiğim şeyi hissettim. Bir an önce geri dönmeyi, bir an önce ayaklarımın yere basmasını, zemini hissetmeyi ve adımlarımı kontrol edebilmeyi.

"Dediğim gibi. Klişesin."

Gülmek saçmaymış gibi çenesini sıvazlayarak gökyüzüne baktı, yeniden bana döndüğünde gözlerindeki o tuhaf ifade gitmişti.

"Sürekli bunu söyleyip duruyorsun, ne zaman açık olmaya başlayacaksın, atkuyruğu?" Böylesi daha normaldi.

"Yani bilirsin, şu kitaplarda ve filmlerde kızların aklını başından alan -tırnak içinde- kötü çocuklardan. Siyah sever ve her zaman gözlerini kısarak bakar. Sigarası parmaklarından düşmez. Muhtemelen aile problemleri yüzünden, annesi tarafından hayatı boyunca takdir edilmediği için kızlara asla değer vermez; her gece başka bir yerde, çoğunlukla başka biriyle uyanır. Her şeyin eğlence olduğunu ve kendisinin de eğlence tanrısı olduğunu düşünür. Kendine âşık görünür ama aslında her gece kendine acımaktan uyku uyuyamaz.

Bir de şey tabii, benim gibi senin içine düşmeyen kızlara alerjin var. Bize önce kötü ve alaycı davranırsın, sonra kendimize saygımız olduğu ve senin gibilerin üstesinden geldiğimiz için avcı güdüsüyle tuzağı es geçen tavşanın üzerine gidersin. Ardından taktik değişir, bir anda dünyanın en kibar ve romantik adamına dönüşürsün. Belki bir sahil kıyısında trajik çocukluk anılarını anlatır ve benden ilk öpücüğümü almaya çalışırsın, sonra ben sana âşık olurum ve bir gün sen bundan sıkılırsın ve puf! Benim hayatım mahvolur ve sen başkalarının hayatını da mahvetmek için kaldığın yerden devam edersin."

Tek nefeste bu kadar çok şey söylediğime inanamıyordum. Bir saniyeliğine çok utanmıştım ama kendimi toparlayıp alaycı ifademi sürdürdüm. En azından sürdürmeyi denedim. Şimdi, farklı bir gülümsemeyle beni izliyordu. Başını iki yana sallayıp yürümeye başladı. Önce anlamadım, sonra inanamadım ama gerçekten beni orada bırakıp gidiyordu.

Söylediğim bir şeyin onu kızdırmış olabileceği ihtimali üzerinde duruyordum ya da yine aynı şey, yükseklik ve yeniden yeterince yükseğe çıkamamak. Arkasından bakmamak için düz devam ettim ve on tane jeton alıp atlıkarıncaya doğru ilerledim. Etrafta çocuk olmadığı için görevli bana biraz tuhaf bir şekilde bakıyordu. Bu-

nun da günümü mahvetmesini istemediğim için jetonları uzattım ve "Sadece çalıştır şunu, lütfen!" diye gereğinden yüksek ve titreyen bir sesle söylendim. Aşağı yukarı yaşıtım olan çocuk, şapkasını düzeltip başını salladı.

En yüksekte olan pembe *unicorn*un üzerine yanlamasına oturdum. Bir ayağım hâlâ yere değiyordu ama biraz sonra at benden bağımsız şekilde yükselip alçalacak ve ben de kendim gibi hissetmeye devam edecektim. Öyle de oldu. Kulaklığımı takıp, gözlerimi kapattım. Yeniden gece ve ben vardım. Gece yeniden içine saklıyordu beni. Gülümsedim. Zaman etrafımda döndü ve kendimi bulunduğum ana teslim ettim. Herkes teker teker uzaklaşırken ben, gözlerimi kapattığımda hayal ettiğim o yerdeydim. Işıklar ve ben. Sonunda biraz daha iyi hissediyordum.

Sonra tuhaf bir şey oldu. Yurda döndüm, odama girdim ve ilk defa duş almadan yatağıma uzandım. Tek başımaydım. Telefonuma bir bildirim geldi. O saçma sosyal medya uygulamasından geliyordu. Onun kullanıcı ismi ekrandaydı ve uygulama, yeni bir paylaşım yaptığını haber veriyordu. Paylaşım yaklaşık bir saat önce yapılmıştı, dışarıda internetimi açmayı unuttuğum için telefonum yurda girince internete otomatik olarak bağlanmış ve uygulamadan gelen bildirim anında telefonuma düşmüştü. Yorgun ve hâlsiz hissediyordum, telefonu bir kenara atmayı ve ölü gibi uyumayı düşündüm ama bildirime tıklamaktan da kendimi alamadım. Ve kaşlarımı çatarak hafifçe doğruldum.

"O, yüksekten korkuyor ama baş döndürücü olmayı seviyor."

Bu tam olarak bir fotoğraf değildi, hareketli bir fotoğraftı. Uzaktan çekilmiş bir atlıkarınca görseli… Pembe bir *unicorn*a dolanmıştı ellerim, gözlerim kapalıydı ve gülümsüyordum. Bu, benim fotoğrafımdı.

Ve o gitmemişti.

6. BÖLÜM: SIRADANLIKLAR

Geceyi seven insanların daha mutsuz olduğunu keşfettiğimden beri sabahlamayı bırakmıştım. Her gün düzenli olarak saat 06.00'da uyanıyor ve güne zorlanmadan uyum sağlıyordum. Taze sıkılmış portakal suyu ile yapılan kahvaltıların kesinlikle mutlulukla alakası vardı, aslına bakılırsa kahvaltı yapmanın doğrudan kendisi bedava bir mutluluktu. Ki bu benim sahip olduğum bir lüks değildi. Sadece iki dakika süren, gerçek anlamda buz gibi bir duş; kışın bile hem kendime gelmek hem de vücudumu olabildiğince dinç tutabilmek için, kafamın çalışması için… Gülmeyin hiç, ciddiyim, dünya üzerinde en korktuğum şey bir gün "delirmek". Aklım sahip olabileceğim en değerli mücevher ve benim onu kaybetmek gibi bir niyetim yok.

Ve bir başka klasik, Ecem yine ortak oturma odamızdaki kanepede sızmıştı. Çoğu zaman eve gelmiyordu, geldiği zamanların ise çok azında kendini yatağına kadar götürebiliyordu. Muhtemelen şimdi onun yanına gidip odasına taşımamı ya da en azından üzerine bir şey örtmemi bekliyorsunuz ama bunları yapmadan evden çıkıp kapıyı ardımdan kapattım. İnsanların çoğu, sırf bu yüzden benim kötü bir arkadaş olduğumu düşünürdü ve ben de çoğu zaman onlara hak verirdim ama bazen mutsuzluğun da bir seçim olduğunu düşünüyordum. Çoğu zaman bu düşünce, vicdanımın sesinin kesilmesine yardımcı oluyordu.

Basit bir mantık yürütüldüğünde bir insanın geç saatlere kadar uyumayıp, sabahlara kadar kara kara düşünmesinin sadece kendi budalalığı olduğu aşikâr değil miydi? Gece beraberinde o kötü kalpli düşünceleri de getiriyordu; karanlık, aç bir kurt gibiydi; ne zaman saldıracağını bilemiyordunuz. Yanına melankolik müzikler ve bazı dram filmleri de eklenince iç sıkıntısı ve bunalım kaçınılmaz oluyordu; bir de koşarak yanına gidebileceğiniz kimse yoksa, çalacağınız bir kapı yoksa, arayıp konuşabileceğiniz biri bile yoksa, o geceler uzadıkça uzuyordu.

Ertesi gün büyük bir baş ağrısı, belki bir ceset ağırlığı ile güç bela açıyordunuz gözlerinizi; bütün kemikleriniz birbirine girmiş gibi kendinizi çıkaramıyordunuz o yataktan; canınız hiçbir şey istemiyor, önceki gece sabaha kadar yediğiniz sağlıksız yiyeceklerden ötürü; ama siz bunu da hayatınızda yolunda gitmeyen şeylere bağlamanın bir yolunu buluyordunuz, sanki herkesin hayatı yolundaymış gibi; sorumluluklar uzayıp gidiyor, odanızı toplamaktan aciz, banyo yapmaya bile hâli kalmayan bir yaşayan ölüye dönüştürüyordunuz kendinizi; bütün gününüz, uyandığınızda zaten bitmiş olduğundan yapacaklarınızı ve yapmak istediklerinizi hep bu günün tekrarı olan yarınlara erteliyordunuz ve hayatınızı daha beter bir hâle getirmek için yine, sadece geceyi bekliyordunuz. Komik olan ise bütün insanları depresyona sürükleyen bu ruh hâlinin trajikomik, basit bir geç uyumadan kaynaklanmasıydı.

Ve benim aklını kullanmayan insanlara karşı alerjim vardı, bu en yakın arkadaşım olsa bile. Bana yine ne kadar zor bir hayat yaşadığı ile ilgili naralar atıp benim hayatımın kolaylıklarından bahsedeceğini bildiğim için onu dürtmeyi bırakmıştım; o da sahip olduğum hayat onunki olsa yine de aynı kişi olacağımı biliyordu. İnsanların arkasına sığındığı ve iğrendiğim bir başka mesele de "güçlü olmak" saçmalığıydı. Kimseden daha güçlü değildim, akıllı olmak ve güçlü

olmak aynı şey değildi. *Güç*, benim için sadece fiziksel bir eylemken *akıl*, bütün hayatım ve sahip olduğum her şeydi.

İnsanlar genellikle sinema salonlarının kalabalık olmasını ve filmlerin son seanslarını severler, bense ilk seanslarını sevenlerdenim. Güne bu kadar erken başladığınız zaman yapacak bazı şeylere de ihtiyacınız oluyor elbette, özellikle benim gibi bir anı bile boşa geçirmeyi sevmeyenlerdenseniz.

"Günaydın, *Avengers Infinity War* filmine bir bilet lütfen." Gişede bekleyen sarışın kadın henüz uyanmamışa benziyordu, önünde büyük boy -muhtemelen sade- bir kutu kahve vardı. Beni bir an için duymayıp, aniden karşısında görünce afalladı. Cumartesi günü, hangi kaçığın yatağını bırakıp bir filmin ilk seansına geldiğini merak ediyor olmalıydı.

"Koltuk seçebilirsiniz, ya da biletinizi keseyim siz istediğiniz yere oturun, zaten hepsi boş olacak." Samimi bir şekilde güldü, olabildiğince kibar davranmak istesem de zorlama gülümsemeler konusunda başarılı olamıyordum.

"Büyük boy mısır ve kola ister misiniz?"

"Hayır," dedim. "Teşekkürler." Kredi kartımı uzatıp işlemi bitirmesini bekledim. Bu saatte açık alışveriş merkezi bulamazdınız, bu yüzden yavaş yavaş tarihe gömülen bu yerel sinemalar için üzülüyordum ve tercihimi olabildiğince bu yerlerden yana kullanıyordum, tıpkı eskiden alışverişimi bakkallardan yaptığım gibi. Ama sonra ben de devasa süper marketlerin ihtişamına kapılmış ve ekonomiye zarar verenlerden olmuştum. Aynısının sinema salonlarının başına gelmesi, büyük bir kâbus olacaktı. Kadının önünde duran bahşiş kutusuna bir miktar para attığımda, bana sevecen bir şekilde gülümseyip gömleğimin yakasına taktığım broşla ilgili birkaç iltifat etti. Pos cihazı tutukluk yapınca onunla kaç yaşında olduğum ve hangi okula gittiğimle ilgili sıradan bir konuşma yaptık.

Filmi çok sevdiğini söyleyip bana iyi seyirler dilediğinde isminin Ayten olduğunu bilecek kadar samimiyet kurmuştuk.

Sinemadan çıktığımda saat henüz 12.30 olmuştu, bir süre sadece yürüyüp sonunda soğuk bir içecek almak için bir marketin önünde duraksadım. Sebepsiz yere derin bir nefes alma ihtiyacı hissetmiştim. Nereden geldiğini bilmediğim yabani bir his göğsüme oturdu. Bunu bir anda içine düştüğüm boşluğa verip dolaptan soğuk bir su aldım. Okul döneminde yapacak çok şeyim olurdu; günümün yarısı derslerle, kalan kısmı da tekrarlar, ödevler ve sınav hazırlıkları ile geçiyordu. Derin bir nefes daha... Oysa şimdi bana kalan, kocaman ve bomboş günler olmuştu, bir de soru işaretleri...

Ezel Alp Tekinoğlu'nun hayatımda bir soru işareti dahi olarak yer kaplamasını istemiyordum. Onunla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. Beni heyecanlandırdığı gerçeği de olabilirdi bu, emin değildim ama bir şey vardı ve daha da kötüsü yapmamız gereken bir ödev vardı, ödev için benim bir adım atmamı beklediğinden hiç şüphem yoktu ama ona istediğini vermeyecektim, ne de olsa pazartesi günü Belma Hoca sayesinde tiyatro kulübünde yeniden görüşmek zorundaydık ve ben bunu düşündüğüm anda, hafta sonunun bir an önce bitmesini istediğimi fark ettim. Ve içten içe kendimi sadece bütün bu saçmalıkların bir an önce bitmesini istediğim için böyle hissettiğime ikna etmeyi denedim.

Saat 14.30'da bizimkilerin yanına, her zaman buluştukları Majör Kafe'ye gittim. Elimdeki, okusam da anlamadığım kitabı masanın üzerine bırakıp bugün kaçıncı olduğunu sayamadığım derin soluklarımdan birini aldım.

"Sen iyi misin?" diye sordu Gizem. Başımı sandalyenin arkasına yaslayıp gözlerimi kapatmıştım. Masada sadece Gizem vardı. Uğur ve Erdi henüz gelmemişti ve Ecem de muhtemelen hâlâ sızdığı yerde uyuyordu.

"Emin değilim," dedim. "Sıcaktan sanırım." Yavaşça doğrulup ona doğru baktım ve huysuzca işaret parmağımla göğsümü gösterdim "Burada bir tıkanıklık var sanki." Yüzümü buruşturup daha sakin bir şekilde nefes almayı denedim.

"Halk arasında buna anksiyete ya da panikatak diyorlar, stresten oluyor." Gizem çilekli *milkshake*inden büyük bir yudum aldı. Bana şüpheyle bakıyordu.

"Stres mi?" Daha çok kendi kendime sormuştum.

"Bugün cumartesi. Geçen hafta görüşmeyi ertelemiştin ama bugün babanla buluşacaksın, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Seni çok mu zorluyorlar?"

Gizem'le pek yakın olduğumuz söylenemezdi, aslında genel olarak insanlarla yakın sayılmazdım. Ecem de pek her şeyimi bilen veya hayatımla ilgili şeyleri paylaştığım biri değildi, sadece beni gözlemleyecek daha çok vakti olduğu için hayatımla ilgili tüm insanlardan daha fazla şey biliyordu. Bu beni rahatsız ettiği için değil, sadece bazı şeyleri paylaşmayı gereksiz buluyordum, bu neyi değiştirecekti ki?

"Öyle sayılmaz," dedim. Cümleyi nasıl devam ettirmem gerektiğini bilmiyordum. "Sanırım, ben kendimi çok zorluyorum." En azından herkesin sandığının aksine babam böyle düşünüyordu.

"Konuşmayı sevmediğini biliyorum, bu yüzden üstelemek istemiyorum ama birileri ile konuşmak istersen burada olduğumu bil, olur mu?" Masanın üzerinden eğilip göz kırparak güldü. "Ecem'in bunun için uygun kişi olmadığını herkes biliyor."

Ben de güldüm.

"Teşekkür ederim. Ben evden çıkarken koltukta sızmıştı, akşama kadar oradan kalkacağını sanmıyorum."

Gizem kaşlarını çatarak sandalyesine yaslandı.

"Nazlı, son zamanlarda onda bir gariplik dikkatini çekti mi?"

Ellerimi masanın üzerinde birleştirip başımı iki yana salladım.

"Emin değilim ama her zamankinden daha pervasız görünüyor." Gözlerini kısmış dışarıya bakıyordu, bir şeyler düşünür gibi. "Bunun Ezel ile ilgili olduğunu düşünüyorum."

Daha önce de onu bu rahatsız ifade ile gördüğümü anımsadım.

"O çocuktan cidden hoşlanmıyorsun," dedim, daha çok bir soruydu ama insanlara sorular soran biri olmadığım için böyle söylemiştim.

"Onları birkaç ay önce ilk gördüğümde Ecem'i bir duvara sıkıştırmıştı, bir şey için zorluyor gibi. Ara sıra onları hep bir yerlerde tartışırken gördüm ama ne zaman sorsam Ecem geçiştirdi ve önemi olmadığını, bazı kıskançlık problemleri olduğunu söyledi. Ya uzun zamandır bir ilişkileri var..." İkimiz de istem dışı masanın üzerinde birbirimize doğru eğilmiştik. Söyledikleri dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Birkaç ay önce... Ecem ile ne kadar uzun zamandır tanışıyorlardı? Ve durum kıskançlık yüzünden tartışacakları kadar ciddiyse ben neden Ezel'i bu kadar geç fark ettim? Anlayamıyordum.

"Ya da?" diyerek devam etmesini bekledim.

"Ya da Ezel onu zorluyor." Gizem oldukça ciddi görünüyordu bunu söylerken ama ben rahatça arkama yaslanmıştım. Ezel'i savunmak niyetinde değildim, bana da çok tekin gelmiyordu ama...

"Ecem ondan gerçekten hoşlanıyor mu, onu bile bilmiyorum." Omuz silktim. "Ecem sürekli birilerinden hoşlanıyor, takip etmek mümkün değil ama birkaç aydan bahsediyorsun, daha geçen ay adı neydi? Şu Fizik bölümündeki çocuk, onunla çıkmıyor muydu?"

"Evet!" dedi Gizem birden. "Ben de onun için diyorum ya. Ezel üç hafta önce yeniden ortaya çıktı ve birden çift oldular."

Yutkundum.

"Çift derken, onlar çıkıyor mu?" Bana sadece çok yakın gelmişlerdi ama ben ikili ilişkiler hakkında ne bilirdim ki?

"Öyle olmalı. Ecem artık eskisi kadar bizimle takılmıyor. Dün gece de bizim yanımızdan ayrıldı, normalde kim olursa olsun bizim aramıza karıştırır, yine birlikte eğlenirdik ama son zamanlarda bizden uzak duruyor, sence kim bizimle vakit geçirmekten rahatsız olur?"

Konuşma birden fısıltıya dönüşmüştü. Gizem arada bir sağına soluna bakıp etrafı yokluyordu. Gerçek bir endişe mi, paranoya mı, emin olamıyordum.

"Sen Ezel'den hoşlanmadığını açıkça söyledin, belki bu yüzden sizi bir araya getirmek istemiyordur." Bir an Ecem'in son zamanlarda her geceyi Ezel'le birlikte geçirdiğini düşündüm ve bu düşünce beni rahatsız etmedi, sadece neden rahatsız etmesini beklediğimi merak ettim.

"Erdi de böyle düşünüyor." Kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Bu durumdan memnun değildi ama benim de üzerinde konuşmak istediğim bir konu değildi. Birileriyle vakit geçirmek ayrı bir şeydi ama birilerinin sorumluluğunu almak ayrı. Sırf arkadaş olduğum için kimseyi sırtımda taşımak istemiyordum ve Ecem'in artık kendi hayatını yoluna koyması gerekiyordu, annesinin hayatını yaşamak istiyorsa benim elimden bir şey gelmezdi.

Erdi ve Uğur yanımıza geldiğinde konu tamamen dağılmıştı. İkizler finale çıkan bir takım hakkında oldukça heyecanlı bir sohbete dalmışlardı. Gizem, Erdi'yi çekiştirince sohbetleri kesilmiş oldu, ilk defa gerçekten güldüm.

"Nasılsınız kızlar, affedersin hayatım." Erdi, Gizem'in yanağından öpüp onu kendine doğru çekti. Böyle anlarda başımı çevirme dürtümü kontrol edemiyordum, o kadar güzel bir andı ki buna şahit olmamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Bu yıl yazlığa gitmiyor musun, Nazlı?"

Uğur'a dönerken yüzümü ekşittim.

"Belma Hoca," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ödev kilitledi."

Erdi ve Gizem aynı anda kıkırdadı.

"Sen ödevden şikâyet etmezdin," dedi Erdi.

Omuz silkip Uğur'un kolasının açma halkasıyla oynamaya başladım. "Beklenmedik bir ödevdi." Onlara ayrıntı vermeli miydim, emin olamadım. Gizem, Ezel konusunda zaten çok rahatsızdı ve söylesem eminim konu daha da uzayacaktı ya da daha garip olacaktı, bilmiyordum, sadece ayrıntı vermedim.

"Siz ne kadar buradasınız?" diye sordum yeniden konuyu değiştirmek için.

"Yaz okulu önümüzdeki hafta başlıyor, yedi hafta sürecek işte." Gizem hâlinden memnun bir şekilde Erdi'ye gülümsedi. Sevdikleri her şey burada olduğu için onlar açısından bir sorun yoktu ama ben burada olmaktan fazlasıyla sıkılmıştım ve şu ödev konusu gitgide uzamaya başlamıştı. Annemin çağrılarını daha ne kadar görmezden gelebilirdim ondan bile emin değildim. Babamın çok çalışması yetmezmiş gibi, üzerine bir de tek kızının okul yoğunluğu gelmişti. Başımı masaya yaslayıp konuşulanlardan kendimi soyutladım. Daima yaptığım gibi...

7. BÖLÜM: DÜĞÜMLER

Babamla buluşmak için saat tam 19.00'da sözleştiğimiz restorana geldim. Her zaman olduğu gibi orta masalardan birinde, buluşma saatinden önce gelmiş bir şekilde beni bekliyordu. Karşılamada bekleyen görevlinin işaretiyle masaların arasında dolaşmaya başladım. Üzerimde burası için uygun bulduğum nil yeşili bir kalem elbise vardı, tamamen mevsimlik ve günlük bir parçaydı ama *stiletto* ile kombinlediğiniz zaman şık bir akşam yemeği elbisesine dönüşüyordu. Babam kelimenin tam anlamıyla bir salon adamıydı, hayatımızdaki her şey şıklık ve detaylardan oluşuyordu. Yani her şey gergindi, üzerinde durmakta rahatsızlık duyduğum ayakkabılar gibi.

"Nazlı!" Babam ayağa kalktığında uzun boyuyla birlikte heybeti de göze çarpıyordu. Elli üç yaşında olmasına rağmen tamamen fit ve karizmatik görünüyordu. Kumral, dalgalı saçlar ve küçük kahverengi gözler, üzerine neredeyse yapışmış olan takım elbiselerinden biriyle bana gülümsüyordu. Yanına yaklaşıp öptüm ve hemen karşısındaki sandalyeye geçtim, garsona teşekkür ettikten sonra sırf bir şeyler yapıyor olmak için telefonumu çantama yerleştirmeye çalıştım.

"Nasılsın?"

Gözlerimi yarı şaşkın şekilde ona doğru çevirdim. Bugün kendimi fazla yorgun hissetmiştim.

"İyiyim, sen nasılsın?" Gülümsemek için kendimi zorlamama gerek yoktu çünkü o benim babamdı ve yalan olan her şeyi anlama gücüne sahipti.

"Ben iyiyim," dedi gülerken. Bardaklarımıza su dolduruyordu. Muhtemelen benim için de sipariş vermişti. "Ama annen çıldırmış durumda, onu atlatıp duruyormuşsun."

Bıyık altından ben de güldüm.

"Ona laf anlatmak kolay değil."

"Tatlım, özür dilerim ama-"

"Biliyorum," dedim. "Çok zamanın yok. Tatlı sevmediğim için şanslıyız, neden çorbayla oyalanmayı bırakıp direkt ana yemeğe geçmiyoruz." Benim için sipariş verdiğini bile bile menüyü incelemeye başladım.

"Hayır. Annenin haklı olduğunu söylemeye çalışıyorum. Notlarının ne durumda olduğunu o da gördü."

O sırada garson, tahmin ettiğim gibi sipariş edilen yemekleri getirdi ve sürpriz, çorba yoktu ve zaten bu sıcak havada kimsenin çorbaya ihtiyacı da yoktu.

Sağlıklı beslendiğimden emin olmak için et sote… Tatlandırmak için tabağıma bol bol yeşillik koyup biraz daha oyalanmaya çalıştım.

"Senin için endişeleniyoruz."

"Baba ben iyiyim, ortalamamı düzelteceğim bu yüzden hâlâ okuldayım. Fazladan bir ödev aldım." Yemeye devam ettim. En azından yiyormuş gibi yapmaya devam ettim.

Babam çatalını tabağın kenarına bıraktı. Bıkkın görünüyordu.

"Zaten bu yüzden endişeliyiz, okul birincisi olmak zorunda değilsin, başarılı olmak zorunda da değilsin. Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak artık, seninle yeterince gurur duyuyoruz."

Çatalı bıçağı tabağımın kenarına bıraktım.

"Bana hâlâ inanmıyorsun," dedim. "Annem de inanmıyor. Hâlâ mühendislik veya tıp okumam gerektiğini düşünüyorsun."

"Tatlım ne istiyorsan o konuda eğitim almanı istiyoruz ama bunu gerçekten istediğinden emin olmak istiyoruz. Edebiyat sana göre değil, sen analitik zekâsı yüksek birisin, istesen de edebiyatta tam anlamıyla başarılı olamayacaksın ve bu seni mahvedecek."

Liseyi bitirdiğimde arkadaşlarım, ailem, akrabalarımız, öğretmenlerim ve danışmanlar... Hepsi sayısal bir bölüm seçmem konusunda hemfikirdi ama asıl sorun neyi yapabileceğimi bilmeleri değil, bana neyi yapamayacağımı söyleme cüretini göstermeleriydi. İlkokuldan itibaren her okul döneminde, özel ders takviyesi almadan bir başarıya ulaşmıştım, sınıf ortalamasının daima üzerinde kalmıştım çünkü matematikte iyiydim, diğer derslerde ise yetersiz. Anlamadıkları nokta zaten buydu, matematik ve mantıkta yeterince başarılıydım, hatta o kadar başarılıydım ki hayatımı bir matematik problemi gibi, her şeyde bir formül ve mantık arayarak yaşamaya başlamıştım. İçimde bundan daha fazlası olduğuna inanmak istedim, iyi bir üniversite eğitimi aldıktan sonra muhtemelen aile dostlarımızdan birinin oğlu ile bizim için çoktan planlanmış bir şekilde evlenmeyi değil.

"Yapabilirim," dedim ve yemeğimden biraz alıp çiğnemeye başladım.

"Vazgeçmen gerekiyor," diye derin bir nefes aldı babam. "Sen kardeşin değilsin. Öyleymiş gibi davranma." Çatalı tabağının kenarına bıraktı. "Anneni ara, senin için endişeleniyor."

Masanın üzerine bir miktar para bırakıp kalktı. Bana söyleyeceği başka bir şey kalmamıştı. Başımla onayladım ve yemeğime devam ediyormuş gibi yaptım.

"İyi çalışmalar," dedim lokmamı yutmaya çalışırken ama lokmanın, ağzımın içinde gittikçe büyüdüğünü hissediyordum.

Babam restorandan ayrıldıktan birkaç dakika sonra ben de servisi önümden iterek yutamadığım yiyecekleri peçetenin içine çıkardım. Midem bulanmıştı. Başımı masaya yaslayıp biraz bekledim. Zamanın olabildiğine ağır aktığı bir döngüdeydim. Kum taneleri tıkanmış bir delikten aşağı düşemediği için can çekişiyordu.

"Pardon," başımı kaldırıp garsona seslenirken onunla göz göze geldim. İki ön masamda bana doğru dönük şekilde oturuyordu Ezel. Üzerinde bir takım elbise vardı, karşısında şık giyimli bir kadın oturuyordu. Kadının sırtı bana dönüktü ama askılı siyah elbisesini ve topuz yapılmış saçlarını görebiliyordum. Karşısındaki kadın Ecem değildi ve kim olduğunun beni ilgilendirmediğine karar verdim. Ne kadar zamandır oradaydılar, emin değildim ve daha da kötüsü, konuştuklarımızın ne kadarını duymuş olabileceğini bilmiyordum. Bir su istemek için başımı kaldırmıştım ama bu manzaradan sonra vazgeçip kendimi toparlayarak masadan kalktım. Menekşe gözleri beni izliyordu, ona bir şey söyleyip söylememek arasında kararsız kalmış ve masasının yanından geçip gitmiştim.

Hava bugün de sıcak değildi neyse ki. Topuklu ayakkabıların üzerinde yürümek canımı yaksa da bir taksiye binmek ve daha da bunalmak istemiyordum. Gizem'in söylediği bazı şeyleri düşündüm. *Anksiyete ya da panikatak.* Göğsüm sıkışır gibi oluyordu bazen, kendi içime sığamıyordum, her şeye rağmen hiçbir şey yolunda gitmiyormuş gibi hissediyordum. Biri yakama yapışmıştı adeta.

Sahil boyunca yürümeye devam ettim. Nereye varacağımdan emin değildim. Bir banka oturduğumda ne yapacağımı da bilmediğimi fark ettim. İnanılmaz derecede yorgun hissediyordum. Peşimden gelip gelmediğine bakmak için başımı kaldırıp yolu izledim ama tuhaf bir hayal kırıklığı yaşadım, ortada dolaşan onlarca insan-

dan hiçbiri Ezel değildi ve ben, neden peşimden gelmesi gerektiğini düşündüğümü bilmiyordum.

O gece erken uyumak için hevesliydim ama ne aldığım duş ne sakinleştirici müzikler ne de içtiğim bitki çayları pek işe yaramadı. Üzerimi değiştirip sadece kafamın içindeki düşünceler dağılsın diye bizimkilerin yanına gitmeye karar verdim. Siyah taytımın üzerine turuncu bir tişört geçirip saçlarımı tepeden topladım.

8. BÖLÜM: ÇATIŞMALAR

Sahildeki çimenlerde oturuyorlardı. Bugün biraz daha kalabalık olduklarını fark ettim ama buna bir açıdan memnun olmuştum. Daha fazla insan, daha fazla dikkat dağıtıcı anlamına geliyordu. Ezel de onların yanındaydı, onun da üzerini değiştirip lacivert bir tişörtle kot pantolon giydiğini fark ettim. Ecem'in yanında oturuyor, herkes gibi midye yiyordu.

"Vay, kimleri görüyorum." İkizlerin takımdan arkadaşı ve oldukça eğlenceli olduğunu düşündüğüm Emir bana bir baş selamı verdi. Onlara en uzak köşede kaldığı için gülümsemeye çalışarak onun yanına oturdum.

"Selam," dedim ortaya.

"Babanla görüşmen nasıldı?" Ecem'in sorusuna ters bir bakışla cevap verince dudaklarını birbirine bastırıp olduğu yere sindi. Patavatsızlık onun özelliklerden biri değildi, neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordum.

"Senin hâlâ burada ne işin var?" Emir bana da birkaç midye uzattı ama elimle reddettim. "Bütlere kaldım, dersen okulu bırakırım yemin ederim. Seni bütlere bırakan hayat benim yedi sülalemi..."

Herkes güldü.

"Sadece bir proje ödevi. Biter bitmez gideceğim." Bunu Emir'e söylemiş gibi davransam da Ezel'in de duyduğunu biliyordum.

Aynı ortamda olduğumuz zaman tuhaf bir şey oluyordu ve biz sadece birbirimizle konuşabiliyorduk, hem de hiç birbirimize bakmadan. Bunun nasıl gerçekleşebildiğinden emin değildim.

"Senin gibi bir kızın neden İngiliz Edebiyatı okuduğunu hiç anlamıyorum," dedi Emir. "Senin bu zekâyla tıp, hukuk, mühendislik filan okuman gerekmiyor mu?"

"Meslekler puanlamaya göre değil, kişinin isteğine göre seçilmeli." Bağdaş kurup, arkaya yasladığım ellerimden destek alarak başımı gökyüzüne kaldırdım.

"Niye?" diye sordu Ezel. Sorunun bana olmadığını bir şekilde bildiğim için kımıldamadım. "Sana göre edebiyat, zekâ gerektirmiyor mu? Sana göre zekâ, sadece sayısal bir şey mi?"

Emir'in bir an öksürdüğünü duydum, herkes sessizleşmişti çünkü Ezel bunu normal bir sohbet şeklinde değil, doğrudan bir kavga içindeymiş gibi sertçe ve vurgulayarak söylemişti.

"Bana sadece zekâsını harcıyor gibi geldi." Emir ses tonunu kontrol edip en az onun kadar ciddileşince gözlerimi onlara diktim.

"Yani sana göre sesin güzelse sadece şarkı söylemelisin, enstrüman çalmayı öğrenmemelisin. Anladım." Ezel gerginliği daha mizahi bir seviyeye düşürdü. Ona doğru baktım ama göz göze gelmedik, başını Ecem'in dizlerine koymak suretiyle uzandı ve birasından birkaç yudum aldı. Kaşlarımı kaldırmış, kurduğu cümledeki mükemmelliği düşünüyordum. Emir için bir anlığına üzüldüm. Emir'i severdim, bu yüzden elimi omzuna koydum, "Edebiyat beni yeterince zorluyor, hiç merak etme." dedim. Güzel dişlerini göstererek güldü. Rahatlamış görünüyordu ama bu çekimserlikten ziyade, bir kavgaya hazır olmasıyla ilgiliydi.

Erdi, ortamda bir anda peyda olan gerginliği yok etmek için takımla ilgili bir şeyler söylemeye başladı. Ben de cips paketlerinden

birini kucağıma almış, onları dinliyordum. Hava ılık ılık esiyordu, dışarı çıkarak doğru bir karar vermiştim.

"Orada her şey yolunda mı?" Uğur sohbetten kopup kahkaha atarak eğlenen Ecem ve Ezel'e döndü. İsimleri arasındaki ses benzerliğinden nefret ettiğimi fark ettim.

"Ezel sinemaya gitmek istiyor, ben nargile içmek istiyorum." Ecem bunu söylerken Ezel'e doğru gülmeye devam ediyordu.

"Filmin son vizyon günü." Ezel kaşlarını çatmış, onu ikna etmeye çalışıyordu. Hayır, yeniden oyununu oynuyordu. Kendi kartlarımı da görmek isterdim. Dizlerimi karnıma çekip bekledim, biraz sonra elime birkaç kart geleceğinden bir şekilde emindim.

"Hangi film?" Gizem merakla sordu, film izlemeyi çok sevdiğini biliyordum.

"*Yenilmezler*." Ecem dudak büktü. Diğerleri de ona katıldı.

"Muhteşem film ama biz çoktan iki kez izledik bile." Uğur da diğerleri gibi konuya olan ilgisini kaybetmişti. Kartlar gelmeye başlamıştı, sadece bir taneye daha ihtiyacım vardı.

"Ama bence kaçırma, git izle abi o filmi." Emir de Ezel'in gitmesi konusunda oldukça hevesli görünüyordu. Buna neredeyse gülecektim.

"Nazlı da izlemedi henüz, kıyamet alameti gibi bir şey olur ama belki seninle gelir." Ecem bana bakarak sırıttı. Gözlerinde farklı bir şey vardı. Doğal değildi. Yine de bunun üzerinde durmadım. Bütün kartlarım elimdeydi, oynama sırası bendeydi. Ayağa kalktım.

"Mısırları sen ödüyorsun," dedim Ezel'e gülümseyerek. Ortam yeniden tamamen sessizleşmişti. Ezel dudak bükerek başını salladı, bir şey söylemeden ayağa kalktı ve geçmem için eliyle yolu işaret etti.

"Gerçekten gidiyor musun?" Ecem şimdi o kadar da mutlu görünmüyordu. Omuz silkip onayladım. "Kaçırmamam gerektiğini söyleyip duruyordun."

"Bizimle gelmemiştin."

"Sınav haftamdı."

Basit ve mantıklı cevaplar.

"Şimdi çıkarsak anca yetişiriz, hadi Naz." Ezel deri ceketini kolunun altına alırken ben kaşlarımı kaldırıp bekledim.

"Onun ismi, Nazlı!" dedi Ecem ve Uğur aynı anda. Neden yanlış bir şey yaparken yakalanmışız gibi hissettiğimi bilmiyordum ama bu oldukça eğlenceliydi.

"Her neyse," diye geri püskürttü onları Ezel. Gözleri benim üzerimdeydi şimdi ama her zaman öyle değil miydi zaten? Orada öylece durup ne yaptığımı, ne yapacağımı ya da ne yapmadığımı seyredip duruyorlardı.

"Sonra görüşürüz," diye seslendim ortaya doğru ve çantamı omzuma atıp Ezel'e katıldım. Birlikte yürümeye başladık, sırtımda ok gibi birkaç çift göz hissedebiliyordum çünkü mantıken hiç kimse yakın arkadaşının sevgilisi ile yalnız sinemaya gitmezdi. Gerçi sevgili olup olmadıkları hâlâ belirsizdi. Ben mantıklı biriydim ama aptal değildim. Ecem ne kadar şaşırsa da bunu bilerek yapmıştı, onunla o filme gitmemi istiyordu, muhtemelen beni deniyordu ama atladığı bir şey vardı, denenmekten nefret ederdim ve beni denemesi gerekiyorsa belki de zaten ortada gerçek bir şey yoktu. Ne onların ilişkisi, ne bizim arkadaşlığımız…

Sahil boyunca yürürken sessizliği koruduk. Yine benim tercihim olan butik sinema salonuna ilerledik. Burası cadde üzerinde iki devasa binanın arasına sıkışmış ve neredeyse tüm değerlerimizi koruma görevini üstlenmiş; pembe, iki katlı şirin bir yerdi. Alt katı

kokacak derecede rutubetliydi ama havalandırmanın yanını seçerseniz *bowling* oynamak oldukça eğlenceliydi.

Beş basamaklı merdivenden çıkıp sinema bölümüne geçtik. Son seans olduğu için ve burası AVM olmadığı için oldukça sakindi. Tek gişesi olan bölmeden biletleri almak için sıraya girdik, hâlâ tek kelime etmemiştik ve pek fazla birbirimize bakmıyorduk. En azından ben etrafı inceler gibi yaparken ona çok kısa, göz kırpma aramda bir bakış atıyor ve bunu olabildiğince doğal yapıyordum. Onun da aynısını yapıp yapmadığını bilmiyordum.

Cüzdanını çıkardı. Önümüzde sadece bir kişi kalmıştı. Gişenin arkasındaki kadın, bıkmış bir tavırla daha kaç kişinin kaldığına bakmak için hafifçe uzandı ve göz göze geldik. Gülümsedim ama bu, kadına değildi; bu ana bıraktığım bir gülümsemeydi. Biraz sonra ifşa olacak olmam umurumda değildi, hatta aksine ifşa olmak istiyordum. Heyecanlı bir şekilde cüzdanını çıkarmasına izin verdim, ne de olsa o biletleri almayacaktık.

"Yeniden hoş geldiniz!" Kadın bana içten bir şekilde gülümsedi. Sabah ona iyi bir bahşiş bıraktığım ve yüzümü hatırlamasına neden olacak kadar kibar davrandığım için mutluydum.

"Son seansımızda sadece *Avengers* var, seans açılışını sizinle yaptık, kapanışını da sizinle yapacağız anlaşılan. Mısır ve kola?" Kadının güleç sorusuna kaşlarımı kaldırarak Ezel'den bir tepki bekledim. Kollarımı arkamda birleştirmiştim. Memnun bir galibiyet sevinciyle kolunu gişeye yaslayıp bana döndü. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Parlak, sevecen bir gülümseme değil; kibirli bir gülümsemeydi bu. Telefonumun ekranını kaydırmaya devam ettim, o bir şey söyleyene kadar elimdeki kartı göstermeyecektim.

"Yani bu filmi izledin ama yine de benimle gelmek istedin?" Bunu kelimeleri olabildiğince ağırdan alarak söyledi. İçinde bu-

lunduğumuz hava bir hayalet tarafından emiliyordu sanki. Alayla güldüm. "Filmi çok mu sevdin atkuyruğu?"

Dudak büktüm.

"Buna daha ne kadar devam edeceksin?" diye sordum. Gişedeki kadını yok sayıyorduk ama zaten bizden başka kimse kalmamıştı ortalıkta. Telefonumu kaldırıp parlaklığını açtım, onun *Tumblr* hesabındaydım, profilinde üç gün önce paylaştığı filmin afişiyle olan bir fotoğrafı vardı, dudağını bükmüş ve bir elini yumruk yaparak başparmağını kaldırmıştı, güzel bir fotoğraf ve muazzam bir delildi. Telefonu elimde sallarken gözlerini kapatıp yakalanmanın verdiği buruklukla burnunu kırıştırdı.

Ellerini kaldırıp, "Beni yakaladın!" diye dudaklarını birbirine bastırdı. Yavaş bir şekilde başımla onayladım.

"O hâlde neden geldin?"

Geri geri yürümeye başlarken "Hayır, hayır..." diye kelimeleri uzattım. "Beni sen çağırdın."

Birkaç saniye düşündükten sonra derin bir nefes alıp gişedeki görevliye döndü. "Teşekkür ederiz, iyi çalışmalar."

Arkasından ben de kadına gülümsedikten sonra oradan çıktık. Neyin içindeydim, bilmiyordum ama bir şekilde komik geliyordu. Belki de sadece rutin hayatıma küçük bir aksiyon istemiştim, kim bilir…

9. BÖLÜM: ÖN YARGILAR

Nereye gideceğimizi bilmiyordum ama nereye gitmeyeceğimizden emindik artık. Kıyı şeridi boyunca uzaklaştıktan sonra rıhtımda durup, gözlerden uzak bir banka oturdum. Bir saniye için bekleyip o da yanıma oturdu. Bank oldukça geniş olmasına rağmen vücutlarımız birbirine değiyordu ve bu, garip bir sıcaklığı da beraberinde getiriyordu.

"Bilim kurgu filmlerini seven birine benzemiyordun," dedi birden.

Alt dudağımı dişlerimin arasına kıstırdım, önümdeki sonsuz deniz manzarasına bakıyordum. "Şimdi kim ön yargılıymış?"

O da denize doğru bakıp güldü. Onu görmem için yüzüne bakmama gerek kalmadı. "Orada çok sıkılıyorum. Yanlış anlama ama arkadaşların biraz düz kontaklar."

"Arkadaşım sayılmazlar." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Bir anda olmuştu. Ellerimi bankı sıkı sıkı tutacak şekilde oturağa yasladım.

"Anlıyorum. Şu ödev yüzünden burada kalmışsın, dolaylı olarak benim yüzümden kaldın. Sanırım bunun bir bedeli olmalıydı?"

Kısık bir kahkaha attım.

"Benimle takılmak bu kadar rahatsız ediciyse neden birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz?" Başımı hafifçe ona doğru çevirdim.

Aynı anda o da dönünce biraz fazla yakınlaşmış olduk, gözlerimiz tamamen kesişti. Ay ışığının ve gecenin etkisiyle gözleri, yeniden parlayan o koyu mor harelere teslim olmuştu.

"Öyle değil," diye fısıldadı. Sanırım birbirimize çok yakın durduğumuz içindi fısıltılı konuşması. Sanki biraz yüksek sesle konuşsa birbirimize çarpacaktık. Boşluğun bir önemi yoktu, göz kırpsak aramızda kalan o boşluk dağılarak bizi tamamlayacak gibiydi.

"Senin etrafında olabilmek için onlara katlanmam gerekiyor."

"Neden benim etrafımda olman gerekiyor?"

Kirpikleri uzundu. Nefesi bira, baharat ve limon kokuyordu.

"Merak ediyorum," dedi birden. Kalbim sıkıştı. Cümleyi devam ettirmeden önce bekledi, bu bir soru işaretiydi. Ben istersem devam edecekti. Ona karşı bir hamle yapmak istesem de mantığım, heyecanın peşinden adımlar atan tarafımı bastırdı. Bankın üzerinde, geri çekilerek doğruldum.

"Sırf seni birkaç kez görmezden gelmişim diye bana kin besliyorsun." Eğlenerek yüzümü buruşturdum.

Kabaca kahkaha attı, sonra sakin bir tonla, *"Onun gururunu ben de kolaylıkla hoş görebilirdim. Benim gururuma dokunmamış olsaydı,"*[2] dedi. *Gurur ve Önyargı*'dan bir alıntı yapmıştı.

Tamamen ona doğru dönüp bankın üzerinde bağdaş kurdum. Ellerimle ayak bileklerimi kavrayıp hafifçe ona doğru eğildim. *"Yapmacık bir tevazudan daha aldatıcı bir şey yoktur. Bu, dolaylı yönden böbürlenmenin ta kendisidir."*[3] Ben, alıntıya, alıntıyla karşılık verince gülümsedi.

2 Jane Austen, *Gurur ve Önyargı*, Çev. Hamdi Koç, Türkiye İş Bankası Yayınları, İstanbul, Ocak 2019, s. 20.

3 Jane Austen, *Gurur ve Önyargı*, s. 52.

"Bir soru sorabilir miyim?"

Biraz şaşırsam da onu onayladım.

"Neden bu bölümü seçtin? Herkes farklı bir şey söylerken?"

"Babamla konuştuklarımı duymuşsun." Korktuğum başıma gelmişti ama o an için o kadar da rahatsız hissetmemiştim.

"İsteyerek yapmadım," dedi. "Ama belki oradan kalkabilirdim, sonra aklıma beni görmezden geldiğin zamanlar geldi ve o kadar da önemli olmadığına karar verdim."

Dudak büktüm, biraz alınmıştım. Yani sırf biri sizi görmediği için onun hayatında bir şekilde var olarak intikam almanız gerekmezdi, belki de mahremiyet denen şey, diğer insanlar için benim kadar anlam taşımıyordu. Ben kimsenin sınırlarını bu şekilde işgal etmezdim.

"Sen neden edebiyat okuyorsun?" diye ben de ona sordum.

"Belki bir gün sana anlatırım ama önce ben sordum."

"Pekâlâ," dedim. "Kitap okumayı seviyorum, bu beni rahatlatıyor ama sadece okumak da değil, onları tam anlamıyla anlamak istiyorum, her şeyi bilmek istiyorum ben. Yazarları, o kitapları yazdıkları yerleri, yazma sebeplerini, yaşadıkları dönemi, o dönemin şartlarını… Sadece raftan bir kitap almak ve kütüphanemi doldurmak istemiyorum." Dilimi dudaklarımda gezdirip ıslattım ve nefes alarak devam ettim. "Jane Austen'in masasına dokunmak istiyorum mesela, Dante'nin Beatrice ile karşılaştığı o sokaktan geçmek istiyorum. Hemingway'in kendini öldürdüğü o silaha dokunmak istiyorum. Notre Dame Katedrali'nde 'yazgı' kelimesini arayıp parmaklarımı o duvarlarda dolaştırmak istiyorum. Bence insan sırf matematikte başarılı diye tıp okumamalı; evet, benim için çok kolay olurdu ama bende bir insanı iyileştirme güdüsü yok, yolda gördüğüm birini hastaneye götürebilirim ama onun yarasına

dokunamam ya da bir başkası sırf çok iyi ezber yapıyor diye hukuk okumamalı, önemli olan vicdan sahibi olması olmalı, adaletli olması; meslekler derslerdeki başarıya göre değil, insan ruhuna göre seçilmeli. Ailem benim ruhumda edebiyatın olduğuna inanmıyor çünkü onlar bakarken hiç şiir okumadım, onlar etrafımdayken elimde sadece test kitaplarım vardı, bu biraz da benim suçum, onlara kendimi anlatamadım."

Gözümün önüne gelen bir saç tutamını çekene kadar daldığımı fark etmedim ve bu kadar çok konuştuğumu. Doğrulmak bir an için zor gelmişti, gözlerine bakmak istememiştim. Duvarımda bir pencere boşluğu açıldığını fark edince gerildim.

"Hadi yürüyelim," deyip ayağa kalktım. Çantamı omzumda çaprazlarken havayı içime çektim ve bir an için rahatladığımı fark ettim. Bütün gün üzerime baskı yapan göğsümdeki ağırlık hafiflemişti.

"Sabahları çok erken uyanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"O kadar erken uyuma, atkuyruğu; güneşi izlediğin kadar dolunaya da şahit ol. Bırak gece üzerine gelsin, ne hissedeceğini kontrol etmeye çalışma çünkü saydığın tüm o yazarlar daima karanlıkta yaşadılar; onlara dokunmak istiyorsan, onları anlamak istiyorsan, arada gecenin seni zehirlemesine izin vermelisin."

Buz gibi keskin bir soğuk hava atkuyruğumu uçurdu. Ben söylediklerini düşünürken birden yağmur yağmaya başladı ancak hiç kımıldamadan orada dikilmeye devam ettik.

Sınırlar, diye düşündüm. *Değerler ve ihmalkârlıklar.*

Eve bırakmayı teklif etti ama kendim gidebileceğimi söyledim ve her zamanki gibi ısrar etmedi. Tek başıma dönerken yine yürüdüm ve düşünecek daha çok şeyim oldu. Genel hatlarıyla düşündüğüm zaman yanlış bir şey yapmıyorduk, sadece konuşuyorduk ve

görüşmemizden Ecem'in haberi vardı, oradan giderken herkes bizi görmüştü ve biraz yadırgansa da herkes normal karşılamıştı. Öte yandan yan yana geldiğimizde bana yanlış hissettiren bir şey vardı. Düşündüğüm zaman belli bir sebep gelmiyordu aklıma ne bana bir teklifte bulunuyor ne de açıkça asılıyordu, hatta çoğu zaman mesafeliydi, hiçbir konuda ısrar etmiyordu ve bu geceyi düşündüm, belki küçük bir oyun oynamak onun da hoşuna gidiyordu, sonuçta benden önce Ecem'i filme gitmeye ikna etmeye çalışıyordu ve Gizem çoğu gece birlikte olduklarını söylemişti. Merak ettiğim tek şey Ecem'in o filme gitmeyeceğini bilerek mi bunu yapıp yapmadığıydı...

İçeriye girdiğimde uzun zamandır görmediğim bir manzarayla karşılaştım. Ecem ortak salonumuzda meyveli yoğurt yiyerek televizyon seyrediyordu.

"Merhaba," dedim. Anahtarı ve çantamı girişteki dolaba bırakıp koltuğun kenarına iliştim. "Evdesin."

"Aynen," dedi gözünü televizyondan ayırmadan. "Sen de dışarıdan geliyorsun, kıyamet alameti he?"

Gülmeye çalıştım.

"Film nasıldı?"

Genelde yalan söylemeyi tercih eden bir insan değildim ve Ezel'in bu konuda ne söyleyeceğinden de emin değildim, o yüzden doğru cevabı biraz çarpıtmaya karar verdim. "Yetişemedik filme."

Ecem'in gözleri bana döndü. Koltukta toparlanıp televizyonun sesini kıstı.

"Neredeyse üç saattir yoksunuz?" Bunu bir soru şeklinde dile getirmişti.

"Oldu mu o kadar?" Bileğimdeki saate baktım. Filmin üç saat sürdüğü düşünülürse sinema için normaldi ama... "Biraz sohbet

ettik, sahilde yürüdüm. Zaten yürüyerek gittiğimiz için filme yetişemedik."

"Trafik vardı yine sahil yolunda, değil mi?" Yeniden televizyona döndü. Çok üzerinde durmamıştı.

"Ezel ile birlikte misiniz?" diye sordum. "Konuşamıyoruz bir süredir."

"Bu tür konuları hiç konuşmayız, hep sıkılırsın sen." Güldü ama ima dolu bir gülüş müydü, emin olamadım. Soruma cevap vermemişti.

"Biliyorsun, ödev meselesi. Oldukça fazla zaman geçireceğim erkek arkadaşınla."

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu aniden. Gözü hâlâ televizyondaydı. Bunu, yaptığım *erkek arkadaş* vurgusundan dolayı sormuştu muhtemelen.

"Hayır," dedim çabucak.

"Hoşlansan da benim için sorun olmazdı, Nazlı. Belki sevinirdim bile, nihayet insanlık belirtisi gösterdiğin için ama onun tipi değilsin. Bir tehlike teşkil etmiyorsun."

"Yapma ya," dedim.

"Ezel'i tanımıyorsun. Okulda istediği kızla birlikte olabilecek biri. Çoğuyla da oldu muhtemelen. Yanlış anlama ama eğlenceli tipleri sever, sen biraz sıkıcı kalıyorsun."

"Bu, hoş olmayan bir sohbet."

"Senin için hepsi öyle değil mi?"

Ayağa kalktım.

"Bana kızdın mı?" diye sordum. Çünkü kızdıysa bunu içinde tutmasını ve biriktirerek kine dönüştürmesini istemiyordum. Bunu şimdi halletmeliydi, iyi veya kötü şekilde.

"Kızmadım. Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum, Nazo. Ondan hoşlansan bile bana söylemezdin ve suçluluk hissetmezdin çünkü; zaten ben de bir sürü kişiyle çıktım, yani çoğunu tanımıyorsun bile, onlardan birine denk gelmen kaçınılmaz olurdu değil mi, böyle düşünürdün." Yüzünde kederli bir gülümseme vardı ama bu daha çok bir meydan okumaydı. Şu an için bana kızgın değildi, ikimizin de bir sandığa kilitlediği geçmiş yüzünden kızgındı.

Yağmurdan ıslanmış saçlarımın el yordamıyla suyunu sıktım. Birkaç damla boynuma çarpmış ve ürpermeme neden olmuştu.

"Ayrıca gururlu birisin, öyle hissetmesen bile muhtemelen en yakın arkadaşının sevgilisi ile birlikte olmayı kendine yediremezsin. Sana bir şey söyleyeyim mi, dert etme, dediğim gibi onun kalemi değilsin, yani öyle bir niyetin varsa bile üzülürsün, sana bakmayacak." Meyveli yoğurt kutusunun dibini sıyırdıktan sonra ayaklarını uzattığı sehpaya bırakıp koltuğa yaslandı. Battaniyeyi iyice kendine çekerek filme odaklanmış gibi davrandı.

"En yakın arkadaşım değilsin," dedim. "Nasıl göründüğü bir şey değiştirmez. Bir şeye ihtiyacın olursa odamdayım."

Başıyla onayladı. Tüm evin içinde buz gibi bir rüzgâr esmişti. Dolaba bıraktığım eşyalarımı aldım, odama girip kapıyı arkamdan kapattım ve bir süre orada bekledim. Çantamdan çıkardığım telefonla o aptal uygulamaya girdim ve ona bir mesaj gönderdim.

10. BÖLÜM: ANLAR

"Ecem'e sinemaya gitmediğimizi söyledim." Telefonu yatağın üzerine bırakıp üzerimdeki ıslak kıyafetleri değiştirdim. Kendime sıcak çikolata yapmak istiyordum ama odadan çıkıp yeniden Ecem ile karşılaşmak istemedim. Boğazım fena hâlde kurumuştu. Telefonu yeniden elime alıp yatağın içine kuruldum. Bildirimlerimi kontrol ederken yine o, Ezel'in yeni bir paylaşım yaptığını söyleyen bildirimden vardı. Profiline girdim, yine yapmasını beklemiyordum ama yine benim fotoğrafımı paylaşmıştı. Bu defa arkadan, uzak görünen karartılmış bir siluettim yalnızca. Atkuyruğum rüzgârdan yana savrulmuş olmasa kendimi tanıyamazdım.

"Gecenin içinde kayboluyor," yazmıştı fotoğrafın altına. İstemsiz bir şekilde dudaklarım kıvrıldı.

"Birilerine hesap vermek zorunda değilsin." Gelen mesaja bakarken kıvrılan dudaklarımı dişledim.

"Aranızda bir probleme yol açmak istemedim."

"Aramızda bir probleme yol açmazsın atkuyruğu," yazdı. Bundan ne anlamam gerektiğinden emin değildim. Öyleyse Ecem haklı mıydı? Benimle zaten ilgilenmez miydi?

"Neden fotoğraflarımı paylaşıyorsun?" diye sordum.

"Neden hâlâ uyumuyorsun?"

Dizlerimi kendime çektim. Sırf bana anlamlı birkaç cümle kurduğu için uyumamış görünmek istemiyordum. Uyumuyordum çünkü ağzım kurumuştu ve odadan dışarı çıkamıyordum, uyumuyordum çünkü Ecem canımı sıkmıştı.

"Canım sıcak çikolata istiyor ama kalmamış. Uyku tutmuyor."

"On beş dakika sonra çatıda ol, yangın merdiveninden çık."

Yataktan o kadar hızlı doğruldum ki bir an başım döndü. Gözlerimi kırpıştırıp bir süre beklemem gerekti. Mesajı tekrar tekrar okudum ama yanlış görmüyordum. Ciddi miydi? Derin bir nefes aldım. Üzerimde siyah bir şort vardı, onu kareli bir keten pijama ile değiştirdim. Bacaklarım ile ilgili yapılabilecek mizahi yorumları duymak istemiyordum... Yağmur durmuş görünüyordu. *Yaz yağmuru*, dedim içimden, *çok çabuk geçip gidiyor.*

Dolaptan kapüşonlu bir poları üzerime geçirip odamın balkona açılan kapısından çıktım. Yangın merdiveni iki adım uzaktaydı ve mesajına cevap vermemiştim. Benimle dalga geçip geçmediğinden emin olmak istiyordum. Yirmi dakika geçene kadar bekledim ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Çatıya çıkabildiğimde nefes nefese kalmıştım ama orada, tepede beni bekliyor ve merdivenlere bakıyordu.

"Bekle orada," dedi otoriter bir sesle. Neredeyse son basamaktaydım, düzlüğe çıktığımda kaşlarımı çattım, yangın merdiveninin kapısı kilitliydi.

"Şu demirlerin arasından sığacak kadar incesin neyse ki." Eliyle gösterdiği yere baktım ve dudaklarım aralandı. Dalga geçiyordu. Yapmamı istediği şey yangın merdiveninin kafesinden dışarı çıkıp neredeyse iki adımlık boşluktan çatıya atlamamdı.

"Geri dönüyorum," dedim ve oldukça ciddiydim.

"Hey, hey! Dur orada! Sadece bir saniye sürecek ve seni tutacağıma söz veriyorum."

Resmen tüylerim ürpermişti. Sesindeki ikna edici ısrarı karnımda hissetmiştim. Bu delilikti. Terlemiş avuç içlerimi birkaç kez polara silip demir parmaklıkları tuttum. Oradan geçebileceğimden şüphe yoktu.

"Gözlerini kapatmanı istiyorum," dedi. "Sadece benim dediklerimi yap."

"Boş versene," dedim hınzırca. "Sana neden güveneceğim!"

Önce başımı çıkardım söylenmeye devam ederek. Olabildiğince aşağıya değil doğrudan gökyüzüne bakıyordum. Karanlıktı. Bir an, karanlığı bu kadar yakından görmeyeli ne kadar uzun zaman oldu, merak ettim.

"Şimdi yavaşça kollarını dışarı taşı ve sol ayağını buraya doğru uzat." Sızlanmama rağmen onun dediklerini birebir yaptım. Bana doğru eğilerek -ki baktığınız zaman çok uzak bir mesafe değildi ama yükseklik korkunuz varsa hiç tavsiye etmezdim- belimden tuttu, yine o garip limonlu ve baharatlı kokuyu aldım. Pek iyi geldiği söylenemezdi. Bir bacağını aynı şekilde karşı taraftan benim durduğum demirliğin üzerine atıp beni boşlukla arasına aldı, bir nevi yükseklikle aramdaki bir kalkandı, göğsüm şiddetle inip kalktı, elini belimden ayırıp yavaşça dirseğime kelepçe gibi geçirdi ve ben ne olduğunu dahi anlamadan beni tutup karşı tarafa çekti. Küçük bir çığlık atıp refleksle kollarımı ona sardım.

Gülmedi ve ben sakinleşene kadar sadece bekledi. Kolları belime tamamen nezaketen dolanmıştı ama hiçbir baskısı yoktu.

"Nefes almaya odaklan ve baş dönmen geçene kadar bekle," dedi. O an çekilmek için hamle yapmıştım ama ona söylememe-

me rağmen baş dönmesi konusunda haklıydı ve kollarını bedenime bastırarak çekilmeme engel oldu. Sertçe yutkundum ve bekledim.

"Çocukken karanlıktan korkardım," diye mırıldandı. Bedenim kaskatı kesilmişti ve farkında olmaması imkânsızdı. "Ne zaman bir odada yalnız kalsam, gece tuvalete gitmem gerekse, birden elektrikler kesilse ödüm kopardı."

Gerginlik boynuma ve çeneme kadar uzandı. Sarsılmış hissediyordum. Karanlık ve boşluk birleştiğinde fiziksel veya ruhsal, bir önemi yoktu; bir şekilde içine çekiyordu seni. Düştüğümü sandım. Belki de düşmüştüm ya da en kötüsü, belki de karanlığa düşüyordum.

"Annemin öğrettiği bir şey vardı. O zaman bunun bir sihirbazlık numarası olduğunu söylemişti, ona inanmıştım. Ne zaman karanlıkta kalsam yüksek sesle saymaya başladım. Bir, iki, üç, dört ve hâlâ hiçbir şey olmuyordu. Büyüdüğümde bunun bir sihir olmadığını ve korkunun sadece kafamızın içinde olduğunu anladım. Ne zaman, neyden korksam yavaşça saymaya başladım. Bir, iki, üç, dört..."

"Beş," diye fısıldadım. "Altı, yedi, sekiz, dokuz..."

Yavaşça beni kendinden uzaklaştırdı. Şiddetle çarpan göğsüm sakinleşmişti. Nefes almak kolaylaşmış, baş dönmem azalmıştı. Önce gökyüzüne, sonra ayaklarıma baktığımda hâlâ saydığımı fark ettim. Ayaklarım yere basıyordu. Başımı ona çevirdim, yüzünde güzel bir gülümseme vardı ama bu anı uzatmadan üstüme bir battaniye sardı ve yürümeme yardım etti. Çatının kenarındaki kısa duvarın üzerinde iki tane termos duruyordu, birini bana uzattı. Oraya kadar gitmek, şu an için sağlıklı bir karar olmazdı. Sırtını duvara vererek bana dönük şekilde tek ayağını kırdı.

Tek kaşımı kaldırarak karşılık verdim.

"Yükseklik korkusu olan birini çatıya çağırmak sadistliğe giriyorsa yüklü bir tazminat davasına hazırlansan iyi edersin," dedim.

Avucumun içinde tuttuğum termostan büyük bir yudum aldım. Hâlâ sıcaktı. Eliyle kısa saçlarını kaşıdı.

"Haklı olabilirdin," dedi eliyle onu takip etmemi işaret ederken. "Seni yukarıyı izlemeye çağırmamış olsaydım."

Çatının diğer tarafına geçtik. Yine duvar kenarına doğru gitti ama bu defa yerde birkaç tane renkli minder vardı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Kırmızı olanın üzerine attı kendini ve hemen yanına oturmam için eliyle yere birkaç kez vurdu. Gözlerimi devirip biraz boşluk bırakarak yanına oturdum. Sırtımı duvara vermek iyi gelmişti ama aşağısının kocaman bir boşluk olduğunu düşünmek sinirlerimi yıpratıyordu. Bir süre öylece durduk.

"Ee," dedi dakikalar sonra. "Bu kadar kısa sürede buraya nasıl geldiğimi sormayacak mısın?"

Şaşkınlıkla ona döndüm. Hiç aklıma gelmemişti.

"Cidden?" dedim sorar şekilde.

"Sen nasıl bir kızsın böyle?" Kollarını göğsünde bağladı. "Hiçbir şeyi merak etmiyorsun, gerçekten bu hayatta dikkatini çeken hiçbir şey yok mu?"

Gülerken sıcak çikolatadan bir yudum aldım.

"Ben de bu yurtta kalıyorum, atkuyruğu!"

Neredeyse boğazımda kalan sıcak çikolatadan ötürü öksürdüm.

"Eh," dedi sırtımı sıvazlarken. "En azından bir reaksiyon veriyorsun."

Doğrulurken gülmemek elde değildi.

"Öyleyse neden beni bırakmayı teklif ettin?"

Omuz silkti. "Uğramam gereken bir yer vardı."

"Seni hiç buralarda görme-" Dudaklarımı büzerken geç kaldığımı fark ettim. Bana ters ters baktığını hissedebiliyordum.

"Çünkü bakmıyorsun. Neden insanlara karşı bu kadar kayıtsızsın?"

Bir süre düşündüm. Kitapta altını çizdiğim cümleleri. Neredeyse her gün yaşadığım ve hissettiğim paragrafı ezberden söyledim:

"Benim gerçekten sevdiğim insanlar azdır, beğendiklerim ise büsbütün az. Dünyayı görüp tanıdıkça hoşnutsuzluğum artıyor. İnsanların iç yüzünün nasıl hiç göründüğü gibi çıkmadığını, iyi ya da akıllı gibi görünenlere bile nasıl hiç güven olmadığını her gün daha açıkça anlıyorum."[4]

Yüzümde karanlık bir rahatlama peyda oldu.

"Burada yaşayan herhangi biri ilgini çekti mi hiç?"

Neredeyse alındığını düşünecektim, neredeyse gerçekten merak ettiğini. Tek gözümü kısarak uzaklara dalıyormuş gibi bir hava yarattım. "Her sabah fuşya taytıyla koşuya çıkan pembe saçlı teyze?" Ona bakarken gözlerimi irileştirmiştim. Bahsettiğim kadını yurttaki herkes tanıyordu, kayıt ofisinde çalışan orta yaşın üzerinde ama tuhaf bir enerjisi olan bir kadındı.

Kıkırdadı.

"Bir kere bacağındaki ağdalarla kızlardan birinin odasına girdiğini duymuş muydun?"

Söylediğine şok olmuş bir şekilde güldüm. "Nasıl yani?" Neden, bilmiyorum ama utanmış hissettim.

"Bacağına ağda bezleri yapıştırılmış bir şekilde odaya girmiş. Kızlar kavga ediyorlarmış, sesi duyunca koşmuş." İkimiz de uzun bir süre bu anlattığına kahkahalarla güldük. Gerçekten o kadından

4 Jane Austen, *Gurur ve Önyargı*, s. 141.

bunu beklerdim. Sessizlik yeniden ikimizi de ele geçirdiğinde bitmiş termosu kenara bırakıp battaniyeyi titreyen onun üzerine de örttüm, biraz daha yakın oturmak zorunda kalmıştık. Başımı arkaya verip onun gibi gökyüzünü izlemeye koyuldum.

"Teşekkür ederim," dedim. Ne için olduğundan emin değildim, her şey için olmalıydı. Bir şey söylemedi. Telefonunu çıkardı, kulaklığını taktı. Kulaklığın bir eşini benim kulağıma takarken kımıldamadan bekledim.

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Sessizliğin içine hapsolmuştum. Düşüncelerim hissettiklerimle raks ediyordu kafamın içinde. Uzak bir yolculuğa çıkmıştım, uzun bir yolun sonunda yanımdaki boş koltuğa o oturmuştu. Sessizce yolculuğu sürdürüyorduk. Elimdeki kitabın sayfasını kıvırıp kucağıma bırakmıştım. Bana kulaklığını uzatıp bir şarkı başlatmıştı ve şarkı kendini tekrara alıp duruyordu. İkimiz de değiştirmedik şarkıyı, sormadık, konuşmadık. Sessizce o müziğin içinde birbirimize dokunmadan kenetlendik. Bir an için birinin omzumdan dürtüp yanlış koltukta oturduğumu söylediğini ve oturmak için müsaade etmemi beklediğini düşledim. Benim koltuğum tek kişilikti. Korktum ve içimden saymaya başladım.

Bir, İki, Üç…

11. BÖLÜM: MESAJLAR

Nazlı: Sıcak çikolata için teşekkür ederim.

Fallingthedark: Borcun olsun.

Nazlı: Çok da eli açıksın.

Fallingthedark: Görmene şaşırdım.

Nazlı: Ve kindar.

Fallingthedark: Ya da gururlu.

Nazlı: Kibirli desene sen şuna.

Fallingthedark: Ne farkı var?

Nazlı: Daha bu farkı bilmeyip bir de benden yüksek not alıyorsun, gerçekten aklımı kaçıracağım!

Fallingthedark: Peki sen, gururlu musun yoksa kendini beğenmiş mi? En yüksek notu almak neden bu kadar önemli?

Nazlı: Gururlu olmalıyım. Austen, *kibir insanların senin hakkında ne düşündüğünü önemsemektir; gurur ise kendinin,*[5] diyor.

Fallingthedark: Bu konuda ona katılamayacağım. Bana kalırsa da kibir onun söylediğinin aksine, insanların hakkında ne düşüneceğini önemsemeden hareket etmektir.

---

5 Jane Austen, *Gurur ve Önyargı*, s.20.

Nazlı: Sıcak çikolata için teşekkürler.

Fallingthedark: Kendini daha iyi hissediyor musun?

Nazlı: Kendimi kötü hissetmiyordum.

Fallingthedark: Öyle görünmüyordun.

Nazlı: Nasıl görünüyordum?

Fallingthedark: Kırılmış gibi.

Nazlı: Neden böyle düşündün?

Fallingthedark: Yukarıya geldiğinde, beni gördüğünde şaşırmış görünüyordun. Merak ettim, neden içimden bir ses orada olmayacağımı düşündüğünü söylüyor?

Nazlı: İçindeki ses de en az senin kadar işgüzarlık ediyor. Her şey hakkında bu kadar düşündüğümü mü sanıyorsun?

Fallingthedark: Her şey hakkında değil.

Nazlı: O hâlde senin hakkında bu kadar düşündüğümü mü var sayıyoruz?

Fallingthedark: Ahahah, komik ama hayır, bahse girerim benimle ilgili hiç düşünmüyorsun. Bahse girerim benimle ilgili sekiz saniye düşünsen oraya gelmezdin bile.

Nazlı: Telefon kullanmayan birine göre çok fazla mesaj atıyorsun, Ezel.

Fallingthedark: Hah, komik. Numaramı istiyorsan doğrudan sorabilirsin, biliyorsun.

Nazlı: Hah, komik. Ecem bir sosyal hesapta bu kadar takıldığını biliyor mu?

Fallingthedark: Ecem'in neyi ne kadar bildiğini düşünmediğini sanıyordum.

Nazlı: İmalar imalar...

Fallingthedark: Bir şey söyleyeceğim, boş ver atkuyruğu, insanlara bir şey kanıtlamaya çalışma. Sonunda neyi savunursan aksine ikna olurlar ve sen ne kadar savunursan kendini, o kadar yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissedersin.

Nazlı: Sıcak çikolata için teşekkürler.

Fallingthedark: Borcun oldu. Güzel uyu, atkuyruğu.

Bir yeni bildirim: *Fallingthedark yeni bir paylaşım yaptı.*

Yine bir fotoğraf ama bu defa yanımda o da vardı. Bunu bana çaktırmadan nasıl yaptığını bilmiyordum. Gözlerimi kapattığımda tek kulağımda olmasına rağmen müziğe fazla kapılmış olmalıydım. Battaniyenin altında, tek kulaklıkla ikimizin de keyfi yerinde görünüyordu ama altına yazdığı cümleler her zaman fotoğraflardan daha çok ilgimi çekiyordu.

"Farklı düşünseler de aynı şeyi hissediyorlar. Ve karanlık bütün yasak dokunuşları içinde saklıyor. Biliyorum, biliyorsun çünkü sen de içinde kocaman bir karanlığı saklıyorsun."

12. BÖLÜM: KAYGILAR

Günün sonunda, kendinle baş başa kalmaktan kaçamıyordun. Öyle günlerden biriydi. Ne zaman bir gün, gerçek anlamda güzel ya da gerçek anlamda "bir gün" gibi geçse, aklıma onun mavi gözleri gelir, vicdanımla baş başa kalırdım. Böyle zamanlarda hissettiklerimden ya da vicdanımdan kaçmamayı öğrenmiştim. Herkesin dünyada bir kez birine karşı, insanların aşk dediği o şeyi hissedebileceğine inanıyordum ve kendi hakkımı çoktan kullandığımı biliyordum.

Yine boşluk.

Beraberinde o yetersizlik hissiyle birlikte.

Bir daha hiç mutlu olamayacakmış gibi.

Bir daha.

Hiç.

Olmayacakmış.

Gibi.

Böyle günlerde yaptığım gibi boylu boyunca, sırtüstü yere uzandım. Bilgisayarımdan sözlerini seçemediğim bir müzik çalıyordu. Aklımın radyosunda *Uçurtma Avcısı*'ndan bir satır:

"Yeniden iyi biri olmak mümkün."[6]

---

6 Khaled Hosseini, *Uçurtma Avcısı*, Çev. Püren Özgören, Everest Yayınları, İstanbul, Mart 2014, s. 2.

Ama ben biliyordum, bir kere elini kana buladığında bir daha asla meleklerle göz göze gelememeyi, sık sık şeytanın omzunda ağlamayı.

Acının bedenimden kan gibi çekilmesini ve beni, ulaşabileceğim huzura terk etmesini bekledim. Acı beni terk etsin diye hissedebildiğim kadar derine gittim. Görünmez kolları tarafından sarıldım ve aynı kollar tarafından öldürüldüm.

Gözlerimi kapadım.

Zeminin soğuğu çıplak bacaklarımı parmak uçlarıma kadar ele geçirdi. Tüm bedenim uyuşmuş gibi titremeye başladım. Gecenin beni zehirlemesine izin verdim o an, ilk defa. İlk defa bir başkasını daha dinledim, büyük bir pişmanlıkla. *Yazarlar,* diye düşündüm, *tüm o satırları yazarken hep böyle acı çektiler.*

Ve yazdılar onları.

Bir zehri kusar gibi.

Bense kusmak bile istemedim onu.

Tekrar tekrar yuttum.

Beni öldürmeyeceğini anlamıştım artık. Beni felç etmek istemişti.

Avuçlarının içine aldı yüzümü.

"Geçti," dedi. "Bir daha asla ağlayarak uyanmana izin vermeyeceğim."

Elini burnumun üzerine bastırdı.

"Geçti," dedi.

Dudaklarımı nefes alamayacağım şekilde kapattı.

"Bir daha asla uyanmana izin vermeyeceğim."

Gözlerimi açtım. Göz kapaklarıma dokundum. Kuruydu. Acı yoktu. Korku yoktu. Yanaklarımın üzerindeki parmakları aradım.

Tavanı izledim.

Kimse yoktu.

Dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalışırken titrediğimi fark ettim. Buna, geçmişi düşünmeye ve gömülü o anları yeniden anımsamaya, tekrar tekrar yaşamaya iznim yoktu ve o her neyse yok sayıp kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Başımı dik tutup kendimi duşun altına bıraktım. Kalp ritmimi yükseltecek derecede soğuk, iki dakikalık duşun ardından daima yaptığım gibi özenle seçmiştim kıyafetlerimi. Etiket fiyatı, kasada kilitli tutmayı gerektirecek tozpembe iç çamaşır takımının üzerine bebek mavisi bir kadife pantolon ve beyaz gömlek. Yakasına lacivert bir kurdele bağlamıştım. Kuruttuğum saçlarımı çok sıkı ve dümdüz, hiçbir saç telinin dağılmayacağı kadar gergin bir atkuyruğu yapıp ucunu maşayla kıvırdım.

Yüzüm hiçbir şeyi ele vermemeliydi.

Göz altı kapatıcısı ve ışıl ışıl bir aydınlatıcı.

Ten rengi olan, inci iğne detaylı, kapitone dikişli ve yumuşacık bir saten tabana sahip deri babetlerimi ayaklarıma geçirdim. Aynı tonlarda küçük bir çantayı omzuma geçirip, parmaklarımı kitaplığımın üzerinde dolaştırarak harf sırasıyla dizilmiş kitapların arasından *Bülbülü Öldürmek*'i kaptım.

Ecem genelde olduğu şekilde salonda sızmamıştı, odasında da yoktu. Dün geceki konuşmamızın ardından ikimizin de bu konuşma hiç gerçekleşmemiş gibi davranacağını biliyordum, bunun üzerine düşünmeden dolaptan bir yeşil elma aldım ve odadan çıktım.

Hava bugün sandığımdan daha da sıcaktı, yine de gömleğin yakasından bir düğme bile açmadım. Otoparka doğru gidip zarifçe

arabama bindim. Birkaç yıl önce motosikletten kurtulmam karşılığında annemin cömert hediyesi olan kırmızı renk, üstü açılabilir *Audi A3 Cabrio*. Kullandığım araçlar, kontrolün bende olduğunu hissettiriyordu, bir süredir tembellikten rutinlerimi atlıyordum ve bugünkü gibi, kötü anılar hemen etrafıma toplanıyordu. Kim olduğumu, neler yaptığımı ve neler yapacağımı hiçbir zaman unutmamalıydım.

Sıcağı göz önüne alarak tavanı açtım ve gaza bastım. *Bluetooth* özelliği arabayla eşleşince *Kansas- Carry On Wayward Son* çalmaya ve ben de eşlik etmeye başlamıştım. Parmaklarımla direksiyonun üzerinde ritim tutuyordum.

Her şey, mükemmel görünüyordu, yine.

Her şeyin mükemmel görünmesini sağlamak zorundaydım.

Okula varmam çok uzun sürmedi, arabayı otoparka park edip çantamı ve kitabımı aldıktan sonra kafeteryaya gittim. Her zamanki yerlerinde oturuyorlardı ve henüz erken olmasına rağmen Ecem de oradaydı, Ezel'le birlikte.

Kendime büyük bir bardak kahve almak için otomatlara gitmeden önce onlara el salladım. Masaya oturduğumda yine çoğunlukla boş şeylerden bahsediyorlardı.

"Erkencisin," dedim Ecem'e, aramızın iyi olup olmadığını teyit etmek ister gibi. Bugün saçlarını benim gibi tepede bir atkuyruğu yapmıştı, acelesi olduğu zamanlarda böyle yapardı. Mavi gözlerinin etrafı yorgunlukla çevrelenmişti. Esnerken eliyle ağzını kapatıp sonrasında kollarını iki yana açarak gerindi.

"Ezel," dedi çenesiyle işaret edip. "Sabah kapıya dayandı, beni kahvaltıya götürdü." Kahvenin kapağını açıp üç paket şeker döktüm. Karıştırırken "Sonunda midene sağlıklı bir şeyler girmesine sevindim," diye güldüm.

"Asıl yemeyen sensin," dedi Gizem. "Hep bu kadar ince olmayı nasıl başarıyorsun?"

"Hiçbir şey yemiyor," dedi Ecem, onaylamaz bir şekilde başını iki yana sallarken. Kahveden büyük bir yudum alıp etkisini göstermesini bekledim.

"Sağlıklı beslenmek deniyor buna."

Uğur güldü. "Ama utanmasa kahvesine bir kavanoz şeker dökecek." Kapağı açıp benim için bir paket şeker daha döktü. Evet, her şeyi çok şekerli ve çok tatlı seviyordum. Ona hafifçe gülümseyince yanağımdan bir makas aldı. Yaptığı şeyden rahatsız olsam da yüzümü ifadesiz tutmayı başarabilmiştim.

"Bugün programınızda ne var?"

"Hayırdır, bizimle mi takılacaksın?" Ecem lafımı bitirmeme izin vermemişti. "Bu sıralar, çok fazla bizimle takılıyorsun. Birimizden hoşlanmaya başladığını düşüneceğiz." İmayla kaşlarını alnında kırıştırdı. Yediği her neyse onu didiklemeye devam ediyordu. Bu bir çeşit meydan okuma olsa da çok üstelemeyecektim.

"Hâlâ dün geceki konu mu? Ezel'i benden kıskanacaksan görüşmeyiz olur biter. Böyle yapma." Evet, insanlara karşı her nerede olursa olsun direkt konuşmaktan yanaydım. Ecem gülmeden önce uzun birkaç saniye sadece bana baktı ve o an kızardığını herkes gördü. Böyle olmasını istediğinden emin değildim.

"Sadece şaka yapıyorum," dedi.

Benim dışımdaki herkes gerilmişti. İnsanların dürüstlükten hoşlanmadığını biliyordum. Herkes birbirine duymak istediklerini sandığı şeyleri söyleyip yapmacık şekillerde gülümseyip duruyordu. Aslında hepsi nasıl da mutsuzdu! Keşke biraz kafalarından geçenleri söyleyebilecek cesaretleri olsaydı, en azından gündelik

sohbetlerinde. Ama herkes onu ne daha iyi gösterecekse onu konuşmaya devam ediyordu.

"Ben de öyle," dedim çantamı koluma takarken. "Bütün gün tiyatro kulübünde olacağımı söyleyecektim. Ve anahtarını evde unuttuğun için kapıda kalmanı istemedim." Odaya giriş kartını ona uzattım. Gitmeden önce masanın üzerinden eğilip yanağından öptüm. "Sonra görüşürüz." İnsanlar her şeyi zorlaştırmayı seviyordu. Ben basitlikten yanaydım, bir süredir.

"Naz!" diye bağırdı, ben kafeteryadan çıkmak üzereyken. Omzumun üzerinden döndüm, Ezel hızlı adımlarla yanıma geliyordu.

"Bu defa seni çağırmadım, gözlerimden de şüphem yok," dedim esprili bir şekilde.

Sevimli bir şekilde güldü.

"Aynı yere gidiyoruz," dedi. "Ben de cezalıyım, unuttun mu?"

"Doğru." Yürümeye koyulmuştum.

"Nasılsın?" diye sordu adımlarını bana yetiştirirken.

"İyi." Sabit ve değişmeyen cevap. "Sen nasılsın?"

Konuşurken ensesini kaşıdı. "Sabahın köründe Ecem, kahvaltı yapalım diye kapıma dikilmeden önce iyiydim."

"Hâlâ düzgün bir şeyler yediği için memnunum," dedim. Bana neyi kanıtlamaya çalıştığını biliyordum ama buna gerek yoktu. Gerçekten onu önemsemiyordum; bu, benim kendimi öyle olduğuna inandırmak istediğim bir romantik komedi filmi değildi. İnsanlara ve ilişkilere inanmazdım. Dahası onları önemsemez ve onlara bağlanmazdım. Böyle söyleyen herkesin filmin sonunda aksini yaptığını biliyordum ama göreceksiniz, benim hikâyemde bu böyle olmayacaktı.

"Sürekli içmek ve abur cubur yemek dışında bir şey yapmıyor. Geceden kalma pizzayla kahvaltı etmek ona pek yaramıyor."

"Tuhaf birisin," dedi. "Tuhaf insanları severim. Bu arada, bunu masada unuttun."

"Unutmadım," dedim çabucak. Elinde *Bülbülü Öldürmek*'i tutuyordu. "Onu sana bıraktım." Şaşırdığı belli bir şekilde birkaç kez dönüp kendi elinde tuttuğu kitaba baktı. "Neden?"

"Çoktan okuduğunu biliyorum ama şimdi bir daha okumalısın."

"Öyle diyorsan," dedi başka bir şey sormadan. "Ama umarım, sende ırkçı izlenimi bırakmamışımdır." Kitabın konusuna atıf yapıyordu, okuduğunu teyit etmek ister gibi.

Bir saniye için durup ona döndüm.

"İnsanlara o kadar dikkat etmiyorum," dedim samimiyetle. "Sadece okumanı ve çıkaracağın anlamı merak ediyorum. Çünkü *Gurur ve Önyargı*'da benim anlayamadığım neyi anladığın dışında, sende merak ettiğim bir şey yok."

"Ah," dedi. "Bu biraz kırıcı oldu."

"Kusura bakma ama dobra biriyimdir."

"Pekâlâ," derken yürümeye devam ettik.

Tiyatro kulübü olması gerektiği kadar kalabalıktı, yani pek fazla değil. Görevli eğitmeni bulup durumumuzu açıkladık. Neler yapacağımızı ikimiz de bilmiyorduk. Ezel'i dekora yardım etmesi için, beni de kıyafetlerle ilgilenmem için görevlendirdi. Dönem kapandığı için büyük bir oyun hazırlıyorlardı ve oyuncu seçimleri çoktan yapıldığı için memnundum.

Provaya ara verildiğinde eğitmen, paydos etmemize izin vermişti. Bugünlük bu kadardı ama yarın daha erken gelmemiz gerekiyordu. Eşyalarımızı bıraktığımız amfiye dönüp soluklanmak

için oturduk. Su şişesinin kapağını açıp bana uzattı, minnetle alıp kafama diktim.

"*Romeo ve Juliet,*" dedi. "Ne kadar klişe olursa olsun hâlâ büyüleyici." Sahneye gerçekten büyülenmiş gibi bakıyordu ve bu beni bir saniyeliğine şaşırtmıştı. Su şişesini ona geri uzattım, bir yudum aldıktan sonra, "Bahse girerim sen *Hamlet* sevenlerdensin. Bahse girerim *Romeo ve Juliet*'ten nefret ediyorsun." Gözleri ne cevap vereceğimi beklerken üzerimde dolaştı.

Başımı yana yatırıp kaşlarımı çattım. "Sen de hâlâ ön yargılısın."

"Ama inkâr etmedin."

"*Hamlet* değil," dedim. "Onu da en az *Romeo ve Juliet* kadar severim ama ben tam olarak *Bir Yaz Gecesi Rüyası* hayranıyım." Ona doğru dönerek oturdum, bacak bacak üzerine attım. Heyecanlı görünüyordu. Sanki kitap okuyan kimsesizlerdendi, bilirsiniz onlar delidir ama bunun hakkında konuşacak kimseyi bulamazlar, oysa bir insanı en çok, en sevdiği kitabı anlatırken tanırdınız.

"Neden peki?"

Dudaklarımı ıslattım. "Çünkü asıl aşk hikâyesi bence o. Nasıl anlatabilirim, emin değilim." Gözlerimi kısmış sahneye dalmıştım ben, o ise tebessümle bana. Elini çenesinin altına koymuş dikkatle beni izliyordu. Duraksayacak gibi oldum.

"Devam et lütfen," diye cesaretlendirdi.

"Tamam," dedim nefes verdikten sonra. "Biliyorsun, o dönemde bile alışılmışın dışında bir romantik komediydi. Sihirli bir *aura*sı var ki beni en çok etkileyen bunlar, esasında birer metafor, hatta her Shakespeare eseri gibi toplumsal mesaj niteliğinde. Klasik başlar, birbirini seven iki kişi vardır ama birileri buna engel olmaya çalışıyordur ki bu bana hep olağanüstü saçma gelmiştir-"

"Bir dakika," dedi. "Tam olarak nesi saçma?"

"İnsanların bir şeyleri zorlaştırma çabası. İsteyenin istediği gibi yaşayamaması. İstediği insanı sevememesi bile ki en saçması bu, seveceğin kişiyi seçemezsin."

"Yani sen aslında insanlara kızgınsın çünkü insanlar birbirlerinin hayatlarını zorlaştırıyorlar."

Cümlenin ironisine gülmeden edemedim. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırırken başımı salladım. "Teoride evet. Bu arada Demetrius'tan nefret ediyorum tıpkı Romeo'dan da ettiğim gibi." Benimle birlikte o da ciddileşmiş kaşlarını da şaşkınlıkla kaldırmıştı.

"Yine bir dakika," dedi işaret parmağını bana doğru sallayarak. Bu defa doğrulmuştu ve anlamaya çalışır gibi gözlerini kısarak konuştu. "İngiliz Edebiyatı okuyorsun, neredeyse romantik birisin ama tüm zamanların en büyük âşıklarından biri olan Romeo'dan nefret mi ediyorsun?"

Başımla onayladım.

"Tahmin edeyim mi?" diye sorduğunda elimle buyur dercesine işaret ettim. "Çünkü o Rosalin'e âşıktı, tıpkı Demetrius'un başta Helena'ya yürüyor olması gibi."

"Kur yapmak diyelim, *yürümek* çok ucuz bir benzetme ama evet."

"Atladığın bir şey var ama, insanlar doğru kişiye denk gelene kadar bir sürü yanlış seçim yapabilirler."

Başımı kaldırarak alaycı bir kahkaha attım. "Tipik bir erkek savunması, oysa bütün kadınlar doğru kişiyi gördüklerinde 'o' kişi olduğunu anlayacaklarını bilirler."

"Hadi ama! Bana kadın erkek ayrımı mı yapacaksın, ben İngiliz Edebiyatı okuyorum ve bölüm birincisiyim."

Memnuniyetsiz bir şekilde burnumu kırıştırdım. "O sınavda benden yüksek not almış olabilirsin ama bölüm birincisi hâlâ benim ve ayrımın bununla bir ilgisi yok. Erkekler her zaman, kendi işlerine geldiği şekilde düşünürler ve onu savunurlar."

"Belki de," dedi elini dizime koyup. "Sen hiç söylediklerinin aksi bir erkekle tanışmamışsındır."

"Nasıl?" diye sordum dizimdeki o sıcaklığı yok sayıp.

"Erdemli biri," dedi. "Sana yol gösteren, düşünceleriyle seni büyütebilen." Bir anda ortamdaki bütün o olumlu atmosfer dağılmıştı. Damağımdaki o tatlı sohbet, aniden kuruyup öksürmek istememe neden oldu. "Daha önce hiç kimseyi sevmedin mi atkuyruğu çünkü gözlerine ne zaman baksam ve ne zaman kendin olsan orada kocaman bir nefrete rastlıyorum."

Etlerim lime lime birbirinden ayrılıyormuş gibi hissettim. "Ön yargılısın," dedim. "Hâlâ. Ve saat geç oldu, artık gitsem iyi olacak."

"İstediğin gibi olsun."

Beni durdurmadığı için eşyalarımı toplayıp tiyatro salonundan tek başıma ayrıldım. Günün yorgunluğu üzerimde, arabaya bindiğimde ondan bir mesaj gelmişti.

"Seçebilirsin."

İlk önce anlamadım daha sonra konuşmamız aklıma geldi. *İnsan kimi seveceğini seçemez,* demiştim. Bunu, o anda konuşmak varken şimdi bana aksini söylüyordu. Neden her konuda bu kadar zıt düşüyorduk bilmiyordum ama mesajına cevap vermeyecektim, arabayı çalıştırdım ve yurda döndüm.

13. BÖLÜM: TAHMİNLER

Yatağımın altında duran paketten en büyük boy cipsi aldım ve pencerenin kenarına oturup çok hızlı bir şekilde yemeye koyuldum, üzerine iki paket kek yemiş ve olabildiğince kola içmiştim. Koşarak lavaboya gittim ve zorlukla klozete ulaştım, her şeyi kusmam her zaman olduğu gibi dakikalar almıştı. Sifonu çekerken ciğerlerimdeki baskıyı ve midemdeki asidi hissedebiliyordum.

Odamın kapısı çaldığında yüzümü yıkamış ve iyi göründüğüme emin olduktan sonra içeriye girmesini söylemiştim. Kontrol bendeydi. Kontrol hâlâ bendeydi.

Ecem başını uzattı.

"İyi miyiz?" diye sordu.

"O," dedim rahat bir tavırla. "Bana âşık olacak."

Bir anda kendini bıraktı, gözlerindeki o mücadele sona erdi. Benimle savaştığını görebiliyordum.

"Bu yanını geride bıraktığını sanıyordum."

"Bazı şeyler peşini bırakmaz ve bu, benim elimde olan bir şey değil."

"Yeniden," dedi. "Kendini kandırmaya mı başladın?"

Yatağa oturdum. "Dün gece beni kışkırtmaya çalıştın," dedim. "Belki senin de özlediğin bazı şeyler vardır."

"Sana sıkı bir atkuyruğunun hiçbir şeyin sebebi olmadığını söylemiştim. O kız," dedi yüzünü asarak. "O kızı öylece öldüremezsin, öylece yaşatamayacağın gibi, sen bile."

"Biri öldü, Ecem. Birileri öldü. Neler olduğunu ikimiz de bilmiyoruz."

"Hayır," diye itiraz ederken sinirli ve yine korkmuş görünüyordu. Gözlerinde o zamanki bakışı gördüğüme emindim. "Sen bilmiyorsun, ben biliyorum."

"Onlar sadece bir tahmin. Bu konuyu kapat yoksa yıllar önce yapmam gereken şeyi yaparım!"

Ayakta durmakta zorlanarak midesi bulanır gibi bir ifade takındı.

"Hiç kimse umurunda değil." Kapıyı çarpıp odadan çıktı. Derin bir nefes verdim ve muhtemelen çok sarhoş olduğunu hatırlattım kendime, yoksa cesaret edemezdi. Her şey hâlâ kontrolüm altındaydı ve öyle olmasını sağlayacaktım.

Bir saat boyunca oturmuş ve kitap okumuştum. Jane Austen ile ilgili daha fazla şey öğrenmeye çalışıyordum ama mezardan kalkıp anlatmadığı sürece fazlasına sahip olamayacağım ortadaydı. Uğur, hep birlikte eğlenmek için bir bara gittiklerini söyleyen ve beni de davet ettiği birkaç mesaj yazmıştı. Görmezden geldim ve kendimi biraz daha kitap okumaya adadım.

Son sayfasına gelince kitabı komodine bırakıp yeniden telefonu elime almıştım. *Tumblr* profilime girdim ve kafamı dağıtmak için bir şeyler yapabileceğimi düşündüm.

"Aşkı insanı gitmeye zorlarsa, neden kalsın ki?"[7]

William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası

7 William Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*, Çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Yayınları, İstanbul, Nisan 2021, s.50.

İlk paylaştığım gönderi bu olmuştu, belki de bu uygulamayı ben de sevebilirdim. Çok fazla boş vaktim olmasını sevmiyordum. Bir şeyleri gizlemek, yok saymak, unutmak ve onlardan kurtulmak için boş vaktinizin olmaması gerekiyordu. İnsanın boğazına bir ip dolayan her şey, boş zamanlarınızda aklınıza girer ve sizi büyük bir boşluğa sürüklerdi. Çoğunlukla o boşluktan canlı çıkamazdınız ve ben kendime bunu yapmayı reddediyordum.

Çok zaman geçmeden Ezel de bir gönderi paylaştı.

"Bir âşık olup biteni değil, görmek istediğini görür. Âşığın kanatları vardır ama gözleri kördür. Yoluna çıkanlara aldırış etmeden aceleyle kafasına estiği yere kanat açar. İşte bu yüzden aşkı çocuğa benzetirler."[8]

Bir Yaz Gecesi Rüyası, William Shakespeare

İçimdeki karşı çıkma arzusunu bastıramadım. Parmaklarım adeta benden bağımsız bir şekilde tuşların üzerinde hareket etmeye koyulmuşu.

"Aşkı bir çocuğa benzetmek mi? Bu tamamen saçmalık." yazdım ve düşünmeden gönderdim.

Neden bir şeyler yapmak için düşünmemiz gerekiyordu ki? Bana kalırsa insan, istediği zaman istediği şeyi yapmalıydı. Ecem gibi. Ya da benim gibi istediği şeylerin olması için planlamalar yapmalı ve hayatını şansa bırakmamalıydı. Ecem'i her gün içmeye ve dağıtmaya sürükleyen şey buydu, kontrol edememek; biliyordum çünkü ondan farklı değildim ama ben bir noktada durmuş ve tüm kontrolü ele almıştım. Berbat bir dünyada yaşıyorduk ve eğer bazı insani duyguları geride bırakırsanız istediğinizi düşündüğünüz hayatlara sahip olabiliyordunuz. İyi bir kariyer, para, marka kıyafetler, saygınlık, hayranlık... Her şey sadece insanların arasında

8 William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası, s.10.

nasıl davrandığınızla ilgiliydi. İnsanların beklentileriyle… Onları karşıladığınız sürece kraldınız. Ya da benim gibi onları karşılayabileceğinizi gösterdiğiniz ama uzak durmayı seçtiğiniz zaman bir tanrıça olabilirdiniz. İnsanlar iki şeyi çok seviyordu, sürekli onlarla ilgilenen "güzel" insanları ve onlarla ilgilenmeyen "güzel" insanları. Gösteriş ve ışıltı her şeydi, bu yüzden hepimiz parlamak zorundaydık ve inanın bana bu bazen, gerçekten ve çok komik bir şekilde iyi aydınlatıcıyla yapılmış bir makyajdan ibaretti.

Güzel bir fiziğiniz, özenli saçlarınız, bakımlı bir suratınız ve sizi diğerlerinin arasında öne çıkaran kıyafetleriniz olduğu sürece çoğunluk sizi sevecek, sevmese bile onların yanında olmanızı isteyecekti.

Özgeçmişiniz katıldığınız seminer ve etkinliklerle dolu olduğu sürece, her şirket sizinle çalışmak isteyecekti ama hiç kimse o seminerlerde ne öğrendiğinizle ilgilenmeyecekti.

Her şey, tümüyle ve daima sadece *paket*le ilgiliydi. Onlara sunduğumuz şeylerle ilgili yani…

Fallingthedark: Neden?

Nazlı: Hiçbir çocuk eğer Chucky değilse insanı bu denli hırpalamaz, mahvetmez, yormaz ve kirletmez duyguları.

Fallingthedark: Belki de Shakespeare hiç âşık olmamıştır, Naz.

Nazlı: Belki de kitapları bu kadar ciddiye almamalıyızdır.

Fallingthedark: Vay, birileri gerçekten sinirli.

Nazlı: Hayır.

Fallingthedark: Biraz dışarı çıkmak ister misin?

Nazlı: Sen de benim biraz eğlenmem gerektiğini söyleyeceksen inan bana, ben eğlenebiliyorum.

Fallingthedark: Ben senin oldukça eğlenceli olduğunu düşünüyorum aslında, sadece konuşmamız yarım kaldı ve dinlemeyi istiyorum.

Nazlı: Birileri edebiyat açlığı mı çekiyor?

Fallingthedark: Hayır, birlikte yapmamız gereken bir ödev var ve birbirimize ayna olmamız gerekiyor, tartışmak dışında aklıma başka bir şey gelmiyor.

Nazlı: Bu projenin sonunda bana âşık olmayacaksın, değil mi?

Fallingthedark: Atkuyruğu, daha birkaç saat önce insanların diğerlerinin hayatına müdahale ettikleri için ne kadar iğrenç olduklarını ve birini sevmenin seçilecek bir şey olmadığını savunuyordun!

Dudaklarımı kemirmek ve bazı derileri koparmak zorunda kaldım.

Nazlı: Sadece, bunun sonu iyi bitmez.

Fallingthedark: Sakin olsana, neden bu kadar gerginsin?

Nazlı: Söylemesi kolay. Sen beni tanımıyorsun ve ben olacakları öngörebiliyorum.

Fallingthedark: Her şeyi bu kadar düşünür müsün?

Nazlı: Düşünmem, planlarım.

Fallingthedark: Başkalarının hayatlarını ve hissedeceklerini de mi?

Nazlı: Benimle ilgili olanları. Önüne set çekerim.

Fallingthedark: "O çektiğin setler yüzünden, suyun içinde kalan hep sen olmuşsun."

Ben...

Nazlı: Ben, ben kendi başımın çaresine bakabilirim.

Fallingthedark: Herkes bunu yapabilir.

Nazlı: Hayır.

Fallingthedark: Dışarı çıkmak ister misin?

Nazlı: Altı dakika sonra otoparkta buluşalım.

On beş dakika sonra geldiğinde arabama yaslanmış huysuzlanıyordum ve bakışlarımdan o da nasibini aldı.

"Keşke bana nerede olduğumu sorsaydın, buraya kadar koşmak zorunda kaldım."

Bir an tereddüt edip kötü hissettim. "Ben, affedersin."

Kahkaha attı.

"Seni biraz süründürmek isterdim ama bakışların birden bir kirpiye büründü, odamda uzanıyordum ama sen altı dakika dedin diye hiçbir şey öyle olmaz."

"Biliyor musun?" dedim. "Sanırım sonunda bu aynayı kırmak zorunda kalacağım."

Yine güldü.

"Benim kullanmamı ister misin?"

Biraz düşünüp omuz silktim ve anahtarları ona doğru fırlattım, havada yakaladı.

"Güzel araba," dedi yola koyulduğumuzda.

"Teşekkür ederim."

"Nereye gitmek istersin?"

Ona söylediğim yere yirmi dakika sonra varmıştık. Çoğunlukla öğrencilerin aylaklık ettiği bir sokak ve sıra sıra kafeler, kulüpler, *fast food* restoranları vardı. Kalabalıktan doğru düzgün bir şekilde ilerleyemiyorduk ama yine de içeriye girmeyi başardık.

Onu, Ecem ve diğerlerinin olduğu yere getirdiğim için onaylamayan gözlerle bana baktı. Bakışlarının üzerinde durmadan masaya ilk ulaşan ve Uğur ile Gizem'in arasına giren kişi ben oldum.

"Geldiğine sevindim," dedi Uğur. Gülümsemek ya da açıklama yapmak zorunda değildim. Hemen yanından ikizi bana doğru eğildi, bize doğru yaklaşan ve geldiği bariz şekilde ortada olan kişiyi sordu.

"Ezel de mi geldi?" Derin bir nefes alıp Erdi'ye döndüm. "Birlikte bir proje ödevi yapıyoruz, Uğur çağırınca o da Ecem'in burada olup olmadığını sordu."

Yalanlar... Ama insanların duymak istedikleri. Onlara bunu verdiğiniz sürece herkes çok memnun yaşamaya devam ederdi. Hem Uğur hem de Ecem artık çok mutluydu.

Ben...

Bense yıllar sonra sorgusuz, beni kabul eden bu insanlara ihanet etmek istemiyordum. En azından bir yanım bunu istiyordu. Diğer yanımı bastırmak içinse elimden geleni yapıyordum. Deniyordum.

"Ecem'i ayıltmak çok zor oldu," dedi Uğur kulağıma eğilip. "Yine annesiyle ilgili bir şeyler olmuş. Şimdiden, tekrar sarhoş olmaya başladı."

Ve işte seçimler... Ecem'e daima destek olmalıydık çünkü annesi işe yaramaz bir alkolikti ve o da bundan yine alkole sığınarak kaçmaya çalışıyordu.

Saçmalıklar...

Orada öylece dururken yalanların içinde yüzmeye çalıştım. Uğur'un en sevdiği programları ve ne yaparken mutlu olduğunu biliyordum. İkizi Erdi'nin de öyle. Aileleriyle tanışmıştım ve ne kadar huzurlu olduklarını biliyordum. Gizem'le çok yakın olmasak

da annesi ve babası boşandıktan sonra babasıyla yaşamak zorunda kalmanın onu ne kadar zorladığını biliyordum.

Ecem'in her anını biliyordum.

Benimle ilgili, diye merak ettim... *Bildikleri ne vardı? Neden umursamıyorlar ama yine de ketum olan ben oluyorum?*

Çünkü insanlar böyleydi. *Paket*leri sever ve kendi acılarıyla ilgilenirler. Eğer ağlamıyorsanız sizin hiçbir şeye ihtiyacınız olmadığını savunurlar ve onların acıları da mutlulukları da sizinkilerden bir beden büyüktür.

"Senin için bir içecek almamı ister misin?"

Başımı çevirip Uğur'a baktım ve kulağına eğilmek için ona doğru uzandım.

"Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun?"

Bana doğru dönüp şaşkın bakışlar içinde omuz silkti. "Çünkü birilerinin de seninle ilgilenmesi gerekiyor. Senin için yeterince iyi olmadığımı biliyorum, yeterince zeki de değilim..."

Konuşurken onu durdurdum.

"Buradan gidebilir miyiz?" diye sordum yüzümü asarak.

"İkimiz mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Sadece bir dakika bekle." Diğerlerine döndü. "Ben Nazlı'yı eve bırakacağım, çocuklar."

Herkesin yüzü bize döndü, menekşe gözler de dâhil. Oysa geldiğimizden beri Ecem ile dans edip duruyorlardı, olması gerektiği gibi. Kimse bir yorum yapmadı. Ben çantamı alıp çıkışa doğru yöneldiğimde Uğur beni bulmuştu bile. Arabayı kullanması için anahtarı ona uzattım.

"Bu şahane bir araba," deyince başımı salladım. Dudaklarım yine birbirine yapışmıştı. Yurt odama gelene kadar ikimiz de sessizdik. Garip hatta tedirgin hissettiğini tahmin ediyordum.

"Biraz uyumak istiyorum," diye mırıldandım sessizce. Çantamı komodinin üzerine bırakıp odanın içinde dolanırken onun rahatsızlığını buram buram tadabiliyordum. Onun için fazla iyi olduğumu hatta beni hak etmediğini düşünüyordu ama okuldaki herkes tam aksini düşünürdü. Onlarla konuşmadığınız zaman ya da herkesin onlara davrandığı şekilde davranmadığınız zaman dikkat çekici oluyordunuz. Her şey, tahmin edilebilir her şey beni bıktırıyordu. Neden herkes bu kadar aynı, neden bu kadar tekdüze olmak zorundaydı? Neden sırf onun üzerine atlamadığım, ona bana gösterdiği kadar ilgi göstermediğim için bu odada kendini bu kadar rahatsız hissetmek zorundaydı?

"Seni yalnız bırakayım," dedi. Gitmek için döndüğünde bileğinden yakaladım.

"Biraz benimle kalır mısın?" diye sordum. "Ben uyuyana kadar yanımda uzanabilirsin."

Ve ben neden insanlara bunu yapmayı seviyordum? Onlara acıyor ve onları aşağılıyordum. Karşımda bu şekilde kıvrandıklarını görmek neden bana haz veriyordu? Onlardan daha iyi olduğumu düşünmüyordum ama neden onlarla aynı yere bakmama rağmen aynı şeyi görmüyordum?

Rahat hissetmemi istediği için çok nazik biri olduğunu biliyordum, aşırı tepkiler vermiyordu. Yorganın içine girdiğimizde olabildiğince mesafeli durdu.

"Bana sarılır mısın?" diye sordum. O an buna ihtiyaç duymuştum ve istediğim şeyi yaptı, yine.

"Okuduğun kitaplardan hiçbir şey anlamıyorum ama istersen onları okuyabilirim. Muhtemelen senin çıkardığın anlamları bula-

mam... Bilirsin... Ben basit düşünen biriyim. Ama sana istediğin zaman, istediğin kadar sıkı sarılabilirim." Çenesiyle saçlarımı okşadı, kaslı kolları beni kolayca sarmıştı. Niyetindendi belki, belki de kendimi çok yalnız hissettiğimden, bana sarılmasından hoşlanmamıştım ama denemiştim, bu histen hoşlanmayı bile istemiştim birkaç saniye için ama aynı şeyleri görmediğim, benim gördüğüme kör olan birileriyle nasıl yaşayabilirdim? Asıl soru da bu değil miydi, *yaşamak*.

"Seni üzmek istemiyorum," dedim.

"Sadece denememe izin ver," dedi. "Abartmayacağıma söz veriyorum. Sadece sana sarılmama izin ver."

Sessizce, başımla onayladım.

Saçlarımı öptü.

Ilık ve yumuşak.

Artık benim için mükemmel görünecek biri daha çerçeveye yerleşmişti.

14. BÖLÜM: YANILGILAR

Mesaj sesi gelince telefonuma uzandım. Henüz bir saat bile olmamıştı ama ne uykuya dalabilmiş ne de yataktan kalkabilmiştim. Uğur sessizce orada duruyor ama benim gibi o da uyuyamıyordu. O da yanlış olduğunu, yanlış olmasa da bunun, bizim doğru olmadığımızı hissediyor muydu?

Sadece benim görebileceğim şekilde telefona eğildim.

Fallingthedarkness bir gönderi yayımladı.

Başka bir fotoğraf karesi. Bu defa ikimizin dudakları birbirine yaslanmış şekilde.

"O oradaydı, olmak istemediğini düşündüğü yerde, birlikte düştük, tek başıma kalktım."

Telefonu yatağın kenarına bıraktım. Sebebini bilmediğim bir şekilde üşüyordum ve ne yorgan ne beni saran kollar buna mâni olabiliyordu.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu Uğur. Ona ne söylemem gerektiğini biliyordum, onun yanında olmanın kolay tarafı buydu, ne istersem yapacağını biliyordum. Ben de bir oyun oynuyordum, farkında olmadan dâhil olduğum oyundan çıkabilmek için.

"Yalnız kalıp dinlenmem gerekiyor sadece," dedim. Bunu bir emir olarak algıladı. Doğrulması sadece birkaç saniye sürdü.

"Nazlı," diye seslendi kapıya ulaştığında. Ona bakmak için başımı yastıktan kaldırdım. "Geçmiş, sen izin verdiğin sürece yaşamaya devam eder."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle ilgili ne var, Ecem ile sakladığınız ne var, bilmiyorum ama o her neyse Ecem'i bir alkolik seni de yalnız yapıyor."

"Dramalar..." dedim sesimi alaycı bir tonda ayarlayıp. "Ben yalnız değilim, Ecem de sadece... Ecem işte."

"O," dedi tereddütle. "Bazen sarhoş olduğunda bir şeyler söylüyor. Yapmaması gerektiğiyle ilgili şeyler. Neyden bahsettiğini hiç sormuyoruz ama hepimiz senin bildiğini biliyoruz."

Yüzüne bakabilmek için yatakta iyice doğrulmam gerekti. Ayaklarımı çıplak yere basma ihtiyacıyla ayağa kalktım.

"Çoğu zaman Ecem'in neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. "Çoğu zaman o da neyden bahsettiğini bilmiyor."

Uğur, anlamış gibi başıyla onayladı ama herkes yüzündeki tereddüdü görebilirdi.

"İyi geceler," dedim.

"Yarın görüşürüz," dedikten sonra odadan çıktı.

Yeniden yalnızdım.

Ve yeniden güvende…

Kahve yapmak için makineye su koyup tezgâha yaslandım. Üşümeyi durduramıyordum, düşünmeyi durduramıyordum, üzerime gelen gölgeleri ya da kafamın içindeki sesleri durduramıyordum. Bazen kontrolsüz, o kadar üşüyordum ki bir süre, zaman geçmiyordu. Böyle anlarda titrerken bir şeye çok incindiğimi ama "olsun" dediğimi düşünüyordum. Ne kadar güçlü olursanız olun, o

gün olmasa da yaşamanız gereken duyguyu bir gün mutlaka yaşıyordunuz. Hiçbir sebep yokken kahkaha atmak gibi... Dans ederken durup ağlamaya başlamak gibi… Yaptığın o şey gelip eteklerine yapışıyordu.

Suyun kaynadığını gösteren bir sesle irkilerek kendime geldim. Saat sabahın 4'ünü gösteriyordu ve Ecem hâlâ odaya gelmemişti. Onunla birlikte olmadığını tahmin ediyordum ama o fotoğrafı nasıl çektiğini de düşünmeden edemiyordum. Ya biri görürse? Biri görürse bu durumu nasıl açıklayacaktı, nasıl açıklayacaktım?

Bunu neden yaptığını bilmiyordum.

Bunu neden yaptığımı biliyordum, istemiştim, sadece istemiştim.

Fallingthedarkness: *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı neden sevdiğini artık anlıyorum.

Nazlı: Sana bu aydınlatmayı yaşatan nedir?

Fallingthedarkness: Her şey bir plan dâhilinde gelişiyor, herkesin aşkı birbirine karışıyor ama sihirli bir değnek dokunuşuyla tüm parçalar yerine oturuyor.

Fallingthedarkness: Sen âşık olmak istemiyorsun, sen sihir istiyorsun.

Nazlı: Belki öyle, belki de değil. Aptal Romeo hayallerim olmadığı için özür dilemeyeceğim.

Fallingthedarkness: Romeo'yu savunmayacağım ama aşkı savunacağım.

Nazlı: Can sıkıcı bir romantik olduğun için benden yüksek not aldığını bilmek beni rahatlattı.

Fallingthedarkness: Senden yüksek not alıyorum çünkü ben, senin gibi inandığım yalanların içinde yaşamıyorum. Hissettik-

lerime set çekmiyorum ve Romeo'nun hatalarının aşkının önüne geçmesine izin vermiyorum. Sen, Demetrius gibi birinin seni dürtmesini bekliyorsun ben Juliet gibi hataların peşinde ölümü göze alabiliyorum. Sende Hermia kumaşı yoktu zaten.

Nazlı: Hermia aptalın tekiydi. Gidip bütün planlarını Helena'ya anlatırken ne bekliyordu ki... Elbette aşkından olmayı hak etti.

Fallingthedarkness: En yakın arkadaşına güvenebilmeyi bekliyordur belki de.

Nazlı: Özellikle en yakın arkadaşlar güvenilmezdir.

Fallingthedarkness: Herkesi kendin gibi sanıyorsun ama körsün aslında, Hermia'nın güveni sonunda onu haklı çıkardı.

Fallingthedarkness: Sen aşkı gerçekten göze sürülecek büyülü bir çiçek sanıyorsun.

Nazlı: Aşk dediğin biraz da göze sürülen büyülü bir çiçek...

Fallingthedarkness: Sen ortalığı karıştırıp her şeyden bir kâbus gibi uyanabileceğini sanıyorsun.

Nazlı: Ve sen de beni sıkıyorsun.

Fallingthedarkness: Beni oraya götürüp sonra da bırakıp gittin, neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?

Nazlı: Her şey hakkında bu kadar düşünür müsün?

Fallingthedarkness: Evet, atkuyruğu. Senin aksine ben eylemlerimin sonucunu düşünür, onların sorumluluğunu alırım.

Nazlı: Bu kadar büyüteceğini düşünemedim, neden sadece eğlenmiyorsun?

Fallingthedarkness: Eğlenceli değildi.

Nazlı: Sadece projeye odaklanalım, olur mu?

Fallingthedarkness: Bir saniye bile, kontrolün elinden kaymasına tahammül edemiyor musun gerçekten?

Nazlı: Neyden bahsediyorsun?

Fallingthedarkness: O çocukla birlikte çıkarken neyi düşünüyordun?

Nazlı: Ezel Alp Tekinoğlu. Bundan sana ne?

Fallingthedarkness: Otoparkta beni öperken neyi düşünüyordun?

15. BÖLÜM: ÇABALAR

O gün üzerimi çok kalın giyinmek zorunda kalmıştım. Bej rengi bir kazak, üzerine kot ceket, altıma da siyah pantolon. Ayağımda kazağa uyumlu bir çift topuklu ayakkabı vardı. Arabadan inene kadar çok zor dayanmıştım. Gizem'in söylediği gibi bir panikatak veya anksiyete ile uğraşmak zorunda olup olmadığımı merak ettim. Bu sıralar, hiçbir şey kendi rutininde ilerlemiyordu ve bir şekilde ben de her şeyle birlikte dağılıyormuşum gibi hissettim.

Deniyordum.

Kontrol etmeyi deniyordum ama aslında her şey kontrolümde sanırken kontrolden mi çıkıyordum, son zamanlarda hiç bilmiyordum.

Tiyatro kulübüne gidene kadar her şeyin iyi olduğuna dair kendimi ikna etmeyi denedim, mesajlarına cevap vermemek Ezel'den kurtulmaya yetmişti. Onunla ilgili, çıkacak büyük bir probleme kendimi sürüklemiş ama yapılacak en onursuz şekilde o problemden kurtulmuştum. Bunun için kendimi suçlamıyordum, bazı şeyler benim için hâlâ mantıklıydı.

Dün gece Ecemlerin yanına, kulübe girmeden önce, arabayı park ederken ikimiz de durmuş arabanın içinde birkaç dakika sessizce beklemiştik. Komik olduğunu düşündüğü için telefonunu çıkarmış fotoğrafını çekiyordu. Sessizlik arabanın içine yayılmış sonra ikimizi birden çarpmıştı. Sadece ne hissettireceğini öğrenmek istemiştim, sadece istemiştim.

Bana yine Romeo'dan bahsetmeye başladığında sadece çenesini kapatmasını istemiştim belki de. Ona döndüm, onu kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bunun özel bir an olması gerekmiyordu, bunun sadece hiçbir şey hissettirmemesi gerekiyordu ama öyle olmamıştı. Kendimi geri çekebilsem de arabada onu geride bıraksam da o gece oradan Uğur'la çıkmış olsam da...

Hissetmiştim.

Ve bir an önce o duygudan kurtulmak istemiştim.

Tiyatro salonuna girdiğimde çoktan oraya gelmişti. Benimle karşılaşmamak için mi, bir an önce buradan çıkıp gitmek için mi erken geldiğini merak etmemiştim. İnsanlar hakkında bu kadar düşünmezdim, bu kadar düşünmeme gerek kalmazdı. Rahatsız hissetmiyordum, belki utanmam gerekiyordu ama bunu da hissetmiyordum, belki onu görmek istemem gerekiyordu çünkü *hissetmiştim* ama istemiyordum. Onu öpmek istemiştim ve öpmüştüm, başka bir açıklamaya ihtiyacım yoktu, ne kendime ne de bir başkasına, ona bile. Eğer istemediyse karşılık vermeyebilirdi ama belime dolanmış kollarını şu an bile *hissedebiliyordum.*

Görevli eğitmenin yanına gidip selam verdikten sonra, günün geri kalanı benim için tahmin ettiğimden daha hızlı geçmişti. Peruklar, kıyafetler, pelerinler ve pudralar arasında günü öldürmüştüm. Ben işimi bitirdiğimde o çoktan gitmişti ve gün boyunca bazen karşı karşıya gelsek de herkes kendi işine bakmıştı.

Bunun beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermedim.

Grupla buluşmak için sahile gittiğimde orada yoktu.

"Selam, güzellik," dedi Gizem bana bir dondurma uzatırken, kıvırcık saçlarını başının üzerinde tatlı bir topuz yapmıştı. Elimle onu geri çevirdim. Canım hiçbir şey istemiyordu.

"Burada ne işiniz var bu sıcakta?"

Ecem güneş gözlüğünü iki parmak hareketiyle aşağı kaydırıp "D vitamini bebeğim," dedi. "Ve bronz bir ten ihtiyacı." Üzerindeki askılı tişörtün iplerini omzundan sarkıtmıştı, eteğini dizlerinin üzerine kadar çekmiş gerçek anlamda güneşleniyordu. Söz konusu Ecem olduğunda bu, pek de şaşırtıcı değildi. Sarı saçları bugün, bu sıcağa rağmen yine güzel dalgalar hâlinde çimenlere dökülmüş, dudakları tatlı bir kırmızı rujla parlatılmıştı. Onu böyle görmeyi seviyordum, onu böyle görmek kendine önem verdiği anlamına geliyordu.

"Can sıkıntısı," diye böldü onu Uğur. Ona doğru bakıp hafifçe gülümsemeye çalıştım ama beceriksiz bir dudak kıvrılması, onun yüzündeki gülümsemeyi bile söndürmüştü.

Her neyse.

Başımı çevirip telefonumu kurcalamaya başladım.

Neden takıntılı gibi davranıyordum?

Neden gergindim?

Neden tedirgindim?

Bilmiyordum.

Nefes almayı denedim. Son zamanlarda bunun için mesai harcamam gerekiyordu.

"Ödev nasıl gidiyor?" diye sordu Gizem, alelade bir sohbet başlatmak için. Ezel ile ortak ödev yaptığımızdan Ecem bahsetmişti onlara, Gizem bundan hiç memnun değildi.

"Pek yol kat etmiş sayılmayız, bir de şu tiyatro kulübü zımbırtısı çıktı." Bıkkın bir şekilde omuz silkerek çantamın üzerine yattım. Biraz D vitaminin halledemeyeceği ne olabilirdi ki?

"Ezel nerede?" diye devam etti. Dirseklerimin üzerinde doğrulmak zorunda kaldım. İsmini duymak yine rahatsız edici bir baskı yaratmıştı.

"Bilmiyorum, farklı işler yapıyoruz kulüpte."

"Aslında bana sormuştu," dedi Ecem kaşlarını alnında kırıştırarak. Bir saniye için bunun ne anlama geldiğini düşünmeye çalıştım, işleri garipleştiren genellikle o oluyordu, yanlış kişiyle öpüşen ben olmama rağmen. Gözlerimi devirerek başımı yeniden çantanın üzerine bıraktım. "Ve buraya geliyor, yolda." diye ekledi.

Şa-ha-ne.

Çantamdan çıkardığım *Romeo ve Juliet*'in bir kopyasını okumaya koyuldum, gözlerim ve beynim oyalansın istiyordum. Bir şeyleri nasıl yok sayacağımı ve umursamayacağımı çok iyi biliyordum, ben de öyle yaptım. İnsanlarla, düşüncelerle ve kendimle arama kitaplar aracılığıyla başka bir mesafe daha koydum.

"Arama boşuna, bulunmak istemeyeni..."[9]

Kitabın üzerinde önce gözlerim sonra parmaklarım gezindi, dudaklarımı birbirine bastırarak kambur şekilde doğrulup çantamdan bir kalem çıkardım ve satırın altını çizdim. Cümle tekrar tekrar kafamın içinde dönüp durdu. Onu ne kadar uzun zamandır düşünmediğim geldi aklıma, yıllardır çok iyi idare ettiğim ve yine yapabileceğim. Onun gidişinin ardından her şeyin tepetaklak olmasını beklemişti herkes, bense onu terk ettiğim ve bir daha ondan haber alınamadığı o günden sonra mavi rengi kendime yasaklayarak bambaşka bir tuvali, hayatımın merkezine yerleştirmiştim.

Ona verdiğim sözü tutmak için elimden geleni yapmıştım.

Onun var ettiği beni büyütmek için elimden geleni yapmıştım.

Onu öldürmek için her şeyi yapmıştım.

9 William Shakespeare, *Romeo ve Juliet,* Çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Yayınları, İstanbul, Mayıs 2016, s.37.

Gizem kimseye belli etmeden yanıma yanaştı, bağdaş kurmuş meraklı gözlerle bana bakıyordu, emin olamayarak elimden kitabı aldı.

"Şey," dedi tereddütle. Güneşten gözlerimi kısarak ona baktım. Diğerlerinden biraz uzak kalmıştım. O sırada Ezel'in gelip Uğur ve Erdi ile bir sohbete daldığını, Ecem'in yanı başına, bana da çok uzak olmayan bir yere oturduğunu fark ettim. Kitaba dalmış olmalıydım. Ona hiç bakmadığım için bana bakıp bakmadığını görmüyordum.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Sen nasılsın diye merak ettim," dedi Gizem, topuzundan kurtulmuş saçlarıyla oynarken. "Göğsün hâlâ daralıyor mu?"

"Ah!" Ona rahatça bakabileceğim şekilde doğrulduğumda diğerlerine sırtımı dönmüş oldum.

Yalan.

Başka bir kamufle.

Geride bırakma takıntısı.

Kalkan.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim ama kimse anlamadı.

Anlamazlar.

Çünkü öyle olmanı istiyorlar, yardım edemezler çünkü neler olduğunu bilmiyorlar.

"Dün gece Uğur'la birlikte çıktınız," bunu biraz eğilerek söylemişti. Sadece benim duyabileceğim şekilde. "Uzun zamandır senden hoşlandığının farkındayız ama senin, bilirsin işte, nasıl olduğunu da biliyoruz."

Başka bir yalan daha...

Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz ama önemli değil, hiçbir şey önemli değil, sadece yaradılış ve planlar. Zamanın gerektiği gibi akması önemli.

Yani *yanılsamalar...*

"O, iyi biri," dedim çok kısa bir süre Uğur'un gülen yeşil gözlerini izledikten sonra. "Sevgi dolu ve merhametli."

Benim kolayca öldürebileceğim türde biri.

Hayır.

Yeniden bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Bu beni çok mutlu ederdi, yanlış anlama. Seni çok seviyorum ve onu da. Sizi birlikte görmek, bilirsin işte, bir filmde her zaman en güzel kız ve en yakışıklı çocuk hep birlikte olmak zorundadır. İkiz olduklarını biliyorum ama Uğur, Erdi'den farklı ve ben filmlerde hep yan karakter olmuşumdur."

Bu söylediğine istem dışı güldüm. İkiz olmalarına rağmen Erdi'nin yoğun çilli bir yüzü vardı, saçları daha turuncuydu; Uğur'un saçları kısaydı ama Erdi'nin saçları ensesinde bir kuyruk yapacak kadar toplanabiliyordu. İkisi de basketbol takımındaydı ve genelde çok sevilen erkeklerdi. Uğur'un da bu yılbaşına kadar bir kız arkadaşı vardı ama o, Erdi'nin aksine uzun vadede ilişkilerin üstesinden gelemiyor gibi görünüyordu. Sadece iki yıldır tanışmamıza rağmen, onun yanında çok fazla kız gördüğüme emindim ama neredeyse yarım yıldır kafayı bana takmış gibi görünüyordu.

"Bence sen de harikasın ama gerçekçi olalım, bir filmin içinde olsaydık ben şu sinir bozucu karakter olurdum. Uyumsuz olan. Bence burada başkarakterimiz Ecem olurdu."

Gizem eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı, çaktırmadan Ecem'e bakıp başını olumsuz anlamda salladı. "İddiaya girerim, o ilk sahnede ölen sarışın seksi kız olurdu. Biliyorsun, katil içeridedir ama o kapı dururken merdivenlere koşar."

Kitabı çimenlerin üzerine bırakıp içten bir kahkaha attım. Ecem bunu duysa çıldırır mıydı, hoşuna mı giderdi, emin değildim.

İşte bu gerçekti.

Güzeldi.

"Siz ikiniz orada neye eğleniyorsunuz?" Erdi yanımıza gelip Gizem'in saçlarından öptü.

Beklenmedik.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp anı yok saymam gerekmişti.

Anlar tehlikeliydi, anlar zehirliydi. Anlar sizi hayatınız boyunca o zaman dilimine hapsediyordu.

Onları seviyordum, kendime izin verdiğim kadar.

"Nazlı bugün oldukça komik," dedi Gizem başını Erdi'nin omzuna yaslayıp.

Ecem başını yana yatırmış şüpheci gözlerle bizi seyrediyordu. Bakışlarım onu ve Ezel'i es geçti, bu da beni Uğur ile göz göze getirdi. Uğur ve yüzündeki o hayranlık dolu, şefkatli gülümsemeyle. Saçları sahilden esen rüzgârının esintisiyle uçuşuyordu. Kızıl saçlar, yeşil gözler, kâğıt kadar beyaz bir ten, yıldız çocuk gülümsemesi…

Güzeldi.

Avuçlarımın içinde buruşturabileceğim bir şiir güzelliğinde.

Yüzüm asıldı ve o rahatsız edici his ensemde dolaşmaya başladı. "Kütüphaneye gitmem lazım," dedim bir anda ayağa kalkarken. "Sizinle sonra görüşürüz."

Bir şeyler söyledilerse de onları duymamıştım. Adımlarımı hızlandırıp kimseye doğru düzgün bakmadan sahil boyunca yürümeye koyuldum. Kafamın içindeki şeytanlar beynimi gıdıklamaya başlamıştı. Rahatsız edici bir kaşıntı vardı, ona dokunup yarayı daha da kanatmak gibi bir düşüncem yoktu.

Sevemezsin.

Onu sevemezsin, istesen de kalbin onu seçmez, o senin seveme-yeceğin kadar güzel.

Yol boyunca sadece kulaklığımı takıp bir şarkıya içimden eşlik ettim ve ne kadar yorulduğumu tüm evrene fısıldadım.

16. BÖLÜM: PANZEHİRLER

Mavi gökyüzü. Başak tarlaları. Vanilyalı dondurma. Toz şekerle kaplı ekşi jelibonlar. Kar kokusu. Vişne suyu. Bulutlar. Ilık esen rüzgâr. Kayalıklar. Kumsalda yürümek. Çıplak ayaklarımın suya değmesi. Dudağının kenarındaki çukur. Şiirler. Otobüs yolculukları. Duştan sonra saçlarımdan vücuduma akan su damlaları. Lolipopların sonundaki sakız. Kitap kokusu. Eski bir kafeden gelen nostaljik şarkılar. Çizgili pantolonlar. Çizgi filmler. Mutlu sonlar. Kâbus kapanları. Kuş tüyünden kalem. Mürekkep. Parşömen. Pastel boyalar.

Fark etmeden sayfalarca sevdiğim şeyleri yazmaya devam etmiştim. Başka bir savunma mekanizması.

Uçakta, kötü bir türbülans anında ölmekten korkmamama rağmen sadece trajediden sakınmak ister gibi, beynimi o kâbusların ele geçirmesini önlemek için ilk kez yaptığım bir şeydi bu. Karanlık çoktu, ışığı yakmayı denediğim andı bu. Sevdiğim her şeyi gözlerimi kapatarak aklımdan geçirmiştim, sıkı sıkı tutunduğum koltuğu bırakmamı bunlar sağlamıştı, kasılmış çenemi bu düşünce gevşetmişti, kalp atışlarımı tüm bu şeyler sakinleştirmişti.

Durdum ve gözlerimi kapatmaktan korkmamaya çalıştım.

Durdum ve aklımdan sadece sevdiğim şeyleri geçirdim.

Çimler.

Toprak kokusu.

Dalında sarkan meyveler.

Mısır koçanından akan tuzlu suyu ne kadar çok sevdiğim.

Anlar size bunu yapardı.

Zehirli anlardan panzehir yaratmanız mümkündü.

Kütüphanede sandığımdan daha uzun kalmıştım. Eğilmekten tutulan boynumu yavaşça hareket ettirerek doğruldum. Uyukladığımın farkında bile değildim. Etrafa göz gezdirirken benim gibi çok fazla kişinin olmadığını görmek rahatlatıcı sayılmazdı. Kalanlar da toplanmaya başlamıştı. Kimsenin görmesini istemediğim defteri kolumun altına sıkıştırıp çantamı koluma attım. Masanın diğer ucunda duran kitabı, o an fark ettim. Sabah yanıma aldığım *Romeo ve Juliet* kopyasıydı. Kaşlarımı kaldırdım. Onu kütüphaneye getirdiğimi, masaya koyduğumu hatırlamıyordum. O hâlde?

Yavaşça dönüp etrafıma baktım ve karşı masada gördüm onu.

Gülümsüyordu.

"Uğur?" diye mırıldandım sakince. Orada oturmuş hiçbir şey yapmadan beni seyrediyordu ve bu, bir şekilde rahatsız ediciydi.

"Merhaba," dedi yanıma gelirken. "Kitabı çimlerde unutmuştun, ben de seni nerede bulabileceğimi biliyordum." Omuz silkerken kaygısız görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Aslında buna gerek yoktu."

O kitabı unutmamıştım, kitabı bırakmıştım.

"Benim için daima bir zevk."

Yanımda yürümeye başladığında derin düşüncelere dalmıştım. Belki de kitabı fark etmemişti, bu mümkün olabilir miydi? Ya da kitabı bıraktığımı görmüş ama umursamamıştı. Her iki şekilde de çok

önemli olmadığına karar verdim. O bir oyun oynamaya başlamıştı ama ben oyunu durdurmuştum, şimdi sadece işimize bakabilirdik.

Dışarı çıktığımızda havanın beni ürpertecek kadar serin olmasından dolayı yüzümü astım.

"Seni eve bırakayım?" diye önerdi Uğur.

"Arabayla geldim," dedim mahcup olmuş gibi suratımı buruşturarak. Onun arabasının hemen önünde duruyorduk ve aslında benim arabam yurdun otoparkında duruyordu ama bir an için bunu istemedim. Neden yaptığımı bile bilmiyordum, sanki yapmak zorunda hissetmiştim. Ondan rahatsız olmuyordum, onu korumaya çalışıyordum.

Kendimden.

"Pekâlâ, o zaman sana bir kahve almama izin ver. Tamamen uyandığından ve araba kullanabileceğinden emin olmak istiyorum."

Şaşkınlıkla başımı salladım, kahve şu an çok iyi gelecekti ama daha iyi gelen şey birinin bunu düşünmesiydi.

Okulun kütüphanesindeydik, çok fazla uzaklaşamazdım. Birlikte kampüsten çıkıp sokak boyu sıralanmış kafelerden sürekli takıldıkları bir tanesine gittik. Rüzgârdan korunmak için kollarımı birbirine kenetlemiştim.

"Üzgünüm," dedi Uğur. "Keşke sana verebileceğim bir ceketim olsaydı." Üzerinde sadece bir tişört vardı. Ne giydiğine ilk kez o an dikkat ettiğimi fark ettim. Boyu çok uzundu. Atletik bir vücudu vardı ama bunu sergilemeyi seven o itici kas yığını tiplerden değildi. Beyaz düz bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giymişti.

"Hiç sorun değil, kahve beni kendime getirir."

Ben köşedeki masaya yerleştiğimde Uğur lavaboya gitti. Garson yanıma geldiğinde Uğur ile ilgili genel olarak bir sürü şey bilsem

de aslında ona dair hiçbir detay bilmediğimi fark ettim. Kahveyi nasıl içtiğini mesela. Detaylı izleyecek kadar onu önemsememiştim hiç. Bu bir saniyeliğine, bana kendimi çok bencil hissettirdi.

"Biraz sonra sipariş vereceğiz," diye zaman rica ettim garsondan. Dışarıyı seyretmeye koyuldum.

Eğlenen insanlar, gülümseyen yüzler, kol kola dolaşan kızlar, sevgilisini saçından öpen erkekler, bira ve midye, çay ve kurabiye, karpuz ve peynir, tavuklu noodle.

"Bugün yemek yedin mi sen?" diye sordu Uğur, masaya otururken. Menüyü incelemeye koyulmuştu. Bunu yaparken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Kolunda siyah kordonlu bir saat vardı. Loş ışıkta çilleri yok olmuştu, teni kâğıt kadar beyaz ve pürüzsüzdü. Kirpikleri çok güzeldi, yeşil gözleri menüdeki harflerde dolaşırken hem gözleri hem kirpikleri hareket ediyordu, bazen kaşlarını alnında kırıştırıyordu.

Güzeldi.

"Aslında yemedim ama odaya dönünce hallederim."

"Sana güvenmediğim için iki öneri sunuyorum: Sezar salata mı, tavuklu *noodle* mı?"

Anlamak ister gibi ona baktım. Yeşil gözleri menüyü incelerken kısılmış, kaşları hafifçe çatılmıştı; bana yemek seçerken nasıl ciddi olduğuna, buna ne kadar önem verdiğine baktım.

"Bende sevdiğin şey nedir?" diye sordum.

Bir anda başını kaldırdı ve anlamak ister gibi dudaklarını büzdü.

Sandalyede geriye yaslandım, kazağımın kollarını dirseğime doğru çekmiştim. Bacak bacak üzerine atıp ona odaklandım.

"Bana karşı çok nazik ve dikkatlisin. Ne yemeyi sevdiğimi biliyorsun, kitaplardan hoşlandığımı, beni nerede bulacağını, beni

uyurken izliyorsun ve benim için endişeleniyorsun. Neden?" Bunu azarlar gibi söylemek istememiştim ama tutumum biraz sert kaçmıştı. Menüyü kapatıp ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"Sen, gördüğüm en güzel şeysin," dedi.

Bir an için hayal kırıklığına uğradım.

"Ama konumuzun bununla hiçbir ilgisi yok."

Yeniden güneş çıktı bulutların arasından ama ben hâlâ üşüyordum.

İstesen de kalbin onu seçmez.

İstesen de onun sıcağı senin hapsolduğun buzları eritmez.

"Çok zekisin ama kendin konusunda oldukça aptalsın. Ecem'e içip durduğu için çok kızıyorsun ama aslında sen de sağlığına hiç dikkat etmiyorsun. İnsanlar, birçok şekilde kendine zarar verir Nazlı, bu bazen boş boş gezerek olduğu gibi bazen de sabahtan akşama kadar ders çalışarak olabilir. Kendinden ne istediğini bilmiyorum, sana bunu sormayacağım, neler yaşadığını merak etsem de senin alanına sen istemediğin sürece girmeyeceğim ama saçının kokusu, gömleğinin yakasına bağladığın kurdeleler, kitap okurken bir karaktere kızdığın zaman kaşlarının çatılması, kütüphanede derin bir nefes alman ve kitapların arasında kendini güvende hissetmen… Tüm bunları seviyorum."

Kafenin kapısı her açılıp kapandığında içeriye bir esinti giriyordu ve söyledikleri de o esintiyle birleşmişti. Kazağımın kollarını avuç içlerime kadar çekiştirip omuzlarımla kendimi korumak ister gibi sakındım. Duyduklarımın şaşkınlığı ile dudaklarım aralanmıştı. Öylece onu seyrediyordum.

Yine *yanılgı*.

Kimsenin benimle ilgili hiçbir ayrıntıyı bilmediğini, önemsemediğini sanıyordum. Ama beni görüyorlardı.

"Uyuyamadığını biliyorum ama dün gece benimle uyuduğun için değil, her sabah aslında göz altının hâlinden, yemek yiyemediğini biliyorum çünkü ne zaman bir sipariş versen sadece didikleyip bırakıyorsun. Kimseye önem vermiyor gibi gösteriyorsun kendini ama aslında herkesi oldukça dikkatli bir şekilde izleyip yardımcı oluyorsun. Ecem seviyor ama parası yok diye hiç sevmediğin hâlde buzdolabını bir sürü şeyle dolduruyorsun, değil mi? Bazı kıyafetleri bilerek kendine bir beden büyük alıyorsun, Gizem çok üzüldüğü için geçen yaz herkesi sizin yazlığa çağırdın ama aslında sen de ailenle birlikte yurt dışına gitmek istiyordun, Erdi'nin yıl dönümlerinde hazırladığı her şeyi senin önerdiğini biliyorum çünkü Gizem bir keresinde en sevdiği filmi anlatmıştı ama aslında dinleyen tek kişi sendin hem de bir kitap okurken..."

"Sen..." dedim. "Tüm bunları nasıl biliyorsun?"

"Ben seni seyrediyordum," diye gülümsedi. "Şimdi siparişlerimizi verelim mi? Ne yemek istersin?"

"*Noodle*," deyiverdim aniden.

Daha çok gülümsedi. Garsonu çağırıp benim için bir *noodle* ve kendisi için ızgara tavuk söyledi. O kola içecekti, bana sormadı ama benim için bir su söylemeyi ihmal etmedi. Sonra dirseklerini masanın üzerine yaslayıp bir şeyler anlatmaya başladı. Bunu muhtemelen benim alanıma daha fazla girmek istemediği için yapmıştı, karnımda bir karıncalanma hissettiğime emindim, ürpermiştim, tamamen afallamıştım.

"Ben senin hakkında çok fazla şey bilmiyorum," dedim çekinerek. Yemeklerimiz gelmişti, başlamadan önce benim için kapağını açıp bardağa koyduğu suyumdan küçük yudumlar aldım.

"Dert etme," dedi gayriihtiyari bir biçimde. "Ben kendisiyle ilgili bir şeyler anlatan biri değilim, yemeğini ye lütfen."

Dudaklarımı yalayıp başımla onayladım ve yemeğe döndüm. Bileklerim çok inceydi, çatalın yansımasından bile bunu görebiliyordum ama yemek istemiyordum, karnımda oluşan o şişkinlikten hoşlanmıyordum. Hiçbir şey yemediğim zaman oluşan o hafiflik hissi daha iyi hissettiriyordu, yine de onu mutlu etmek için denedim.

İstesen de kalbin onu seçmeyecek.

"Neden bu bölümü okuyorsun?" diye sordum. "Basketbolla daha ilgili görünüyorsun, ileride ne yapmak istiyorsun?" Yemek yerken oyalanmak daha mantıklı gelmişti, böylece çok bir şey yemek zorunda kalmıyordum ve açıkçası onunla ilgili bir şey bilmemek beni rahatsız etmişti. Etrafımda olacaksa onun üzerinde de kontrolüm olsun isterdim. Bir süre belki kendime izin verebilirdim, bende ne gördüğünü anlayana kadar, sandığı şey olmadığını anlayana kadar.

"Çok düşünmedik," dedi, tavuğu bıçakla kesip ağzına attı. Lokmasını bitirmesini beklerken çatalıma *noodle* doluyormuş gibi davrandım.

"İkiz olmanın sürekli aynı şekilde hareket etmeyi gerektirmesi gibi can sıkıcı bir tarafı var." Peçeteyle ağzını silerken güldü ve küçük göz kenarları sevimli bir şekilde kırıştı.

"Aile mesleği daha çok ama beni rahatsız etmiyor, muhasebe işleriyle ilgilenmek bir şekilde keyifli. Basketbol ise kendimi ifade etme şeklim, ben bazen öfkeli olabiliyorum, spor beni bu öfkeden alıkoyuyor."

Onu daha önce hiç sinirli görmediğimi fark ettim, şu ana kadar onu *hiç* görmediğimi fark ettim. Başımla yarım yamalak anlıyormuş gibi onaylarken ağzıma biraz *noodle* sıkıştırmıştım.

"Afiyet olsun çocuklar, burada bir şeyi bölmüyoruz, değil mi?" Ecem keyifli bir şekilde masamıza gelip kolunu Uğur'un boynuna

doladı ama gözleri benim üzerimdeydi. Hemen arkasında da Ezel vardı, solgun bakışları beni es geçmedi, başıyla selamlayıp yanımızda durdu.

"Otursanıza," dedi Uğur şaşkınlıkla. "Nazlı'nın yemek yediğine emin oluyordum ben de, kütüphanede uyuyakaldı."

"Sen de onu mu seyrettin, ne sevimli..." Ecem benim yanıma oturup menüyü eline aldı. "Biz de bir şeyler yiyelim, diye düşündük." Ezel hemen karşısına oturmak zorunda kaldı.

"Naber, abi?" diye sordu Uğur. Kendi aralarında kısaca selamlaştılar.

"Erdi ve Gizem odalarına çekildi, bu gece onu rahatsız etmesen iyi olur." Ecem güldü. "Gerçi dün gece bizde kalmıştın değil mi, belki bu gece de kalabilirsin."

Başını hafifçe yana yatırarak imayla bana doğru çevirdi.

"Buna gerek yok," dedi Uğur. Rahatsız bir durumdan beni kurtardığı için minnet duymuştum ama neden dün gece benimle kaldığını düşünüyorlardı ki? Odada bir saatten az kalmış ve sonra gitmişti.

"Kalabilirsin istersen," dedim çatalla oynarken. Bu beni çok da rahatsız etmezdi belki. Belki de kendimi bu duruma alıştırabilir, sonrasında bu durumdan hoşlanabilirdim de.

"Aslında bizim artık şu filmi izlememiz gerekiyor," diye araya girdi Ezel bana bakarak. Anlamamış şekilde gözlerimi ona çevirdim.

"*Aşk ve Gurur*," dedi. "Bir ödevimiz olduğunu unutmadın, değil mi?"

"Hayır," dedim çabucak.

"O hâlde dördümüz bu gece o filmi izleyebiliriz belki, kimsenin daha önemli bir işi yoksa?" Ecem bir yandan konuşup bir yandan

da garsona eliyle işaret ediyordu. Ortaya karışık patates kızartması ve kızarmış peynir çubuklarından söyledi. Ne kadar yağlı olduklarını düşünmek bile midemi bulandırmıştı. Yanında da bira istedi, Ezel bir şey sipariş etmedi, onun yerine benim masaya doğru ittiğim *noodle* tabağını alıp yemeye başladı.

"Bana uyar," dedi rahat bir şekilde.

Ben sadece omuz silkerek Uğur'a baktım.

"Bizimkiler bu hafta evde değil, size de uyarsa ailemin evinde izleyebiliriz. Projeksiyona yansıtırız, ev oldukça geniş."

"O eve bayılıyorum!" Ecem şimdiden herkes için en iyisini düşünmüş gibiydi. Onun için hayat bu kadar basit görünüyordu. Bir an olsun sorgulamadı, etrafına bakmadı bunlar kim, burada ne yapıyorlar, diye; olup biteni düşünmedi, düşünmediği sürece gerçekleşmeyeceğine inandı belki de.

Onlar yemek yiyip biralarını içerken ben de telefonumu elime aldım. Gün boyu neredeyse hiç bakmamıştım. Gelen bildirimleri o an fark ettim.

Fallingthedarkness bir gönderi paylaştı:

Romeo ve Juliet'ten bir alıntı görüntüsü. Bu benim kitabımdı, benim altını çizdiğim cümlelerdi. Kitabı görmüştü ama yine de onu bana ulaştıran Uğur olmuştu.

Neden?

Başka bir paylaşım daha. Bu defa kütüphanede başımı masaya yatırmış uyurken çektiği bir fotoğrafım vardı, üzerine *"Kaçıyor ama saklanamıyor."* yazmıştı. Kütüphaneye de gelmişti ancak onu görmemiştim, ne zaman oradaydı?

Neden oradaydı?

"Yemedin yine." Uğur, elindeki telefonu dikkatimi çekmek için önüme doğru salladı. Bir anda uyanmış gibi irkildim.

"Yedim," dedim. "Oldukça lezzetliydi."

"Pekâlâ, kahveleri evde içeriz. Kalkalım herkes tamamsa."

Ecem sonuna geldiği birayı son yudumuna kadar bitirmek için kafasına dikti, bu saate kadar kaç tane içtiğini bilmiyordum bile. Kalan son patatesleri de ağzına atarken her şeye rağmen oldukça keyifli görünüyordu.

Dışarıya çıktığımızda ufak bir sorun vardı.

Arabam.

"Nazlı sen arkadan mı gelmek istersin?"

"Evet," dedim bir anda. "Hemen arkanızda olacağım, arabayı sahilde bırakmıştım."

"Ben de arkadan geliyorum, Ecem sen benimle misin?" Ezel cebinden anahtarını çıkarıp ona bakmaya koyuldu. Bir arabası olduğunu bilmiyordum.

"Hayır," dedi. "Uğur'la giderim, motora binmek için hava fazla sert!"

Motosiklet. Elbette…

Uğur ve Ecem, arabayı almak için yanımızdan uzaklaşırken Ezel ile kalmıştık.

"Sen bugün arabayla gelmedin ki," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Yurt buradan çok uzak değil, hallederim." En azından onların yanında yalanımı ortaya çıkarmadığı için memnun olmuştum.

"Yani yalan söyledin?" Keyif almış şekilde sırıttı.

"Sen de ortaya çıkarmadın."

"Bundan nasıl kaçacaksın bakalım?"

"Neyden?" Sorgularcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Bir kere bulaştım, yalanını sakladım, bu beni suç ortağın yapar."

Gülmemek için alt dudağımı ağzımın içine doğru kıvırdım.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu ben başımı iki yana sallarken.

Kollarımı göğsümde birleştirdim bilmiş şekilde. "Emin değilim ama her şekilde beni takip edip duruyorsun zaten."

Ukala bir şekilde gülümsedi, neyden bahsettiğimi doğrudan anlamıştı. "Kütüphaneler sadece senin değil, atkuyruğu." Sonra beni orada bırakıp uzaklaştı. İflah olmaz biriydi. Kibarlıktan nasibini almamıştı.

Yine de suç ortağı fikrine alışabileceğimi düşündüm.

17. BÖLÜM: ZEHİRLER

Daha fazla üşümemek için yol üzerinden bir taksi çevirip yurda döndüm, odaya gidip uyumak istiyordum ama bir şey beni otoparka sürükledi. Arabayı alıp Uğur'un attığı konuma bakarak eve gitmem yaklaşık yarım saatimi aldı. Orada da defalarca buluşup kafa dağıtmışlardı ama ben hiç gitmemiştim. Yol sıkıcı ve uzun gelmişti, ev ise devasa büyüktü. Ev, demek haksızlıktı; hoş, benim yaşadığım yerden çok da farklı değildi.

Büyük bir site içinde müstakil bir villada yaşıyordu ailesi. Zili çaldığımda kapıyı Ecem açtı.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sorarken Ezel'in gelip gelmediğini bilmiyordum ve bir şey söyleyip söylemediğini de. Ama kendi ağzıyla suç ortağım olduğunu söylediğine göre artık sırlarımı ifşa etmeyeceğine inanabilirdim. Yine de inanmak, tam olarak güvenmek anlamına gelmezdi.

"Birisi arabanın dibine park etmiş, çıkabilmek için gelip aptal arabasını çekmesini bekledim." İçeriye girerken kollarımı sıvazladım. Yalan söylemek yeniden çok kolay hâle gelmişti, yeniden üşümeye başlamıştım.

"Cips ve mısır hazırladık ve elbette bira!" Muhtemelen salona koşturarak girdi. Her konuda nasıl bu kadar hevesli ve coşkulu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ezel koltuklardan birine çoktan yayılmıştı. Diğer tekli koltuğa yerleştim çünkü Ecem onun yanına oturmuştu. Orta sehpanın üzerinde mısır, çerez ve cipslerden bir şölen vardı. Hiçbirine dokunmayacaktım, yüzümü buruştururken yakalandım.

"Sen gerçekten, şu bir gram bile almamak için yemeyen kızlardansın, değil mi?" diye sordu Ezel yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Hafifçe omuz silkip ona bakmadan, "Sağlıksız şeyleri sevmiyorum," dedim.

"Sana özel bir şey getirdim," diye yanımıza geldi Uğur. Elinde kocaman mavi renk bir kupa vardı. İçinde muhtemelen sütlü bir kahve ve birkaç *marshmallow*. Ne zaman film seyretsek Ecem bana ondan hazırlardı ve beni etkilemesi için Uğur'a da aynı tarifi yaptırdığından emindim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ecem ayağa kalkıp kupayı elinden aldığında. "O, maviden nefret eder. Sana diğer kupaya hazırlamanı söylemiştim." Neredeyse öfkelenmişti.

Haklıydım, onun işiydi.

Ve o da haklıydı, maviden nefret ederdim.

"Sorun değil," desem de Ecem çoktan mutfağa gidip benim için kupaları değiştirmişti. İçimde bir umutsuzluğun kabardığını hissettim. Paçalarımdan çekiştiren geçmişi, ayaklarımı sallayarak dökmek istedim.

"Bu çok şımarık bir tavır," diye gözlerini devirdi Ezel. "Bir insan, bir renkten neden korkar ki?" Beni kibarca azarlıyor olmasına karşılık bir şey söylemek için ağzımı açacakken Ecem "Sen kendi işine bak," diye onu da azarladı. Minnettar bir şekilde benim için getirdiği sarı kupayı avuçlarımın içine aldım ama açıkçası, içecek hevesim kalmamıştı.

Cips kâselerinden birini elime aldım ve hızlı bir şekilde yemeye başladım. Menekşe gözler sinir bozucu bir şekilde her hareketimi seyrediyordu. Sanki bir şeyleri yakalamak için, ortaya çıkarmak için an kolluyordu. İşaret parmağı ve orta parmağıyla tuttuğu bira şişesini dudaklarına götürüp manalı bir şekilde dudaklarını yaladı.

Telefonumu çıkarıp ona hızlı bir mesaj yazdım.

"Suç ortağım olduğunu sanıyordum, polis değil."

Kanepeye iyice yayılıp Ecem'den uzaklaştı ve arka cebinden telefonunu çıkarıp kendini beğenmiş bir gülümsemeyle mesajı okudu. Ecem vitrindeki bölmeden DVD'lere bakarken Uğur bilgisayardan açtığı filmi projeksiyon perdesine yansıtmaya çalışıyordu.

"Bileklerine kelepçe takma fikri kafamı karıştırmış olmalı."

"Rüyanda görürsün."

"Belki de çoktan görmüşümdür."

"Unutmamaya çalış. Görüp görebileceğin sadece o."

"Her saniyesini hatırlıyorum."

"İyi."

"Bir saniye için kontrolü bırakmıştın ama merak ediyorum, severken hatta sevişirken de kontrolün tamamen elinde olmasını mı seviyorsun?"

"Bu kadar merak ediyorsan Uğur'a sor, dün gece onunla yatıyordum."

Ekranı kilitleyip telefonu cebime sıkıştırdım. İçgüdüsel olarak sırtımı dikleştirmiştim ve dudağımın kenarında yarım bir gülümseme vardı. Kabul ediyordum, iyi oynuyordu ama ben de hafife alınacak biri değildim. Göz göze geldiğimizde tekrar telefona bakıp

gözlerini mesajın üzerinde gezdirdi, yeniden bana baktığında tek kaşını kaldırmıştı.

"Uğur?" diye seslendiğinde bir anda kalbim hareketlenmeye başladı. Bunu onu biraz sinirlendirmek için söylemiştim ama gerçekten soracağı ihtimalini düşünmemiştim. Aynı şeyi o bana söylese, muhtemelen ben, ona meydan okumuş olmak için bile sorardım.

"Evet?" dedi Uğur. Ezel'in gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Sanki *tamam* ya da *devam* dememi bekliyordu, hamlesini gördüm ve arttırdım; sadece omuz silktim. İstediğini yapabilirdi.

Ezel derin bir nefes alıp doğruldu, "Merak ediyorum..." dedi kaşlarını çatarak. Bacak bacak üzerine atıp ellerimi koltuğun kenarına kenetledim. Ben de merak ediyordum. Gerçekten soracak mıydı? Her iki şekilde de bu durumun beni tetiklediğini hissedebiliyordum.

"Neyi?" diye Ecem de araya girdi.

"Bir suçlu mu yoksa polis mi olmak isterdin?" Ezel sahte bir gülümsemeyle ortaya böyle boş bir soru attığında Ecem, anlam vermek ister gibi kaşlarını çattı ama anlayan sadece bendim. Bana göstermeye çalışıyordu. Uğur'un benim için yanlış kişi olduğunu. Sanki ben bilmiyordum.

"Polis," dedi Uğur hiç düşünmeden. Hiç kimse aksi bir cevap vereceğini düşünmemişti zaten.

"Bu da nereden çıktı böyle?" Ecem anlamadığı bu durumdan da eğlenmiş şekilde kendini Ezel'in yanındaki kanepeye bıraktı. Ona yeni bir bira uzatırken Ezel gözlerini kısmış, "*Twitter*'daki saçma bir test," diye geçiştirdi. Uğur pek oralı olmayarak kaşlarını kaldırdı ve boşta kalan diğer tekli koltuğa yerleşti. Onun da elinde bira şişesi vardı ama kenara koydu ve bir saniyeliğine bana baktı.

Film başlarken odaklanmakta zorluk çeksem de kızlarını evlendirmek için can atan Bayan Bennet sahneye girdiğinde gülümsemeye başladım.

"Tanrım, çok yakışıklı."

Ecem her karakter için yorum yaptığından film, çok da keyifli ilerlememeye başladı.

"Oldukça klişe değil mi? Başta kızı aşağılıyor sonra da o kıza âşık olacak." Uğur, Bay Darcy için yapılacak en basit yorumu yapmıştı. Öyle görünüyordu ama öyle değildi, karakter işlenişi ve gelişimi mükemmeldi. Darcy sadece küçük gördüğü ve üstten baktığı bir kadına değil, aynı zamanda ona bambaşka bir düşünce şeklinin de olabileceğini gösteren kadına âşık olacaktı.

"O sadece hayatın onları alıştırdığı davranış şeklini eleştiriyor," dedi Ezel. "Adam zengin, bu yüzden bütün kadınlar onunla evlenmek istiyor ve geri kalan tüm kadınlar da onun, kendi kızlarından biriyle evlenmesini istiyor."

Sessizce onların yorumlarını dinlerken ağzıma birkaç cips daha attım. Gözlerimi kısmış, filmin ardındaki gerçekleri görmeye çalışıyordum. Mutlu sona sahip olamayan bir yazarın nasıl olup da yazdığı kitaba bir mutlu son sıkıştırdığına... İnsanlar, yazarken yaşamak istediklerini mi yoksa yaşadıklarını mı yazıyordu?

"Ben de onunla evlenmek isterdim," diye kıkırdadı Ecem. Bir bacağını Ezel'in bacağının üzerine atmıştı. O ise koltukta yayılmış oturuyordu, kollarını kanepenin iki yanından boynuna koymuştu. Ben kollarımı göğsümde birleştirmiş, yorum yapmadan projeksiyonun yansıtıldığı perdeye bakıyordum.

"Bu, çok aşağılık bir hareket," dedi Ecem. Darcy arkadaşını kasabadan götürüp Jane'den uzaklaştırdığında.

"Arkadaşını korumaya çalışıyor," dedik Ezel ile aynı anda. Ecem bana bakmayı tercih etti. "Çünkü Jane hislerini göstermekte zorluk çekiyor ve Darcy, bunu anlamayacak kadar aptal ve ön yargılı." Filmin tüm olayı da bu değil miydi zaten?

"Bu çok zayıf bir bakış açısıydı," dedi Ezel. "Darcy olmasa Jane, Bingley'i ne kadar sevdiğini asla göstermeyecekti. Burada suçlu olan Jane'di. Adama âşık olmasına rağmen tek istediği onun etrafında dönüp durması. Darcy ona hislerinden korkmaması gerektiğini gösterdi."

"O sadece utanıyor," dedim. Neredeyse kızmıştım, herkesten her şeyi alenen göstermesini bekleyemezdiniz, böyle bir durumda insan olmanın ve karşındaki kişinin seni anlayabiliyor olmasının ne önemi kalırdı! Aşkın söylenmeyen şeyleri duymakla bir ilgisi olmalıydı.

"Sevdiğin birinden utanmamalısın atkuyruğu."

Başımı, onaylamaz şekilde iki yana sallayıp filme döndüm. Bu çok aptalca bir bakış açısıydı. İnsan kimden utanacağını seçemezdi, diğer aptal kızlar gibi Jane de Bingley'in etrafında dolanıp dursa ne anlamı kalacaktı ki? Jane'in güzelliği, naifliği ve narinliğinden geliyordu oysaki.

Ecem film bitmeden uyuyakalmıştı. Açıkçası film gecesi hiç de verimli geçmemişti ve yol kat ettiğimizi sanmıyordum. Uğur üzerine örtmesi için yastık ve battaniye verdi Ezel'e. O; aval aval baktığı için yastığı Ecem'in başının altına yerleştiren ve üzerini örten ben oldum.

"Sen benim odamda kalabilirsin, üst katta soldan ikinci kapı. Yatağın üzerine giyebileceğin bir şeyler bıraktım," dedi Uğur merdivenlerden inerken sonra Ezel'e de kalacağı yeri söyledi. Şişeleri ve tabakları toplamasına yardımcı olduktan sonra ona gülümseyip

yukarıya çıktım. Koridorda ilk önce lavaboyu bulmam gerekiyordu, bu yüzden gereksiz bir iki kapı açmak zorunda kalsam da nihayet banyoyu bulmuştum. Parmağımı boğazıma sokup gece boyunca yediğim her şeyi kusmaya çalıştım. Bu bana birkaç kötü öğürme ve mide ağrısına patlamıştı ama diğer türlü bütün gece uyuyamayacağımı biliyordum. Filmi izlerken bile midemdeki ağırlık taşıyamayacağım kadar ağır gelmeye başlamıştı. Yüzümü yıkadıktan sonra banyodan çıktım, kapının önünde çatık kaşlarıyla Ezel bekliyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyi geceler," dedikten sonra aceleci adımlarla odaya girdim. Ne yaptığımı anlamasından korkmuştum ama o bile bunu tahmin edemezdi.

Işığı yakıp etrafın nasıl olduğuna bakmak gibi bir niyetim yoktu. Karanlığın içinde el yordamıyla Uğur'un bıraktığı tişörtü üzerime geçirip yatağa girdim sadece ve gözlerimi kapattım. Yorgundum, tedirgindim, gergindim. Bir şeyler ters geliyordu ama nerede hata yaptığımdan emin değildim. Bir hata yapıp yapmadığımdan da emin değildim.

Kusmanın ardından her zaman olduğu gibi midemde rahatsız edici bir his belirdi. Mide krampları daima katlanılmaz gelmişti. Ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladım, pencerenin kenarına geldiğimde havuzun başında onu gördüm. Cep telefonumu yatağın içinden alıp fotoğrafını çektim. Paylaşmak gibi bir niyetim yoktu ama bu şekilde ödeşmiş hissediyordum.

Biraz daha ileriye gidip aşağıya indim, salonda uyuyan Ecem'i gördüğümde de yaptığım şeyden vazgeçmemiştim.

"Selam," dedim. Ayaklarını kendine çekmiş havuzun kenarında oturuyordu.

"Ne oldu atkuyruğu, beni mi özledin?"

"Arkadaşını korumaya çalışıyor," dedik Ezel ile aynı anda. Ecem bana bakmayı tercih etti. "Çünkü Jane hislerini göstermekte zorluk çekiyor ve Darcy, bunu anlamayacak kadar aptal ve ön yargılı." Filmin tüm olayı da bu değil miydi zaten?

"Bu çok zayıf bir bakış açısıydı," dedi Ezel. "Darcy olmasa Jane, Bingley'i ne kadar sevdiğini asla göstermeyecekti. Burada suçlu olan Jane'di. Adama âşık olmasına rağmen tek istediği onun etrafında dönüp durması. Darcy ona hislerinden korkmaması gerektiğini gösterdi."

"O sadece utanıyor," dedim. Neredeyse kızmıştım, herkesten her şeyi alenen göstermesini bekleyemezdiniz, böyle bir durumda insan olmanın ve karşındaki kişinin seni anlayabiliyor olmasının ne önemi kalırdı! Aşkın söylenmeyen şeyleri duymakla bir ilgisi olmalıydı.

"Sevdiğin birinden utanmamalısın atkuyruğu."

Başımı, onaylamaz şekilde iki yana sallayıp filme döndüm. Bu çok aptalca bir bakış açısıydı. İnsan kimden utanacağını seçemezdi, diğer aptal kızlar gibi Jane de Bingley'in etrafında dolanıp dursa ne anlamı kalacaktı ki? Jane'in güzelliği, naifliği ve narinliğinden geliyordu oysaki.

Ecem film bitmeden uyuyakalmıştı. Açıkçası film gecesi hiç de verimli geçmemişti ve yol kat ettiğimizi sanmıyordum. Uğur üzerine örtmesi için yastık ve battaniye verdi Ezel'e. O; aval aval baktığı için yastığı Ecem'in başının altına yerleştiren ve üzerini örten ben oldum.

"Sen benim odamda kalabilirsin, üst katta soldan ikinci kapı. Yatağın üzerine giyebileceğin bir şeyler bıraktım," dedi Uğur merdivenlerden inerken sonra Ezel'e de kalacağı yeri söyledi. Şişeleri ve tabakları toplamasına yardımcı olduktan sonra ona gülümseyip

yukarıya çıktım. Koridorda ilk önce lavaboyu bulmam gerekiyordu, bu yüzden gereksiz bir iki kapı açmak zorunda kalsam da nihayet banyoyu bulmuştum. Parmağımı boğazıma sokup gece boyunca yediğim her şeyi kusmaya çalıştım. Bu bana birkaç kötü öğürme ve mide ağrısına patlamıştı ama diğer türlü bütün gece uyuyamayacağımı biliyordum. Filmi izlerken bile midemdeki ağırlık taşıyamayacağım kadar ağır gelmeye başlamıştı. Yüzümü yıkadıktan sonra banyodan çıktım, kapının önünde çatık kaşlarıyla Ezel bekliyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyi geceler," dedikten sonra aceleci adımlarla odaya girdim. Ne yaptığımı anlamasından korkmuştum ama o bile bunu tahmin edemezdi.

Işığı yakıp etrafın nasıl olduğuna bakmak gibi bir niyetim yoktu. Karanlığın içinde el yordamıyla Uğur'un bıraktığı tişörtü üzerime geçirip yatağa girdim sadece ve gözlerimi kapattım. Yorgundum, tedirgindim, gergindim. Bir şeyler ters geliyordu ama nerede hata yaptığımdan emin değildim. Bir hata yapıp yapmadığımdan da emin değildim.

Kusmanın ardından her zaman olduğu gibi midemde rahatsız edici bir his belirdi. Mide krampları daima katlanılmaz gelmişti. Ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladım, pencerenin kenarına geldiğimde havuzun başında onu gördüm. Cep telefonumu yatağın içinden alıp fotoğrafını çektim. Paylaşmak gibi bir niyetim yoktu ama bu şekilde ödeşmiş hissediyordum.

Biraz daha ileriye gidip aşağıya indim, salonda uyuyan Ecem'i gördüğümde de yaptığım şeyden vazgeçmemiştim.

"Selam," dedim. Ayaklarını kendine çekmiş havuzun kenarında oturuyordu.

"Ne oldu atkuyruğu, beni mi özledin?"

"Her zaman komik olduğunu sanıyorsun, değil mi? Umursamaz olduğunu, havalı olduğunu..."

Tişörtü başımdan sıyırırken beni seyretti. Bunun beni rahatsız etmesi gerekip gerekmediğinden emin değildim. Yavruağzı renkte bir iç çamaşırı vardı üzerimde, önemsemedim. Pantolonu da ayaklarımdan sıyırdığımda gözlerinin irileştiğini görebiliyordum.

"Bak sen," dedi. "Bacakları da varmış."

Onu duymazdan geldim. Suyun ne kadar soğuk olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Atlayarak ses çıkarmak istemiyordum, merdivenleri kullanarak yavaş yavaş havuzun içine girdim.

Buz gibiydi.

Tüm bedenim ürpermişti ama adrenalin, beni o kötü ruh hâlinden çok hızlı kurtarmıştı. Her sabah soğuk duş almamın sebebi de buydu ya zaten. Biraz sonra hissetmeyecek kadar uyuşacağımı biliyordum.

Deniyordum.

Hissetmemeyi bu defa.

"Su nasıl?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Merak ediyorsan," dedim. "Neden gelip bakmıyorsun?"

Kafamı suyun içine daldırdım ve havuzun izin verdiği ölçüde suyun derinliklerine dalarak yüzmeye koyuldum. Kalbimi zorladım, ciğerlerimi zorladım, kendimi zorladım ve nefesimi tuttum. Suyun dibinde attığım her kulaç daha iyi hissettirdi ve nefes vermek için dışarıya çıktım.

Tam karşımdaydı, bir saniye için irkilip omuzlarına tutundum. Derin bir şekilde soluk alıp veriyordum.

"Soğuk," diye fısıldadı. Islanmış saçları, çıplak vücudu, gecenin altında parlayan menekşe gözleri beni çağırıyordu.

Dudakları beni çağırıyordu.

"Ne yapmak istiyorsun, Naz?" diye soludu. Elleri yavaşça vücudumda dolandı, refleksle bacaklarımı etrafına sardım.

"İstemiyorum," dedim sadece. *Bu çekimi, yanlış olduğunu bildiğim izleri takip etmeyi, hissetmeyi istemiyorum.*

"İstiyorsun," derken daha çok yaklaştı.

Sandal ağacı…

Kokusu buydu.

Limonlu baharatlı bir tat… Dudakları buydu.

Benim dudaklarımın üzerindeydi.

"Bırak kendini," diye fısıldadı. Dili yavaşça ağzımı zorladığında ona izin verdim. Parmakları omurgamda dolaştı, bir eli belimden tutarken diğeri bacağımı kendine sabitlemişti. Kollarımı itirazsız bir şekilde boynuna doladım, parmaklarım ıslak saçlarının arasında sakin bir koruda dolaşır gibi huzurluydu. Öpüşü sıcak ve tuzluydu. Dudakları önce çeneme sonra boynuma doğru bir yol izlediğinde beni havuzun kenarına itmişti, sırtım rahatsız edici o taşlara yaslanmıştı ama ne durdum ne de onu ittim. Başımı geriye iterek daha rahat hareket etmesine izin verdim. Derin bir nefes aldığını duydum.

"Naz..." diye fısıldadı, yeniden dudaklarımı öptü ve geri çekildi. Aralanmış dudaklarımla, ona sarılmış şekilde kaldım. Yavaşça kollarımı çözdü ve benden uzaklaştı. "Çok klişesin."

Gözlerimi devirip havuzdan çıkmak için hamleyi yapan kişi ben oldum. Bunun beni sarsacağını düşünüyorsa feci hâlde yanılıyordu. Bu oyunu oynayabilir ya da istediğim zaman daha önce yaptığım gibi son verebilirdim. İkimiz de çıktığımızda tişörtü üzerime geçirirken dirseğimden tutup kendine çeviren bu kez oydu.

"Dün gece onunla da böyle öpüştün mü?"

"Kıskandın mı?" diye gülümsedim.

"Benimle dışarıya çıkıp neden beni onların yanına götürdün?" diye sordu bir kez daha. "Beni öptükten hemen sonra neden onunla ayrıldın oradan?"

"İnsanlar gerçekle hayali karıştırmaya çok meyilli, bunu biliyordum ama senin de onlardan biri olduğunu kim bilebilirdi? Ecem için ciddi biri değilsin, yine de senden hoşlandığı sürece benim için sorun yok. Öpüşmeyi bu kadar büyütmemelisin Alp Tekinoğlu, üniversitedeyiz ve herkes biraz eğleniyor, değil mi?"

"Evet," dedi alayla. "Ama sen pek eğlenen türde biri değilsin."

"Yanılıyorsun," dedim. "Benim hakkımda hiçbir fikrin yok."

Ve sen bazı dürtüleri açığa çıkarıyorsun. Karanlık olanları. Beni bir daha öyle olmak istemediğim bir insana, gerçek benliğime çağırıyorsun.

"O çocuktan hoşlanıyor musun?"

"Sen zeki birisin," dedim. "Tabloyu resmet. O fotoğrafta hiçbir zaman sen ve ben yan yana olamayız. Sen Ecem'in yanında duracaksın, o isteyene kadar. Uğur da benim için oldukça güzel bir manzara."

"Onunla alay ediyorsun yani."

"Belki de gerçekten ondan hoşlanıyorumdur." Giymesi için yerden aldığım tişörtünü ona uzattım. "Ben sadece tüm bunların bozulmasını istemiyorum. Onlar beni seviyor ki gördüğün üzere pek sevilecek biri değilim. Ama onlar beni seviyor ve bu arkadaşlığın bozulmasını istemiyorum."

Yeniden kolumdan tuttu.

"Onların arkadaşın olmadığını söylemiştin."

"Yalan söyledim!"

"Birbirimizin aynası olma konusunda pek iyi iş çıkaramıyoruz belki de."

"Belki de," dedim onaylayarak.

"Ama sen de hissediyorsun."

"Hissetmek sadece kitaplarda güzel. Gerçek hayatta sadece baş belası olur." Pantolonumu giymeden salona döndüm ve hızlı bir şekilde eşyalarımı topladım. Arabaya ulaşana kadar gözlerimden yaş geldiğini fark etmemiştim. Kendimi otomobilin içine kilitleyip başımı direksiyona yasladım. Birkaç dakikanın ardından hiçbir şey olmamış gibi gözlerimi silip yola koyuldum. Bir suç ortağına da polise de ihtiyacım yoktu, tek başıma yeterince günah işliyordum ve yeterince sıkıydı bileğime kendi ellerimle taktığım kelepçelerim.

18. BÖLÜM: ÇABALAR

Alarm sesini duyduğumda yataktan hızla doğrulmuştum. Aynı anda kapı da açıldı ve Ecem bir yandan uykulu gözlerini ovuyor, bir yandan başını eğmiş hayretle bana bakıyordu. Üzerindeki kıyafetlerden eve yeni geldiğini anlamıştım.

"Neler oluyor?" diye soludu. "Gece neden kaçtın?"

"Sadece alarm!" dedim tüm evde yankı yapan müziği durdurmak için komodinin üzerindeki telefonuma uzanarak. "Ve yatağımı yadırgadım."

"Sen alarmla uyanmazsın." Miskin ayaklarını sürükleyerek yatağa kadar geldi, elindeki eşyaları odamın ortasına attı ve kendini dağılmış yorganımın üzerinden yatağın içine attı. Yaptığı hareket e gülsem de kafam karışmıştı. Kontrol delisi olduğum için daima alarm kurardım ama hiçbir zaman alarmın sesine uyanmaz, daima ayarlanmış gibi alarmdan önce kendim uyanırdım ve bu yıllardır böyleydi.

"Yorgun olmalıyım," diye konuştum ama bu beni ikna etmeye yetmedi. Ecem'se kolumdan beni de yatağın içine çekerek "Uyanmak için çok erken," diye homurdandı. Sarı saçlarının bukleleri birbirine girmişti, gece temizlemediği makyajı tüm yüzüne bulaşmıştı. Gülerek "Berbat görünüyorsun," dedim. Yorganı iyice üzerine çekip yeniden homurdandı.

Duş almak için yataktan çıktığımda başını yorganın içinden çıkarmış tek gözü kapalı şekilde bana baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sadece banyoya…"

"Uzun zamandır birlikte bir şeyler yapmıyoruz." Dirseğinin üzerinde doğrulmuştu. "Bugün çalışmayı, kitapları bırak da biraz eğlenelim, olur mu?"

İstekli gözlerine boynumu yana kırarak cevap verdim. "Olur, o hâlde kalkıp sen de duş al da beraber kahvaltı yapalım."

Hevesle yataktan çıkıp kendi odasına doğru koşturdu. Bu, bir an içimi burkmuştu ama kendimi toparlayıp duşa girdim. Soğuk su altında geçirdiğim iki dakika nedensiz yorgunluğumu üzerimden sıyırıp atmıştı. Ben giyindiğimde Ecem peşimden banyoya koşturdu, saçlarımı kurutup atkuyruğu yaptıktan sonra mutfağa doğru ilerledim.

Buzdolabından birkaç tane yumurta ve kahvaltılık ne bulabilirsem tezgâhın üzerine çıkardım. Yumurtaları kırıp bir kâsenin içinde çırparken Ecem bornozuyla kapının kenarında belirdi. "Bana o güzel kreplerinden birini mi yapacaksın?" Yüzünde çok keyifli bir gülümseme vardı. Kalçamı tezgâha yaslayıp omzumun üzerinden ona baktım. "Bugün çok neşelisin."

"Ben hep neşeliyimdir." Kıkırdayarak havluyla saçlarını kuruladı. Bir süredir Ezel sürtüşmesi yüzünden aramıza bir soğukluk girdiğini düşünsem de şu an her şey yolunda gibi görünüyordu. Ama yine de ortada Ezel diye bir etken vardı ve ben o etkenin sahip olduğum tek ilişkiyi elimden almasına izin vermemek konusunda kendime güvenmek istiyordum. Bastırmak için tüm gücümle direndiğim o yanım, aksini yapmak için heyecanlı olsa da...

"Git giyin, hadi!" diye onu savuşturdum. Aklımda krep yapmak olmasa da yumurtaları daha derin bir kâseye alıp üzerine biraz un

ve süt ekledim. Çok geçmeden Ecem üzerinde bol bir tişört ve ıslak saçlarıyla yanıma gelip telefonundan bir müzik açarak yardım etmeye koyuldu. O bir yandan dans edip bir yandan salatalıkları doğrarken ben krepleri pişirmeye başlamıştım bile.

"Ee," dedi küçük masamıza tabakları yerleştirirken. "Bugün ne yapmak istersin?"

Kreplerden birini tavada çevirirken omuz silktim.

"Çocuklarla buluşabiliriz ya da bütün gün dondurma yiyerek film izleyebiliriz."

"Beni o kötü romantik komedilere maruz bırakma da ne yaparsan yap!" Krepleri büyük bir tabağa alıp masanın ortasına bıraktım. Buzdolabından bal ve reçel çıkarırken söylediğime güldü. "Bir gün o romantik komedilerden birini yaşayacaksın ama onu da bir trajediye çevireceğinden şüphem yok." Masaya oturup kreplerden birini kendi tabağına alırken telefonunu kontrol ediyordu. Gülümsemek için kendimi zorladığım cümlesinin doğruluğu canımı sıkmıştı. Gerçekler, tüm insanlar gibi benim de canımı sıkıyordu. Söylediği şeyde sonuna kadar haklıydı, benim en iyi şeyleri bile bir trajediye çevirme eğilimim vardı ve bunu ben bile inkâr edemezdim.

"Sen de yemelisin," dedi boş tabağımı kaşlarını kaldırıp işaret ederken. Dalgınlıktan kurtulup tabağıma yemeyeceğim bir şeyler koydum ve küçük bir peynir parçasını ağzımda yuvarlayıp durdum.

"Uğur ile aranız nasıl?" Anlaşılan, bütün gün onun bitmeyen sorularına maruz kalacaktım.

"Uğur ile ben, diye bir şey yok," dedim ters bir bakış atarak. "Onun aklını böyle şeylerle doldurmayın."

"Çocuk inanılmaz ateşli ve senden çok hoşlanıyor. Sorun ne, anlamıyorum." Reçeli masanın üzerine damlatınca gözlerimi kısarak ona baktım. Parmağıyla sıyırıp ağzına atınca güldüm.

"Senin aksine," dedim küçük bir krep parçasına bal sürerken. "Bütün kızlar, sırf bir çocuk yakışıklı ya da kendisinden hoşlanıyor, diye onunla bir ilişki yaşamazlar."

"Benim uzun süredir kimseyle bir ilişkim yok yalnız," dedi yüzünü asarak.

"Ezel ile bir çift olduğunuzu düşünüyordum."

Bakışlarını telefonun üzerinde gelen bir mesaja çevirerek "İlişkimiz yok," dedi. "Ama takılıyoruz. Birbirinden hoşlanan iki insan böyle yapar."

Başımı iki yana salladım "Seninle bu konuda tartışmayacağım," dedim.

Çayından bir yudum alıp bana göz kırptı. "Çünkü haklı olduğumu biliyorsun."

"Annenle konuşuyor musun?" diye sordum konuyu değiştirmek adına. Bu, biraz belden aşağı vurmak olsa da başka türlü susmayacağını biliyordum. Birbirimize ailelerimizle ilgili nadiren soru sorardık, diğeri konuşmak için hamle yapmadığı sürece bu konu ikimizin de kırmızı çizgisiydi.

"En son iki ay önce konuştum." Yüzü asıldığında yaptığım şeyden pişmanlık duymuştum ama öte yandan, birileriyle gerçekler hakkında da konuşmalıydı. Bu şekilde sadece eğlenmeyi düşünerek yaşarsa hiçbir zaman büyüyemeyecekti ve bu hayat onu yenecekti. Yenilmesini istemiyordum. Onun hayatta kalmasını istiyordum.

"Teyzem geçen hafta aradığında durumunun iyi olduğunu söyledi ama bu ne kadar uzun sürer ki?" Telefonu kilitleyip masanın üzerine bıraktı ve üçüncü krepine uzandı. Omuz silkti, "O benden vazgeçtiyse benim de ondan vazgeçmem gerekiyor."

"Senden vazgeçtiğini sanmıyorum," dedim sesimin yumuşak çıkmasına dikkat ederek. "Senden vazgeçen biri aptaldır, Ecem."

Söylediğimde son derece samimiydim. Hayatım boyunca onun iyi niyetinden hiç şüphe etmemiştim. Onun tek zararı kendineydi ve sevdiği insanlar için birçok şeyi karşısına alabilecek biriydi. Sadece eğlenerek her acıdan kurtulabileceğine inanıyordu. Belki de haklıydı, sonuçta herkesin başa çıkma şekli farklıydı.

Gözlerini bana çevirdiğinde neşesi yerine gelmişti. "Biliyor musun, bazen babamın neye benzediğini çok merak ediyorum."

"Bu çok normal, istediğin zaman onu arayabiliriz, sana yardım edeceğimi biliyorsun."

Kafasını salladı. "Biliyorum ama istemiyorum, hayat bu tür şeylere üzülmek için yeterince uzun değil. Bir şekilde onlar sayesinde dünyaya geldim ve bunun için bile onlara minnettarım. Sırf aynı genetiği paylaştığım için onlardan daha fazlasını beklemek doğru değildir belki de."

Elim çay bardağının etrafında donup kalmıştı. Onun bu kadar detaylı ve derin düşündüğünü hiç bilmiyordum. Bazen ne kadar da bencil olabiliyorduk.

"Bu, çok olgunca ve çok tatlı bir düşünce," dedim gülümseyerek. O an için Ecem'in hayatta kalacağına dair bir ışık yanmıştı içimde. Zaten neden yenilsin ki, yıllardır bana katlanan tek kişi de o değil miydi? Benim gibi biriyle baş edebiliyorsa diğer şeylerle de baş edebilirdi. O anda bir şeylerin kırıldığını düşündüm. Duvarlarım mı? Belki. Ön yargılarım mı? Umarım. Bir süredir bir şeyler kırılıyordu ve bunun bir tepkimesinin olacağına emindim. Hayatımın zeminine döşediğim fay hatları yavaş yavaş çatlıyor ve büyük bir depremi çağırıyordu.

19. BÖLÜM: AĞRILAR

İnsanların hayattan beklentisinin her geçen saniye değişebileceğini biliyordum. Zaten çoğu zaman çoğu şey bununla ilgili değil miydi? Beklentilerimiz ve onlara ulaşma çabamız. Belki de bizi hayatta tutan tek şey buydu. Karşımda bana bakan gözler de şu an beklenti doluydu ve sorunun cevabını bekliyorlardı.

Kahvaltıdan sonra diğerleriyle buluşmak için çimenlere gelmiştik ve bizim yaşımızda olan çoğu insan gibi zaman öldürüyorduk. Olabilecek en saçma şeylerle! Ecem, Uğur, Erdi ve Gizem ile çember şeklinde oturmuş abuk sabuk bir oyun oynuyorduk. Birisi soru soruyor ve diğer herkes tek tek kendi cevaplarını veriyordu. İsteksiz olmama rağmen her zamanki gibi oyunbozan kişi olmak istemediğim için kabul etmiş ama daha ikinci soruda pişman olmuştum.

Soru, *en son heyecanlandığımız şey*di.

Ecem'in cevabı, iki gece önce gittiği bir partide onu eve bırakan, daha önce ve daha sonra hiç görmediği bir çocuk olmuştu ve bunun üzerine Gizem, Ezel'i sormuş, Ecem "O ayrı, o ayrı," demişti. Herkes gülse de ben sadece bakmıştım.

Uğur'un cevabı daha kötüydü. "Birini uyurken izlemek," demişti ve herkesin bakışları bana dönse de Gizem rahatsızlığımı fark ederek kendi cevabını vermişti: İkizlerin birkaç gün sonra olan ve Ecem ile ikisinin düzenleyeceği doğum günü partisi.

Erdi'nin cevabı Gizem'i biraz kızdırsa da sonunda hepimiz gülmüştük. Yakında oynayacakları basketbol maçı.

Ve işte şimdi tüm gözler benim cevabımı bekliyordu. Yanaklarımı şişirdim ve kendime bir yalan aradım çünkü bu sorunun cevabı yoktu. Uzun zamandır bir şeye gerçekten heyecanlandığım söylenemezdi. "Lunapark," dedim sonunda. Bunu neden söylediğimden bile emin değildim ama en azından bir cevaptı. Uğur tam ağzını açmış, bir şeyler gevelemeye başlayacaktı ki üzerime vuran gölgeyle arkamı döndüm. Benimle birlikte herkes o tarafa dönmüştü.

"Sakın cevabımdan ona bahsetmeyin!" diye dudaklarının arasından fısıldayarak tembihledi Ecem aceleyle, yanında Ezel için bir yer açarak. Benim hemen karşıma, Ecem'in açtığı boşluğa oturup neler yaptığımızı sordu. Acaba Ecem'in cevabını bilse ne tepki verirdi?

"Oyun oynuyoruz, yani en son oynuyorduk, son yarım saattir Nazlı'nın cevap vermesini bekliyoruz." Erdi'nin şikâyet dolu cümlesi üzerine ters ters baktım ama haksız sayılmazdı.

"Soru ne?" diye sordu Ezel. Bugün üzerinde hardal sarısı bir tişört ve siyah pantolonu vardı. Yüzü epey yorgun ya da uykusuz görünüyordu ama incelemek için gözlerimi üzerinde çok fazla dolaştırmadım.

"Seni en son heyecanlandıran şey," dedi Ecem gülerek. "Ve artık sen de oynuyorsun. Hadi bize bir cevap ver."

Ezel dudak büküp ayaklarını uzattı ve bir ayağını diğerinin üzerine attı. "Atlıkarıncalar..." Sırıtarak kulağındaki halka küpeye dokundu. Birden bakışlarının bana döneceğini hissedip gözlerimi telefona çevirdim. Sanki orada dünyadaki en önemli bilgi varmış ve onun cevabını hiç duymamış gibi davranacaktım.

"Neden atlıkarınca?" diye sordu Ecem. Telefonumun ekranındaki *hiçbir şeyi* dikkatle incelerken aslında cevabını merak ettiğimi biliyordum. Aslında cevabını bildiğimi de biliyordum.

"Baş döndürücü olabiliyorlar," diye kestirip attı Ezel.

"Bir ara lunaparka gitsek iyi olur, Nazlı'yı heyecanlanırken görmek isterim." Ah, Uğur, keşke söylediğin şey hakkında en ufak bir fikrin olsaydı.

"Çocuk parkına da gidelim isterseniz." Erdi sıkılmış bir şekilde burnunu kırıştırdı, nihayet başımı kaldırdığımda Ecem ile göz göze geldik ve o an onun da bir şeyleri bildiğini anladım ama gözlerini kaçıran kişi ben olmadım. Yüzleşmekten çekindiğim hiçbir şey yoktu.

"Diğerlerinin cevabını merak etmiyor musun?" diye dönüp Ezel'e sordum olağan bir şekilde. Sadece komik olacağını düşünmüştüm ve baskının üzerimden çekilmesini ama Ecem alev topu bakışlarıyla beni yaktığında, Ezel konuşmadan yeniden ben konuştum. "Yeni soruya geçiyorum, bir filmin içine girebilecek olsanız hangisi olurdu?"

"Tam senlik soru Nazlıcığım, tam senlik." Ecem kara kara düşünürken sırıttım.

"*The Notebook*," diye hemen cevapladı Gizem. "Çok romantik." Başını Erdi'nin omzuna yaslayıp hayaller dünyasında dolaşmaya başladı. Ecem ona gözlerini devirdi ama sadece ben gördüm ve gülmekle kaşlarımı çatmak arasında kaldım. Tamam, Gizem fazla romantik biriydi ama bunun kime ne zararı vardı sonuçta.

"Şöyle ılık ılık soruları hiç sevmiyorum Nazlıcığım, hiç!" diye Erdi de Ecem gibi kara düşüncelere daldığında biraz olsun eğlenmeye başlamıştım.

"*Batman*, abi," dedi Uğur düşünceli düşünceli. "*DC* evreni ol. sun ne olursa olsun." Cevabından hoşlanmış şekilde ona gülüm. sedim. O evreni ben de epey seviyordum. Ona baktığımı görünce çatık kaşları düzeldi ve çarpık bir gülümseme dudaklarında yerini buldu.

Geri kalanlar isteksiz bir şekilde düşünürken ilk pes eden Ezel oldu. Aslında ondan enteresan bir yanıt almayı bekliyordum ama pek oralı görünmüyordu. "Buradan da oyundan da siz de sıkılmadınız mı?" Ellerinden destek alarak ayağa kalktı.

"Allah'ım sana şükürler olsun!" dedi Erdi kaslarını esneterek "Bitsin bu zulüm."

"Aklında ne var?" diye sordu Ecem.

"Gidip bir yerde müzik dinlemek, içmek ve kafamı dağıtmak." Oldukça doğal ve rahat davranıyordu.

Ecem tutması için ona elini uzattı, Ezel elinden tutarak kalkması için yardımcı oldu. Erdi ve Gizem de kalktılar. Geriye ben ve Uğur kalmıştık.

"Hadi, Naz," dedi Ezel. Düşünceli bir şekilde bana baktığında içgüdüsel olarak duruşumu dikleştirdim. Bir şekilde kendimi savunmam gerektiğini hissetmiştim.

"Ben biraz daha burada kalacağım," dedim. Onlarla gitmek de müzik dedikleri gürültünün içine girmek de istemiyordum. Bugün için bu kadar kalabalık bana yetmişti.

"Emin misin, ne yapacaksın burada böyle?" Ecem çantasını başından geçirip çaprazlarken kaşlarını çatmıştı. Normal durumlarda şu an, *yurda dönüyorum* falan demem gerekiyordu, onlarla gideceğimi zaten düşünmezlerdi çünkü hiç gitmezdim ama burada kalmak bambaşka bir şeydi.

"Kitap okurum, uzanırım, düşünürüm. Bir yere tıkılmak istemiyorum, açık hava iyi geldi." Omuz silkip çantamın içinden bir kitap çıkardım ve ona doğru salladım. Ezel'in bir şeyleri anlamlandırmaya çalışan gözleri üzerimdeydi ama bakışlarım ona dönünce umursamaz bir tavır takındı.

"Ben de kalır, ona eşlik ederim," dedi aniden Uğur. Ezel'in gözleri önce ona, sonra bana, sonra yeniden Uğur'a döndü ama bir şey söylemeden arkasını dönüp ilk giden o oldu.

"Belki Nazlı yalnız kalmak istiyordur," dedi Ecem, Uğur'a bakarak. Yaptığı şeyi takdir ettim. Benim için bunu yapmasının anlamı büyüktü. Demek ki kahvaltıda söylediğim şeyi dikkate almış ve arabuluculuğa son vermişti.

"Sorun değil," diye nefesimi verdim. "Gidin, hadi."

"Sonra görüşürüz o zaman." Erdi ve Gizem garip garip bize baktıktan sonra dönüp gittiler. Ecem bir süre daha orada kaldı ama sonunda kulağıma Uğur'dan sıkılırsam ona kabalık etmememi, hatta daha ileriye gidip ona bir şans vermem gerektiği gibi saçmalıklar fısıldayıp gitti. Demek ki kahvaltıda söylediklerim çok da işe yaramamıştı. Öyle bir şey olmayacaktı ve bunu, o da gayet iyi biliyordu aslında.

Sonunda çimenlere uzanıp gözlerimi kapatarak biraz olsun yalnız kalabilmiş olmanın sakinliğini içime çektim. Deniyordum ama her zaman işe yaramıyordu. Bazen insanların arasında olmak iyi geliyordu ve onlara doğru daha çok koşmak istiyordum ama geri kalan süre boyunca, ayaklarım kanayana kadar aynı insanlardan kaçmak istiyordum. Onlara bakınca sadece sahtelik ve boşa giden saatler görüyordum.

"Bütün gün iyi dayandın açıkçası," dedi Uğur sakin bir şekilde. Ah, onun burada kaldığını unutmuştum bile.

"Neye?" diye sordum.

"Buna işte," dedi gülümseyerek. Gözlerimi açtığımda hemen yanı başımda olduğunu gördüm. Kalkıp yanıma gelmişti ve bu normaldi, neden şaşırdığımı bile bilmiyordum, benim yanımda kalmıştı sonuçta.

Benim için.

"İnsanlarla iç içe olmaya," diye devam etti göz göze gelince. "Bundan hiç hoşlanmıyorsun."

"Tam olarak öyle sayılmaz." Sanırım Ecem'in uyarısı böyle anlar içindi. "Sadece sizi eğlendiren şeyler, beni eğlendirmiyor." Evet, özetlemek gerekirse durum buydu. Tüm bu dünyadan, insanlardan ve beklentilerden hoşlanmıyordum. Hayatımı bir odanın içinde kitaplarla geçirsem kendimi daha iyi hissederdim ama bunun doğru olmadığını da biliyordum, bu yüzden deniyordum ve onlarla vakit geçiriyordum. İletişim kurup onları anlamaya çalışıyordum ama insan dediğimiz, o kadar da karmaşık bir varlık değildi ve beni asıl deli eden buydu, ben kocaman bir derinliği düşünürken olup biten çoğu şey öyle sığ geliyordu ki insanlar yüzünden sürekli hayal kırıklığına uğruyordum.

"Bizi eğlendiren şeyler…" dedi karanlığı çağıran denize doğru bakarak. "Bizi eğlendiriyor mu gerçekten?"

"Öyle görünüyor."

Bana bakıp yeniden gülümsedi. "Aslında buna sadece zaman öldürmek deniyor. Şanslıysak bazen gülüyoruz ama çoğunlukla herkes gibi hayatın akışına kapılıyoruz."

Ve hayat akarken ben, çoğunlukla orada öylece duruyorum. Büyük bir dalga üzerimden geçiyor ama ben bir heykel gibi kımıldamadan orada bekliyorum.

Neyi?

Kimi?

"Bu kadar akış bana yeterli," dedim gülümsemeye çalışarak. Bugün ne de çok gülümsemeye çalışmıştım. Ne zamandan beri gülümsemek için ekstra çabalıyor ve insanlara istediğini vermek için uğraşıyordum ki? Tahmin ettiğim gibi bir şeyler çatırdıyordu ve ben buna engel olamıyordum ancak daha büyük soru işareti, bunu nereye kadar sürdürebilecek olduğumdu.

Eşyalarımı toparlayıp çantamın içine düzenli bir şekilde yerleştirdikten sonra ayağa kalktım. "Ben yurda dönüyorum."

"Sana eşlik etmemi ister misin?" İstekli gözlerini görünce neredeyse kabul edecektim ama bunu hem ona hem de kendime yapmamaya karar verdim.

"Hayır, teşekkür ederim." Arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Kimsenin birlikte bir şeyler yapma hâline ya da bana alışmasını istemiyordum. Kendi hâlimde olmaktan memnundum ve bunu bozmak için hayat kendi başına elinden geleni yapıyordu, ona daha fazlasını vermeyecektim.

"Nazlı!" diye yarı kararsız bir sesle arkamdan seslendi. Ona döndüğümde bana yetişmek için biraz koştuğunu anladım ve sorgulayan bir ifadeyle bakmayı sürdürdüm.

"Sadece," dedi çekimser şekilde. Oysaki daima kendine güvenen biriydi. İnsanların benim gibi robotlar karşısında nasıl mahvolduğunu çıplak gözlerimle seyretmek, iyi bir manzara değildi. "Merak ediyorum, benimle, şimdi, bir lunaparka gelir miydin?"

"Bunu neden yapayım?" diye sordum. Oldukça şaşırmıştım. Ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi önce saçlarının arasından geçirdi, sonra ceplerine yerleştirdi. "Eve gitmek istemiyorum, bizimkilerin yanına da gitmek istemiyorum ama yalnız kalmak da

istemiyorum," diye itiraf etti. Bu itiraf karşısında biraz afallasam da ağırlığımı diğer bacağıma vererek konuşmayı bitirmesini bekledim. Aslına bakılırsa, biraz merak etmiştim.

"Ve daha önce hiç lunaparka gitmedim açıkçası. Yanlış anlamanı istemiyorum, bundan bir anlam çıkaracak değilim beni istemediğini biliyorum ama bu, birlikte vakit geçirmemize engel değil." Alt dudağını dişlerinin arasına alıp yere baktı. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum, bu hem istediğim yalnızlığın hem de yalnızlıktan korktuğum anların tesellisi oluyor. Yanımda olduğunu da aslında orada olmadığını da biliyorum." Sesi oldukça kasvetli bir hâl almıştı. Etkileyici diyebileceğim konuşması karşısında tek kaşımı kaldırdım.

"Sen iyi misin?" diye sordum gayriihtiyarî. "Her şey yolunda mı?"

Kafamdan geçenleri görmüş gibi gülümsedi. "Çok da umurunda olduğunu sanmıyorum." Çantamın askısını yakalayıp ne kadar dürüst olmam gerektiğini kendi kafamın içinde tarttıktan sonra "Bu hem doğru hem yanlış," dedim. "Çok umurumda olmasa da kötü olmanı istemem." Sahte bir güç sergiliyordum, biliyordum ama yine de bir güçtü. Çelik kadar sert ve soğuk olduğumu biliyordum ve bu da beni onlardan koruyordu. Bu benim duvarımdı, üzerine resimler yapmak istedikleri, istedikleri renge boyamak istedikleri duvarım. Beni koruması için kendime bir duvar örmeyi öğrenmiştim ama duvarımı insanlardan nasıl koruyacaktım?

"Nasıl bu kadar kendinden emin olabiliyorsun?" diye sordu. Meraklı bakışları beni gafil avlamıştı. Yarım bir gülümsemeyle elimle yolu işaret ettim. Çarpık bir şekilde gülümseyip yanımda yürümeye başladı.

"Bu benim neyi isteyip istemediğimle alakalı," dedim sorduğu soruya cevaben. "Ne istediğini bildiğin zaman, hayat o kadar da karmaşık olmuyor."

Başını ağır ağır salladı, sesi durgundu. "Ne istiyorsun peki?"

Derin bir nefes verdim ve "Hiçbir şey," diye itiraf ettim. "Bu hayattan istediğim bir şey veya bir beklentim yok. Ben yapmam gerekenleri yapmayı seviyorum."

Bir an için duraksayıp yüzüme baktı. Beni gözleriyle tartıp biçtikten sonra "Bu kendine karşı acımasız olmak," dedi. Hiç o açıdan düşünmemiştim, bu yüzden haklı olup olmadığını bilmiyordum. Sonuçta ben iyiydim, okula gidiyordum, notlarım yüksekti ve diğer her şeyi bir şekilde hallediyordum, başka bir şeye ihtiyaç duymuyordum.

Lunaparka varana kadar ikimiz de başka bir şey konuşmadık, kendi düşüncelerimize dalmıştık ama gösterişli ve parlak ışıklarla süslenmiş kapıdan girdiğimiz anda, merakla onun yüzüne bakmıştım.

Bana değil etrafa bakıyor ve orada neyi gördüğümü anlamaya çalışıyordu. Bir an için *keşke* dedim. *Keşke anlayabilseydi. O zaman hiçbir şey bu kadar zor olmazdı. O zaman ben de ondan hoşlanabilirdim. O zaman kimsenin ölmesi gerekmezdi.*

Ama bana döndüğünde, bildiğim şeyi bir de gözlerinde görmüştüm. Burada ne bulduğumu bilmiyordu, anlamıyordu ve anlayamazdı. Tebessüm ettim ve içeriye doğru rastgele yürümeye devam ettim.

"Neye biniyoruz?" diye beklentiyle soran o oldu. Bunu heyecanlandığı için ya da istediği için sormamıştı. Bunu sormuştu çünkü benim öyle isteyeceğimi sanmıştı. Buradaydı çünkü benim burayı sevdiğimi duymuştu. Uğur'un bir polis olduğunu biliyordum; onunla aynı yerde duruyorduk ama ben bir suç işlemek için buradaydım, o ise ona söylenen suçluyu bulmak için…

"Bir şeye binmiyoruz," dedim. "Seninle lunaparka gelmemi istedin, ben de geldim ama benden bu kadar. Yurda dönüyorum."

Mutsuz bir ifadeyle bana baktı ama daha fazla zorlamaması gerektiğini bilecek kadar aklı başındaydı. Başını sallayıp onayladı. "En azından sana bir pamuk şeker alabilir miyim?"

Omuz silktim, onu çöpe atacağımdan habersizce satıcıya doğru gitti. Giderken onu izledim. Sadece ona izin verdiğim için ne kadar mutlu olduğunu, bunun yürümesine de yüzüne yansıdığı gibi yansıdığını… Ama bu yeterli değildi çünkü hiçbir fikri yoktu. Onun için sadece zoru oynayan biriydim. Belki de sonunda beni bir şekilde ikna edeceğine inanıyordu. Belki de ben, onun oyun sonunda kazanacağı bir zaferdim. Beni de bir basketbol maçını kazandığı gibi kazanabileceğine inanıyordu. Sadece doğru hareketleri yaparak... Ama insan anlamadığı bir şeyi ne sevebilir ne de ona sahip olabilirdi. Yanıma geldiğinde pamuk şekeri bana uzatırken telefonunu çıkardı ve kocaman bir gülümsemeyle fotoğrafımı çekti. Flaş yüzümde patlayınca "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"*Instagram*'a hikâye atıyorum," Telefon ekranını bana doğru çevirdi "İşte, bak." Gözlerim kapalı çıkmıştı ama onun elinin de göründüğü pamuk şekere doğru uzanıyordum.

"Pamuk şeker için teşekkürler," dedim ve o, telefonuyla ilgilenirken dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladım. Arkamdan seslendiyse de kalabalıkları o gece, sadece arasına karışıp kolayca yok olabildiğim için çok sevdim.

20. BÖLÜM: BOŞLUKLAR

Bazen kulağımda bir parçalanma sesi işitiyordum. Bir şey düşmüş ve ben tutmak için peşinden atılmış ama kırılan parçaların üzerine düşmekten öteye gidememiştim. Şimdiyse o parçalar etime batıyor, beni lime lime ediyordu.

Fallingthedarkness: Klişelerden hoşlanmadığını düşünüyordum.

Nazlı: Şimdi aksini düşündüren ne oldu?

Fallingthedarkness: Pamuk şeker ve lunapark mı? Bir de bana klişe dersin.

Nazlı: Canlı müzik ve kafa çekmek mi? Bir de bana eğlenmeyi bilmiyor, derdin.

Fallingthedarkness: Bak buna güldüm ama orada oturup saçma sorulara saçma cevaplar vermekten iyiydi. Müzik dinlerken kimsenin konuşması gerekmiyor.

Nazlı: Eğer onlarla birlikte olmaktan hoşlanmıyorsan olmamalısın.

Fallingthedarkness: Öyle yapayım ve seni biraz daha görme şansını kaçırayım mı?

Nazlı: Belki de öyle yapmalısın.

Fallingthedarkness: Öyle diyorsan.

Telefonu kilitleyip yeniden komodinin üzerine bıraktım ve koşarak lavaboya gittim. Klozete eğilirken saçlarımı omzumdan ge-

riye çekmem gerekmişti. Midemdeki her şeyi tek seferde kusup doğruldum. Boğazım acımış, berbat bir tat daha damağımda izini bırakmıştı. Her şeyi silip makyajımı yeniden yapmak zorunda kalmıştım. Lavabonun kenarlarından destek alırken aynaya bakmamaya çalıştım ve yeniden odama döndüm.

***

İkizlerin doğum günü partisi bu gece olacaktı. Herkes çoktan gitmişti ve herkes onlarca mesaj atarak neden hâlâ gelmediğimi sormuştu. Sadece Ecem'e gelmeyeceğimi çünkü partiye katılmak istemediğimi söylemiştim ama dakikalarca telefonda konuşup beni ikna etmiş, daha doğrusu bıktırmış ve ben de *tamam* demiştim. Sırf daha sonra sürekli bunu yüzüme vurmamaları için ve bu konuyu tekrar tekrar gündeme getirmemeleri için üzerime bordo bir elbise geçirmiş, hazırlanmaya başlamıştım.

Aynanın önündeki fotoğrafa bakarak saçlarımı yapmaya koyuldum. Elbise fotoğraftaki kızın üzerinde nasıl da güzel duruyordu! Saçları dalgalı tutamlar şeklinde ikiye ayrılmış, bir kısmı tepeden küçük bir topuz yapılmıştı. Benim gözlerim gibi bana bakıyordu fotoğraftan ama ne yaparsam yapayım aynada o bakışları taklit edemiyordum.

Sonunda hafif bir makyaj yaparak hazırlığa bir son verdim. Elbise üzerime tam oturuyordu, ince askıları omzumda gevşek bir şekilde duruyor, vücudumu saran kumaş dizlerimin üzerine kadar iniyordu. Topuklu çizmelerimi ayağıma geçirip elime küçük bir çanta aldım ve yola koyuldum.

Parti ikizlerin ailesinin evinde olacaktı ve inanılmaz kalabalık olacağından emindim. Birkaç gündür kimseyle görüşmemek ruh hâlimi toparlamak yerine beni daha çekilmez bir buhrana sürüklemişti. Kulaklarımdaki kırılma sesinden kurtulamıyordum.

Normalde bu konuda zorlanmazdım ama üçüncü denemede beceriksizce park ettiğim arabadan inip müstakil villaya doğru çekimser adımlarla ilerledim. Müzik sokağın başına kadar geliyordu. Ecem'in ünlü bir DJ'den bahsettiğini hatırlayınca içli bir nefes aldım. Son zamanlarda müzikle dahi aram kötüydü, sanki hiçbir sese katlanamıyordum.

"İşte geldin!" Kapıdan içeriye girdiğimde elinde iki bardak içecekle beni gören Gizem olmuştu. "Şahane olmuşsun," dedi yanağımdan öperken. Bardakların dökülmemesi için kaşlarımı çatarak onu omuzlarından tuttum. "Sen de öyle!" dedim. Üzerinde su yeşili, parıltılı uzun bir elbise vardı. Saçlarını örerek yana yatırmıştı. Kahverengi gözlerini çevreleyen dumanlı koyu makyajı, pembe dudaklarıyla oldukça güzel görünüyordu.

"Hadi gel, bizimkilerin yanına gidelim."

Bir elimi kulağıma koyarak müzik sesini bastırmaya çalıştım ama çabam yersizdi ve içerisi sandığımdan daha da kalabalıktı.

"Ecem'in *bütün okul orada olacak* derken abarttığını düşünüyordum!" diye bağırdım Gizem'in kulağına doğru. Yüksek sesle kahkaha attı. İnsanların arasından zoraki adımlarla salona geçmeyi başardık, odanın köşesinde bir koltuğun etrafına toplanmışlardı.

Bu salona en son geldiğimde olanlardan sonra biraz gerilmiştim. Parti ortamı yaratabilmek için eşyaların çoğu gitmişti; onları ne zaman, nereye taşıdıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Etraf abartılı süslemelerden uzaktı; salon bir basket sahası gibi düzenlenmiş, ona göre dekore edilmişti. Birkaç yerde basket potası görünce gülmeden edemedim. Bazı duvarların köşelerinde yanıp sönen ışıklar vardı. DJ salonun diğer köşesine konumlandırılmış bir masanın ardındaydı, bizim yaşlarımızda görünüyor ve tamamen işine bakıyordu.

Ecem'in çığlığıyla onlara döndüm. Beni görünce dans etmeyi bırakıp koşarak boynuma sarıldı.

"Harika," dedim gözlerimi devirerek. "Daha şimdiden sarhoş musun?" Beni geriye doğru çekip baştan aşağı süzdü ve gördüğünden memnun olmuş şekilde göz kırptı. Onun üzerinde kırmızı, cıvıl cıvıl bir mini elbise vardı ve her zamanki gibi çok hoş ama bana göre abartılı görünüyordu.

"Daha içmeye başlamadım," diye dudaklarını kıvırdı. "Pasta kesene kadar bekleyeceğime söz verdim. Seni bekliyorduk." Elimden tutup beni çocukların yanına götürdü. Erdi, Gizem ile dans ederken Uğur kanepede Ezel ile sohbet ediyordu. Sürekli birbirlerinin kulağına eğilip bir şeyler söylüyor ve gülüyorlardı. Beni görünce Uğur ayağa kalkıp gülümsedi. Kanepede oturan diğer kişileri tanımıyordum, yanlarından geçerken kısa süreliğine bana bakıp kafalarını çevirdiler.

"Selam," dedim Uğur'a gülümseyerek. "Hediyeni şimdi vermem mi gerekiyor?"

Elini omzuma koyup selamlaşmak için yanaklarımı öptü. "Nihayet geldin," dedi. Lunaparktan sonra attığı birkaç mesaja cevap vermemiştim ama bu benden beklenmeyen bir şey değildi, üzerinde durmayacağını biliyordum.

"Partilerle aramın nasıl olduğunu bilirsin." İstemsizce yüzümü buruşturdum, elimden tutup beni kenara çektiğinde Ezel ile göz göze geldik. Tek kaşını kaldırmış bizi izliyordu, içgüdüsel şekilde elimi Uğur'dan kurtardım ama yine de peşinden gittim. Çok uzağa değil, duvar kenarına gittik. Yol üzerinden çekildiğimiz için memnundum.

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu. Onu duyabilmem için kulağıma doğru eğildiğinde nefesi boynuma çarptı ve rahatsız

olmuş bir şekilde geri çekilmeme neden oldu. Başımı iki yana salladım. "Doğum günün kutlu olsun!" dedim olabildiğince yüksek bir sesle. Bu tür şeylerden gerçekten nefret ediyordum.

"Teşekkür ederim!" Geniş gülümsemesi küçük gözlerine kadar yansıdı. Üzerinde dümdüz siyah bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon vardı. Saçları her zamanki özeninde taranmış, parfüm kokusu ferahlatıcı. Onun bu beklenti dolu parlak gülümsemesine karşılık verecek hiçbir şeyim yoktu. Ben de hediyesini vermek üzere çantama uzandım ama elimi yakalayıp yeniden kulağıma doğru eğildi. Bundan rahatsız olmamak elimde değildi, alt dudaklarımı sinirle dişlediğimde ayağa kalkmış bize doğru bakan ve muhtemelen yüzümdeki ifadeye sırıtan Ezel ile yeniden göz göze geldim.

"Hediye içinse daha sonra istiyorum senden!" dedi Uğur. Bir an önce doğrularak ona başımı salladım ve elimle omzumun arkasından Erdi'yi işaret ettim. "Kutlamam gereken biri daha var."

Birkaç kişiye çarparak canlı müziğin ve herkes deli gibi oraya buraya zıplarken onları yok sayıp romantik bir şekilde birbirine sarılarak dans eden Gizem ve Erdi'nin yanına gelmiştim ama bu anı bozmaya benim bile hakkım yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırıp topuklarımın üzerinde döndüm ve gidecek bir yer aradım kendime. Kanepe oldukça doluydu, Uğur'un etrafına birileri toplanmıştı, Ecem ve Ezel ortalıkta görünmüyordu. Harika.

"Beni mi arıyorsun, atkuyruğu?" Biri saçıma dokununca huylanarak omuzlarımı oynattım.

"Kaçacak bir yer arıyorum," dedim.

"Sonunda kaçtığını kabul ediyorsun yani?"

"Gürültülü müzikten ve sarhoş insanlardan mı? Evet."

"Benden."

Ona doğru başımı kaldırdım. "Senden neden kaçayım?"

"Çünkü yakalanmaktan korkuyorsun."

"Polis olmaya mı karar verdin?"

Yarım, kendini beğenmiş gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Polis bile olsam seni yakaladığımda suçuna ortak olurdum. Bazı şeyler kaçınılmazdır."

Elimle ensemi kaşırken boynumu yana yatırdım. "Bu dramatikti."

"O hâlde dans et benimle."

"Öyle bir şey olmayacak." Yüzümü buruşturup onu yok saymaya karar verdim. Gözlerime merdiven takılınca aradığını bulmuş gibi parmak uçlarımda ilerlemeye koyuldum ama önünden geçemeden parmakları belimden yakaladı beni. Kasıtlı bir şekilde kulağıma eğilerek "Daha önce de söylemiştim," dedi. Nefesi boynumu sıyırıp geçti. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın." Bir süre kıpırdamadan olduğum yerde durdum, müziğin şiddetine alışmıştım. "Yoksa yine yüzmek mi istiyorsun atkuyruğu?" Menekşe gözleri yoğun bir şekilde salondan dışarıya açılan cam kapılara ve hemen ardındaki havuza takıldı. "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı yeniden.

Sessizliğimi kendisi için olumlu bir cevap olarak algıladı. Memnun bir şekilde gülümseyip ona bakacağım şekilde bedenimi kendine çekti. Eli hâlâ belimdeydi, o bir şekilde müziğe en başından beri uyum sağlarken ben kımıldamadan öylece duruyordum. Ne yapacağımı, ne yapmam gerektiğini, sanki dans etmeyi bilmiyordum.

Bir tsunami bile senin taştan ruhunu deviremez.

Işık gölgeler hâlinde yüzüne, kısacık kesilmiş saçlarına, beyaz gömleğine, menekşe gözlerine, benim bileklerime çarparken ben öylece duruyordum.

"Ben dans edemem," diye fısıldadım kulağına doğru, parmak uçlarımda yükselip. "Çünkü ben müziği duyamıyorum."

Bir dehşet sahnesinden diğerine geçiyordum sanki. Bütün gürültüye rağmen ikimizin arasına derin bir sessizlik çöktü. Ne demek istediğimi anladığından şüphem yoktu. Her şey olabilirdi ama aptal değildi.

Ezel'in çatılan kaşları, yana düşen boynu ve hüzünle kaplanan gözleriyle aramıza bir alkış gürültüsü girdi. Hafif kararmış ışıklar aydınlandı ve girişte kocaman bir pasta, klasik doğum günü müziği eşliğinde belirdi.

Buna daha fazla dayanamayacağımı bildiğim için usulca dönüp bahçeye açılan kapıdan dışarıya çıktım. Hava serinlemişti ama yüzüme çarpan soğuk daha iyi hissetmeme neden oldu. Havuzun kenarındaki şezlonglardan birine oturup başımı arkaya doğru yasladım. Bir saati tamamlayabilirsem kendimi şanslı sayacaktım.

İçeriden gelen çığlıklar, kutlamalar, Erdi'nin siyasi bir kutlama yapıyormuşçasına ciddi konuşması oturduğum yerden daha eğlenceli görünüyordu. Yarı açık kapıdan sırayla herkesin onlara sarıldığını ama Uğur'un gözlerinin etrafta gezindiğini fark ettiğimde nefes vererek omuzlarımı düşürdüm.

Peşimi bırakmalıydı.

Peşini bırakmalıydım.

"Selam," dedi gözlerimi kapatmaya başladığımda biri. Hafifçe doğrularak başımla selamına karşılık verdim. Ecem'in arkadaşlarından birkaç kez gördüğüm Yağmur isminde bir kızdı.

"Bir tanesi fazla, ister misin?" Güleç bir yüzle elinde taşıdığı kadehlerden birini bana uzattı. Şezlongda doğrulup kadehi elime aldım. Eh, en azından bira değil şaraptı.

"Oturmamda bir sakınca var mı?" diye yanımdaki boş şezlongu işaret edince dudak bükerek kafamı iki yana salladım. Kızın garip bakışları altında biraz çekinerek "Sahibi nerede?" diye şakayla karışık sordum. Çenemle elimdeki kadehi işaret ediyordum. Bunu merak ettiğim için değil, kıza mimiklerimle daha fazla rahatsızlık vermek istemediğim için yapıyordum ama aslında beni rahatsız eden oydu. Bir partide biri yanıma geldiği için rahatsızlık duymam yeterince rahatsız edici bir şey değilmiş gibi.

"İnsanlar genelde doğum günü kutlamalarında terk edilmezler," dedi yarı güler yarı buruk şekilde. "Ama başıma bu geldi ve kadehler hâlâ elimdeydi."

Mahrem bir konu olduğu için yorum yapmamayı tercih ederek, "Bu hoş değil," demekle yetindim. Aslında böyle düşünmüyordum, ayrılıkların daima dramatik olmasına gerek yoktu, hatta bana epey iyi bir fikir gibi gelmişti. Sonunda o kötü konuşmayı yaparsın ve dans etmeye devam edersin, çoğunlukla yapılan şey bu değil miydi?

Devam etmek.

"Önemli değil, peki sen neden buradasın?" Gülerek bana döndüğünde kaşlarımı kaldırıp bekledim. Ben mahrem diye tek kelime etmezken insanlar bazı cevapların bazı insanlar için ne kadar zor olduğunu düşünmeden her şeyi bilmek istiyordu. Tam olarak burada olma nedenim işte buydu. Çünkü her şeye karışıyorsunuz ve her şey hakkında fikriniz var.

"Partilerden çok hoşlanmam," dedim dürüstlükle. Bana kendimi garip hissettirdiği için hoşlanmam, onlardan biri olamadığım için hoşlanmam, kendimle mutluyken birileri geldiğinde oradaki en garip kişi olmaktan hoşlanmam; sanki yaşamanın, mutluluğun formülünü bulmuşlar ama ben, hatta bir ben bulamamışım gibi hissetmekten hoşlanmam.

"İşte, kaçaklar burada!" Ecem elinde kocaman bir pasta tabağıyla yanımıza gelirken diğerleri de peşinden geldi. Yüzümde kırık bir gülümsemeyle ayağa kalkıp Erdi'ye doğru yürüyerek "İyi ki doğdun!" dedim.

Beni kolumdan yakalayıp mırıldanmayla müziğe eşlik ederken kendi etrafımda birkaç kez döndürdü, kendine çekti ve birden sarılarak saçlarımı karıştırdı. "Teşekkür ederim, huysuz şirin!"

Burnumu kırıştırarak kendimi ondan kurtardım, Uğur'a döndüm, kabaca sarılıp ona da iyi dileklerimi sunduktan sonra şezlonga dönüp çantamı kaptım.

"Senin ne aldığını çok merak ediyorum!" dedi Gizem. "İlgisiz görünüyorsun ama böyle konularda çok ince düşünüyorsun."

"Eminim, senin hediyenin üzerine kimse çıkamaz," dedim. "Ama benimki de fena sayılmaz." Çantamdan iki zarfı çıkarıp ikizlere uzattım. İkisine de aynı hediyeyi almıştım çünkü ikisi de benim için aynı yerdeydi.

"Şaka yapıyorsun!" diye ilk yükselen, zarfı hararetle yırtan Erdi oldu. Sırıtmadan edememiştim. Erdi koşarak yeniden bana sarılmaya yeltenince şezlongun arkasına kaçıp ondan uzaklaşmaya başladım. Bu hâlimiz herkesi güldürmüştü.

"Önemli değil," dedim ellerimi havaya kaldırıp onu durdurmaya çalışarak. "Gidip eğlenin." Yurt dışında oynanacak bir maç için ikisine de bilet almıştım ve maçı en ön sıradan seyredebileceklerdi. Aklıma daha iyisi gelmemişti.

Ben Erdi'den kaçarken Uğur, etrafımızda sinsice dönüp beni gafil avlamıştı. Bir anda ayaklarım yerden kesilince kısa süreli bir çığlık attım.

"Beni yere bırak yoksa hediyemi geri alacağım."

Uğur kahkaha atarak beni etrafında döndürürken "Bu bir parti ve senin kahkahanı duyana kadar yere indirmiyorum!" diye net bir şekilde tavrını ortaya koydu. Harika, bir anda partideki herkesin bakışlarını bana çekmeyi başarmışlardı işte!

"Senciyiz, Uğur!" Ecem'in onu destekleyen sesini duyuyordum ama gözlerimi sıkı sıkı kapatıp refleksle kollarımı Uğur'a kenetlemiştim.

"Bu barbarlık!" dedim. "Hatta zorbalık. Beni hemen yere bırak!"

"Önce güldüğünü duyalım."

"Ben kahkaha atmam."

"Atabilirsin, çok kolay. Ha ha ha…"

"Asla gülmeyeceğim!" Artık iş inada binmişti. Bir noktada beni taşımaktan da dönmekten de yorulacaktı nasılsa.

"Bence onu bırakmalısın yoksa kusacak." Ezel'in sesini duyduğumda omurgamdan aşağı bir ürperti hissettim ama bu, bir rüzgâr esintisi değildi.

"Bir şey olmaz, ondan iğrenmiyorum ben." Uğur'un keyifli sesini duyduğumda ve söylediğini işittiğimde merakla gözlerimi açtım. Yeşil gözleri, hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir aydınlıkla bana bakıyordu. Kendi etrafımızda dönmeyi daha yavaş bir ritme çekti.

"Pasta yiyemeyecek…" diye alayla yeniden konuştu Ezel ama ne Uğur'un ne de başka birisinin dikkatini çekemedi. Ben bile öylece Uğur'a dalmış, bende ne gördüğünü anlamaya çalışıyordum.

"Bende bu kadar önemli olan şey ne?" diye sordum. Merakım beni ele geçirmişti. Belki de bir umuttu bu -ki kolay kolay umut eden bir insan değildim. İnsanlarla özellikle de Uğur gibi benden beklentisi olan insanlarla bu tür konuları konuşmazdım. Onlara

asla soru sormazdım. Sorular insanlar arasında bağ kurardı, sorular duvarlarınızın çatlamasına yardımcı olurdu.

Uğur durdu. Başını yana eğip tek kaşını kaldırarak daha dikkatli bakmaya başladı. "Sende önemli olan şey tamamen *sensin*," dedi. "Katı bir madde gibisin ve ben, eridiğinde içinden neyin çıkacağını görmek istiyorum."

Başka ne olabilirdi ki?

"Beni yere bırak," diye emrettim. Bu defa, sesimdeki kararlılık ona engel oldu ve bir şey söylemek için açtığı dudaklarını kapatmak zorunda kaldı.

"Nereye gidiyorsun, oyunbozan?" diye peşimden seslendi Ecem. Kollarımı karnıma dolama ihtiyacımı bastırarak "Kusmaya!" diye yalan söyledim. Uzaklaşabileceğim en uzak yere, merdivenleri topuklarım zemini döverek tırmanıp banyoya ulaştım, kapıyı kilitleyip hemen arkasına yaslandım ve derin derin soluk aldım.

Her şeyden kaçabilirdim ama hemen önümde duran ve bana gerçekleri yansıtan aynadan, kendimden ne kadar kaçabilecektim?

Hiçbir zaman olduğun şeyi sevmeyecekler, her zaman olabileceğini sandıkları şeyi sevecekler.

Partilerden hoşlanmaman umurlarında değil, kimse senden bu yüzden hoşlanmayacak, kimse sessizliğini anlamayacak; kimse içinde kopan fırtınaları, omzunda eksik olan eli, buz tutmuş kalbini, gölgelerden saklanmak istediğini, yatağın altına süpürdüğün ağlama seslerini duymayacak. Herkes, her zaman bekleyecek. Ve seni çok sevdiğini iddia edecek bu insanlar, senin için ne kadar acı çektiklerinden bahsedecekler, aslında hep kafalarında kurdukları bambaşka bir seni beslemeye devam ederken. Sana dans etmeyi sevdiren kişi olma ihtimalini sevecekler, senin içinde sakladığını düşündükleri kahkahayı dudaklarına ulaştırabilme ihtimalini.

Sende sevdikleri şey bile hep kendileriyle ilgili olacak. Gülümseyemediğini fark ettiklerinde, dans edemediğinde ve ayaklarına bastığında ilk seni suçlayacaklar, sevilmeyi bilmediğinde zaten sevilmeyi hak etmediğini söyleyecekler ve sen onca zaman onları incitmemek için kendi kendini yaralarken onlar, bir gün seni terk edip giderken iki kez düşünmeyecekler. Hep terk ettiler, her zaman terk edecekler. Ama sen her zaman kötü olmaya devam edeceksin, bir gün bir başkası çıkacak ve seni ne kadar çok sevdiğini, diğerlerinden ne kadar da farklı olduğunu söyleyecek ve seni diğerlerine benzetmeye çalışırken öncekilerin yarım bıraktığı şeyi tamamlayacak, sen yok olacaksın ama onların hiç haberi olmayacak.

Seni bir çamur gibi işleyemediklerini fark ettiklerinde ellerini kirlettiğin için hesabını senden soracaklar.

Sen hiç sevilmemiş olacaksın, sevmenin ne demek olduğunu da hiçbir zaman anlamayacaksın.

21. BÖLÜM: ÇIRPINIŞLAR

Soğuk bir duş.

Sıkı bir atkuyruğu.

Ütülenmiş gömlek.

Yulaf lapası ile kahvaltı.

Sonrasında yine çok erken bir saatte yoldaydım ancak bu defa tiyatro salonuna gitmeyecektim, sabah bir gösteri olduğu için programı akşama almışlardı, bu da beni babamla olan programımı son anda değiştirmek zorunda bıraktı ki kendisi bu tür şeylerden nefret ederdi.

Daha da kötüsü, bugün yanında annemi de getirmişti. Neden olduğunu bile bilmiyordum. Onu görmeyeli aylar oluyordu. Babam sadece cumartesi günü için şehir dışından geliyor ve benimle yemek yiyip geri dönüyordu. Annem bu tür yolculukları kaldırabilecek biri değildi belki de. Belki de böylesi daha iyiydi.

Her zaman olduğu gibi aynı gün, aynı restoranda, aynı yemeği yemek için bir araya gelmiştik. Ailemiz için planlamalar önemliydi. Her şeyin olması gerektiği gibi olması önemliydi. İçeriye girdiğimde ikisi de çoktan gelmişti. Elbette! Ceketimi vestiyere bırakırken daha iyi giyinmediğim için kendime kızmaya başlamıştım. Üzerimde hâkî renk şifon bir gömlek, beyaz dar bir kot pantolon vardı. Kahverengi topuklu botlarımı giymiş, süet bir ceket almıştım. Annemi görünce bunların fazla sıradan kaldığını biliyordum.

Üzerinde lacivert bir döpiyes vardı, yüksek topuklu ayakkabıları bej rengindeydi ve çivi gibi durmalarına rağmen onlarla yürümekten hiçbir zaman zorlanmamıştı. Onlardan hiçbir zaman nefret etmemişti. Mücevherlerini her zaman zarifçe taşımaktan gurur duymuştu. Bense boynumdaki başka bir zincire katlanamıyordum, görünmez zincirlerimin ağırlığı altında ezilirken. Babam her zaman olduğu gibi pahalı bir takım elbisenin içindeydi. *Beymen* veya *Vakko* ya da İtalyan başka bir şey ama her zaman pahalı ve her zaman takım elbise… Görüntülerin önemli olduğuna inanıyorlardı.

Masaya yaklaştığımda babam, sanki farklı bir sipariş verecekmiş gibi menüyü inceliyordu, başını kaldırmadı. Annem beni daha iyi incelemek için ayağa kalktı, gözleri dakikalarca parmak uçlarımdan saç telime kadar dolanıp durdu. Gömleğimde, ayakkabılarımda, özellikle atkuyruğumda... Gözleri doldu, öfkelendi ama sonra bir adım atıp sarılmayı denedi. Evet, en azından denemişti. Kollarını nereye koyacağını bilemiyordu bile, bu tür içgüdülerden yoksundu. Bunu pek başarabildiğimiz söylenemezdi, o yüzden durumu daha berbat bir hâle sokmamak için geri çekilip sandalyeme oturdum.

"Neden telefonlarımı açmıyorsun?" Annem kumral, yeşil gözlüydü. Ben, ona göre fazla kahverengi gözlü ve esmerdim. Ben onlara göre hep fazlaydım. Boyalı saçlarıma rağmen...

"Günlerim çok yoğun," diye kaçamak bir cevap verdim. O telefonları açmamı onun da istemediğini biliyordum, her zaman olduğu gibi rol yapıyordu. Bana bakmaya bile katlanamadığını düşünüyordum, onun için bu anları biraz olsun kolaylaştırmak adına atkuyruğumu her gün daha da özenli yapıyordum.

"Zayıflamışsın, kendine iyi bakıyor musun?" Ses tonu ilgiden kilometrelerce uzaktaydı. Sanki günlük planlamasını okuyor gibi konuşuyordu benimle her zaman. Bir merak, endişe değil, bir gözlemdi onunki daima.

Güldüm.

Kendime iyi bakmak zorundaydım.

"Evet," dedim sessizce. "Spor yaptığım için vücudum sıkılaşıyor sadece."

Başka bir yalan daha, yine iyi hissetmeleri için.

"Güzel," dedi annem ellerini zarifçe masanın üzerinde birleştirerek. Çenesinin titrediğini göremiyordum sanki. Sahnede oyunlarını oynarken bunun bir tiyatro olmadığını iddia ediyorlardı. "Bu güzel..."

Yasının kokusunu bile alabiliyordum.

Babam siparişlerimizi verdi. Hepimiz adına istediğini seçmiş ve onay alma gereği duymamıştı. Genelde anneme karşı daha yumuşak olan o olurdu ama bugün, her zamanki rolünden daha fazlasını yapamadığını anlamıştım. Gelmeden önce muhtemelen kavga etmişlerdi. Gelmeden önce muhtemelen annemi ikna etmeyi denemişti ama o, bunu yapması gerektiğini söyleyip durmuştu.

Yapması gerekiyordu.

İnsanlar sorular soracaktı, insanlar konuşmaya devam edecekti, belki birileri beni görmüştü bile. Onlara bir cevap vermek zorundaydı. Yalan olmayan. Benim her şeyin güzel olduğuna dair gönderdiğim fotoğraflar ya da arada sırada -en azından benim bildiğim kadarıyla arada sırada- peşime taktıkları insanların gönderdiği fotoğraflardan başka şeylere de ihtiyacı vardı. Bunu hayal edebiliyordum. Döndüğünde büyükannemle içtikleri yeşil çay akşamında bacağını diğerinin üzerine atacak ve *"Nazlı tiyatroya gidiyor,"* diyecek. *"Nazlı spor yapıyor. Onu çok iyi gördüm, kendine çok iyi bakıyor. Zayıf ve uzun, kıyafetler üzerinde kataloglardaki kadınlardan daha iyi duruyor. Tam bir hanımefendi. Bıçağı tutarken bilekleri kırılacak diye ödüm kopuyor."* Sonra elini ağzına götürüp

peçeteyle olmayan kiri sildikten sonra *"Bilekleri o kadar ince ki bale yapması gerekiyor,"* diyecek. Bunların hepsini onun sesinden ve onun mimiklerinden canlandırabiliyordum.

Midem bulanıyordu.

"Projen nasıl gidiyor?" diye sordu babam rahatsız bir tavırla. Masanın üzerinde duran sürahiden bardağıma su koyup bir yudum aldım. Onlara doğruları söylemek istiyordum; ne kadar sıkıldığımı ne kadar zorlandığımı... Gerçeği söylemek istiyordum.

Yoruldum.

"Çok iyi, şimdiden değerlendirmenin çoğunda başarılı bulunduk. Bölüm başkanı tiyatro bölümünde yer almamı istedi, aslında beni buraya bağlayan şey o ödev değil."

Gülümsemek için gayret et.

Daha fazla çabala ama belli etme.

"Tiyatroyla ilgilendiğini bilmiyordum," dedi babam kinayeli bir şekilde. Bana iyilik yaptığını sanıyordu belki de. Beni neyin içine sürüklediklerini hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bana bakıp nasıl bu kadar kör olabildiklerini yıllardır merak ediyordum. Yıllardır ailemin beni göreceği günü bekliyordum. Onların istemediği biriydim, yine de onlarındım. Bu neden yetmiyordu?

"Ben de öyle," dedim. "Sadece profesör zorladı ve bensiz halledemeyecek gibi görünüyorlar." Sırtımı öz güvenli bir şekilde sandalyeye yaslayıp tebessüm ettim. Önemli biriymişim gibi davranmaya devam ettim.

Sen sadece o kulüpte, aptal kıyafetleri düzenliyorsun.

"Burada her şey yolunda yani," diye teyit etmek istedi babam. "Doktorunla hiç görüşüyor musun?" Poker ifadesi yine suratına yerleşmişti. Bu ifadeyi ve bu soruyu bir süredir görmüyordum. İşler

sandığımdan daha karmaşık olmalı. Annemin bu defa ona benimle ilgili neler söylediğini merak bile etmedim. Babamı bunu sorması için bu defa nasıl zorlamıştı, bu defa nasıl bir duygu sömürüsü yapmıştı. Yine intihar etmekle mi tehdit etmişti onu, bilmiyordum ama yapmıştı işte, her defasında yaptığı gibi, hayatını bir cehenneme çevirmek için daima olduğu gibi elinden geleni yapmıştı.

Yetersizliklerimi sıraya dizmişti yine. Benden hastaymışım, bozukmuşum gibi bahsedip durmuştu. Onların hayal ettiği gibi biri olmadığım için, *onun* gibi biri olmadığım için tedavi olmam gerektiğini düşünüyorlardı. Bense, her zaman en iyisi olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum.

Garson servislerimizi yaparken gergin bir şekilde sessizce bekledim. İşini bitirip masadan uzaklaştığında annem de babam da bana bakıyordu.

"Neden?" diye sorarken kaygısız göründüğümü düşündüm. "Ona ihtiyacım yok ki."

"Bunu defalarca konuştuk," diye lafımı böldü babam. Ona baktım ve anneme karşı yenilgisine inanmak istemedim. Bir insanın anne olmayı beceremmemesini anlardım, iyi insanlar bazen iyi anneler olamıyordu; bunun için onu suçlamayı bırakmıştım ama babamın buna izin vermesi, beni ondan koruyamaması... Bu artık katlanması o kadar da kolay bir şey değildi. Hem de olanlardan sonra…

"Hatırlamıyorum!" diyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Kasıldığım için titremeye başlayan elimdeki bıçak, önümde duran su bardağına çarptı ve sert bir sesin ardından bardak masanın üzerinde düşüp tabağımın kenarına çarparak başka bir ses daha yarattı. Sinir bozucu bir şekilde, yuvarlanan bardak ben alıp sertçe masaya geri koyana kadar durmadı.

"Aman Allah'ım..." Annem şaşkınlıkla izlediği bu anın sonunda, başını gizlemek için eğerek ağlamaya başladığında derin bir soluk vermiştim.

"Şunu yapmayı keser misin?" diye mırıldandım bıkkınlıkla. Kontrole bu kadar takıntılı olmamın nedenini anlayabilirdiniz, annem her şeyi dramatize etmeyi seven, aklını kaçırmış bir nevrotikti. Onların istediği gibi vermediğim her tepkide şanslıysam ağlar, değilsem sinir krizi geçirip günlerce odasından çıkmaz ve ne kadar hasta ne kadar kadersiz olduğuna dair naralar atmaya başlardı.

Babam uyarıcı bir şekilde işaret parmağını bana doğru salladı.

"Annenle doğru düzgün konuş."

"Gerçekten buraya neden geliyorsunuz ki?" diye sordum masanın üzerinden onlara doğru eğilip. "Beni neden arıyorsunuz, neden hepimiz için işleri daha berbat hâle getiriyorsunuz? Buraya gelip benim aptal atkuyruğuma bakmak yerine, açıp ölmüş kızınızın fotoğrafına bakarsanız hepimiz daha iyi bir hayat yaşayacağız." Masadan ayağa kalkarken babam kolumdan yakaladı.

"Unutmak sana iyi gelmedi, yardım etmeye çalışıyoruz."

Kolumu ondan kurtarırken panikatak geçirdiğimi sandım. "Siz sadece her şeyi mükemmel gördüğünüz şekilde yapmak istiyorsunuz. Buse öldü baba, hatırlamadığım için üzgünüm ama ben hâlâ buradayım!" Vestiyere gidene kadar kendimi tuttum, etrafta kim vardı emin değildim ama ailecek sorunlarımızı dışarıya yansıtmama konusunda çok başarılıydık, bu yüzden dert etmedim.

Ceketimi alıp çıktıktan sonra yağmur yağmasını istedim, restoranın önünde dakikalarca kendimi sıkarak yağmurun yağmasını bekledim; ağlayabilmek için, saklanabilmek için...

Yağmur yağmadı.

Ama ben ağladım.

Hazır olduğumu düşündüğüm, bana bir etkisi olmayacak sandığım bütün gidenleri göğsümde taşıyordum ve dünyanın en güçlü kızı olmalıydım. Çünkü deniyordum, yemin ederim deniyordum ama geçmiş kapalı bir kutunun içinde adımı zikrederken ben, yatağın altına saklanan küçük bir çocuk gibi korkuyordum. Koşarak eve gitmek ve kitaplarıma sarılmak istiyordum; orada kendime bir aile, bir arkadaş, bir sevgili bulmak istiyordum. Herkesi esirgediği bir şefkatle sayfaların saçlarımı okşamasını istiyordum. Ama buradaydım ve hâlâ onları memnun etmeye çalışıyordum.

Çok uzun zaman sonra ilk defa gözümden birkaç damla yaş çeneme doğru süzüldü.

"Nazlı."

Ah, hayır. Gerçekten mi? O, şu anda görmek istediğim insanlar listesinde yoktu bile. Ezel'e hiç dönmeden yürümeye koyuldum, yolun karşısına geçip hareket hâlindeki arabaların arasında ve kornalar eşliğinde kendimi sahil şeridine atmayı başarmıştım. Ne de olsa ölmüyordum, herkes ölüyordu ama bana hiçbir şey olmuyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Hâlâ arkamda olduğundan haberim yoktu, bakınca kolumu tutup beni yolun kenarına çekmekte olduğunu fark ettim.

Hissetmemiştim.

Bunun beni mahvetmesine izin vermek istemedim. Ufacık bir şeyin, birkaç dakikalık anların, beni yeniden yok etmesine izin vermemeliydim.

"Elbette iyiyim," diye yanıtladım. Gözyaşımı silmek için iki elimi de yüzümde dolaştırdım. Sesim düşündüğümden daha kötü çıkmıştı.

"İyi olmak zorunda değilsin," dedi. "Sen bir insansın, biliyorsun değil mi?"

Yüzüme bakarken düşünceli görünüyordu. İki gündür ondan pek haber alamasam da bana kızgın görünmüyordu. Zaten neden ondan haber alacaktım ki, onu ne zaman öldüreceğimi bilmesini istediğim için mi?

"Kötü olmam için bir sebep yok."

Ceketimi üzerime giyip banklardan birine oturdum. Bu kadar duygu değişimini ve ani çıkışları, şu an kaldırabileceğimi sanmıyordum. "Sadece hava almak istiyorum."

Ve bir an önce gitmeni.

Kendini benden kurtarmanı.

"Restoranda olanları gördüm," dedi çekinerek. Bakışlarım aniden ona döndü. Ayakta duruyor, elinde bir kask tutuyordu ama nedense uzak bir mesafedeydi.

"Beni takip etmeyi kesecek misin yoksa önlem almak zorunda mı kalacağım?" Gerçekten sinirlendiğimden bile emin değildim. Rahatsız ve güvende değilmiş gibi hissediyordum, kontrol ellerimden akıp gidiyormuş gibi ama şu an sadece durmaya ve nefes almaya ihtiyacım vardı. Sadece biraz dinlenmem gerekiyordu, yeni teoriler ve yeni yalanlar düşünmem değil. Çatlaklarımı onarmalıydım ve duvarımı korumalıydım.

Yoruldum.

"Seni takip etmedim, yine tesadüftü."

Ses tonu samimi geliyordu, zaten nerede olacağımı bilmesi epey zordu. Evden buraya taksiyle gelmiştim ve taksiyi, yurttan çıkıp otoparkın içinde tesadüfen bulmuştum. Yani gerçekten takip etmek istese bile bugün edemezdi.

Paranoyalar.

"Yine kulak misafiri de oldun mu?" diye sordum. Ellerim sıkı sıkı bankı kavramıştı, sadece karşıya bakıp denizi ve bulutları seyrediyordum.

"Bu defa restoranın çoğu kulak misafiri oldu," dedi. "Bu yüzden peşinden geldim. Sesleriniz epey yükseldi, iyi olduğuna emin misin?"

Omuzlarımı yavaşça yukarı kaldırıp indirdim.

Bıkkınlık.

"Rahat bırakılmak istediğime eminim," dedim.

Kirpiklerim titriyordu.

Yoruldum.

Yavaş adımlarla yanıma geldi, önümde durdu, bir dizinin üzerine çökerek elindeki kaskı bana doğru uzattı, gözlerine baktım. Gün ışığında menekşe gibi parlayan gözlerine…

"Menekşelerin kokusu olmaz, derler," dedim. Konuyu dağıtmak mı istiyordum yoksa uzun zamandır aklımdaki bir kafeste olan o gözlerinden nihayet konuşmak mı istiyordum emin değildim.

Kaşlarını hafifçe çatıp başıyla onayladı.

"Menekşeleri sever misin, Naz?"

Acıyla gülümsedim ama neyden bahsettiğimi anlamayacaktı bile. "Benim gülleri ve papatyaları sevmem gerekiyor." İnsanlarla belki de bu yüzden konuşmuyordum, kendimce anlatmama, söylememe rağmen duymuyorlardı.

Kaşlarını daha çok çattı.

Kirpiklerim daha çok titreyince bakışlarımı ondan kaçırdım, yüzümü ondan kaçırdım. İstediğinizi söyleyebilirdiniz ama benim

için ağlamak acizlikti, benim için insanların buna şahit olması rezaletti, benim için ağlamak iyi bir şey değildi.

Kaskı başımdan geçirdi.

"Artık ağlayabilirsin," diye fısıldadı. "Kimse seni görmeyecek."

Ağlamaya başladım. Sessizce. Bir fısıltı gibi...

Menekşelerin kokusu olmazdı.

22. BÖLÜM: YASAKLAR

Eve, bir taksiye binip tek başıma gittim. Ecem ortalıkta yoktu ve bunun için memnundum. Anladığım kadarıyla hepsi her gün ne yapıyorsa onu daha fazla yapmaya devam ediyordu. Geziyorlar ve içiyorlardı. Uğur cevaplamadığım mesajlarına bir tanesini daha eklemişti. Gelecek hafta şehir dışında bir maç olacaktı, bu yüzden ikizlerin gitmesi gerekiyordu ama gitmeden önce herkesle görüşmek istiyorlardı, düşüneceğimi söylemiştim. Ya da *tamam* demiştim, bunu da hatırlamıyordum.

Kendime gelmek için bu defa ılık bir duşun altına girdim. Gözlerim yorulmuş, kirpiklerim sızlıyormuş gibi hissediyordum. Duştan çıktıktan sonra komodinin üzerine bıraktığım kaska takıldı gözlerim. Ona biraz daha bakmak, üzerinde düşünmek, belki hayaller kurmak istedim.

Sana yasak.

Bilgisayarımdan bir şarkı açıp ses yüksekliğini en son seviyeye çıkardım.

Girl, You'll Be a Women Soon

Üzerime bol bir kazak ve şort giyip yatağın altındaki kutuyu çıkardım. Abur cubur. Cips paketleri, çikolatalar, kekler, bisküviler. Bir şişe *Jack Daniels Honey*, bir şişe rom. İki paket sigara. İçimden bir şeyleri kusup atmak için cipslere uzanacaktım ancak vazgeçip

bir kutu sigara ve kibrit aldım. Kutuyu yatağın altına yeniden itip yangın merdivenine çıktım.

Havanın soğuk olup olmadığından emin değildim ama üşüyordum, yine de içeriye girip üzerime daha kalın bir şey almadım.

Sigaradan nefret ettiğimi söylerdim.

Sigara içmenin ne kadar saçma olduğuyla ilgili nutuk atmayı çok severdim.

Sağlıktan sık sık bahseder ve insanlara bununla ilgili kendini beğenmiş dersler verirdim.

Sigarayı dudaklarımın arasına koyup bir kibrit yaktım, onu aşağı atarken alevin bile yeterince yüksekten düştüğünde nasıl bütün gücünü kaybedip söndüğünü seyrettim.

Bir kibrit daha yakıp üfledim. Rüzgâr teninize değince sizi ateş gibi yaralamazdı ama yeterince kuvvetli eserse ateşi bile söndürebilirdi.

Bir kibrit daha yakıp işaret parmağım ve başparmağımla söndürdüm. Yeterince gücün olduğunda ateşi bile söndürebileceğini düşündüm.

Dudaklarımın arasındaki sigarayı aldım, bir kibrit daha yaktım, hafifçe ağzımı açtım, dudaklarımın arasında söndürdüm. Bir şeyi değiştirmeyecekse konuşmamayı da o gün öğrendim.

Müzik kendini tekrar tekrar başa alırken gözlerimi kapatıp şarkıya eşlik ettim. Bir kibrit yakıp, bir sigara daha koydum dudaklarımın arasına. Sigara yandı, dumanı içime çekerken hissettiğim acıyı düşünmemeye çalıştım.

Yoruldum.

Pencereyi açık bırakıp yukarıya tırmanmaya başladım. Başlangıçta yüksekliğin beni uyarması gerekiyordu ama her saniye

daha korkunç olmaya başladı. Adımlarım birbirini takip ediyor mu ondan bile emin değildim. Merdiven demirini tamamen bıraktım. Korku da olsa bir şey hissetmek güzeldi. Yeniden dokunulmaz olmak istemedim. En azından birkaç saniye için. Çatıya vardığımda sigara kendi kendine sönmüştü. Yeni bir tane daha yaktım. Duvara yanaşıp, sırtımı yaslayarak oturdum.

Yoruldum.

Çektiğim derin nefes, öksürük krizine girmeme neden oldu. Nefes almaya çalışırken zorlandım. Çok zorlandım tüm her şeyi yaparken ama devam ettim. Daima devam ettim. Bazen elimde kanlar varken bile bunu yapmaktan aslında hiç vazgeçmedim.

"Nazlı?"

Bana ilk defa mı gerçekten ismimle seslenmişti? İlk defa duymuşum gibi hissettim.

Tekrar söyle.

"Çok şekerli kahvelerden sonra şimdi de sigara. Senin sağlıklı beslenmekle en ufak bir ilgin bile yok."

"Bilemezsin," dedim. "Neden her yerden sen çıkıyorsun?"

Güzel yüzünde eğlenceli bir gülümseme yeşerdi.

"Yanlış hatırlamıyorsam burayı seninle tanıştıran bendim. Yani güzelim, burası benim mekânım."

Güzelim mi?

"Burayı benimle tanıştırmak mı?"

Başıyla onaylarken yanıma oturdu. Elinde şu termos kupalardan vardı. İçinde ne olduğundan emin değildim ama uzandığımda itiraz etmeden almama izin verdi. Dudaklarıma götürdüm. Şekerli kahve.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Burada olduğumu biliyor muydun?"

"Herkes senin kadar düşüncesiz ve kötü kalpli olabilse dünya ne güzel olurdu, değil mi?" Başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı.

"Hayır," dedim. "Bana istediğini söyle ama kalbimi bu işe karıştırma."

Yeniden doğruldu. Şaşırmış görünüyordu. Eli kısacık olan saçlarının arasında gezindi. Bir an için o hissi merak ettim ve saçlarına dokunmak istedim.

"Sen gerçekten tuhafsın," dedi.

Ben yorgunum.

"Bunun içine ne koydun?" Benim için yapıldığından ona geri verme gereği duymamıştım. Termos kupayı, kendime çektiğim çıplak dizime yasladım. Biraz sıcak ama zararsız, dilimin ucunda hissettiğim kükürt tadı gibi.

"Özel tarif, atkuyruğu," diye yarım bir şekilde güldü. "Sana söyleyemem."

"Benim için yapıyorsun ama bana söyleyemiyorsun, öyle mi?"

Menekşe gözleri bana döndü. Üzerinde kırmızı kapüşonlu bir polar ve gri eşofman altı vardı. Kapüşonu, yana döndürdüğü sırtan yüzünü gizlemek için alnına kadar çekti ama kıkırdaması yine de duyuldu. Mevsimlerden yazdı ama bu yıl güneş için de bir şeyler yoldan çıkmış olmalıydı. Soğuk hava ve fırtına bir türlü peşimizi bırakmamıştı. Bahardan beri dengesiz yağışlar da fırtına bulutlarının izinde bizi takip ediyordu.

"Sadece sinirim bozuk," dedi. Sanırım neden böyle güldüğünü açıklıyordu. "Sen bana hiç ama kahrolası hiçbir şey söylemiyorsun. Yaptıklarının sebebini bile öğrenemiyorsam sana o sikik tarifi vermeyeceğim, Naz."

Kahveden bir yudum alıp "Pekâlâ," dedim.

Sadece yorgunum.

"Buse kim?" diye sordu. Kolum onun koluna çarpıyordu, o ana kadar rahatsız olmamıştım ama o ismi duyunca irkilerek geri çekildim. Korktuğumdan daha fazlasını duymuş olmalıydı restoranda olanların. Her şey bu isimle ilgili değil miydi zaten? Annemin hıçkırıklara boğulması, ben, kim olduğum, kim olmadığım…

"Neden kavga ediyordunuz onun için?" Çenemden tutup ona bakmam için başımı çevirdiğinde "İkizim!" diye bıkkın bir nefes verdim. "İkizim, tamam mı, sus artık!"

"Tanrım," dedi, yine de yüzümü bırakmamıştı. "Senden bu dünyada bir tane daha mı var?"

Gerildim.

"Çift yumurta ikiziydik, birbirimize hiç benzemezdik." Sesim soğumuştu sanki. Ruhum buz tutmuştu.

Birbirimize hiç benzemezdik. O, pembeyi ve şeftaliyi severdi. Ben, kırmızıyı ve kirazı. O, gömlekleri ve *soft* renkleri severdi. Ben, bol tişörtleri ve soluk renkleri. O, sarıyı ve *atkuyruğunu* severdi. Ben, siyahı ama açık bırakmayı saçlarımı…

Biz çok farklıydık.

"Öldü," diye fısıldadım.

Bir sürü kişi öldü. Bir sürü kişiyi öldürdüm ama ben hâlâ yaşıyorum.

"Ben," dedi. Sustu. Parmakları çenemden aşağı döküldü.

"Üzgünüm," dediğini duydum.

Başımı iki yana salladım.

"Ailen," dedi. "Sen," dedi. Parçaları birleştirmeye çalıştı. Çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Kördüğümü ve karanlığı görecek ve arkasına bakmadan kaçacaktı.

"Baban sana, *kardeşin değilsin*, demişti."

Yeniden gözlerim doldu, kaskı yanıma almadığım için canım sıkılmıştı çünkü şu an epey işe yarardı.

"Sen," dedi gökyüzüne dalarak. "Ölmüş kardeşin gibi mi davranıyorsun, annen senden bunu mu istiyor?" Sesinde, iç sesimden aşina olduğum bir keder vardı. Sesinde, iç sesimde duyduğum bir acıma vardı.

"Saçlarımı onun gibi yapmamı, onun gibi giyinmemi, onun gibi davranmamı mı?" Başarısız bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. "Annem hep onun gibi olmamı istedi. Ben sadece öldüğü zaman onu dinledim."

"Neden?" diye sordu. "Nasıl?"

"Keşke bilseydim," dedim.

Yavaşça ayağa kalktım. Çoktan bazı sınırları aşmıştı ve devamı, benim de bazı sınırları aşmam anlamına geliyordu; kendimi de onunla birlikte bariyerlerin önünden çektim, altından sağ çıkamayacağımız bir setin önündeydik. "Seni uyarma gereği hissetmiyorum ama bunları bir kişiden dahi duyarsam inan bana, görmek bile istemeyeceğin bir yanımla tanışırsın."

Sadece başını iki yana salladı. Gözleri üzerimden ayrılmıyordu. Neler düşündüğünü az çok tahmin edebiliyordum. Ecem'in ona bundan bahsetmediğine emin olmuştum, kendi aksime Ecem benim güvenimi kırmamıştı.

Zavallı küçük Nazlı, zengin ailesi için ölen kardeşinin yasında yaşamaya çalışıyor. Bu, çok acımasızca. Onlar iki kardeşti ama ailesi ikisi de ölmüş gibi davranıyor. Belki de ikisinin de ölmüş olmasını diliyorlar. Bunu bilmiyordum ama onun yerine benim ölmemi isteyeceklerinden emindim.

O, benim davrandığımın aksine *mükemmel*di.

Sağlıklı beslenen, zarif, gerçek bir sanatçı, mükemmel notlara sahip kusursuz biriydi ama bu dünya onu kaybetmişti. Aptal kız kardeşi yüzünden.

Yorgunum.

Yorgunum ve hatırlamıyorum.

23. BÖLÜM: İZLER

Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım yeniden. Üzerime minik çiçek desenleri olan bej rengi bir gömlek ve kadife siyah pantolonumu giydim. Botların yerini bu defa siyah *vans*lar almıştı çünkü tiyatro kulübüne gitmem gerekiyordu ve rahat olmak istiyordum.

Gözlerime bolca kapatıcı, yüzüme de aydınlatıcı sürdüm. Dudaklarımı *şeftalili* bir parlatıcıyla renklendirmiş, kirpiklerime maskara sürmüştüm. İşte, yeniden harika görünüyordum. Dolaptan kahverengi çantamı alıp makyaj malzemelerini de içine koyarak aşağıya indim. Hava serindi ama üzerime ceket almayı unutmuştum. Arabamın anahtarını da…

"Bana bir taksi çağırır mısınız, lütfen," diye rica ettim güvenlik kabinindeki görevliye. Taksinin gelmesini beklerken kapının önünde oynayan iki kedi dikkatimi çekti. Kedi insanı değildim, kız kardeşim Buse ise öyleydi. Hep şöyle düşündüm: *O burada olsaydı, o kedileri severdi ve sen bu dünyadan kedilerin sevilme hakkını da çaldın.*

Onlara doğru eğildim, hayvan tüylerine karşı alerjim vardı ama yine de eğildim. Parmaklarım küçük ve tekir olanın tüylerinin arasında dolaştı. Diğeri de bacaklarımın arasında dolanmaya başlamıştı, dizime tırmanınca onu kucağıma almak zorunda kaldım. Başını boynuma yasladı. Diğeri yere yatmış karnını sevmemi bek-

liyordu, araç gelene kadar nefesimi tutarak ikisiyle de oynadım. Elimden geleni yaptım.

Yemin ederim.

Sadece yoruldum.

Kampüs her zaman olduğu gibi kalabalıktı. Öğrencilerin birçoğu dışarıda para harcamaktansa akşam hatta gece bile kampüste takılmayı tercih ediyordu ki bu oldukça mantıklıydı. Bense sadece kütüphaneyi kullanıyordum. Provalar 18.00'de başlayacaktı, hâlâ zamanım olduğu için bizimkilerin her zaman oturduğu kafeye gittim. Tüm gün bir şey yemediğim, orada aklıma gelmişti.

Gizem beni görünce el salladı. Onlara doğru yürürken alerjim tetiklenmiş ve hapşırmaya başlamıştım.

"Sen kedi köpek mi sevdin? Burnun kızarmış," dedi Ecem. Çantamdan ıslak mendil çıkarırken onu başımla onayladım. "Ah benim güzel bebeğim, o oyunu daha ne kadar oynayacaksın?"

Yanıma gelip oturdu. Omuzlarımdan bana sarıldı ve çoğunlukla benim ona yaptığım gibi saçlarımdan öptü.

"Çok açım," dedim dikkat dağıtmak için.

"Seni bir hastaneye mi götürsek?" diye sordu Uğur. Orada olduğunu yeni fark etmiştim. Ona doğru dönünce yeşil gözleri kısıldı. "Gözlerin sulu sulu oldu, seni ilk kez böyle görüyorum."

"Ve neredeyse merhamet duymaya başlayacağım sana," diye güldü Gizem. "Çok savunmasız görünüyorsun."

Hapşırdım. "Sadece alerji," dedim. "Canınıza susamayın. Geçer biraz sonra." Lavaboya gidip defalarca sabunla elimi ve yüzümü yıkadım. Bütün makyajım mahvolmuştu. Bütün hayatım mahvolmuştu.

Şikâyet etme, hayatta olan sensin.

Ellerimi kâğıt havluyla kuruladıktan sonra çantamdan malzemeleri çıkarıp yeniden makyaj yaptım. Çok dikkatli ve özenliydim. Önce bir kremle baz yaptım. Gözlerime kapatıcı, tüm yüzüme aydınlatıcı, bu defa gözlerime biraz far ve bolca rimel. Ve şeftalili parlatıcı…

Saçlarımı çözdüm.

Hiç kimse bir şey anlamamalıydı.

Hızlı hızlı, çok kusursuz bir atkuyruğuna ulaşana kadar saçlarımı fırçaladım. Lavabonun ve zeminin büyük bir kısmı dökülen saçlarımdan bir nehre dönmüştü.

İz bırakamazsın.

Etrafta kimsenin olmadığına emin olunca kâğıt havlularla yerdeki ve lavabodaki saç tellerini toplayıp çöpe attım.

Yeniden bol sabunla, tekrar tekrar ellerimi yıkadım.

Kendime beyaz peynirli, fesleğenli ve kepekli bir tost ve su alıp masaya geri döndüm. Artık Ezel de onlarla birlikteydi.

"Nerede kaldın?" diye soran Uğur oldu.

"Neden?" dedim. "Biri beni mi arıyor?"

Bir an için şaşırdı. Herkesin gözü üzerimizdeydi.

"Merak ettim gecikince," dedi.

"Neden?" diye sordum bastıra bastıra.

"Sadece merak etti, Nazlı," diyerek Gizem araya girdi.

Sert bir şekilde ona döndüm. "Etmesin."

Herkes bir anda gerildi. Çantamdan telefonumu çıkarıp saate bakıyormuş gibi yaptım. "Kulübe geç kalıyorum, sonra görüşürüz." Hiç dokunmadığım tepsiyi masada bırakıp oradan kalktım.

Hızlı adımlarla yürüyordum. Kantin kapısında biriyle çarpıştım. Çocuğun kim olduğunu bilmiyordum ama bütün içeceği üzerime dökülmüştü çünkü ona çarpmıştım.

"Geri zekâlı mısın!" diye bağırdım. "Dikkatli olsana!"

"Bana çarpan sensin!" diye bağırdı o da. Yüzüne baktım. İfadesine yerleşen o sertlik bile beni durduramamıştı. İçimdeki o şeyi hiç kimsenin durduramayacağını biliyordum artık. Kapılar açılmıştı. Yıllardır arkasında durup var gücümle ittiğim o kapı üzerime yıkılmıştı.

"Yürümeyi bilmiyorsan evinde kalmalısın," dedim.

"Kızım git işine, bütün tepsiyi yere saçtın."

"Topla onları."

"Çarpan sensin, temizleyecek olan da sensin."

"Öyle mi?" diye sordum. Yere eğildim, hâlâ dökülmekte olan kutu kolayı alıp suratına fırlattım.

"Nazlı!" diye bağırdı birileri.

Çocuğun gözleri ateş saçıyordu.

Kolumdan tutup "Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?" diyerek beni sarsmaya başladı. Sadece bekledim.

Uğur beni geri çekip çocuğu duvara yasladı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun lan?"

"Manyak mısınız oğlum siz!" Çocuk Uğur'u itti. Erdi olaya karışıp ikisinin arasında başlattığım kavgayı sonlandırmaya çalıştı.

"Nazlı, iyi misin sen, neler oluyor?" Kendimi Ecem'den kurtarıp dışarıya çıktım. Daha hızlı yürümeye başladım. Hava soğuk değildi ama ben üşümeyi ve titremeyi durduramıyordum. Durmadan ilerlerken bir sürü insana çarpmaktan, o tuhaf bakışlardan, içimdeki sakınma arzusundan, kendimden iğrenmekten, bütün bedenim kirliymiş gibi tenimi kaşımaktan, kamburlaşan omuzlarımdan kendimi kurtaramadım. Yıllardır yavaş yavaş inşa ettiğim cesaret, öz güven, dik duruş, kendinden eminlik… Hepsi teker teker yıkılıyordu. Bastırdığım o kötü yanım, beslemeye çalıştığım o iyi yanımı yiyordu sanki. Lime lime ediyordu.

Uğur'un peşimden geldiğini önümü kesene kadar fark etmemiştim. Kaşlarım çatık, gözlerim bulanıktı. Korku, derin bir korku ruhumu sarmalamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu. Oldukça öfkeli görünüyordu. Ona bir cevap verme niyetinde değildim.

"Git başımdan."

"Neler oluyor, dedim!"

"Uzak dur benden!" diye bağırdım. Bazı gözlerin bize döndüğüne emindim. "Aptal mısın, hâlâ benden bir şeyler bekliyorsun! Benden, istediğin hiçbir şey olmaz, ben sadece sana zarar veririm. Seni kırar döker, sana sarılır, sonra yeniden kırarım."

"Neden?" Bu defa sesi kısılmıştı. Acı çekiyordu.

"Çünkü ben buyum!" dedim gözlerimi açarak. "Sandığın, hayal ettiğin kız değilim."

Ve hiçbir zaman öyle bir kız olmayacağım. Senin, sizin seveceğiniz türde bir kız değilim.

Yürümeye devam ettim.

Bu defa peşimden gelmedi ve umarım bir daha asla hiç peşimden gelmezdi. Beni merak etmez, beni düşünmez; beni sevdiğini, sevebileceğini sanmaz ve kendini bana maruz bırakmazdı. Umarım kendini benden kurtarabilirdi.

Anlamıyorlardı. Hiç kimse anlamıyordu ve hiç kimse anlamayacaktı.

Ben zehirliydim.

Ben yanlış olandım.

Ben kıran taraftım.

Ben sevmeyi de sevilmeyi de beceremeyen yegâne bir yetersizliğe sahiptim.

Tiyatro kulübünün açılmasına hâlâ yarım saat vardı. Kapılar kilitli değildi ve şansıma içeride kimse yoktu. Amfiye gidip hırsla çantamı attım. Gömleğim rezil olmuştu ve aynı gün içinde ikinci kez ağladığım için makyajım yine mahvolmuştu.

Yine beceremedin.

İzleri kapatmak isterken daha fazlasına sebep olmuştum. Şimdi tüm suratımdan gözyaşıyla birlikte siyah boyalar akıyordu. Ne kadar denediysem de boyalar ellerime bulaşmış ama onlardan kurtulamamıştım. Tıpkı ne kadar yıkasam da ellerimden ve hayatımdan temizleyemediğim kanlar gibi…

Bir anda, başımın üzerinden bir kask geçirildi. Kaskın el verdiği ölçüde arkama dönüp Ezel ile burun buruna geldim. Kaskın ön tarafındaki cam kısmı açıktı. Hâlâ beni görebiliyordu. Hâlimi görünce dudaklarını umutsuzca birbirine bastırdı. Cam kısmı tek hareketiyle indirip beni kendine çekti ve sıkı sıkı sarıldı.

Ben çok ama çok yoruldum.

Saniyeler, dakikaları kovaladı ve biz o karanlık kulüpte öylece bekledik. Neyi beklediğimizden emin değildim, belki de her şeyin bitmesini, sakinleşmeyi, birilerinin içeri girmesini… Bilmiyordum. Üşümeyi durduramıyordum ve nasıl titrediğimin o da farkındaydı.

"Şş," diye sakinleştirmeye çalışırken eli sırtımı okşuyordu. Isınmak istedim ama kontrolsüzce üşüyordum.

"Daha sonra bunun için kendini suçlayacaksan yapmamalısın," dedi. "Kendine bu kadar yüklenmemelisin. Kimin senden ne istediğinin ya da ne beklediğinin bir önemi yok. Uğur üzülecek diye onu kendinden nefret ettirmek zorunda değilsin. İnsanlar acısını çekemeyecekse hissetmemeliler, bu senin sorumluluğun değil, bu onların sorumluluğu." Yavaşça kendimi ondan uzaklaştırdım. Suratını görmek istedim. Orada menekşe gözleri beni seyrediyordu. Bana acımalarını istemedim.

"Sana acımıyorum," dedi. "Senin zihniyetinde biri, şu an bunu düşünüyordur. Sana acımıyorum, ben en başından beri senden uzak duramıyorum." Etrafa bakıp gülümsedi. Karanlıkta öylece oturuyorduk.

"Seninle ilgili güzel olan her şey karanlıkta kendini gösteriyor." Dizlerime düşmüş titreyen ellerimi avuç içlerinin arasına aldı. Ellerimizi dudaklarına götürüp ısınması için üzerine üfledi.

Bedenim hâlâ üşürken içim bir anlığına ısındı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Tüm bunları, seni böyle yorarken hem de?"

Başımı iki yana sallamak istedim ama kask takılıyken oldukça zordu. Ellerimi kendime çektim.

"Hadi, gel de seni toparlayalım, prova için gelmeye başlayacaklar." Elimden tutup merdivenlerden inmeme yardımcı oldu. Salon kocamandı ve içerisi pencereden gelen ışıklar dışında tamamen karanlıktı. Duvarda tiyatroyla ilgili birkaç cümle ve resimler vardı. Sahne tamamen *Romeo ve Juliet* oyunu için süslenmişti. Kale dekoru ve asma bahçeler vardı. Koltukların arasından geçip kulis tarafındaki tuvalete götürdü beni. İçeriye girene kadar neler olduğunu idrak edememiştim bile.

Kaskı çıkarıp lavabonun üzerine bıraktım. Bugün kaçıncı olduğunu unuttuğum kez yüzümü bolca sabunla yıkadım. Gözlerimin şişini kapatabilecek bir kapatıcı yoktu artık, kirpiklerim dağılmıştı, aptal parlatıcının esamesi okunmuyordu.

"Sakın makyaj yapma," diye seslendi Ezel kapının önünden. Neden böyle bir şey söylediğinden emin değildim ama zaten makyaj yapmamıştım. Saçımı düzelttikten sonra kaskı kolumun altına alıp tuvaletten çıktım. Hâlâ kapının önündeydi.

"Hadi, çıkalım buradan," dedi. Yeniden elini uzatmıştı. Önce eline, sonra yüzüne baktım.

"Prova ne olacak?" diye sordum.

"Çok fazla düşünüyorsun atkuyr-" Durdu, gözlerime baktı. "Bu kadar düşünmek iyi değildir." Eğilip elimi yakaladı, merdivenlerden çıkarken içeriye birkaç kişi giriyordu ama bizimle pek ilgilenmediler. Salondan otoparka gidene kadar hiçbir şey söylemedim, o da bir şey söyleyecek gibi durmuyordu. Berbat hâldeydim ama o an için, bir an için bunu önemsemedim.

"Atla bakalım," dedi motorunun önüne geldiğimizde. Siyah, canavar gibi bir şeydi.

"Sakın," dedim kaskı bana uzattığında. "Kullanan sensin, rüzgârın seni etkilememesi gerekiyor."

Durumdan memnun değildi.

"Normalde iki tane olurdu hep, diğeri sende kaldı."

"Biliyorum," dedim. "Sorun değil, biraz temiz hava iyi gelir."

"En azından şunu al." Üzerinden ceketini çıkarıp giyinmem için bana verdi, bu defa itiraz etmedim, feci şekilde üşüyordum ve üzerine kola dökülmüş gömlek de pek rahat hissettirmiyordu.

"Sıkı tutunmalısın," dedi ben de yerleşince. Kollarımı bedenine doladım, oturduğum yerde hafifçe kalkarak kulağına doğru yaklaştım.

"Cesetler soğumaya başladığı zaman, katillerin çoğu neden öldürdüğünü unutmuş olur." Çenemi omzuna yasladım. "O yüzden neden diye sorduğunda, sana bir cevap veremem."

Geriye çıkıp oturdum ve başımı sırtına yasladım. Gaza abandı ve motor yavaşça ilerlemeye başladı.

Muhtemelen bende kask olmadığı için yavaş gidiyordu, olabilecek herhangi bir riski almıyordu oysa ona endişelenmemesi gerektiğini söyleyebilirdim. Bu belki onu daha çok korkuturdu; benim ölmediğim ama benimle birlikte olan kimsenin de hayatta kalmadığı gerçeğini.

Yurda gelmemiz on dakikadan daha az sürmüştü. Son söylediğimden sonra Ezel durgunlaşmıştı, belki de yol onu bu hâle getirmişti, üzerinde durmadım.

"Odaya dönmek istemezsin," dedi benim kaldığım bloğa yöneldiğimde. "Ecem orada seni bekliyor olacak."

Bu muhtemelen doğruydu.

Ecem'den saklanmama gerek yoktu, konuşmak istemezsem zaten beni rahat bırakacağını biliyordum, sadece menekşe gözlerine baktım ve adımı duydum, beni çağırdı ve onun peşinden gittim.

Çatı katındaki odalardan birinde kalıyordu, en büyük ve en pahalı olanlardan birinde. Daha önce onun varlıklı biri olduğunu hiç düşünmemiştim, gösterişten epey uzaktı. Bu odalardan birinde kalmayı çok istemiştim ama maalesef tek kişilikti ve Ecem'i bırakamamıştım.

Kapıyı açtığında girmem için yoldan çekildi. Kapıyı arkamızdan kapatıp garip bir şekilde kilitleme gereği duydu.

"Duş almak ister misin?" diye sordu. "Sana temiz havlu ve kıyafet verebilirim."

"Dolabında kadın iç çamaşırları mı saklıyorsun?" ona doğru dönerken güldüm, "Yoksa misafirlerinden kalanları mı vereceksin?"

"Huysuzluğundan hiçbir şey kaybetmiyorsun, değil mi?" diye takıldı.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak.

Etrafı incelemek çok keyifliydi. Bu odalara bayılıyordum ama Ezel burayı olabilecek en iyi şekle sokmuştu. Duvarlar gri renkteydi. Büyük bir mutfakla birleşik salon vardı. Büyük duvar boyunca, ortası boş kareler şeklinde, kocaman bir kitaplık vardı. Yamuk biçimindeki asimetrik dörtgenlerden oluşuyordu. İki uç kısmı onlarca kitapla doluydu. Kitapların çoğu eski görünüyordu ama bazı koleksiyon ünleri de vardı. *1984*'ün siyah kutulu baskısını elimde çevirdim, yeni çıkmıştı ve ben de almak istemiştim ama fırsat bulamamıştım.

Diğer bölmelerde heykeller ve resim tablolarının minyatür hâllerinden mini bir koleksiyon vardı.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordum resimlerin önünde durduğumda.

"Michelangelo hayranıyım," dedi tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde bağlarken. Sevimli görünüyordu.

"*Tanrı ve Âdem*?"

"Mükemmeldir ama sanırım favorim *The Last Judgement*."

Bu beni şaşırtmıştı. Tabloyu elime aldım. "Çünkü?" dedim kaşlarımı kaldırıp açıklamasını beklerken. Beni daha fazla şaşırtacağından emindim.

"Yaşamının son otuz yılını Roma'da geçirdiğini biliyor muydun?"

Başımı iki yana salladım. Anlatırken aynı zamanda dönüp muhtemelen kahve yapmaya koyuldu. Arkasından onu seyretmeye başladığımın farkında değildi. Üzerinde siyah düz bir tişört vardı, koyu renk bir kot pantolon giymişti, sade ama bir şekilde... Bir şekilde... Bir şekilde kendisi gibiydi. Basit ama kesinlikle merak uyandırıcı.

"Aslında o da bir resim değil, freskti. Duvara işlemişti, hem de uzun bir aradan sonra. O zamana kadar kendisine gelen tüm istekleri reddetmiş, hatta istek gönderenlerden biri Kanuni Sultan Süleyman."

"Bunu duymuştum," dedim.

Rafa uzandı, tişörtünün kenarı sıyrıldı, teninin açıkta kaldığı saniyenin onda ikisi boyunca onu izledim. İki tane bardak alıp tezgâha koydu.

"*Kıyamet*, *Mahşer* olarak da biliniyor ama doğru çevirisi *Son Yargı*. Sanırım özünde herkes, bu çizimde 'kutsal' kişilikleri de insan olarak tasvir etmesini hayran bırakıcı buluyor. Baktığın zaman görebileceğin müthiş bir kargaşa var. Yaşamının son yıllarında yaptığı bir eser, ölüme yakın ve içten içe cehenneme gideceğini hissediyor Michelangelo. Şu bilindik eseri, Adem'li olan, onda *Tanrı insanın zihnidir* gibi bir yaklaşım çıkarıyordum ancak bu eserinde bazı ruhları cennete, bazı ruhları cehenneme uğurladığını görüyoruz. Kasvetli ve umutsuz bir tablo aslında ve çelişkili. İçinde her şey var ama sanırım o yüzlerde gördüğüm pişmanlık beni hep daha çok etkiliyor. Başlarına neler geleceğini biliyorlar ve bunun kabullenilmiş azabını çekiyorlar ve bunu, yaşayan bir adam resmediyor."

Kahveleri karıştırırken odaklanmış ve büyülenmiş gibi görünüyordu. Kaşları bazen alnında kırışıyor, bazen de söylediği bir şeyi

düşlüyor olmalı, aynı kırışıklık kıvrılan dudaklarının iki yanından gülümsemesine bulaşıyordu.

Bir anda bana doğru dönünce ona yakalanmış oldum; bir şey söylemek için açılmış dudakları resme değil de ona baktığımı görünce o şekilde kaldı. Gözlerimiz birbirine odaklandı, orada ne gördüğümü bilmiyordum, orada ne gördüğünü bilmiyordum ama ona bakmak güzeldi, güzel bir duvar resmi gibiydi ve ben önünde büyüdüğüm çıplak duvarlardan kaçarken ona rast gelmiş gibiydim.

"Böğürtlen çayı yaptım," dedi. Yanıma gelip elime bir kupa uzattığında teşekkür ederek biraz daha dolaşmaya koyuldum.

"*Davut?*" dedim heykelin önünde durup. Çok fazla heykel vardı. *Tumblr* hesabında da öyle. Bunu sormak için ona döndüğümde odaklanmış bir şekilde heykeli seyrediyordu.

Bana baktı.

Gülümsedi.

"Mermere sıkıştırılmış bir melek gördüm," dedi. *"Ve onu özgürlüğüne kavuşturana dek mermeri oydum."*

Parmakları elmacık kemiklerimi okşadı, bir saniyeliğine. Michelangelo'nun başka bir cümlesiyle cevap verdim ama benim parmaklarım heykelin üzerinde dolaştı.

"Kafamda Davut'a ait bir görüntü yarattım ve Davut'a ait olmayan her şeyi mermerden kazıyıp attım."

Yine gülümsedi. İçtenlikle kıvrılan dudaklarını hafızama kaydetmeye izin verdim bu defa.

Bir süre daha kendi kendime kitaplığı dolaştıktan sonra gömleğimi değiştirmek için lavaboyu kullandım. Giyinmem için kalın bir kapüşonlu polar vermişti, kasıtlı olarak siyah bir renk. Gömleği

çıkarıp çantamın içine gelişigüzel yerleştirdim. Islak mendille kolanın yapış yapış yaptığı tenimi silip poları giydim.

Yeniden içeriye girdiğimde diğer odaya geçmiş, bana sesleniyordu. Yatağın çarşaflarını değiştirdiğini görünce alayla gülümsedim.

"Bir şeyleri bölmüyorum, değil mi? Yani her ne düşünüyorsan..."

Başını inanamamış gibi iki yana sallayıp sırıttı. "Şansına küs, her zamanki gibi kibarlık ediyorum ve yatmak istersin diye yatağını hazırlıyorum." Başını kaldırıp göz kırptı. "Tek başına tabii."

"Herkese karşı böyle kibar mısın, Alp Tekinoğlu? Sahi, senin olayın ne?"

Akıl almaz bir şey söylemişim gibi yastıkları yatağın üzerine atıp hızlı birkaç adımda yanıma geldi, ben kaşlarımı çatarken o elini alnıma bastırmıştı.

"Ne yapıyorsun?" dedim ondan kurtulmaya çalışarak.

"Ateşin çıkmış olmalı, onu kontrol ediyorum. Benimle ilgili bir şey sordun, başını bir yere mi çarptın?"

Yeniden o poster çocuğu gülümsemesi. Ne kadar çok, ne kadar kolay gülümseyebiliyordu. Bunun nasıl bir lütuf olduğunun farkında mıydı acaba? Yoksa sadece öylesine mi yapıyordu? Gülümsemeleri de bana olan davranışları gibi çelişki doluydu. Gerçek mi yoksa sadece bir oyun mu, bilemiyordum. Onda ilgi çekici olan şey ise tamamen buydu. Onu da yaptıklarını da tahmin edemiyordum. Onun yanında biraz olsun rahat hissetmemin sebebi buydu, onu kontrol edemiyordum.

Omzundan itip hazırladığı yatağın içine girdim. Temiz ve güzel kokuyordu. Yorganı üzerime çekmeden önce yastıklardan birini ona fırlattım ve garip bir şekilde tam kafasına geldi. Bir saniyeli-

ğine göz göze geldik ve bu defa, ondan kaçmak için ufak bir çığlık atarak yorganın içine saklandım.

"Kirpiler korktukları zaman genelde dikenlerini çıkarır ama bizimki kendini kaplumbağa sanıyor." Yorganı üzerimden çekerken ben epey direnmiştim ama o hiç zorlanmamıştı. Hatta çekemesin diye yorganı başımın altına ve ayaklarımın altına kıstırmıştım. Çekerken yine saçlarım dağıldı. Ellerim saçlarımı düzeltmek için başıma gittiğinde ciddi bir ifadeyle iki elimi de bileğimden yakaladı.

"Yapma," diye fısıldadı. Bileklerimden tutup doğrulacağım şekilde yataktan kaldırdı. Temkinli bir hareketle sağ eli saçıma doğru gitti.

Yutkundum.

Gözleri, bir saniye olsun benden ayrılmıyordu.

Dudaklarımı ısırmaya başladım. Omuzlarım huzursuzca kıpırdanıyordu. Gerildiğimi fark edince her ne yapacaksa vazgeçti. Birkaç saç tutamını kulağımın arasına sıkıştırdığında ikimiz de bu garip anın ardından derin bir soluk aldık.

"Bütün gün bir şey yemedin, değil mi?" diye sordu. Başımla onaylamadan önce karnım tepki vermişti. Kötü bir gurultuydu ama ikimiz de güldük. Bir an için gözlerini kısıp tavanı seyretmeye koyuldu.

"Kirpiler ne yer?" Elini çenesinin altına alıp ciddi anlamda düşünür gibi yapınca ona gözlerimi devirerek yataktan çıktım.

"Umarım dolabında bira dışında bir şeyler vardır," diye söylendim.

"Hiç çekinme," dedi arkamdan gelirken. "Kendi dolabınmış gibi."

Aslında garip bir şekilde öyle hissediyordum.

Kendi dolabımmış gibi.

Omzumun üzerinden ona gülüp dolaba yöneldim.

Fena sayılmazdı.

Bir kutu ton balığı ve marul alıp tezgâhın üzerine koyarken ayağımla iterek dolabı kapattım.

"Sen de istiyor musun?" diye sordum.

Beni es geçip dolaptan iki tane domates, biraz da peynir ve mayonez çıkardı. Mayoneze suratımı buruşturdum. Bana göre tadı sadece yağa benziyordu, hatta tadı yoktu bile.

Ben marulu ve domatesleri yıkarken o sandviç ekmeklerini hazırladı. O domatesleri dilimlemeye başladığında ben, açmak için konserveyi elime aldım ve tüm beceriksizliğimle parmağımı kestim, evet, bu her zaman başıma geliyordu.

Tabii ki güldü.

Hatta kahkaha attı.

Konserve kutusunu elimden alıp parmağımı önce suyun altına tuttu, sular damlayan parmağıma bakarken yüzümü astım. Benimle gerçekten dalga geçiyordu.

"Bıraksan da şu aptal parmağımı kurulasam artık."

Musluğu kapattı. İşaret parmağım hâlâ elindeydi.

"Nasıl bir kirpisin sen?" Beni yavaşça kendine doğru çekti. "Dikenlerin nerede senin?"

"Neden bana öyle diyorsun?" diye sordum zayıf bir sesle.

Konuşmaya başlamadan önce gözlerini benim gözlerimin hizasına getirdi. Nefes verirken soluğu yüzüme çarpmıştı. "Bir hikâye okumuştum," dedi. "Üşüyen kirpilerle ilgili. Sıcak kalmak için birbirlerine sarılmak isterlermiş, sonra dikenlerinin birbirlerine battığını fark etmişler. Bazı kirpiler bu yüzden, başka bir kirpiye za-

rar vermemek için dikenlerinin buz tutmasına izin verirmiş. Bana kahverengi gözlü bir kızı anımsattı bu hikâye. Dikenleri başkasına batmasın diye sürekli üşüyen bir kızı."

Teslim olmamak için nefesimi tuttum.

Parmağımı alıp dudaklarına götürdü, artık kandan çok su akıyordu. Gözlerime bakarak dilini parmağımda gezdirdi, usulca öptü ve parmağımı sarmam için bir yara bandı uzattı.

Bir an için hayal edebiliyor olmak istedim.

Düşleyebilmek.

Zihnimde bir şeyleri resmetmek.

Ruhumdaki yaralar için de bir yara bandı olduğuna inanmak istedim. Onu cebinde taşıdığına, o yaraları öpebileceğine ve kanın ellerimden akıp gidebileceğine…

Bir an için, sadece bir an için inanmak istedim.

24. BÖLÜM: SANRILAR

Sandviçleri o hazırlayıp getirdi. Onları oturma odasına, sehpanın üzerine bırakıp kanepeye oturduk. Koltuktan bilgisayarını alıp bir şeyler açtıktan sonra ikimizin de görebilmesi için sehpanın üzerine bıraktı.

Çenesiyle, oynamaya başlayan programı işaret etti. "Biliyor musun?" diye sordu.

"*Family Guy*? Herkes biliyor."

Sandviçten büyük bir ısırık alırken güldü. Ben küçük, minik lokmalarla ilerliyordum.

"O sandviçi istediğin kadar seyredebilirsin ama bitirmeden oradan kalkmana asla izin vermem."

Başımla onayladım sadece. Zaten aç hissediyordum, sadece yemek istemiyordum.

Denedim.

Yarısına kadar yemeyi başarmıştım.

Ama o his, tokluk, taşkınlık yeniden önce bedenimi, sonra ruhumu ele geçirdi. İçimde ne varsa kusmak istedim. Rahatsız edici bu histen uzun zamandır kurtulamıyordum. Sadece hayatta kalmama yetecek kadar yemekte, hatta sadece hayatta kalmama yetecek kadar yaşamakta bulmuştum çözümü.

Çünkü hayatta kalan sensin.

Ezel kanepede uyuyakalmıştı. Sandviçi sehpanın üzerine bırakıp dizlerimi kendime çekerek onu seyretmeye başladım. Boynu düşmüş ve oldukça rahatsız görünüyordu ama yine de ona bakmak iyi hissettiriyordu. Bütün bunları neden yaptığını bilmiyordum, neden bu kadar iyiydi, neden bu kadar düşünceliydi, neden bu kadar nazikti.

Uğur da öyleydi.

Ama Uğur taşıyamazdı.

Birini sevmekle birinin acılarını sevmek çok farklıydı. Acılarını sevemediğiniz sürece, onları anlamadığınız sürece, onlara katlanamadığınız sürece, sevgi hiçbir şeye yetmiyordu.

Ezel'in bunu başarabileceğini düşündüm.

Sevmekten bahsetmiyordum.

Yaşadıklarımdan, kendimden, acılarımdan ve zihnimdeki boşluklardan. Onları taşıyabileceğinden belki.

Onu orada Ecem'le ilk gördüğümde ne kadar işe yaramaz olduğunu düşünmüştüm, sonra o gitti, bana hiç de öyle olmadığını kanıtlar gibi baktı. O geri geldi ve ona sarıldı. Nereden geldiğini bilmediğim bir yanlışlık hissi kapladı içimi. Bir an önce oradan uzaklaşmak istedim.

Orada olan hiç kimsenin bir önemi olmadığını biliyordum, onun haberi yoktu; o gün, dünya sadece ikimizi bir araya getirmek için dönmüştü.

Kısacık bir an göz göze geldik ve ben onun da bunu fark edeceği zamanı beklemeye koyuldum. Benim bile haberim yoktu beklediğimden.

Sonra o bana geldi.

Oradaydım.

Çarpıştık.

İkimizin de canlı çıkamayacağı kadar kuvvetliydi.

Ona sarılmak istemedim.

Onun bana sarılmasını istedim.

"Hey, uyan bakalım, koca oğlan." Yüzüne dokunup onu kaldırdım. Gözlerini açtığında bir saniyeliğine şaşırdı.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu.

"Hayır," dedim elinden tutup kaldırarak. "Tanrım, kaç kilosun sen?"

Çok kiloydu.

Uyku sersemliğiyle bile güldü. Bir yandan beni takip ederken diğer yandan eliyle ensesini kaşıyordu. Ne yaptığımı anlamadığına bahse girerdim.

İlk önce onu yatırdım ve üzerini örttüm.

"Sen?" dedi sonra duraksadı. "Gidiyor musun?" dedi panikle.

Işıkları söndürüp diğer taraftan yatağın içine girdim.

"Uyuyorum," diye fısıldadım. Karanlıkta, yorganın içinde elleri beni buldu, kendine doğru çekti ve sıkıca sarılarak yüzünü saçlarımın arasına gömdü. Parmakları bileğimden koluma doğru uzun bir yol çizdi, ensemde hafif hafif masaj yaparak elmacık kemiğimi sıyırdı. Becerikli parmakları saçımı bir arada tutan lastik tokayı tek hamlede çekip beni özgür bıraktı, bakmam için yüzümü kendine çevirdiğinde saçlar iki yanımdan kabarık bir şekilde dökülüyordu.

"Artık *atkuyruğu*ndan daha yaratıcı bir şey bulman gerekecek sanırım." Bu tuhaf anı dağıtmak istemiştim.

"Dalga gibi," diye fısıldadı parmakları dağılmış saçlarımda dolaşırken. "Gece denize girmek gibi. Seninle ilgili her şey-"

"Karanlıkta ortaya çıkıyor," diye fısıldadım.

"Dalga gibi," dedi yeniden. "*Alyeska*..." Belli belirsiz gülümsedi. "*Alyeska*, kıyıya vuran dalgaya denir."

Sertçe yutkundum ve gözlerimi kapattım. Bir kayaya çarpmışım gibi hissettim.

25. BÖLÜM: ENKAZLAR

Yağmur yağıyor, sen bir okyanusa şemsiye uzatıyorsun...

Gözlerimi yavaş yavaş açtığımda henüz gün doğmamıştı, karanlık önce huzurlu görünen onun berrak yüzüne çarptı, o anda benden sektiğini biliyordum. Karanlığım ona sarılıyordu, daha kolay boğabilmek için. Telefon titreşimi dikkatimi dağıtmadan önce onu biraz daha izlemek istedim. Çılgınlığın ve tüm bu kaosun ortasında, kaygısız yüzünü seyrettim. Keskin çene hatları, ne yaptığını bilerek birbirine gizlenmiş dudakları, savaşan menekşe gözlerinin kapalı kapılarının ardındaki sakinliği. Göğsünün sessiz hırıltılar eşliğinde inip kalkması. Yüzüme çarpan nefesi, limonlu ve bilmediğim tatlı baharatlar. Bahar kokusu ve çarşafları saran yumuşaklık.

Ezel Alp Tekinoğlu savunmasız görünüyordu.

Sessiz olmaya dikkat ederek, biraz daha dursam sıcaklığında mayışacağımı bildiğim, üzerimdeki kollarını yavaşça çözüp bekledim; kollarını yastığın altına çekip hafifçe çenesini oynattı.

Hâlâ uyuyordu.

Sıcak ve güvenli görünen kollardan çıktığım an, ağır bir sırt çantasını bırakmışım gibi hissettim. Çıplak ayaklarım taş zeminle buluştuğunda yakamı bırakmayan soğukla teması yadırgamamıştım. Titreme eski bir dost gibi selamlayıp kollarına çekti beni. Komodinin üzerinde hâlâ titreyen telefonu tereddüt etmeden elime

aldım, benim telefonum değildi; saat sabaha karşı beşti ve Ezel'in telefonuna Ecem deli gibi mesaj yağdırıyordu.

"Kapıdayım, açsana."

Erken uyanan biri değildi, muhtemelen onun günü yeni bitiyordu ve sabahki hâlimi görmesine rağmen benim yanıma değil, Ezel'in yanına gelmeyi seçiyordu. İhtiyacım olmasa da sakinleşmek ister gibi derin bir nefes aldım. Üzerimde Ezel'e ait siyah bir polar vardı, saçlarım dağınıktı ve tokanın hangi cehennemde olduğunu bilmeden parmak uçlarımda odadan çıktım. Artık bir önemi yoktu.

Belki de vardı.

Kapıyı açtığımda bunun neyle sonuçlanacağını bilsem de vahşi bir güdüyle elim kapı kulpundaydı işte. Bile bile. İsteyerek. Tereddüt etmeden veya şüphe duymadan. Kendime doğru çektim ve birkaç saniye içinde arkadaşımın yok olmuş ifadesiyle karşı karşıya geldim. Dalgalı sarı saçlarını omzundan geriye atıp bana baktı. Bakışlarında ne yakalamam gerektiğini bilmiyordum, sadece baktı. Bir süre, kesişen gözlerimiz birbiriyle savaştı. Buna bir savaş demenin ne kadar doğru olduğundan da emin değildim, en başından beri kaybettiğini biliyordum, bunu o da biliyordu ama kabullenmemek de başka bir savaş değil miydi?

Ecem'in kendisiyle olan savaşı.

Benim sebep olduğum, benim yarattığım, silahı eline benim verdiğim.

Kaçıncı kez?

Bunu onlara neden yapıyordum?

Daha kaç kişiyi öldüreceksin?

Gözleri tartmak için, emin olmak için, inkâr etmek için parmak uçlarımdan çıplak bacaklarıma ve dağınık saçlarıma kadar yavaş yavaş tırmandı. İpuçlarını birleştirdiğini, yavaş yavaş solmakta

olan ifadesinde görebiliyordum. Gözlerinin dolduğunu, ağır çekim bir sinema filmi seyreder gibi seyrediyordum.

Yüzleşmeliydi.

Bakışları nihayet gözlerime tırmandığında onun yüzünde de yabani bir gülümseme peyda oldu, kedi gibi kıstığı gözlerinden utanç akıyordu. Kendinden değil, benden mi utanıyordu? Belki. Bir şey söylemesini beklemedim, o da benim bir şey söylemeyeceğimi biliyordu; sadece görmesini istiyordum, peşini bırakmasını…

Tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti.

Bir süre arkasından açık bıraktığım kapıya ve o kapının ardındaki boşluğa baktım.

Daha kaç kapının yüzüme çarpmasını bekliyordum? Elim kapı kulpundayken hem de.

Sen yorgun filan değilsin, senin kalbin kir tutmuş.

Üzerimi giyindim, eşyalarımı aldım ve güneş doğmadan önce ona bir daha bakmadan o evden ayrıldım. Belki de böylesi daha iyiydi, her şeyi mahvetmeliydim ki hepsi beni hak ettiğim yalnızlığıma terk etsin.

Katil, olay yerinde zaman kaybetmez.

Uzun sayılacak bir süre, boş sokaklarda, sadece etrafı seyrederek yürüdüm. Çoğu karanlığa gömülmüş evler, birbirini takip eden sokak lambaları, kendini hiç de güvende hissetmeyen sokak hayvanları... Buz gibi soğuk…

Ecem'in de odamıza dönmediğine emindim, belki bir daha oraya hiç gelmezdi, belki de gelip benden nefret ederdi, yanlış! Nefret etmeye devam ederdi. Yine de oraya dönmek benim de içimden gelmemişti.

Cinayet işledikten sonra katil evine bu kadar erken dönmez, seni ilk orada arayacaklar ve sen kendini ilk orada kaybedeceksin.

Sahil boyunca kayalıkları tırmanarak ilerledim. Barlardan gelen gürültülü müzik caddenin öbür tarafından buraya kadar ulaşıyordu; gidip gelen taksilerin sesleri, sahildeki çimenlerde gitarın etrafında toplanmış şarkı söyleyen insanlar…

Ve o insanlara rağmen, dünyanın üzerine sinmiş bir sessizlik vardı.

Ne zaman mutlu olsam aklıma onun mavi gözleri gelir, her şeyi mahveder ve vicdanım herkesi yarı yolda bırakırdı.

Yolun ortasında durup ellerimi şakaklarıma bastırdım. Daha çok bir yere, birine tutunma ihtiyacıydı bu. Ellerim titriyordu.

Cinayet işledikten sonra katil, ilk önce silahıyla göz göze gelir ve o an anlar ne yaptığını.

Dünya dönüyor muydu yoksa hissettiğim şekilde her şey durmuş muydu? Kocaman, yas dolu bir sessizlik ve kafamın içinde tekrar edip duran o ses. Çok fazla tezat vardı; çok fazla ironi; çok fazla düğüm, içinde dolanıp durduğum.

İstesen de kalbin onu seçmeyecek.

"Bana bir lastik verir misiniz?" Süt mısır satan bir sokak satıcısının yanına ayaklarımı sürükleyerek ilerledim. Gökyüzü bugün sakin ve karanlıktı, insanın umut etmesine izin verecek tek bir yıldız dahi yoktu.

Bu gece kaç dilek yetim kalmıştı, gözlerini geceye kilitleyenlerin dilinin ucunda?

Adam şaşırsa da bana bir lastik uzattı. Mısırı içine koyduğu kâğıtların etrafına doladığı ucuz ve kötü bir şeydi. Önemi yoktu. İşimi görmesi yeterliydi. Teşekkür edip yürümeye başlamadan önce saçlarımı tepede yapabildiğim kadar sıkı bir atkuyruğu yaptım, lastiğin saçımın etrafına toplanması ve canımı yakması umurumda değildi. Hak ettiğimin çok çok azıydı.

O gece, bir bilet alıp başka bir şehre gitmek istedim.

O gece, bir bilet alıp başka bir ülkeye gitmek istedim.

O gece, diğer tüm geceler gibi ölmek istedim.

Hayatta kalan sensin, herkes öldü.

Fısıltılar beni hiçbir zaman rahat bırakmayacaktı. Bu yalnızlık, aileme duyduğum özlem, birilerine duyduğum ihtiyaç, *olmayan kalbime* yerleşmişti, bu sancı da hayatta kalmış olan benim kefaretimdi. Onu göğüslemiştim. Denemiştim.

Cebimde titreyen telefonu zorlukla, sanki orada olduğunu unutmuş ve ilk kez duyuyormuş gibi çıkardım. Aptal uygulamadan gelen bir bildirimdi. Sandığım ya da korktuğum gibi Ezel'e ait bir gönderi çağrısı değildi. Başka birinden gelen bir mesajdı sadece.

Hayalet: O iple kendini astığında kaç yaşındaydın?

Daha dikkatli okuyabilmek için kayalıklara oturup dizlerimi soğukta kendime çektim. Etraf sessizdi ama hâlâ birileri vardı, etrafta daima birileri vardı.

Mesajı yeniden okudum.

O iple kendini astığında kaç yaşındaydın?

Kaşlarımı çatarak sayamadığım kadar çok, mesajı yeniden okudum. Benim için bir şey ifade ettiyse de kabullenmedim, sonunda neyin nesi olduğunu anlamak için profiline girmeye çalıştım ama kocaman bir hiçlikle karşılaştım. Siyah bir profil, siyah bir profil resmi ve hiçbir şey. Sadece bana mesaj atmak için açılmış bir hesap olduğunu düşünüp burun kıvırsam da *Tumblr*'da bir hesabım olduğunu Ezel dışında hiç kimse bilmiyordu. Şu anda ondan şüphelenmem saçma olurdu çünkü uyanır uyanmaz, yokluğumla karşılaşıp şaşıracağını ve beni arayacağını biliyordum.

Bir kâbusa uyanıp katiline koşacaktı.

26. BÖLÜM: OYUNLAR

Üzerinden iki gün geçmesine rağmen Ezel hiç aramadı, bir şey paylaşmadı ve Ecem de bir daha odaya gelmedi, benim okula gitmediğim gibi.

Telefonu, can çekişir gibi odayı dolduran sesine surat asarak, elime aldım. Gizem arıyordu. Dünden beri gün boyunca çok sık aramışlardı, o ve Uğur, hatta numaramın onda olup olmadığını dahi bilmediğim Erdi bile mesaj atmıştı. Bu ilk defa, iki gün üst üste onlarla iletişimi kestiğim zaman değildi. Onlarla hiçbir zaman, istesem de her gün görüşmemiştim ama son zamanlarda bundan ödün vermiştim; onların yanında olmayı, onlarla arkadaş olmayı istemiştim.

Ve başka bir mesaj daha.

Hayalet: Oyun oynadığını mı sanıyorsun?

Hayalet: Benimle de oynar mısın?

Başka bir mesaj.

Hayalet: Seninle oynamak istiyorum.

İki gündür mesajlar gelip duruyordu ama yok saymaya devam ediyordum.

Daha fazla bencillik yapma.

İç sesim, arkadaşlarıma dair bunu söylese de telefonu tamamen kapatıp yere attım. Bütün kemiklerim ve kaslarım yatağa bağlanmıştı sanki. O kadar yorgun hissediyor, o kadar acı çekiyordum ki sadece orada öylece durup bekledim.

Hiçbir şey olmayacağını biliyordum.

Ertesi gün buz gibi bir duş almıştım. Buz mavisi bir kot pantolon ve limon sarısı bir gömlek giyip saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Tenim gitgide soluyor, göz altlarım ve dudaklarım moranıyordu ama makyaj malzemelerine, beni tüm bunlardan kurtaracak kadar çok para döküyordum.

Sadece parayla satın alınabilecek her şeye sahiptim.

Kampüse girerken gergin veya tedirgin değildim. Hiçbir şey umurumda değildi.

Hayalet: Benimle oyna.

Telefonumu cebime koyduğumda tiyatro kulübüne giden yolda Gizem'le göz göze geldik. Hafif ve becerebildiğim ölçüde tebessüm etmeyi denedim ama buz gibi bir duvarla karşılaştım. Panikleмiş gibiydi. Olduğum yerde dururken o, sanki birilerinden saklanıyormuş gibi sağına soluna bakıp kararsız adımlarla yanıma geldi, kolumdan sert bir şekilde tutup beni bir bankın arkasına çekmişti.

"İyi misin sen?" diye sordum kolumu kendime çekerken. Her zaman sevecen ve sıcakkanlıydı ama belli ki bugün gününde değildi; herkesin daima robot gibi, benim gibi aynı günün tekrarını yaşıyor olmasını bekleyemezdiniz.

"Sen..." dedi ama yüzündeki bir şeyi yakalamıştım.

Başka bir ölüm vardı yüzünde.

Her şeyi bildiklerini anlamıştım.

Bu defa kaç kişiyi öldürmüştüm.

"Bunu Uğur'a nasıl yapabilirsin?" diye sordu elini alnına bastırarak. "Ben sana güvenmiştim Nazlı, hepimiz sana güvenmiştik." Elini onu işaret eder gibi "Uğur seni sevdi!" diye boşlukta salladı.

Bir boşluk bile beni daha çok severdi.

Ama Uğur sevmezdi, eğer söylediklerimi dikkate alsaydı, eğer bana gerçekten baksaydı, eğer gördüğünü sandığı şeyi sevdiğini de sanmasaydı…

Sessizce cenazenin kalkmasını bekledim. Her zaman sona ererdi.

"Ecem'e bunu nasıl yaptın?" Başkalarının duymasından utanıyormuş gibi fısıldamaya başladı. "Ben hep Ecem'in kötü olan olduğunu düşünmüştüm, senin hepimizi aldatacağın aklımın ucundan bile geçmezken sen, en başından beri Ezel'le aptal bir oyun oynuyormuşsun!"

Sadece bekledim, dizlerim titriyordu ama bir önemi yoktu, hiç kimse mezarların başında kendini iyi hissetmemeliydi.

"Sana onunla ilgili söylediğim şeyler..." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne yapıyordunuz, her gün birbirinize bizi anlatıp, nasıl aptal yerine koyduğunuzu konuşup eğleniyor muydunuz?"

Gözlerimi boşlukta dolaştırdım. Gözlerim hep boşlukları seyrederdi ve bu güvenliydi. Kusmasına izin verdim.

"Uğur ne hâle geldi..."

O an bir saniyeliğine gözlerine bakma gereği hissettim.

Saf acı.

Saf iğrenme.

Saf ihanet.

Saf hayal kırıklığı.

"Fotoğrafları gördüklerinde, Ezel de oradaydı. Uğur sinir krizi geçirdi, birbirlerine girdiler ama yetinmedi ve bir duvara yumruk attığı için elini alçıya almak zorunda kaldılar. Gelecek hafta oynanacak final maçına Erdi de Uğur da gidemiyor. O fotoğrafları da sen mi gönderdin?"

Dudaklarımı yalayıp bekledim, belki de bir dua okumalıydım. Belki de önce inanacak bir Tanrı bulmalıydım.

Bir sürü ceset, etrafımda bir sürü ceset vardı.

"En azından biraz olsun pişmanlık belirtisi gösterebilirsin," diye soludu. Gerçekten öfkeli ve çaresiz görünüyordu, benim görünmem gerektiği gibi görünen oydu.

"Onu rahat bırak, Gizem."

Arkamdan gelen Ecem'in sesine dönmedim. Söylediğinde samimi olduğunu biliyordum. Gizem daha fazla dayanamıyor gibi göründü.

Ne yazık!

Gerçekten arkadaş olabileceğimizi mi sanmıştı?

Ben sanmıştım.

Çünkü bir süre aynaya bakmamıştım.

"Pişman olmayacak," dedi Ecem yanımıza geldiğinde. "Utanmayacak da. Ortada pişman olunacak bir şey görmüyor ki Nazlı. Öyle değil mi?"

Tam karşıma dikildiğinde elinde birkaç kitap tutuyordu, o kitapları sırf güç almak için mi öyle sıkı sıkı tuttuğunu merak ettim. Gözlerimi parmak boğumlarından alıp yüzüne çevirdim.

"Bizi yalnız bırakır mısın?" diye sordu Gizem'e. Canına minnetti muhtemelen, bana iğrenir gibi bir ifadeyle baktı ve dönüp çabucak gitti. Belki de hakkım olanı bana Ecem'in vereceğini düşünüyordu. Yine yanılıyordu ama gittiğine memnundum.

Bir cenaze daha kalktı, diye fısıldadım kendime.

"Fotoğrafları sen mi gönderdin onlara?" diye sordu. "Ben söylemeyince sen mi ilan ettin? Söylemeyecektim çünkü."

Gözlerine baktım ve o anda ne söylersem söyleyeyim, aslında hiçbir anlamı olmadığını fark ettim. Ne gerçekten neler olduğundan, ne Ezel'den, ne o geceye rağmen beni aramayıp yine de onların yanına gittiğinden, ne fotoğraflardan haberim vardı. Birinin oyun oynamak istediği dışında hiçbir şey bilmiyordum. Bir işe yaramayacaksa neden konuşmalıydım ki? Sonunda olmuştu işte, hak ettiğim gibi yalnızdım. Onlara göre bir hata yapmıştım ve beklediğim gibi, ilk hatamda vazgeçilen kişi olmuştum. Oysa en başından beri onlara zaten sandıkları kişi olmadığımı duyurmaya çalışmıyor muydum?

"Ben yapmıştım," dedi sakince. "Ezel'i ben ayarlamıştım." Yavaşça güldü. "Daha sonra ondan hoşlandım ama bunun bir önemi yoktu. Sadece senin düzelmeni istedim, kendine gelmeni, seni yeniden gülümserken görmeyi istedim."

Önümde uzanan Ecem'in ölü bedeninden, bir yaşam belirtisi kendini gösterdi. Zayıf bir nabız ama belki de hâlâ kurtarılabilir.

Derin bir nefes aldı.

"Geçen yıl bir partideydik, doğum günümde; seni de zorla götürmüştüm ama sadece yirmi dakika kalmıştın. O yirmi dakikada bir şekilde sana âşık olmuş. Bütün gece onunla ilgilenmeme rağmen bana yüz vermedi ve seninle ilgili bir şeyler sorup durdu."

Göz ucuyla dik dik ona baktım.

"Korkma, seninle ilgili pek bir şey söylemedim. Sadece boşa uğraştığını, onun yüzüne bile bakmayacağını söyledim. Muhteme-

len kıskandığımı düşündü ve bana inanmadı. Sonra tekrar tekrar karşına çıkmış, bir keresinde ben bile tanıştırmışım sizi ama sen, her defasında onu görmezden gelmişsin. *Onu da* unutmuşsun. Sonunda can çekişerek bana geldi."

Komik olan hiçbir şey yoktu ama güldü. Birileri etrafımızda yürümeye, gülmeye ve koşmaya devam etti. Hayat akmaya, bense öylece durmaya devam ettim. Şaşırmadım, kızmadım, kırılmadım, hiçbir şey hissetmedim.

"Ona sadece sana ateş ederse dikkatini çekebileceğini söyledim. Ona sadece benimle birlikte olursa onu dinleyeceğini söyledim. Pek okulla ilgisi olan biri değildi ama dikkatini çekmek için senden daha iyi olmaya karar verdi, daha yüksek bir not aldı. Sonra bana sarıldı, hatırlıyor musun, konsere gittiğimiz o gün gözlerini ondan alamadın. Senin peşinden gitmesini söylediğimde bile bana lunaparkla ilgili bir şey söylemedin. Sana ondan hoşlanıyor musun dediğimde de… Sadece meydan okudun Nazlı, sanki ben senin düşmanınmışım gibi meydan okudun ama bunda bile sorun yoktu. Sadece hissetmeni istedim, Ezel'in senin hislerinin üstesinden gelebileceğini biliyordum ama iki gece önce, iki gece önce ondan etkilendiğin için değil, benim canımı yakmak için açtın o kapıyı. O kapıyı açtığında nasıl mahvolacağımı çıplak gözlerinle görmek istedin. Seni kurtaramayacağımı orada anladım; sen sevilmek değil, sen acı çekmek, acı çektirmek istiyorsun. Hislerinden geriye sadece bu kalmış. Hiç kimseyi, canını acıtmadan sevemeyeceksin. O kızı öldüremeyeceksin, *çoktan kalbi durmuş olmasına rağmen.*"

Kirpikleri yaşadığı anın kederiyle ıslandı.

Onda bir nabız görüyordum ama benim kalbim, *benim kalbim duralı çok oluyordu.*

Sen de beni kurtaramazsın, demek istiyordum ama dik dik ona bakmak ve gram pişmanlık hissetmemek dışında bir şey yapmadım.

"İyi değilsin," dedi. Parmakları kitaplardan destek almayı bırakmış, gözyaşlarını siliyordu. Bana değil, kendine bir şey ispat etmek ister gibi başını iki yana salladı.

Benim çoktan razı olduğumu, o kabullenemiyordu.

O kız öldü, onunla birlikte.

İki kez hayata gelemezdin, kimse iki kez hayata gelemezdi; aptal ikinci şansların bununla hiçbir ilgisi yok. Bir hayatta iki kez yaşayamazdın. Tıpkı bir nehirde iki kez yıkanamayacağın gibi…

"Sen iyi değilsin, yalvarırım yardım etmeme izin ver artık."

Orada öylece durup zavallı hâlini seyretmeye devam ettim. Bu tiradı daha ne kadar devam ettirecekti? Neden sadece vazgeçmiyordu ki?

Titreyen eli tereddütle dirseğimi kavradı, kitaplarından birkaç tanesi yere düştü ama umursamadı, oysa burada kurtarılabilecek tek şey o kitaplardı. *O kitapların kalbi daha sağlamdı.*

"Çok şey yaşadığını biliyorum," dedi samimiyetle. Samimi olduğunu biliyordum, samimiyetinden hiç şüphe etmemiştim ama açıkçası benim için bu kadar savaşacağını tahmin etmezdim.

"Lütfen, *hatırlamana* yardım edeyim."

O anda kolumu hışımla ondan kurtardım.

"Bütün bunlar bir şekilde işine geliyor," dedim başımı yabani bir hayvan gibi yana yatırarak. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum, o gözyaşlarından kurtulmaya çalışırken.

"Sonunda iyi olan sensin, sonunda masum olan sensin. Artık benim gölgemde yaşamak zorunda değilsin."

"Sadece şu doktora görünsen olmaz mı?" diye bağırdı. Dayanamadığı noktaya geldiğini hissedip gülümsedim. İşte böyle, devam

et... Kimse sonuna kadar devam etmez, hiçbir savaş sonsuza kadar sürmez; birileri uğrunuzda savaşıyorsa eğer, bunu aklınızdan çıkarmayın, savaşlar tek bir şekilde sona ererdi: Biri mutlaka kaybederdi ve çok kan dökülürdü.

Her gece o kanla dans ediyor, her sabah o kanla yıkanıyordum.

Hiçbir taç ve taht iki kişilik değildi.

"Bana hiç kimse yardım edemez," dedim. "Durmuş bir kalbe kimse hayat veremez."

Hüngür hüngür ağlamaya başladı.

27. BÖLÜM: FISILTILAR

Tiyatro kulübüne gidene kadar birileri durmadan fısıldaştı ve bakışları ok gibi sırtımı delip geçti, ölemediğim için bir etkisi olmadı. Çoktan toplanmış öğrencilerin arasında kimseye çarpmamaya dikkat ederek lavaboya kadar ulaştım. Kendimi boş kabinlerden birine atıp midemdeki tüm suyu kustum. Midemde hiçbir şey yoktu ve bunun da çok yakında beni vuracağını biliyordum. İki gündür ağzıma tek lokma atmamıştım, yine de gözümden yaşlar taşana ve boğazım yırtılana kadar kusmaya devam ettim. Sonunda sifonu çektiğimde klozetin kapağını zorlanarak kapatmış ve üzerinde bir saniye daha durmaya hâlimin kalmadığı dizlerimi serbest bırakarak oturmayı başarabilmiştim.

Ölmüyordum.

Ama bu yaralanmadığım anlamına gelmiyordu, hiç gelmemişti.

Sessizce ağlamak için parmaklarımı ısırmam gerekti. Yine kaybetmiştim, yine kontrolü yitirmiştim, yine dağılmıştım.

Tanrım, onu o kadar çok özlüyordum ki bunun beni yok edeceğini düşünüyordum. Sesini, kokusunu, bakışını, benim için daima orada oluşunu, ne zaman incinsem hep kapının arkasında bekliyor oluşunu, yargılamamasını, olduğum ve olacağım her şeyi sevmesini ama en önemlisi *herkes aynı surata bakarken onun ne olduğumu görmesini*...

Beni tanıyordu, karanlığı tanıyordu.

Karanlığa rağmen beni seviyordu.

Ama sen onu öldürdün. Onu terk ettin ve öldürdün. Herkesi öldürdün.

Göğsümden hırıltılı birkaç nefes kaçtı. Kalbim sıkışıyor gibi hissettim ve bu düşünce beni mahvetti.

Kalbime bir şey olmamalıydı.

Kalbime bunu yapmalarına asla izin vermeyecektim.

İzin veremezdim.

Yüzümü yıkamak için kabinden çıktım. İçeride birkaç kişi olsa da prova için son hazırlıklarını yapıp makyajlarını tazeledikleri için beni fark etmediler, yine de başımı eğerek lavaboya uzandım ve elime sürdüğüm bir dolu köpüklü sabunla önce yüzümü yıkadım.

Defalarca.

Soğuk su beni besleyene kadar bunu yapmaya devam ettim.

Sen tamamıyla karanlıksın.

Ve bu defa ağlaman için başına kask geçiren kimse yok etrafta.

Zamanla hepsi gidiyordu ve bana söylemişti. Ezel Alp Tekinoğlu kendi ağzıyla karanlıktan korktuğunu söylemişti.

Ben tamamıyla karanlıktım.

Zaten kalbin onu seçmeyecek.

Yine de saymaya başladım. İçimde tekrar tekrar ona kadar saymayı denedim ve bir noktada iyi geldi. En azından denemeye devam etmek zorundaydım. Öylece bırakamazdım. Neden intihar edemiyorsam, o yüzden kendimi bırakamazdım.

Hayatta kalan sensin.

Herkes öldü.

Yaşamaya devam etmek zorundasın.

Arka cebimde titreyen telefon beni rahatsız edene kadar lavaboya yaslanmış şekilde duruyordum. İstemeyerek de olsa önce aynadaki hem yabancı hem de tanıdık ifademe bakıp elimi telefona uzattım.

"Sevgisine sahip olamayacağın birinin nefretine minnet etmek."

Bu sefer paylaşım Ezel'e aitti. Fotoğraf yoktu, sadece bir cümle. Nihayet bir yaşam belirtisi vermişti ama aptalcaydı. Tamamıyla aptalca.

Telefonum bir kez daha titredi. Bu sefer bir mesaj.

Hayalet: Doktorun kapısını çalacak mısın?

Bu defa derin bir nefes vererek yanıt yazdım.

Nazlı: Bu şekilde bir yere varamayacaksın.

Bu saçmalığı kimin yaptığını bilmiyordum ama ne merak ediyordum ne de peşine düşecektim. Her kimse, benden istediği bariz şekilde buydu ve istediğini ona vermeyecektim; zaten ne önemi vardı, bana ne yapabilirdi, bana hiç kimse bir şey yapamazdı.

Hayalet: Arkadaşlarının sana nasıl zarar verebildiklerini görüyor musun? Seninle birlikte bunu izlemeye devam edeceğim.

Nazlı: Yanılıyorsun.

Hayalet: Sen yanılıyorsun. Yıllar sonra ilk defa, itinayla ördüğün kalenin duvarları çatlıyor.

Nazlı: Hayır.

Hayalet: Sana değer vermiyorlar ama sen onlara değer verdin, değil mi?

Nazlı: Öyle bir şey olmadı!

Hayalet: Canını yaktıkları zaman ben de oradaydım. Görmezden gelmek beni görünmez yapmıyor.

Nazlı: Orada değildin. Olanları bilmiyorsun. Onlarla ben yaşadım.

Hayalet: Ve her defasında yaptıklarına sessiz kaldın; seni, büyüttüğün, onun büyüttüğü o kızı ezip geçmelerine izin verdin.

Nazlı: Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!

Hayalet: Gitmesini istemeseydin hâlâ güvende olurdun. Bunu biliyorum.

Nazlı: Gitmesi gerekiyordu, bunu neden anlamıyorsun. Senin de buna bir son vermen gerekiyor.

Hayalet: Yalnızlığı, sandığın kadar iyi idare edemedin! İtiraf et artık, canını yakmalarına izin verdin.

Nazlı: Ben sadece o kapıyı araladım, içer girmelerine izin vermedim. Canımı yakmadılar, canımı yakabileceklerini gördüğüm an durdum!

Hayalet: Durmadın, durmuyorsun! Hâlâ devam ediyorsun. Hâlâ onların yanındasın. Korkuyorsun!

Nazlı: Bu korku değil. Ben mecburum.

Hayalet: Ne zamandan beri birilerinin varlığına mecbursun?

Nazlı: Tek başıma olmaktan yorulduğumdan beri, tek başıma savaşmak kayıptan başka bir şey vermedi.

Hayalet: Onlarla da kazanamayacaksın.

Nazlı: Ama onlar da kazanamayacak.

Hayalet: Açık verdin. Kapıyı araladığın an başkalarının da girebileceğini unuttun. Ben geldim. Onlar kapının önünde olabilir ama ben içerideyim.

Nazlı: Yapabileceğin hiçbir şey yok.

Hayalet: Hatırlayamadıkların Nazlı, onların hepsini ben hatırlıyorum.

Nazlı: Benden ne istiyorsun?

Hayalet: Beni sevmeni değil, nefretinin sahibi olmayı. Hâlâ boş yerin varsa. Oyna benimle. Kanıtla bana.

Aptal telefonu çöp kutusuna atmamak için kendimle derin bir mücadeleye girmem gerekmişti. Ellerimi, bir kısmı ıslanmış saçlarımdan geçirdim.

Bir gün "Yalnız olmanın güzelliği özgürlüğündedir," demişti, artık uzaklarda olan mavi gözlü yabancı. "İstediğin zaman, istediğin yere gidebilirsin ama etrafında birileri olduğu zaman onlarla kalman gerekir, onlarla hareket etmen, uyum sağlaman..."

Sonra başını kaldırıp gülümsemişti. "Herhangi birini, özgürlüğünden daha çok sevebilir misin?"

Hayır.

Gülümsedi: Mavi gözlü yalancı.

"Çünkü özgürlüğe sahip değilsin, insan sadece eksikliğini hissettikleri uğruna çabalar. O gece sen sevgi istemedin, özgür kalmak istedin. Bu yüzden benim küçük kızım, sen hiç kimseyi sevemezsin."

Nefes al.

Sadece nefes al.

Nefes alabiliyorsun.

Tekrar aynaya baktım ve saçlarımı düzelttikten sonra geçmişin pasından arınıp kostüm odasına döndüm.

"Hey, ben de seni arıyordum."

İçerisi güneş görmediği için ışıkları açsak bile bir şekilde karanlıktı ve benim dışımda herkes bunu yadırgıyordu. Ezel de ilk kez bu odaya girdiğinde rahatsız olup bir an önce çıkmak istemişti. Belki de bu yüzden karşımda o durmuyordu. Romeo'yu oynayan, ismini hatırlamadığım o çocuk duruyordu.

Yüzümün ne hâlde olduğundan emin değildim ama sanki zararsız olduğunu göstermek ister gibi gülümsedi.

Aptal mavi gözlerine bakıp başımla selam verdim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aptal peruğu bulamıyorum," dedi siyah saçlarını kaşıyarak. Mahcup görünüyordu ve öyle de olmalıydı, buradan aldıkları her şeyin sorumlusu ben olacaktım.

"Onu görmedim," diyebildim. "Ama bir an önce bulsak iyi olur."

Zorlama bir gülümsemeyle arkada olan ve kıyafetlerin hepsini kolilerin üzerine fırlattıkları tarafa kadar beni takip etti. Etraf rutubet kokuyordu ama yüzüne baktığımda bu beni, onu ettiği kadar rahatsız etmedi.

"Bütün bu karmaşanın içinden nasıl çıkıyorsun?" diye sordu sırıtarak. Büyük bir tabloyu kıyafetlerin üzerinden kaldırmama yardım ediyordu.

Sadece omuz silktim.

İkimiz de farklı kolileri kurcalamaya başladık.

"Bir ödev yüzünden mi burada çalışıyorsun?" diye başka bir hamle daha yapınca isteksizce başımla onayladım. "Sayılır ama daha çok yardıma ihtiyaç olduğundan ve kimsenin gönüllü olmadığından sanırım."

Benim aramayı bitirdiğim koliyi tek seferde kaldırıp ikimiz için de daha büyük bir alan yarattı.

"Ben cezalıyım," dedi. "Romeo'dan hoşlandığım da söylenemez." Bu garip ironiye ister istemez güldüm, başımı iki yana sallarken gözleri bana kaydı.

"Anlaşılan sen de bir Romeo hayranı değilsin."

Cık, gibi bir ses çıkardım dudaklarımın arasından ama sadece o kadar. Orada onunla durup Romeo hakkında konuşmaya niyetim yoktu, buna değmeyeceğini düşünmüştüm.

"Hangi bölümdesin?"

"İngiliz Dili ve Edebiyatı."

"BESYO," dedi ismini söyler gibi bölümünü söyleyerek. Pekâlâ, bundan bana ne?

Başımla onaylarken tahmin ettiğim gibi perukları ışıklı kabloların olduğu kolilerden birinde buldum ve gerçek anlamda ondan kurtulacağım için rahatlamış hissettim. Yapay bir gülümsemeden çok, dudaklarımı birbirine bastırarak peruğu ona doğru uzattım. Diğer elimde siyah bir peruk duruyordu.

"Doğal sarışın olmak son günlerde nadir bulunan bir şey, siyah saç bana her zaman fazla iblis gelmiştir." Kendi başına peruk yerleştirirken benim elimdeki diğer siyah peruğa bakıyordu. Bunu bana asıldığı için, bir iltifat etme gereği duyduğundan mı söylemişti yoksa gerçek miydi, emin değildim, her iki türlü de gerçekten aptalın teki olduğunu düşündüm; saçlarım doğal sarı bile değildi, onları küllü kumral rengine boyatıyordum.

"Bunu aklımda tutarım," dedim. Onu beklemeden ön tarafa geçerken peşimden gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Peruk elimde kalsa da pek önemsemeden provanın yapıldığı sahneye çıktım. Peşimden geldi ama kalabalığın arasına karışarak o aptal Romeo'dan kurtulmanın bir yolunu bulmuştum.

Bu gerçekten trajikomikti. İngiliz Edebiyatı okuyordum, bazı açılardan bakınca bir romantiktim, henüz hayatımın baharında olduğum söylenebilirdi ve aptal masallar ya da romanların aksine peşimde kötü adamlar veya ejderhalar değil bir sürü Romeo vardı ve ben, sadece hepsinden kurtulmaya çalışıp durmuştum. Bu gerçekten trajikomikti.

Juliet gerçekten Romeo'yu sevmiş miydi, Elizabeth Bennet Darcy'yi? Peki ya Sindirella gerçekten yüzünü hatırlamayıp onu bir ayakkabıyla zor bulan o herifle âşık olduğu için mi evlenmişti yoksa bütün bunlar, o karakterlerin kalemini tutan kendini beğenmiş ya da kendi mutlu sonu olmayan platonik bir âşığın çırpınışı mıydı?

Kolonlardan birine yaslanarak provayı izlemeye koyuldum; gözlerim, neredeyse boş olan salonda dolaşsa da onu görmemiştim. Dün ya da benim gelmediğim bir önceki gün burada mıydı, merak edip etmediğimden emin değildim. Onu görünce ne yapacağımdan emin olmadığım gibi… Belki tüm karanlığımla üzerine çullanır ve onu ağlatana kadar korkutmayı denerdim ya da hiçbir şey yapmama gerek kalmazdı, zaten korkup kaçtığı belliydi.

Elimde perukla kostüm odasına döndüğümde çantam omzumdaydı, içine birkaç şeyle birlikte peruğu da koyup tiyatro kulübünden çıktığımda prova hâlâ devam ediyordu ama gerisini bensiz de halledebileceklerine emindim. Zaten kimi kandırıyorduk ki, burada hiçbir halta yaramadığımızı herkes biliyordu, sadece onunla birbirimizi daha sık görmek için bu bahaneyi kullanıyorduk, bir saat önce olsa bunu kendime itiraf etmezdim.

28. BÖLÜM: ÖZLEMLER

Yurda döndüğümde o garip, adını koyamadığım his hâlâ üzerimdeydi. Geçmesine izin vermeden içimden gelen şeyi yaptım. Saçlarımı çözüp ensemde topuz hâline getirdim ve siyah peruğu saçlarımın üzerine geçirdim. Yıpranmıştı, tiftik görünüyordu ve kabarıktı ama yine de...

Yine de bu görüntüyü özlemiştim.

Peruk omuzlarıma kadar uzundu ve bu, benim için nefisti. Ten rengimin bile siyahın altında canlandığını hissettim, görünürde öyle değildi ama soluk renk bana iyi hissettirmişti.

Çantama attığım diğer şeylerden biri koyu kırmızı deri bir pantolondu, bunu tiyatroda ne için kullandıklarını bilmiyordum, belki de hiç kullanılmamıştı ama diğer bir sürü şeyle birlikte oradaydı. Bacaklarımı biraz sıksa da beli tam oturmuştu, bol geleceğinden endişeleniyordum, oysaki kalıbı göründüğünden dar olmalıydı çünkü otuz dört bedendim ve her geçen gün kilom azalıyordu.

Dolabımda asılı ve tüm süslü püslü şeyleri yok sayıp pijamaların olduğu çekmeceden dümdüz siyah ve hiç giyilmemiş olan bir tişörtü alıp üzerime geçirdim. Erkek tişörtüydü, *onun* tişörtüydü ve yıllardır onu, gittiğim her yere götürüyor ama daima göremeyeceğim bir yerde saklıyordum.

Üzerime tamamen geçirmeden önce gömlekten kurtuldum ve aptal sutyeni de çıkarıp attım. Bu şeyler gerçek anlamda beni ra-

hatsız ediyordu, herkesi rahatsız ediyordu ve memelerimin nasıl göründüğü umurumda değildi ki onlarsız daha iyi göründüklerine inanıyordum.

Tişörtü giymek bana değişik hissettirmişti. Hafif ve özgür. Çıplak. Tamamıyla yeniden doğmak gibi. Etekleri neredeyse dizlerime kadar uzandığı için ortalayarak iki yanından göbeğimin üzerine çıkana kadar bağladım.

Çok daha iyi. Hem de her şey. Sadece bir gecelik. Sadece bir gece, hatta birkaç saat. Sonra her şey olması gerektiği hâline dönecekti.

Döndürecektim.

Ama birkaç saat için o aptal Romeo'nun gördüğü kişi değil, korktuğu kişi olmak istemiştim, bir iblis olmak istemiştim.

Kirpiklerim uzundu, aslında hiçbir şeye ihtiyacı yoktu; onlara sadece yapmış olmak için her gün rimel sürüyordum. Sadece dudaklarıma hafif bir kırmızı ruj. Onu da önce peçeteyle sonra parmağımla dağıtıp hafif bir hâle getirmiştim.

Aynadaki kızın duruşu değişmedi, bakışı değişmedi, sadece görüntüsü değişti ama aslında hep aynı kişiydi; denemesine rağmen, tüm *kalbiyle* çırpınmasına rağmen olduğu kişiden kurtulamayan bir iblis.

Ve bundan memnundu; başka türlüsünü o naif, nazik kızı istemediğini biliyordu ama böyle bir hakkı yoktu, bir şeyler istemeye hakkı yoktu, tüm şanslarını kaybetmişti, hem de hayatın dalga geçer gibi sürekli önüne çıkardıklarına rağmen.

Bazen tüm o masumların, Tanrı sadece şeytanı sınamak istediği için mi o ıssız sokaklarda katillerle karşılaştığını merak ediyordum. Ben Tanrı'dan çok şeytana inanırdım çünkü herkes iyi olmaktan bir gün vazgeçebilirdi ama kötülük ruhunuzu ele geçirdiğinde, eli-

nize bir kez kan bulaştığında iyi biri olabilme şansını sonsuza dek kaybediyordunuz.

Oysa aptal, iyi insanların kötü olmak için hep bir şansları vardı ve bir gün onların da elini kana bulayacaklarını biliyordunuz.

Ama ne zaman yapacaklarını bilmiyordunuz.

Güvensiz.

Kötü olmak güvenliydi, ne beklediğimi biliyordum; bu yüzden eskiden insanların yanında daha rahattım, benden ne bekleyeceklerini bilirlerdi; bana güvenmez ve inanmazlardı oysa şimdi, birileri bana inanabileceklerini düşünmüştü ve onları mahvetmiştim.

Arabanın anahtarını son anda bırakıp odadan çıktım. Beyaz koridorlar, bir otel lobisi gibi bordo kadife halıyla döşenmişti. Birkaç metre aralıklarla duvarları, okulun tarihçesini anlatan resimler ve kenara dizilmiş saksıda bitkiler süslüyordu. Birkaç kişi odasına giriyor, bazıları da benim gibi henüz çıkıyordu. Kimse bana bakmadı ya da kimseyi görmedim, görmediğimiz sürece kimlerin bizi izlediğinin ne önemi vardı?

Yurdun önünde yeniden o kedilerle karşılaştım, tanımış gibi ayaklarıma dolandıklarında sadece bir saniye gözlerine doğrudan baktım ve vahşi bir hayvanla karşılaşmış gibi mırlayarak uzaklaştılar.

"Hadi, ama," diye sessizce küfrettim. "Sadece aptal bir peruk takıyorum."

Aslına bakıldığında bu gece maskesizdim, üzerimdeki her şeye rağmen olduğum gibiydim; benden istenilen gibi değil, diğer tüm zaman boyunca o saç ve kıyafetle aslında rol yapıyordum ama kediler dâhil kimse, bundan rahatsız olmuyordu.

Her iki şekilde de güzeldim ve insanlar bir iblis güzelliğindense onlara zararsız gibi görünen bir güzelliği seçiyorlardı.

Öfkeliydim.

Bana güvenebileceklerini sanmışlardı ama aslında güvenilmez olan onlardı. Gizem'e Ezel ile takılırken daha farklı davranmamıştım ya da Uğur'a, hatta Ecem'e bile. Onlara nasıl davrandıysam beni öyle sevmişlerdi ama şimdi hepsinin her gece yaptığı gibi biraz eğlendiğim için aforoz ediliyor, hainlikle suçlanıyordum.

Ecem amma mutlu olmalıydı.

Sahilden uzak bir kıyıda dönüp dolaştıktan sonra tenha görünen küçük bir bara girdim. Hâlâ temkinliydim, biraz eğlenirken kimseyle karşılaşmak istemiyordum, bu *şekildeyken*.

"Ne içersiniz?" diye sordu garson. Boş masaları pas geçtim, bar taburelerinden birine tünedim, henüz üzerinden kalkmış birinin ardından.

"Sek viski."

"Emin misin?" diye sordu orta yaşlı adam.

"Sek," dedim vurgulu bir tonda. "Viski. İki tane buz olsun eksik ya da fazla değil." Tadını değiştirmesin ama bana çarpacak kadar da soğuk olsun.

Dudak bükerek saniyeler içinde içkiyi masanın üzerinden bana doğru kaydırdığında son anda yakalamıştım.

"İsmin ne?" diye sordu. "Seni burada daha önce görmedim."

Ah, klişeler...

"Görmezsin tabii..." diye fısıldadım ama duymadığına emindim, ona arkamı dönüp etrafı seyretmeye başladım. Kocaman bir boşluk dışında bir şeye rastlamadım.

İlk yudum boş, günlerdir boş ve hasarlı miderni sarsacak kadar büyüktü ama bunun bana engel olmasına izin vermeden kadehi başıma dikip yeniden doldurması için ona uzattım.

İçkiler hakkında birkaç şey bilirdim, ilki ne kadar çabuk tükettirsen o kadar hızlı etki ettiği gibi ama bu etki bir o kadar hızlı geçerdi, yavaş yavaş demlenmek her zaman daha iyiydi bu yüzden. Yine de bu gece o kadar zamanım yoktu. İkincisi ise ne kadar soğuk olursa o kadar az hissedeceğindi; acı, katran gibi hissettiren o viski tadını. Boğazından başlayıp bütün bedenin alev almış gibi hissederdin ve o hissi severdin, nefret ederken bile.

"Al bakalım."

"Burası her zaman bu kadar sessiz mi?" diye sordum adama doğru dönüp. İlginç bir şey bulamamıştım ama aradığım bir şey de yoktu.

"Hayır," dedi. "Herkes yarışlara gitti, buraya takılanlar senin kampüsündekilere benzemez."

"Ya," dedim belli belirsiz dudağım yukarı kıvrılırken. "Ne yarışı?"

Ne yarışı olduğunu biliyordum, Ecem iki yıldır onlardan birine katılmak için yalvarıyordu ama gizli yapılıyordu elbette ve kimse yerini söylemeye hevesli değildi. Yine de bu tür yarışlara daha önce katılmıştım. Uzun zaman önce. Yaşım bile tutmazken. Oysa şimdi bir dolu para, güzellik ve genç yaşıma rağmen her şeyi ziyan ediyordum.

Yanlış.

Eğlenceli olan şeyleri kaçırıyordum.

Beni mutlu eden ama geri kalanı mutsuz eden şeylerden feragat ediyordum.

Günah işlemiyordum.

Yine de bunların, bana cennetin kapılarını açmayacağından emindim.

"Gitmek ister misin?" diye sordu. Bunun bir yem olduğunu bilmeyecek kadar aptal değildim. Otuzlarında olmalıydı, genç du-

ruyordu ama ifadesinde olgunluk vardı. Saçları siyah ve arkaya doğru taranmıştı, dağılmadan önce. Yakışıklıydı, tüm barmenlerin olması gerektiği gibi. Gülerken gözlerinin kenarı kırışıyordu ama bunun dışında yüzünde herhangi bir çizgi veya kırışıklık yoktu. Şakağındaki kabuk bağlamış yara izi dışında...

"O izi de o yarışlardan birinde mi kaptın?" Çenemle işaret ederek sordum.

Benimkinden daha genç bir gülüşü vardı. "Adamın teki yaptı," dedi dirseklerinden destek alıp bar masasına yaslanırken. "Karısını yanımda gördükten hemen sonra."

Kahkaha atmıştım.

Gerçekten kahkaha atmış sonra da kadehi bitirmiştim.

"İsmin ne?" diye sordu içkimi tazelerken ki ondan böyle bir şey istememiştim.

Uzattığı kadehi, kayan zemin üzerinde yeniden yakalayıp kendi ekseni etrafında daire çizmeye başladım.

"Buse," dedim yavaşça.

Bir gece de o benim gibi olmanın ne hissettirdiğini anlasın diye belki.

Adam dilini damağında şaklatarak "Buse," diye tekrarladı. Onun dudaklarından çıkınca ismi hiç sevmemiştim.

"Samet." Elini bana doğru uzattı, bir an tereddüt etsem de elini sıktım ve gereğinden fazla parmaklarımın arasında oyalanmasına izin verdim.

"Kaçıncı sınıftasın?"

"Son," diye yalan söyledim. Şüpheci bir şekilde baktığında gözlerimi devirip "Kimlik soracak mısın, ihtiyar?" diye tek kaşımı kaldırdım. Bu şekilde konuşmak daima işe yarardı.

Çenesini havaya kaldırmak zorunda kaldığı bir kahkaha daha attı. Bana baktığında mavi gözleri parlıyordu, gerçekten keyif alıyordu.

Mavi gözleri.

Onunla birkaç kelime de olsa konuşmamın sebebi o kahrolası mavi gözlerdi. Bugün ikinci kez karşıma çıkıyordu ve ikinci kez birisine sırf gözleri mavi diye benimle konuşma, yüzüne bakma şansı veriyordum.

"O kadar da yaşlı değilim," dedi. Alınmış gibi görünmüyordu, hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Ne kadar yaşlısın öyleyse?"

"Otuz dört yaşındayım."

Kaşlarımın her ikisini de kaldırdım. Ben bir şey söylemeden başka birisi gelip sipariş verince dikkatim dağılmıştı, ilgimi onlardan kurtarıp ayağa kalktım ve piste doğru ilerledim. Sakin müziğe rağmen içeride kalan insanlar dans ediyordu. Bir duvara yaslanıp onları seyretmeye ve yavaşça olduğum yerde sallanmaya başladım.

Bir şekilde daha iyi hissettiriyordu.

Pervasızlık mıydı; vurdumduymazlık, günahkâr olabilmek; kimseyi düşünmeden, yaptıklarının ucunun kime nasıl dokunacağını bilmeden, sadece yapmak, yapmak istemek ve istediğin için yapmak, her şeye rağmen.

Bunu mu istiyordum?

Belki evet.

Belki de hayır.

Peki, kim olmak istiyordum, kim olarak daha iyi ya da daha mutluydum?

Sahi, en son beni ne mutlu etmişti?

Yerimde sallanırken gözlerimin sulanmasına sebep olan şey, bu sorunun hiçbir cevabının olmamasıydı.

En son ne zaman mutlu olduğumu da, tam olarak nasıl biri olduğumu da, şimdi ne olsa beni mutlu edeceğini de bilmiyordum.

Hayır, daha iyi hissetmiyordum; sadece tüm mutsuzlukla, kendim olarak başa çıkmak daha iyi hissettirir diye umuyordum.

Büyük bir yanılgı.

Bir kez daha.

Kalbin sana ait değil, artık kim olduğunu bilmiyorsun.

"Yokluğunu anlasam da kabullenmek o kadar da kolay olmuyor."[10]

Şarkı sözü bir kasırga gibi vurmuştu beni. Elimdeki kadehi tutabilmek için bütün gücümü harcamam gerekmişti. Ondan kurtulamayacaktım. Hayatım boyunca ondan kurtulamayacaktım.

Hangi kılığa girersem gireyim, hangi maskeyi kuşansam da önemi yoktu. Herkesin gördüğünü gören ama ne olduğunuzu tek bakıştan anlayan birinden kaçamazdınız.

Hiç kimse, hiç kimseyi o kadar sevmemişti.

Acı çekiyordum. Her bir zerrem bununla savaşıyordu ama başaramıyordum. Kirpiklerime kadar cayır cayır yanıyordum. Oysa o gece, ona çekip gitmesini söylerken ne kadar da sakindim. Zihnim bile onunla savaşamazken, bir sürü şeyi unutmuşken onu sevdiğimi hâlâ hatırlıyordum. Beni nasıl sevdiğini, beni nasıl kurtardığını, beni nasıl kendimle barıştırdığını, bana dünyaya nasıl meydan okuyacağımı öğrettiğini, bana savaşmayı gösterdiğini, bana savaşın aslında zihnimizde olduğunu ve tüm bunları, bir şiir okur gibi yaptığını dünya üzerinde bana unutturacak hiçbir şey yoktu.

10 Pera, 2018. "Yokluğunu Anlasam da", 01.01-01.06.

Başımı duvara yaslayıp acının beni yiyip bitirmesini bekledim.

Bir kasırgaya âşık olmuştum. Bir kasırgaya saplanmıştım ve onu öldürmüştüm. Şimdi yürüdüğüm güneşin altında bedenim titrerken yokluğunun sancısı başka bir tufan gibiydi.

Onu öldürebilirdim ama yine de onu yenemezdim.

Onu seviyor ve ondan nefret ediyordum.

Bu yüzden ondan asla kurtulamayacaktım.

İstesem de kalbim başkasını seçmeyecekti.

"İşte, kalpsiz meleğim buradaymış," dedi. Hemen yanıma yaslanmıştı Samet. Üzerinde beyaz bir gömlek ve kot pantolon vardı, çok dikkat etmesem de o kasların sadece bira servis ederek yapılamayacağına emindim. Önümde bir kask belirdiğinde sadece yarım saniyeliğine nabzım hızlanmıştı. Çünkü onu başkası sanmıştım.

"Geliyor musun?" dedi havada tuttuğu kaskla. Bir Samet'e bir de elinde tutuğu siyah kaska baktım.

Şaşıramamıştım bile.

Kafamın içinde o kadar çok kişiyle savaşıyordum ki.

Biri bu karanlığın kuyruğundan yakalasın istiyordum.

Tanrım, kahrolası bir karanlık kadar yalnızdım.

"Bu gece çalışman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır, patron olmanın, istediğin zaman istediğini yapabilmen gibi güzel yanları var." Çarpık bir şekilde gülümsedi. Parfümünün keskin kokusu etrafımı sardı.

İstem dışı gülümseyip başımı iki yana sallamıştım.

"Yarışlara katılacağım," dedi. Muhtemelen beni yatağa atıp atmayacağına ya da buna değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Ama açıkçası hiçbir şey düşünmemiştim, her türlü onunla gidecektim.

"Pekâlâ," dedim, kaskı kapıp ayağımla kendimi duvardan iterek doğruldum. "Ama sakın kalbimle ilgili bir daha yorum yapma."

Omuz silkti.

"Kalbin pek umurumda değil."

Ona ters ters bakmak, hatta bir sürü kötü şey söylemek istedim ama *sen onun kalbini ne kadar umursuyorsun, sen herhangi birinin kalbini ne kadar umursuyorsun*, diye beynimi yiyen tarafım baskın geldi.

Motoru metalik griydi, oldukça pahalı olduğu aşikârdı ama hakkında bunlar dışında başka bir şey bilmiyordum.

"Beğendin mi?" diye sordu kendi kaskını takıp yerleşirken. Yüzünde hınzır bir ifade vardı, şimdiye kadar düşüp bayılmamı bekliyordu belki de. Eh, en azından viskileri bedavaya getirmiştim.

"İdare eder," dediğimde yine o kahkahayla güldü. Gülüşü eğlenceliydi, gerçekten keyif aldığını belli eder cinsten. Bu benim de gülümsememe yol açıyordu.

"Sıkı tutun meleğim," dedi ve son sürat yola çıktık.

Kabul, oldukça iyi kullanıyordu.

Ama kabul, oldukça hızlı kullanıyordu.

Başta bu sürat, özellikle kalabalık caddeden geçerken, beni ürkütse de biraz rahatladığım biraz da onun kahkahasını engellemek için kollarımı gevşetmeyi başarmıştım. Buradan uzağa gideceğimizi anlamak için deha olmaya gerek yoktu. Klasik bir yarıştan bahsediyorduk ve yasal olmayacağını herkes bilirdi.

Şehirden uzaklaşmadık ama köprü inşaatı olan, yarı terk edilmiş ve muhtemelen asla tamamlanmayacak bir arazide durduk. Etrafın daha az kasvetli olmasını bekliyordum ama tamamıyla karanlık sayılırdı. Açıkçası bir parti ortamı beklemiştim, daha önce katıldıklarım öyleydi. Ama burası, terk edilmenin hakkını verecek bir sessizliğe sahipti.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Korkma," dedi. "Seni kaçırmıyorum."

O böyle söyleyene kadar başımın belada olabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti ama sadece bir saniyeliğine gözümü dikip onu tarttım.

Yine o kahkahalardan biri.

"Gerçekten korktun," dedi.

"Sağduyulu her insan gibi, seni kaç hamlede yere indirebileceğimi tartıyordum." Kollarımı göğsümde çaprazlayıp bilmiş bir şekilde ona baktım ve çok şansım olmadığını düşündüm.

Teyit etme ihtiyacı duyarmış gibi başıyla onayladı.

"Gel, hadi."

Uzattığı eli görmezden gelip yolu biliyormuş gibi önden yürümeye başladım.

"Ama senin yerinde olsam bana bu kadar güvenmezdim." Sesi arkadan hırıltılı ama alaycı geliyordu.

"Sana güvenmiyorum," diye kestirip attım. Art arda sıralanmış, inşaat hâlindeki binalara doğru gidiyorduk. Henüz kimseyi görmesem de etrafta başka insanların olduğunu kanıtlayan uğultular kulağıma ilişmişti.

"O hâlde neden peşimden geldin?" Derin bir nefes alarak omzumun üzerinden ona baktım. "Bana içki ısmarlayacak bir aptal

arıyordum, sen de oradaydın." Dişlerimi göstererek güldüm. Alay etmemiştim ya da onu kızdırmak gibi bir niyetim yoktu, neyse ki o da çok ciddiye almadı.

"Seni acımasız ve güzel şey," dedi önüme geçerek. "Beni gerçekten kandırdın."

Sessizce kıkırdayıp onu takip ettim.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Bir maviliğin peşinden karanlığa gidiyordum.

İhtiyacım olan buymuş gibi.

Birkaç adım sonra kendimi gerçek anlamda far görmüş tavşan gibi hissettim çünkü tam olarak öyle olmuştu.

Önce muhtemelen Samet'in kol saatinden gelen bir uyarı sesi duydum, rahatsız edici bir *bip bip* ötüp duruyordu; sonra tozların ve tuğlaların arasında bir sürü ışık yanmaya başladı, ağır motor gürültüsüyle birlikte…

"Saat on ikiye vurdu kül kedisi, neye dönüştüğünü görmek üzereyiz." Bana bakarken üzerindeki gömleği çıkarıp siyah atletiyle kaldı. Gömleği öylece yol kenarına atmıştı, ben de üzerine basmakta bir sakınca görmedim.

Yürürken daha dikkatliydim, gözlerimin sayabildiği on üç motor vardı ama arka sıraya doğru kuyruk uzanıyordu.

"Bu şeyi sen mi organize ediyorsun yani?" Göz ucuyla ona baktım. Birileri selam veriyor, coşkuyla bağırıyor, birileri de sadece küfrediyordu. Pek büyüleyici değildi. Oldukça alt sınıf ve ne kadar yapılabilirse, o kadardı işte.

"Sanki bunu bilerek gelmedin o bara."

Ne söylediğini bilmiyordum, espri yaptığını düşündüm ve yoluna gitmesine izin verdim. Etraf hâlâ pis ve karanlıktı. Sadece biraz müzik eklenmişti. Rap müzik? Pekâlâ. Işıkların tümü, çalışır hâldeki motorların farlarından geliyordu. Sadece bir iki tane araba gözüme çarptı, biri bagajında müzik sistemi olan bir *Kartal*'dı.

Cidden mi?

"Bu sadece mizah," dedi neye baktığımı görünce. "Korkma, gaza abanıp kornaya basa basa sana laf atmazlar."

"Çok sık söylüyorsun," dedim.

"Neyi?"

"Korkmamamı."

Yine o gerçekten eğlendiğinin imzası kahkaha.

"Belki de seni uyarmaya çalışıyorumdur Buse ya da her neysen."

İsmimin Buse olduğuna inanmamıştı.

Neden inansın ki o hiçbir zaman benim gibi olamazdı, denemezdi, istemezdi.

O garanti olan şeyleri severdi.

Benim sevdiğim şeyleri sevmezdi.

Bir grubun arasına karıştık. O sırada, muhtemelen diğerlerinden koruma amacıyla, belli belirsiz elini belime koydu. Dokunuşundan rahatsız olmadım, elime karton bardakta bira uzattığında da.

"Bir süredir buraya yeni birini getirmiyorsun," dedi gruptan biri. Dikkatimi anca o zaman çekebildiler. Konuşan çocuğa baktım. Okulda görmeye alışkın olduklarımdan değildi. Sarışındı ama saç kestirme tarzıyla ilgili birkaç tavsiyeye ihtiyacı vardı. Gözlerini karanlıkta seçemiyordum, far garip bir şekilde sadece benim yüzümü aydınlatıyordu.

Karanlığa *tutulmuş* ışık. Bu ironi hoşuma gittiği için geri çekilmemiştim.

Çocuğun yanında iki tane kız vardı ama filmlerde gördüğümüz ya da akla geldiği gibi açık saçık giyinmiş tipler değil, normal öğrenciler. Pantolon ve herkesin giydiği şu kısa tişörtlerden giyen ve ayaklarında beyaz spor ayakkabı olanlardan. Ellerinde plastik bardaklardan vardı, yüzlerinde hiç makyaj yoktu çünkü bu ortamlar eğer Tokyo'da değilseniz böyle olurdu. Onların yanında, uzun saçlarını ensesinde toplamış esmer ve muhtemelen Samet'in yaşlarında olan biri daha vardı ama hiç bizim olduğumuz tarafa bakmadı.

"Evet," dedi Samet. "Ona bakınca buraya gelmesi gerektiğini hissettim." Dudağı yukarıya kıvrıldı, dönüp bana baktığında herhangi bir tepki vermedim, kirpiklerim bile kımıldamadı. Neden burada olduğumdan emin değildim.

"Burada mı okuyorsun?" diye sordu kızlardan biri. Sadece sormak için.

"Yüksek lisans yapıyorum," diye bir yalan daha söyledim. Samet bana dönüp gülümsedi çünkü ona son sınıf olduğumu söylemiştim ama zaten yalan söylediğimi bildiği için sadece eğlendi. Okulla ilgili bir şey söylemek riskliydi çünkü bu saç ve bu olay, sadece bu geceye ait bir şeydi.

Doğum günüme, her şeye rağmen.

"Bense hâlâ bütlerle boğuşuyorum." Diğer kız bunu söyleyince istemsizce güldüm. Gerçekten dersleri fena hâlde kötü olmalıydı çünkü yüzünden dehşet dolu bir ıstırap okunuyordu.

"Isınma turunu başlatmak ister misin?" Samet omzumdan tutup beni kendine doğru çevirdi. Bakışlarım, gölgelenmiş yüzünde dolandı.

"Isınma turu mu?"

"İlkini eğlenmek için yapıyoruz, ikincisi ise bahisler için."

"Yani kime para yatırmak isteyeceğinizi görmek istiyorsunuz."

Söylediğime hepsi bir ağızdan güldü ama Samet'in vahşi kahkahası ve nefesi, bana fazla yaklaştığı için, bir yılan gibi boynuma dolandı.

Rahatsız olmadım.

Güzel kokuyordu, yakışıklıydı ve henüz aptalca bir şey yapmamıştı.

Henüz.

Çünkü her zaman yaparlardı.

"Bahis elini açmayı tercih ederim," dedim omuz silkerek. "Büyük oynamayı tercih ederim."

"Onu neden getirdiğini anlamaya başladım sanırım."

Bu cevap, daha önce hiç konuşmayan uzun saçlıdan gelmişti. Nedenini bilmiyordum ama Samet hiçbirini tanıştırmamıştı, gerek yoktu ve bundan büyük oranda memnun olmuştum.

"O hâlde eğlenme turu için bana eşlik etmek ister misin?"

"Sen ciddi misin?" diye sordu sınavlarda çuvallayan kız. Bakışlarım ona dönünce omuz silkti. "Her zaman tek yarışır, *talebe* rağmen."

Samet bunun da beni etkilemesi gereken bir şey olduğunu düşünerek tek kaşını kaldırdı. Farların altında, karanlıktan çıkınca daha genç görünüyordu.

Komik, yine.

"Olur," dedim. Madem geldim. Bu defa eli omzumdan kayıp bileğimi yakaladı, elimi tutmadığına memnun olmuştum ve bu küçük detayları doğru kullanmasından dolayı kolumu çekmeden beni yönlendirmesine izin verdim.

Sandığım kadar gösterişli bir giriş yapmadık, herkes kendi işine bakıyordu. Samet beni kalabalığın yanına bırakıp motoru almaya gitti. Herkes aşağı yukarı aynı hizaya park etmişti, bazıları bu tura katılmak istemedi ve tembel kız bunu bahisleri karıştırmak ve ellerinde ne olduğunu göstermemek için yaptıklarını söylemişti. Belirsiz bir emir aldığından mı yoksa sıcak hissettiğinden mi emin değildim ama yanımda dolanıp duruyordu.

Biraz ötemizde, inşaat hâlindeki binalarda ışıklar yanmaya başladı ve müziğin şiddetti arttı. Artık ortalık, bir stadyum kadar olmasa da aydınlıktı. İnsanlar yavaş yavaş dağılmaya başladı, ortada sadece motorlar duruyordu. Tembel kız, bana şans diledikten sonra sanırım daha rahat izlemek için binalara doğru dağılan kalabalığa katıldı.

Birisi dirseğimden yakalayıp beni de o kalabalığa doğru çekti. Tam olarak neler olduğunu görmüyordum, sadece ayaklarım insanlara çarpıp durmamak için hareket ediyordu.

Bir dakika sonra kalabalığın tam tersi yöne gittik.

Sırtından ve saçlarından onu tanımıştım.

Beni binaların arasına, kimsenin göremeyeceği bir yere soktu.

"Tanrı aşkına, senin burada ne işin var?" diye sordu.

29. BÖLÜM: CANAVARLAR

Menekşe gözler şoka uğramış gibiydi, endişeli ve öfkeliydi. Göz bebeklerinin titrediğini alenen görebiliyordum ama anlam veremiyordum. Kolumu ondan kurtarmama izin verdi ama gözleri hâlâ ateş saçıyordu.

"Ne işin var?" diye sordu yeniden. "Bu hâlde," dedi baştan aşağı gözlerini üzerimde dolaştırarak.

Ne kadar kaçarsan kaç kasırgadan başka bir rüzgâra yakalanmayacağının garantisi yoktu. Mavi gözlü karanlık, bir kasırgaysa; Ezel Alp Tekinoğlu, sağanaktı.

"Herkes neden buradaysa, o yüzden," dedim sakince. Asıl senin burada ne işin var demeye yeltenecektim ama elinde tuttuğu kask yeterince ipucu veriyordu. Doğru ya, ben bunu neden düşünememiştim!

"Sen de mi yarışlara katılıyorsun?" diye sordum olağan bir şeymiş gibi.

Bir süre cevap verip vermemekte kararsız kaldı, belki de benimle konuşup konuşmamakta kararsızdı, emin değildim. Gözleri temkinli bir şekilde benim gözlerime odaklanmıştı. Nedenini bilmiyordum ama bana sanki çözmekte zorlandığı bir bulmacaymışım gibi bakıyordu. Bundan hoşlanmıyordum; bir sorun, bir yanlış, bir kusur, iyileşmesi, düzeltilmesi, çözülmesi gereken bir şey olmak bende her şeyi ters yüz etme isteği uyandırıyordu.

"Bazen," dedi dişlerinin arasından.

"Ee," dedim. "Merhaba demek mi istedin?"

"Naz," dedi sabır dilenirmiş gibi. Hızlı hızlı nefes alıyordu. "Burada olmaman gerekiyor."

"Nerede olmam gerektiğini nereden bileceksin ki?"

Bu soru sanki bir anda onu yaralamıştı, bağırmakla çekip gitmek arasında debeleniyor gibi dudakları aralandı ama bir şey söylemedi. Gözlerinin kızardığını görebiliyordum. Titrek bir nefes aldı.

"Orada her şey yolunda mı?"

Sesin geldiği yöne bakmak için dönen ben oldum, Ezel sesi duyar duymaz kısık sesli bir küfür mırıldanıp başını eğdi. Bir şey düşünüyor gibi değil, kapana kısılmış gibi.

Bir saniye sonra başını çevirmiş, kendini toparlamıştı.

"Evet," dedi. "Yarışta iyi şanslar."

Garip bir şekilde normalden farklı davranıyordu, sakin gibi. Samet alaycı bir ifadeyle ikimizi de tekrar tekrar süzdü. Rahatlığım onu kuşkuya düşürmüş olmalıydı, gözleri Ezel'in beni tutan kolunda çok fazla oyalandı.

"Tanışıyor musunuz?"

Ezel iyice doğrulup benimle Samet'in arasına girdi. Bir kalkan gibi.

"Kız arkadaşım," dedi. "Komik olduğunu sanıyor." Omuz silkip başını iki yana salladı. Bunu vurdumduymaz görünmek için yapmıştı ama devamını neden yapıyordu bilmiyordum. Samet duyduğu şeye tek kaşını kaldırarak bakmakla yetindi.

"O gerçekten komik bir kız," dedi ve sanki teyit etmemi ister gibi belini yana doğru kırıp benim yüzüme baktı. Bakışlarında açık

bir davet ve uyarı vardı. Ne için uyarıldığımı bilmiyordum ama çok üstünde durmadan gözlerimi kırpıştırdım.

"Çiçeklere kanmam," dedim erkek arkadaşına tavır yapan bir kızın rahat ifadesiyle. "Bana yaptığını ona ödetmek istedim."

Yemin ederim Ezel'in rahatlamış bir nefes verdiğini duymuştum ama tam olarak bunu neden yaptığımız hakkında da ona neden uyum sağladığım hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

"Yani bu gece bara bilerek geldi?"

"Evet," diye çabucak cevapladı Ezel. Tek bir şey bile anlamıyordum.

"Pekâlâ." Samet bu saçmalığa inanmış gibi görünmüyordu ama insan nasıl itiraz edebilirdi ki? Bir süre daha gözleri, ikimiz arasında gidip geldi. Ezel bir şey kanıtlamak ister gibi beni yanına çekip kolunu omzuma attı.

"O hâlde biraz eğlenin," dedi. Gözleri meydan okur gibi Ezel'i süzdü ve kaskını havaya kaldırdı. "Yarışacak mısın?"

Bu soru karşısında bakışlarım bir an ikisi arasında gidip geldi.

Ezel ona soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Bugün değil." Sonra eğilip saçlarımı öptü. "Kendimi affettirmem gerek. Bu kız biraz tehlikeli ama elimde değil, ona karşı koyamıyorum."

Hâlâ oyun oynuyordu.

"Buralarda olun," dedi Samet ciddi bir ifadeyle, emir verir gibi. "Hem seninle işim var hem de kendini affettirdiğinden emin olmak isterim." Artık barda tanıştığım keyifli adam gibi değildi. Artık karanlığı yırtmak isteyen türde bir adamdı. Bakışlarını bana çevirdi. O yırtıcı hayvanı gözlerinde görebilmiştim; kuşkuluydu, ısrarcıydı.

"Yazık oldu," dedi kaşlarını kaldırıp arkasını dönüp giderken.

Bir an için sebebini bilmesem de ben de rahatlamış hissettim. Bir süre ikimiz de arkasından bakıp sanki uzaklaştığından tamamen emin olmak için arazinin ortasında bekleyen kalabalığa doğru ilerlemesini bekledik. Ezel nefesini tutmuştu.

"Yarın hatırlat da," dedim. "Romeo için seni önereyim, o çocuk o rolün altından kalkamıyor, öte yandan sen Oscarlık bir performans sergiledin."

Bu defa bıkkın bir nefes verdi. Yeniden bana döndüğünde, tamamen sakin diyemezdim ama daha rahat görünüyordu. "Neyin içinde olduğun hakkında en ufak bir fikrin yoktu, değil mi?" Gözlerini kısıp yeniden kıyafetlerimi incelediğinde rahatsız olmadı, belli belirsiz gülümsedi.

Sanki... Sanki hoşuna gitmiş gibiydi.

"Altı üstü birkaç başıboş insan yarışıp duracak işte, nesini bileceğim."

"Yarışların kuralları var, kuralları Samet koyar."

Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyordu? Aptal değildim, daha önce de bu tür yarışlara katılmıştım, gizlilik falan filan. Her neyse işte.

"Ee," dedim. "Hayat zaten bir sürü sıkıcı kuraldan ibaret. Takıma giren bir daha çıkamıyor mu?"

"Evet," dedi umarsızca. "Birinci kural bu. Güvenlik önlemi. İspiyonlamayacağından emin olmak istiyorlar, bu yüzden buraya adım attıktan sonra ilk beş yarışa katılmak zorundasın. Sadakatini böyle ispat edersin, burada olursan bir ihbar durumunda senin de yanacağından emin olmak isterler." Bu biraz canımı sıkmıştı ama açıkçası mantıklıydı, bu yüzden çok üzerinde durmadım. Arada sırada gelip uğramanın zararı olmazdı, belki iyi bile olurdu ya da onlara kim olduğumu bulmaları konusunda bol şans dilerdim, benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı. Nasıl bilebilirdi ki, kendini en yakınım sananların bile benden bir haberleri yoktu.

Oysa ben en çok, kötü bir şeyler söylediğimde ya da yaptığımda birinin kolumdan tutup "Bu sen değilsin," diye beni sarsmasını isterdim, neyi yapıp yapmayacağımı, neden yaptığımı bilecek kadar kim olduğumu bilmelerini. Oysa onlar hep şu şekildeydi: "Bunu yaptın, kötü birisin!" Falan filan. İnsanların çoğu hiçbir bok bilmiyordu ve kendi günahlarını sürekli şeytana iteleyip duruyordu. Acaba Tanrı da yarattığı kulları yoldan çıkarken, sorunun yaratılışlarında olduğunu hiç düşünüyor muydu yoksa o da her şeyden şeytanı mı sorumlu tutuyordu?

Çünkü insanların yaptığı tam olarak buydu; kendi günahlarını başkalarının günahlarıyla örtmek ve o günahı işlemediği için şükretmek ama tanrılarından *istedikleri her şeyi* dilenmek. Maneviyata önem veren biriydim ama bir şeyi istiyorsanız bunu ibadethanelerden dilenmeyi hak etmiyordunuz, bir şeyi gerçekten istiyorsanız onun için savaşmalıydınız. Kaybedeceğinizi bile bile, çünkü uyarmalıyım ki *Tanrı sizi dinlemiyor, Tanrı sadece şeytanı izliyor.*

"İkinci kural," dedi bu defa benimle alay eder gibi. "Biriyle yarışma teklifini kabul ettiğinde, o gece onun olmayı da kabul etmiş oluyorsun ve inan bana, sevişmekten bahsetmiyorum."

Tamam, bu biraz abartılıydı.

"Saçmalık," dedim.

"Değil," dedi. "Zorla yapmıyorlar elbette ama o tanıştığın adam bunu zorla yapardı, seni alıkoyardı demiyorum, seni yatağına atana kadar etrafında dolanmaya devam ederdi. Ve herkes bu kuralı bilip yine de yarış gecelerinde o bara giderek kendini ona beğendirmeye çalışır. Şimdi bana o barda ne işin vardı anlatacak mı-

sın?" Samet'in böyle bir şey ima ettiğini hatırlayınca tökezledim. Gençler bu sıralar bu kadar aptal mıydı gerçekten? Anlaşılan o ki herkes umudunu iyice yitirmiş, Amerikanvari bu saçmalıklara kapılmış durumdaydı. İlişkiler de artık sadece eğlenmekten ve havalı olmaktan ibaretti, kimse kimsenin gözlerine bakmıyordu, herkes sadece fotoğraflarda nasıl çıktığına bakıyordu. Ne zaman bu kadar gösteriş budalası olmuştuk, ne zaman bu kadar yüzeysel olmuştuk? Bir an için derin bir nefes aldım; artık kitaplara konu olacak, ilham verecek hiçbir şey yaşanmıyordu; bu da neden eski kitaplara sıkı sıkı sarıldığımızın kanıtıydı.

Bense... Ben sadece *herkesle* karşılaşmayacağım bir yer arıyordum ve oranın kapısı açıktı. Öte yandan şeytanın da kapılarını kilitlediğini sanmıyordum.

Yarışlar kulakları rahatsız eden bir gürültüyle başladı, sonrası daha kötüydü; her yerden ama her yerden motorlar hareket ediyordu. Ezel beni iyice kenara çekip yol üzerinden çekildiğimize emin oldu. Bu seslerin arasında konuşmamız mümkün değildi, gözleri temkinli bir şekilde etrafta dolaştı.

Ayak uçlarımda yükselip "Gidemez miyiz?" diye kulağına doğru bağırdım. Beni duymasının başka yolu yoktu, ona yakalanınca tüm planım suya düşmüştü, oynamaya devam etmenin bir anlamı kalmamıştı. Ters ters bana bakıp başını iki yana salladı. Sonra elimi tutup ikimizi de yol üzerinden daha güvenli bir bölgeye götürdü.

Gerçekten eğlence yarışı, belki de ısınma turuydu. Herkes ikinci turu dönerken Samet motoru bir anda durdurmuştu; birkaç kişi ona çarpmamak için sağa sola kırmış, bir tanesi devrilmişti. Bazıları buna gülerken bazıları endişeleniyordu. Hayatta daima, birilerinin olmasından endişe duyduğu şeyler başka birilerini güldürüyordu.

Ezel beni tam yanında tuttu ama temas etmemeye özen gösterdi. Yanlışlıkla dirseğim çarpsa kollarını göğsünde birleştiriyordu.

Kasıtlı olarak benden uzak durmaya çalışıyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Bana yine istediğimi sandığım mesafeyi veriyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Oldukça düşünceli ve odaklanmış görünüyordu.

"Tam olarak neyi merak ediyorsun? Düşen adamı mı? Samet'e söylediğim yalanın sonuçlarının ne olacağını mı? Yoksa bir sonraki yarışı mı? Birlikte yapmak zorunda olduğumuz ödevi mi? Ya da beni bırakıp sabahın köründe hiçbir şey söylemeden çekip gitmenin nelere yol açtığını mı? Ecem'e kapıyı açmanın ve arkadaşlarının her şeyi öğrenmesinin nelere mal olduğunu mu? Bunların hepsi bir yana, doğum gününü neden bu şekilde mahvediyor oluşunu mu?"

O hâlâ soğukkanlılıkla, ileride yaşanan arbedeyi seyrederken ben, gözlerimi ona çevirmiştim. Dikkati o aptal yarıştaymış gibi davransa da aklının orada olmadığını görebiliyordum. Kızgın, çok kızgın olduğunu ve kırgın hissettiğini görüyordum.

Bu, hiçbir zaman iyi hissettirmiyordu.

Ama çoğu zaman hiçbir şey de hissettirmiyordu.

"Seni de," diye sordum usulca. "Öldürdüm, değil mi?"

Mırıldanır gibi küfretti. "Sen kafayı yemişsin," dedi. Bu konuda söylediği tek şey buydu. Çok öfkeliydi, gözlerinin içinde gök gürlüyordu, nefes alışverişi hâlâ düzene girmemişti ama bu, muhtemelen benim yanımda kendini zor tuttuğu içindi.

"Sen istediğini yapabilirsin," dedim ben de sinirlenerek. "Samet'i ben halledebilirim. Sen de kendine bu geceyi geçirecek bir misafir bulursun belki." Kollarımı bağlayıp yine de orada beklemeye devam ettim.

"Tekrar ediyorum," dedi bakışları ok gibi yüzüme saplanırken. "Sen kafayı yemişsin!" Yine de beni kendine doğru çekip kollarını

bedenime doladı. Bir an ısındım ve rahatladım. Başka bir şey söylemeden başımı omzuna yasladım.

"İlk kez biri, bunu direkt yüzüme söylüyor."

"Neyi?"

"Deli olduğumu."

"Delisin demedim, kafayı yemişsin dedim."

Yüzünü görmek için başımı kaldırdığımda alnım çenesine sürtmüştü. "Aynı şey değil mi?" diye sordum.

Başını bana doğru eğdi ama öfkeli dudaklarını yalancı olduğuna emin olduğum bir gülümsemeyle süsleyip diğer eliyle çenemi tuttu. "Sakın aptalca bir şey söyleme, tamam mı sevgilim?"

Ona yaslandığım için görünmeyen kolumla kaburgalarına vurdum.

"Tamam, sevgilim," dedim dişlerimin arasında.

"Ee, ne düşünüyorsunuz?" Samet yanımıza doğru geldiğinde diğer uzun saçlı ve sarışın da yanındaydı. Kızlar şimdilik ortalıkta görünmüyordu.

"Özür dilerim," dedim yapay bir şekilde. "Dudaklarımı iki saniyeliğine bıraksa yemin ederim ben yarışı seyredecektim." Ezel huzursuzca kıkırdadı, uyarı amacıyla koluyla bana daha çok sarıldığında cidden gülmüştüm.

"Arayı düzelttiniz yani?" Tek kaşını kaldırdı. Tek kaşını sürekli kaldırıyordu, garip bir tiki olup olmadığını merak ettim.

"Bu kadar çabuk mu?" dedim iğneleyici bir şekilde. "Asla olmaz." Yüzümde bir kedi gülümsemesi olduğuna emindim. Buse hep öyle derdi. Beni kedilere benzetmek gibi garip bir tutumu vardı. Bu yüzden anlaşamadığımızı söylerdi.

Samet onu takip etmemizi söyleyip yanımızdan uzaklaştığında "Biliyor musun?" diye sordum ona bakmadan. "Ablam benim hep bir kedi olduğumu düşünürdü; ona göre kediler istediğini sever, istediği zaman kendini sevdirirmiş. Ona göre ben de öyleymişim, bu yüzden kedilerle hiçbir zaman anlaşamazmışım."

"Kulağa, bilge biriymiş gibi geldi," dedi Ezel gülümseyerek. Bu konunun hassaslığını bildiği için biraz önceki şov havada kalmıştı. Ona doğru dönüp yavaşça "Bu gece sevilmek istiyorum," dedim.

Bir süre sadece birbirimize baktık.

"Ama sonrasında ne olacağını bilemem; sıkılabilirim, bunalabilirim, muhtemelen yalnız kalmak isterim. Hep öyle istedim."

"Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Belki evde herkes bir şeyler için gülümserken benim komik ya da keyifli hiçbir şey bulamayıp sürekli odama döndüğümden. Büyürken yalnızdım. Bir sürü şeyi olan ama kimsesi olmayan bir çocuktum. Ailem şahit olduğun gibi şefkatle büyütmedi beni, sevilmenin nasıl bir şey olduğundan bile emin değilim. Keşfetmek içinse geç kaldım."

Yürümeye başlamışken kolumdan tuttu.

"Neden?" diye sordu tekrar.

"Çünkü istesem de kalbim kimseyi seçmeyecek."

"Neden?"

Şimdi gülümsedim.

"Bunu bilmiyorum. Gerçek anlamda bilmiyorum. Bir şey oldu ve ben bazı şeyleri unuttum. Hatırlamak da istemedim."

Yeniden. "Neden?"

"Çünkü en başından beri sadece kendime güvendim. Eğer bir şeyleri unuttuysam," işaret parmağımla alnıma dokundum. "Zihnimin bir bildiği vardır. Unutmamın bir sebebi vardır. Bu yüzden hatırlamaya çalışmıyorum."

"Bu yüzden doktora gitmiyorsun."

"Doktorlar hiç kimseye yardım edemez," dedim. "Hatırlamak isteseydim de kendim bir yolunu bulurdum."

Kolumu daha sıkı tuttu.

"Her şeyi tek başına halledemezsin," dedi. "Her zaman tek başına savaşamazsın. Savaşmamalısın."

"Fark etmez," diye kendimi geri çektim. "Seninle, doktorla ya da annemle hatta Ecem'le birlikte bile verebilirim bu savaşı ama sonunda, kazanırsak eğer, kazansak bile en sonunda tacı kimin takacağına hangimiz karar vereceğiz? Bütün büyük savaşlar taht için başlar ve herkes günün sonunda, taht için sevdiği birinden vazgeçer."

"Sen kimden vazgeçtin?"

"Sevdiğim birinden," dedim. "Savaştığıma değmedi."

Samet'in gittiği yöne doğru onu beklemeden ilerlemeye koyuldum.

Rahatlamış hissediyordum.

Hafiflemiş hissediyordum.

İyi hissediyordum.

Hava çok soğuk değildi ama yine de birileri ateş yakmıştı.

"Hadi, gidelim buradan," dedi beni ateşe birkaç adım kala yakalayıp. "Doğum gününü geçirmek isteyeceğin bir yer değil burası."

Burnumu kırıştırdım. Bunu nasıl olup da bildiğini düşünmemiştim bile. Hatta bir an için rahatlamıştım. Biri bunu hatırladığı için.

Yıllardır sadece bir yas günü olarak geçen bu günde, biri benim doğduğumu biliyordu. Bu belki dünyanın en kötü şeyiydi, ben belki dünyaya gelen en kötü şeydim ama buradaydım işte. Hak etmesem de her şeye rağmen hayattaydım.

"O kadar da kötü değil."

"Değil," diye onayladı. "Ama doğum günün, bu gece rol yapmak yok." Yeniden kıyafetlerimi süzdü. "İstediğin şey, bu gece rol yapmak değil."

Samet'le olan durumu kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. Sonra yavaşça başımla onayladım. Yeniden elimden tutup onun motorunun olduğu yere gittik.

"Beni nereye götüreceksin?" diye sordum hevesli görünmek için.

Anlamıştı.

"Gittiğin zaman gerçekten heyecanlanacağını düşündüğüm bir yere."

Çabuk gitmiştik, Samet kadar şova dönüştürmeden kullanıyordu motoru ama içimden bir ses onun içinde bir yerlerde de bir canavara rastlayacağımı söylüyordu. Bunu hissediyor mu yoksa diliyor muydum, emin değildim. Bencil ama hasarlı olduğunuz zaman, aynı dili konuştuğunuz birilerine muhtaç kalıyordunuz.

Nasılsın sorusunu sormayan çünkü cevabın *iyi* olmadığını ve bir daha hiç iyi olmayacağını bilen türden birilerine.

"Burası neresi?" diye sordum indiğimizde. Pembe neon bir ışıklandırmayla dış cephesi aydınlatılan beyaz bir binanın önüne gelmiştik. Sıradan bir bina olmadığı anlaşılıyordu. Devlet binasına benziyordu ya da saray belki de... Korunaklı geniş duvarların ardını seçemiyordum.

"Burası bir müze mi?" dedim kısık sesle.

"Sayılır, daha çok yalı." Motoru dengede duracağı şekilde bıraktığında işaret parmağını sessiz ol dercesine dudaklarına bastırdı. "Sus. Gel, hadi."

Pekâlâ.

Yeniden elimi tuttu ve buna alışmaya başladığımı fark etmek tüylerimi ürpertti. Ezel, güvenliğin yanına gidip benden bağımsız ve ne olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığı bir şeyler söylerken tedirginlikle ona bakıyordum. Ne yaptığını biliyor gibi görünse de onun tahmin edilemez olmak gibi bir özelliği vardı ve bu yanını sevip sevmediğimden emin değildim. Birkaç dakika konuştular, sonunda omzunun üstünden gelmemi işaret etti. Adam ikimize de gülerek bir kapı açtı ve tıpkı Ezel gibi sessiz olmamızı işaret etti.

"Burada birileri yaşamıyor, değil mi?" İçgüdüsel şekilde parmak uçlarımda yürüyordum, gizli bir şey yaptığımız ortadaydı ama en azından güvenlikten onay almıştık.

"Hayır. Davetler, düğünler için filan kullanılıyor." Durup saatine baktı. "Çalışanlar gelene kadar üç saatimiz var."

"Güvenliğe rüşvet mi verdin yoksa!" diye alayla mırıldandım o gölgelerin altında ilerlerken. Omzunun üzerinden dönüp "Para her şeyi halletmez sanılanın aksine ama ne derler bilirsin…" Genişçe gülümsedi. "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır."

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim ama çoktan önünü dönmüş yürümeye devam ediyordu. Kocaman dalları köklerine kadar dökülen bir ağacın altından geçtik. Etrafta ağustos böceklerinin soğuk havayla ahenk oluşturan ötüşünü duyabiliyordum.

İçeriye girdiğimizde buraya yabancı olmadığını anlamıştım. Koridorlar arasında nereye gideceğini bilerek ilerliyor ve en ufak bir tereddüt etme belirtisi göstermiyordu. İçeriye mutfak kapısından girmiştik ve neredeyse bir şeyleri devirecekken son anda kolumdan yakalayıp beni geri çekebilmişti.

"Buraya sık sık gelir misin?" diye sordum.

"Annem buranın satış müdürü."

"Ha?"

"Annem burada çalışıyor işte, Alyeska."

"Tamam," dedim. Neden bu kadar garipsediğimden emin değildim. "Neden buraya geldik peki?"

"Çünkü doğum günün." Bunun ne kadar uzun zamandır kimse için bir şey ifade etmediğini bilse bu kadar kolay kurabilir miydi bu cümleyi acaba?

"Işığı yakamıyorum ama vitrinlerin aydınlatmasını açacağım, bence bu şekilde daha güzel görünüyorlar zaten." Ne dediği hakkında bir fikrim olmasa da karanlıkta başımla onayladım. Elimi bırakıp ışığı yakmaya gidince hemen ellerimi birleştirip parmaklarımı birbirine kenetledim.

Hissetmiştim.

Parmaklarım arasındaki yokluğunu hissetmiştim.

Bir dakika sonra titrek mavi ışıklar tüm salona doldu. Nefesimi tuttuğumun farkında değildim, gözlerim etrafta büyülenmişçesine dolaştı. Cennetten bir parça koparılmış ve bana bahşedilmiş gibi hissettim.

Salon büyüktü, camekânların içinde bildiklerim kadar daha önce fotoğraflarını bile görmediğim heykeller vardı. Her birinin kafesindeki mavi ışıklar, tepeden vuracak şekilde onları aydınlatıyordu. Karanlığın içinde bir şekilde vücut bulmuşlardı ve hepsi muazzam görünüyordu. Hayır, hayır, bu yeterli değildi; orada ruhu olan birileri gibi görünüyorlardı, sadece taştan bir duvar değil.

"Bunlar manipüle edilmiş çalışmalar," dedi fısıltıyla. Sanki onlarla arama girmek istemiyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp parmak uçlarımda dans eden adımlarla vitrinlerin arasında dolaştım. Bulutların üzerinde gibiydim. Hiçbirini gözden kaçırmamaya dikkat ederek incelemeye başlamıştım. "Sanat eserleri üzerindeki manipülasyon daima vardı ama son yıllarda oldukça popüler hâle geldi."

"Heykelleri çok seviyorsun," dedim soru sorar gibi. Ona doğru bakmıyordum ama sessizliğinden başıyla onayladığını hissediyordum. "Beni de bu yüzden seviyorsun," diye fısıldadım.

Ve yine bakmasam da başıyla onayladığını hissettim.

Sadece biliyordum işte.

Camlara dokunmamaya özen göstererek bu hayalet sessizliğin arasında dolaştım. Onlardan biriymiş gibi; farklı, garip, ruhsuz ya da donmuş değil, tanıdık ama en önemlisi bir anlamı olan biri gibi.

"Seni manipüle etmek istediğimden değil tabii," dedi belli belirsiz gülerek.

Ben de gülümsedim ama yine dönüp ona bakmadım.

Bir Medusa heykelinin önünde duruyordum, gözlerine suni gözyaşları yapılmıştı. Ancak göz pınarlarından gözyaşı yerine kan akıyordu. Bir süre, ellerimi dizlerime yaslayıp o heykeli seyrettim. Canlı olduğuna dair tek bir kanıt yoktu ama ruhu vardı.

"Bir ruhu var," diye fısıldadım kendi kendime. Bir şekilde vardı, bunu hissedebiliyordum. Hem de taşa çevirdiği onlarca insana rağmen.

"Senin de bir ruhun var, Naz," dedi. "Sen aksine inanmak için her şeyini versen de."

"Belki," dedim nihayet doğrulurken. Gözyaşları da taş kesilmiş vücudu gibi bana kendimi anımsatıyordu. "Belki de yoktur."

Yaslandığı yerden doğrulurken ensesini kaşıdı; nasıl baş edeceğini bilmiyor gibi değil, ağırdan almak ister gibi kendinden emindi. Temkinli bir şekilde yanıma geldi. Ellerini iki yanımdan yüzüme yasladı. Nefesi elmacık kemiklerime vuruyordu, gözleri bir saniyeliğine bütün yüzümde dolaştı ve dudaklarımda oyalandı. Sağ eliyle peruğu saçımdan çıkarıp yere düşmesine izin verdi. Ensemdeki toplu saçları tek harekette çekip açtı, tokanın da sakladığım benliğim gibi yere düşmesine izin verdi.

"Seninle ilgili sevdiğim her şey karanlıkta ortaya çıkıyor." Dudağının bir kenarı kıvrıldı.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Hem de içimde binlerce ölü çiçek varken."

"Bu sensin. Bu daha çok sensin," dedi kanıtlamak ister gibi. Saçlarımı tek el hareketiyle dağıtmış, saçlarım bir tokat gibi enseme çarpmıştı. "Her insan, içinde kendi karanlığıyla doğar Alyeska, diğer dünyadan buraya gelirken boş durduğumuzu düşünme sakın; bu yüzden doğduğunda tüm bebekleri yıkıyorlar, deliliğin o türlüsünden kaçınma ihtiyacı bu." Elimi tuttu. İçinde sıkıştığım o bulut haznesi dağıldı. Yaptığım yanlışlar, o bulut haznesinin içinde saklıydı. Ettiğim ihanetlerle birlikte.

"Bu büsbütün yanlış ama elimi tutarsan koşarak atlayabilirmişim gibi geliyor."

Her yerden.

"İyi tarafıyla herkesi seversin. Önemli olan kötü yanlarıyla da birini sevebilmektir. Her saflığın, içinde deliliği barındırdığı gibi canavarlar da hüzünlüdür."

"Canavarlar," dedim. "Sevilmeyi keşfettiklerinde canavar olmayı belki bırakırlar."

"Belki," dedi gülümseyerek. "Belki de bırakmazlar. Ama fark etmez, seni sadece saçların kusursuz olduğunda veya öyle olduğu için değil, çok zeki olduğun için değil, kimseyle ilgilenmediğin için değil, diğerleri gibi olmadığın için değil, diğer bir sürü saçmalık için değil ve bir gün değişeceğini umarak değil, olduğun hâlinle seviyorum. Saklanmak ya da kaçmak zorunda değilsin; kendine hiç bakmıyorsun, ne kadar muhteşem olduğunu göremiyorsun, yaptığın her şey sana yanlış gibi geliyor; madem kendine güveniyorsun, madem unuttun, o zaman bunun peşinden gelmesine izin verme." Başparmağı, dudağımla burnumun arasında kalan çizgileri okşadı.

"Deniyorum," dedim sessizce. "Kasırgadan kaçmayı deniyorum ama karşıma çıkıp duruyor."

"Seni korumama izin ver en azından."

"Olmaz," dedim bakışlarımı parmaklarımdan onun gözlerine kaldırdığımda. "Ne zaman geri gelse hep etrafımdakileri alıp götürdü. Bana bir şey olmadı, ben hep hayatta kaldım ama etrafımdaki insanlara bak."

"Senin suçun değil."

"Belki öyle," dedim. "Belki de değil."

"Bir kasırganın," dedi gülümseyip beni kendi etrafımda döndürürken. "Doğum gününü mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Güldüm.

Omuzlarımdan yakalayıp beni aksi yöne döndürdü. İşaret parmağıyla gösterdiği yeri bakışlarımla yakaladım. "Şu koridoru takip edip balkonu bul, göstereceklerim bitmedi."

"Sen?" diye sordum.

"Tam arkanda olacağım." Bu kolay kolay yaptığım bir şey değildi ama ona inanıp koridorda tek başıma yürümeye başladım.

Hafiflik, hissettiğim sadece buydu.

Uzun zamandır hissettiğim en iyi an buydu.

Biraz yürüdükten sonra balkon karşıma çıktı, kapısı kolayca açılmıştı, oysa kilitli olmasını beklerdiniz. Çok büyük olmayan bir korkuluğu vardı, kaçıncı katta olduğumuza emin değildim ama güzel bir deniz manzarası beni selamladı. Gökyüzü temiz ve berraktı, fırtına doğum günüm hatırına beni yalnız bırakmıştı belki de.

"Doğum günü pastası değil ama en azından hâlâ bir kutlama." Elinde bir şişe şampanyayla geldi. Onu nereden bulduğunu bilmiyordum.

"Onu çaldın mı?" diye sordum.

"Ödünç aldım," dedi başını yana yatırarak. "Biraz da çileğimiz olsa çok güzel olurdu ama bununla idare etmek zorundayız, ayrıca kadehlerimiz de yok."

Başımı havaya kaldırıp küçük bir kahkaha attım.

Küçüktü ama yine de bir kahkahaydı.

"Bence mükemmel."

Sadece bir kez çalkaladı, tıpasını açarken şampanyadan tok bir patlama sesi çıktı. Heyecandan olduğum yerde sıçramıştım. Etrafa çok fazla şampanya saçılmadı, birkaç damla Ezel'in bileğine doğru süzüldü.

"Önce sen," dedi. Gözlerimiz kavuştu. "İyi ki doğdun."

Şişeyi ondan aldım, iki elimle tutmamı gerektirecek kadar ağırdı ve neredeyse düşürecek olmama güldü. Kurumuş dudaklarımı, tatlı ekşi aromasıyla ıslattım ve boğazımdan tatlı bir huysuzlukla akmasına izin verdim. "Belki öyle," dedim şişeyi balkon korkuluğunun üzerine bırakıp. Nefes verdim ve birkaç adım yaklaştım. "Belki de değil."

Uzanıp onu öptüm. Dudakları ılık ve yumuşaktı. Biraz tereddütlü, birkaç saniyeliğine. Sonra benim için ya da şampanyanın tadına ulaşmak için dudaklarını araladı ve dilini damağıma doğru itti.

"Çok güzel," dedi geri çekilmeden, dudaklarımın arasına. "Çok güzelsin." Omzumu yalayan saçlarımda dolaştı parmakları, bu hissi hâlâ yadırgıyordum ama tatlı tanışmamızı inkâr etmedim.

Güneş doğana kadar orada oturduk, başımı omzuna yasladım ve gökyüzünü seyrettik.

Temiz, bulutsuz ve fırtınasız gökyüzünü.

Kasırganın peşimde olduğunu biliyordum ama bir kere olsun, karşı koymayı denemeyi düşündüm.

Onu koruyabilmeyi.

İlk kez birisi için savaşabilmeyi.

30. BÖLÜM: MASUMLAR

Fallingthedarkness bir gönderi paylaştı:

"Elinde bir silah tutuyor diye kendini herkesin katili ilan ediyor, dilinde çiçeklerle tüm suçlular onu masum olmadığına inandırıyor. Ellerinde kelepçelerle her defasında teslim oluyor, onların ittiği ama kendi ayaklarıyla çıktığı o iskemle parmaklarımın arasında duruyor."

**

Fallingthedarkness: Saçların tokanın içine sıkıştığında değil, parmaklarımın arasında dururken daha güzel görünüyor.

Nazlı: Aynalar öyle söylemiyor.

Fallingthedarkness: Aynalar ikiyüzlü birer orospudur.

Nazlı: Bu komikti...

Fallingthedarkness: Güzel, çünkü gülümsemek de sana çok yakışıyor.

Nazlı: Kendimi sürekli kıkırdayan Elizabeth Bennet gibi hayal edemiyorum, yani öyle olduğumu sanmam.

Fallingthedarkness: Bende de pek Darcy tipi yok. Hem daha yakışıklıyım hem daha kibar, ayrıca gururlu sayılmam, kibrin de bana çok yakıştığını söylerler...

Nazlı: Darcy kibar bir adamdı... Ve yakışıklı...

Fallingthedarkness: Sonuçta bir kitap karakteriydi, yani hayal ettiğin kadar yakışıklı olabilir; öte yandan ben tamamen gerçeğim, tabii hayal edilebilecek bazı yanlarım olduğunu kabul ediyorum.

Fallingthedarkness: Bir gün beni çırılçıplak görmeni isterim, hayal gücüne bir şey kalmaması için tabii... Ruhsal olarak diyorum...

Nazlı: İstersin tabii...

Fallingthedarkness: Kötü bir şeymiş gibi söyledin...

Nazlı: Sen de öyle.

Fallingthedarkness: Bu acıttı...

Nazlı: Ben eğlendim.

Fallingthedarkness: Biliyorsun değil mi, Elizabeth bile bu kadar acımasız davranmamıştı...

Nazlı: Söylediğin gibi, onlar birer kitap karakteri.

Fallingthedarkness: Hayır, onlar Austen'in hayatının kırılan parçaları, nasıl göründükleri ise okurun zihnine kalmış, yani hayal gücü.

Nazlı: Belki de sadece kurgu.

Fallingthedarkness: Nazlı, hiç kimse öylesine bir aşk yaşayıp bundan hasarsız çıkamaz.

Nazlı: Bunu bilemezsin.

Fallingthedarkness: Kendine de her gün böyle mi söylüyorsun?

Nazlı: Büyük bir aşk yaşadığımı mı söylüyorsun?

Fallingthedarkness: Hayır, büyük bir nefretmiş seninki.

Fallingthedarkness: Öte yandan bana âşık olmanı umuyorum.

Nazlı: Neden onlarca insan arasından benim âşık olmam önemli, geriye bir ben mi kaldım bay megaloman?

Fallingthedarkness: Pek de popüler biri değilim.

Nazlı: Bu bir cevap sayılmaz.

Fallingthedarkness: Farklısın demeyeceğim.

Nazlı: En azından klişe değilsin.

Fallingthedarkness: Dünyanın en güzel kızı da sayılmazsın.

Nazlı: Ah, duyduğum iyi oldu.

Fallingthedarkness: Anlayış ve tatlı dilden de nasibini almamışsın.

Nazlı: Pekâlâ.

Fallingthedarkness: Mizah anlayışın...

Nazlı: Bu doğru.

Fallingthedarkness: Kesinlikle eğlenceli değilsin.

Nazlı: Daha önce aksini söylediğine eminim.

Fallingthedarkness: Ama sıradan da değilsin. Bir Austen romanı değilsin. Hayır, değilsin. Seninle tanışmak, insana *Gurur ve Önyargı*'yı yazdırmazdı. Sen daha çok *İlahi Komedya*'ya ilham veren Beatrice gibisin.

Fallingthedarkness: Cennetsin.

Fallingthedarkness: Arafsın.

Fallingthedarkness: Cehennemsin.

31. BÖLÜM: KAÇIŞLAR

Fallingthedarkness: Şehir dışına çıktığını duydum, buna gerek var mıydı gerçekten?

Nazlı: Neyin gerekli olduğunu nereden bileceksin ki?

Fallingthedarkness: Mesela senin biraz yaşam enerjisine ve âşık olmaya ve pis şeyler yemeye ihtiyacın var. Çok pis şeyler yemeye bebeğim. (Sırıtıyorum.)

Nazlı: Bu bir *sexting* mi olmalıydı?

Fallingthedarkness: Eminim öyle olması hoşuna giderdi. Gerçek duygularını konuşmaktansa seks konuşmayı tercih edeceğine çok eminim, Alyeska.

Nazlı: Kendini beğenmiş götün tekisin!

Fallingthedarkness: Benimle böyle konuşmana bayılıyorum...

Fallingthedarkness: Biraz arkana yaslanıp sadece canının istediğini yapamaz mısın?

Nazlı: Bak, bir konuyu açıklamak istiyorum...

Fallingthedarkness: Sakın sana karışmamam gerektiğiyle ilgili bir şeyler saçmalama. Çoktan bu işe bulaştım.

Nazlı: Ne yani, sen ciddi ciddi bana âşık olduğunu filan mı sanıyorsun? Beni kuleden kurtarıp sonra sonsuza kadar mutlu yaşayacağına mı inanıyorsun?

Fallingthedarkness: Hayır. Kendini kuleye kapatan birini kurtarmak için bir şey yapamam ama söylemek istediğimin romantizmle ilgisi yok. Sadece, bir kere bulaştım işte...

Nazlı: *"Sen atlarsan ben de atlarım"*[11] diyorsun yani?

Fallingthedarkness: *Titanik* mi? Sana bunun romantizmle ilgisi olmadığını söylüyorum ama sen, tarihin en kült aşk filmlerinden birinden mi alıntı yapıyorsun?

Fallingthedarkness: Birinci olmamana şaşırmamalı...

Fallingthedarkness: İronilerle mi çelişkilerle mi dolusun, Naz?

Nazlı: Jack ve Rose'un romantizmle ilgisi var mıydı gerçekten?

Fallingthedarkness: Tekrar ediyorum: Tarihin en önemli aşk filmlerinden birinden bahsediyoruz.

Nazlı: Yanılıyorsun, Jack ve Rose için aşk söylemi oldukça yanıltıcı olabiliyor. Rose gerçekten Jack Dawson'a mı âşık oldu yoksa onda gördüğü ve sahip olmadığı özgürlüğe mi?

Fallingthedarkness: Ne?

Nazlı: Filmi tekrar seyret. Sence, Rose o korkuluğa tırmanıp atlamaya kalkışmasa Jack ona yaklaşmaya cesaret edebilir miydi? Ya da Rose gerçekten kendi hayatından usanmamış olsa Jack gibi birine bakar mıydı?

Fallingthedarkness: Bu çok hastalıklı bir bakış açısı.

Nazlı: Yine de doğru. Birbirlerinde arzu ettikleri hayatı gördüler. Özellikle Rose, Jack'e mi yoksa Jack'in sahip olduğu pervasızlığa mı kapıldı?

Fallingthedarkness: Ona asıl istediği hayatı gösteren Jack değil miydi?

11 James Cameron, "Titanic", (Film, 1997), 2:19:22-2:19:26.

Nazlı: Peki, şöyle düşünmeye ne dersin? O akşam gemide Rose'u Jack değil de çok kibar ve ona şefkatle yaklaşan zengin, kendisi gibi görgülü bir adam kurtarsa yine de beyaz atlı prens olmaz mıydı?

Nazlı: Ya da Rose sırf kendi çıkarları uğruna, onu istemediği bir hayata mahkûm eden annesinden intikam almak için, annesinin bir böcek gibi gördüğü Jack'e daha çok bağlanmadı mı? Annesi ilk seferde Jack'i benimseseydi, Rose gerçekten onun yanında olmaya devam eder miydi?

Fallingthedarkness: Tüm bunlar da aşkın bir parçası olamaz mı?

Nazlı: Aşk hakkında çok okudum, çok düşündüm ve nasıl bir sonuca vardığımı duymak ister misin? İnsan sahip olmadığı şeye âşık olur, kişiye değil. Bu bazen bir kadının kaybettiği babası yerine koyduğu bir adam oluyor, bazen yorulduğu yokluktan onu kurtaran bir şövalye, bazen bir adam için dokunulmamış bir ten, bazense ona tanrı gibi hissettiren bir seks deneyimi. Ve bazen de özgürlük. İnsanlar gerçekten kişilere mi âşık oluyor sanıyordun?

"Kaçan kovalanır" zırvalığı da aklını karıştırmadı mı hiç? Elde edemediğine bağlanıyorsun. *Uğultulu Tepeler*'de evin kızı neden bir beslemeye tutuldu? Çünkü heyecanlıydı, çünkü bunun onaylanmayacağını ve buna sahip olamayacağını biliyordu.

Yusuf Atılgan *Aylak Adam*'da bütün kitap boyunca neden bulamadığı aşkın yetişemeyeceği otobüste olduğunu söyledi?

Romeo ve Juliet, düşman ailelerin çocukları olmasa yine de ölür müydü sanıyorsun?

Aşk-ı Memnu'da Bihter hırslarının kurbanı mı oldu, Behlül'e olan aşkının mı? Hayır, aşk ve edebiyat dramadır. Sonu mutsuz biten hikâyeleri herkes daha çok sevmedi mi? Mutlu bir sona sahip olmadıklarını bildiklerinden…

Titanik batmasaydı; Romeo, Juliet ve Bihter ölmeseydi; *Çalıkuşu*'nda Feride, Kamran'ı terk etmeseydi; yine de efsane olurlar mıydı?

Rose gerçekten Jack'e âşık olsaydı onun ölmesine izin verip kendisine başka bir hayat kurabilir miydi? O fotoğrafları hatırlıyor musun? Ata biniyordu, çocukları ve torunları olmuştu, gülümsüyordu ve mutluydu. Jack olsun ya da olmasın, annesinin dayattığı değil, kendi istediği hayatı yaşamıştı, onun âşık olduğu buydu.

Peki, senin âşık olduğun neydi, bende sahip olamadığın neyi gördün Ezel?

32. BÖLÜM: ARAYIŞLAR

Nazlı: Peki, senin âşık olduğun neydi, bende sahip olamadığın neyi gördün Ezel?

Fallingthedarkeness: Jack, Rose'da ne gördüyse onu belki de.

Ve iki gün önce telefonun yandaki tuşuna uzunca basarak kapattım. Bazı cevapları duymak istemeseniz de bu, soruları sormanızı engellemiyordu ve bazı gerçeklerden kaçmak için bir sürü yol vardı ama yöntemlerim her zaman işe yaramıyordu.

Yine de denedim.

Jack, Rose'a neden âşık olmuştu? Rose'da gördüğü neyi benimsemişti? Zengin bir kızdı, farklı sosyal sınıflardan geliyorlardı ve her ne açıdan bakarsanız bakın normal hayatta birbirlerinin karşısına çıkacak insanlar değillerdi ama bu defa, tüm doğrularını kıracağını hissettiğim başka bir şey vardı, başka bir cevabı olmalıydı Ezel'in.

Bilmiyordum.

Zaman karşınıza ummadığınız insanlar çıkartabiliyordu. Ona karşı koymak ya da verdiğini almamak gibi şansınız olmuyordu çünkü hepimiz zamanın çarmıhına gerilmiş birer kurbandık.

Bazense iyi haberlerle vuruyordu rüzgâr yüzünüze.

Ezel hangisiydi, hâlâ bilmiyordum. Yine de otoparkta, arabanın içinde beklerken dikiz aynasından şeftali tonlarındaki rujumu

tazeledim. Tozpembe ve küçük siyah puantiyeli ince gömleğimi düzeltirken onu düşünüyordum. Şehre dün gece dönmüştüm ve aradığımı bulduğum söylenemezdi ama sakinleşmiş ve olabilecek en normal hâlime dönmeyi başarmıştım.

Elimdeki telefonu açarken sakinliğimi korumaya çalıştım. Rehbere girdim ve numarasının üzerinde parmağımı dolaştırıp durdum, dudaklarımı dişledim ve derin bir nefes alarak arama tuşuna bastım. Bir kez daha ekranı kaydırsam telefonu kilitleyip yukarıya çıkacağımı biliyordum.

Telefonu kulağıma götürürken de sorun yoktu ama çaldığını belirten ilk seste biraz gerilmiştim. Heyecandan çok gerginlik hissetmiştim. Bu çok uzun zamandır, birisine ilk kez bir talep doğrultusunda ulaşma çabam oluyordu.

"Alo?"

Kahretsin, vazgeçmek için çok mu geç kalmıştım.

"Merhaba..."

"Naz?"

Yarı uykulu yarı şaşkın şekilde söylediği ismim beni biraz olsun sakinleştirmişti.

"Döndün mü?" diye sordu bir şey söylemeyeceğimi fark ettiği için belki de. Başımı direksiyona dayamamak için kendimi zor tutup sanki görebilecekmiş gibi başımı salladım.

"Nazlı?" Sesi artık daha canlı geliyordu.

Ah, aptal kafam.

"Buradayım," dedim çabucak. "Evet, döndüm. Seni uyandırdım mı?"

"Bu güzel haber için değermiş."

Güldü.

Gülümsedim.

"Nasılsın?" diye sordu ben yine sessiz kalınca, hem de arayan ve konuşması gereken kişi ben olmama rağmen.

Derin bir nefes alma ihtiyacı duydum.

"Ben sadece merak ediyordum, yani merak ettim, düşündüm ve filmi tekrar izledim ama bilmiyorum."

"Henüz bu kadar uzun bir cümle için uyanık değilim, Naz..." Kısık bir kahkaha attı.

"Neden? Yani Jack, Rose'da ne bulmuştu?"

"Hım..." Ciddileşmişti ama aynı zamanda keyifli geliyordu sesi. Üç gün boyunca onun neler yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bu arada yalnız mısın?"

Kıkırdama telefondan kulaklarıma ulaştığında feci şekilde utanmıştım.

"Ben rahatsız etmek istemiyorum sadece," dedim. "Yani sorgulamıyorum, yani sorgulamıyorum derken hesap sormuyorum demek istiyorum. Hay kahretsin, bana şu kahrolası cevabı verir misin?"

Daha çok kahkaha attı, o kadar güldü ki birkaç saniyeliğine telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Yalnızım, Naz. Ayrıca sana cevabı söyleyemem, kendin bulmalısın."

Yüzüm asılmıştı.

"O filmi bir kez daha izlemek istemiyorum, cevabı öğrenmek için seni ikna edemez miyim?"

"Elbette. Bana para mı teklif edeceksin?"

Güldüm. "Ne kadar istiyorsun?"

Bir süre hırıltılı bir ses çıkardıktan sonra cıkcıkladı. "Para istemiyorum, Naz."

"Ne istiyorsun?"

"Seni."

Bunu, o kadar ciddi ve talepkâr bir şekilde söylemişti ki bir anlığına afalladım, yeniden nefes alabilmem için birkaç saniyenin geçmesi gerekti. Elimi, sesimi duymasın diye, telefonun hoparlörüne bastırıp boğazımı temizledikten sonra cevap verebildim.

"Pekâlâ, kendim bulacağım sanırım."

Şikâyet dolu bir homurtu çıkardı.

"Yemek yedin mi?"

"Yemediğimi biliyorsun," dedim. Konuşmanın başındaki gerginliğimden eser kalmamıştı.

"Neredesin şu an?"

"Otoparkta."

"Yedi dakika içinde orada olurum."

Cevabımı beklemeden telefonu suratıma kapattı. Yine de derin nefeslerimi ve kendi kendime söylenmelerimi, tekrar tekrar kapandığından emin olmak için telefonu kontrol edip ondan sonra yaptım. İçerisi birden, fazla sıcak olunca kapıyı açıp dışarıya çıktım ve kolonlar arasında dolaşmaya başladım. Arabaların camlarından kendi yansımama bakıyordum ama olmam gerektiğinden daha farklı görünmüyordum.

Saçlarımı yine tepede toplamıştım ama bu defa aşağıda açık bıraktığım bir kısım da vardı. Ruju yedirmek için ve zaman yavaş ak-

tığı için dudağımı birbirine sürtüp durdum. Keşke parfüm sıkacak zamanım olsaydı ama şu an buna teşebbüs edersem beni duşumda yakalayabilirdi ve onun için bir şey yapıyormuş gibi görünmek istemiyordum, arabanın içinde sıkarsam zaten tüm araba kokardı ve bunun ona *hey sana güzel kokmak istedim* demekten farkı olmazdı.

Belki de arayıp görüşmeyi iptal etmeliydim. Hatta bir mesaj da yazabilirdim. Hatta ne zamandır birilerine açıklama yapıyordum ki, hiçbir şey söylemeden odama çıkabilir ve kapıyı kilitleyip uyuyabilirdim.

Ama yapmadım.

Yapamadım.

"Merhaba, güzellik."

Sesi duyar duymaz içimde bir şeyler yükseldi. Ruhumda bir hafiflik… Sakince o tarafa doğru dönerken bana doğru yürüyor olduğunu gördüm. Nasıl her zaman bu kadar sakin görünebiliyordu, ben de öyle mi görünüyordum?

Bakışlarım geniş omuzlarında ve onu saran siyah tişörtte gezindi. Bugün simsiyah giyinmişti, menekşe gözleri otoparkın loş ışıklarının altında bile çarpıcıydı.

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve omzumdan tutarak yanağımdan nazikçe öptü.

"Merhaba," demeyi o an becerdim ve tüm gücümü, parmaklarımı, öptüğü yere dokundurmamak için tutmaya harcadım. Eli omzumdan ayrılmadı, beni yolcu kapısına kadar yürütüp benim için kapıyı açtı. İtiraz etmeden koltuğa oturdum ve o, sürücü tarafına yürürken koltuğu sıkı sıkı tutup derin nefesler aldım.

Koltuğa çok rahat bir şekilde yerleşti, kendi boyuna göre ayarlamak için koltuğu itmesi gerekti ve bunu bile izlenebilecek bir

manzara gibi sundu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Ve nihayet, kapıyı kapatıp eli anahtarın üzerindeyken yarım bir gülümsemeyle dönüp bana baktı. Gözleri birkaç saniye gözlerimde oyalandı, sonra baştan aşağı tüm bedenimi kımıldamadan süzdü. İlgisi karşısında ayakkabıların içindeki ayak parmaklarım bile kıvrılmıştı, ne kadar gerildiğimi fark etmemesini umdum.

Önüne döndü.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi. Araba yolda ilerlemeye başladı.

O kadar utandım ki nedensiz bir şekilde yüzümün ve avuç içlerimin yandığını hissettim. Sabit bir şekilde yolu seyrediyor gibi davranıyordum ama sadece nefes almak için bile ekstra çaba sarf ediyordum.

Kalbine bunu yapmasına izin verme.

Şehir merkezindeki, çok lüks olduğunu bildiğim bir restorana geldik. İkimiz de burası için fazla günlük kalıyorduk ama o dert ediyor gibi görünmüyordu, bense bunları dert etmem gerektiği tembihlenerek büyütülmüştüm.

Kapımı açmak için arabanın etrafında dolandığında nezaketin kıyafetlerle alakası olmadığını aileme alt yazı geçmek istedim.

"Teşekkürler," dedim ama yüzümde herhangi bir mimik oynamadı. Aklım karışmıştı. Onu daha önce de babamla her geldiğinde yemek yediğimiz o restoranda görmüştüm ve oranın gerçekten ama gerçekten çok pahalı olduğunu, ayrıca yer bulabilmek için en az bir hafta önceden rezervasyon yaptırmanız gereken bir yer olduğunu biliyordum.

Bizim yurdun en pahalı odalarından birinde kalıyordu. Annesi bir yalıda satış müdürüydü ve bu, ona iyi imkânlar sağlıyor olsa da hakkında başka bir şey bilmiyordum. Belki babası da iyi kazanan

biriydi ama açıkçası Ezel hiçbir açıdan bu tür şeyleri belli eden ya da önemseyen biri değildi.

"Saçlarını neden sürekli bu kadar kısa kestiriyorsun?" diye sordum yan yana yürürken. Anahtarı valeye uzattıktan sonra ellerini cebine soktu. Bana bakarken kaşlarını çatmıştı.

"Bu da nereden çıktı?"

Omuz silktim.

"Çünkü yakışıklı bir yüze sahibim." Genişçe gülümsediğinde ona eşlik etmek yerine gözlerimi yüzünde dolaştırdım.

Saçları çok kısaydı ama yüzü o kadar orantılıydı ki bu, gerçekten ona çok yakışıyordu. Alnı ne geniş ne de dardı, burnu hokka gibiydi hatta estetik olabileceğine inanacağım kadar güzeldi, çenesi yuvarlak bir şekilde kemikli hattına oturuyor, dudakları orantılı iki leke gibi hafif sakalının arasında kıvrılıyordu. Gözlerini ise sona saklamıştım, uzun kıvrımlı kirpiklerinin altında mercan gibi parlayan iki küçük göz... Menekşe gibi, koyu kristalimsi bir griydi, etrafında mavi hareleri vardı. Gecenin içinde parlıyorlardı. Karanlığa ışık tutuyorlardı.

"Öylesin," dedim yine benim için açtığı bir kapıdan içeri girerken. Hafifçe başını kaldırıp güldü bu defa, sanırım ilk kez ona iltifat ediyor ya da iyi bir şey söylüyordum.

Geçerken parfümünün kokusu beni bir kez daha sarstı.

Pazar gecesinde olmamıza rağmen içerisi sakindi. İnsanlar kendi hâlinde yemek yerken bir görevli gelip rezervasyonumuz olup olmadığını sordu. Ezel onunla konuşup bir şekilde ikna etti ve ikimiz için köşede bir masa açıldı.

Görevli sandalyemi çekerken Ezel, oturup menüyü incelemeye koyulmuştu. Aynısını yapıp ne yemeyeceğimi seçmeye koyuldum.

Garson geldiğinde kahve sipariş etmek üzereydim ama lafım yarıda kaldı.

"Beyaz şarap istiyoruz ve eğer tazeyse iki porsiyon levrek alacağız." Ona ters ters baktım ama beni görmedi. Masanın altından çaktırmadan ayağına vurdum. Garsonla konuşmaya devam ederken bir saniyeliğine güldü ama başını sallayarak sipariş vermeye devam etti. Salata ve tahıllı sıcak ekmek ekledi. Garson, kısa bir süreliğine bana baktıktan sonra siparişleri getirmek için uzaklaştı.

"Yine keyfin yerinde bakıyorum."

"Yine ukalalığın üzerinde bakıyorum," diye yapıştırdım cevabı. Çenesini, masanın üzerinde birleştirdiği elinin içine almıştı ama gülümserken doğruldu ve arkasına yaslandı.

"Nerelerdeydin?"

"Dolaşıyordum," dedim ben de arkama yaslanıp. İçerisi hoş ve ferahtı. Saat gece yarısını geçtiği için sakindi. Oldukça büyük masaların üzerinde şamdanlar ve muhtemelen gümüş çatal bıçaklar vardı. Neden bu kadar lüks bir yere geldiğimizi bilmiyordum ama o, oldukça rahat görünüyordu.

Garson soğutulmuş kadehler ve bir şişe şarapla geri döndüğünde tatmam için benim tarafıma doğru hareketlendi, Ezel yerinden kalkıp kendisinin yapacağını söyleyerek şişeyi elinden aldı ve benim kadehime çok az şarap koydu. Onun bakışları altında kadehi elime aldım, dairesel hareketlerle yavaşça salladım, dikkatlice eğilip kokladım ve tatmin olduktan sonra dudaklarımı hafifçe aralayıp gözlerimi kapatarak bir yudum aldım. Şarap boğazımdan aşağı akarken dilim dudaklarımın üzerinde dolaştı ve seyircilerimi başımla onayladım.

Garson baş selamıyla uzaklaşırken Ezel, keyifli bir şekilde ikimizin kadehini de doldurup sandalyesine yerleşti.

Zoraki bir gülümsemeyle "Her şeyde mükemmel olmaya bayılıyorsun, değil mi?" diye sordu. Gözlerine bakarken omuz silktim, parmağı kadehin kenarında dolaşıyordu.

Garson tabaklarımızla birlikte geri döndüğünde Ezel, onlara bakarken bile oldukça iştahlı görünüyordu, benim yüzümü buruşturduğumu görünce garsonun gitmesini bekledikten sonra yine dik dik bana baktı.

"En son ne zaman sağlam bir öğün yedin?"

Dik bakışlarına karşılık verdim. "Her öğün yiyorum ben."

"Yemek tıtıklamak ya da yedikten sonra kusmak, tam olarak bu anlama gelmiyor edebiyat güzeli." İğnelemesine gözlerimi devirerek kadehten büyük bir yudum aldım.

Yemek yerken sessiz kalmadı, bir süre beni oyalayacak ve güldürecek şeylerden bahsedip durdu. Arada bana da sorular soruyordu ama bunaltmamaya da özen gösteriyordu. Onda beni rahatlatan şey buydu, beni zorlamıyordu; bazen bunu o kadar doğal karşılıyordum ki farkında olmadan ona bir sürü şey anlatıyordum.

"En sevdiğin yemek ne?" diye sorduğunda bir şişe şarabın sonuna gelmiştik. O kendi yemeğini bitirmişti, bense kendiminkinden üç çatal alabilmiştim.

Çakırkeyif olmuştum ve tamamen sakinleşmiştim. Başımı iki yana salladım. "Bunu sana söylemeyeceğim."

"Hadi ama," dedi kaşlarını çatarak. Çatalı elimden bırakıp masanın üzerinden ona doğru uzandım ve yüzüne dokundum, alnındaki kırışıklığı elimle düzeltmeye çalışırken dudak bükmüştüm. "Hep bu kadar huysuz musun?"

Dokunuşumla birlikte buz kesilmişti. Bir süre bana o kadar dikkatli baktı ki elimi geri çekerken yanlış bir şey yapıp yapmadığım düşünmek zorunda kaldım.

Durumu toparlamak için güldü. "Sadece istediğim şeyler olmadığında."

"O zaman sen bana Jack'in Rose'da ne bulduğunu söyle, ben de sana en sevdiğim yemeği."

Gözlerini irice açarak işaret parmağını bana doğru salladı. "Sen çok tehlikeli bir kızsın, Alyeska."

"Buraya neden geldik?" diye sordum şişede kalan son şarabı da kadehlerimize doldururken. Kendisine az, bana daha çok koymuştu ve bu, gözümden kaçmadı. Kadehi dudaklarıma götürürken ona doğru salladım, "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, Alp Tekinoğlu."

Gülerken çenesini yumruğuna yasladı. "Sarhoş musun?"

"Henüz değil ama bu kadehi bitirdikten sonra bu soruyu yeniden sor."

"Buraya geldik çünkü hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Neden, ailem zengin olduğu için mi?" İşaret parmağımla etrafı gösterdim. "Benim böyle yerleri seven kızlardan olduğumu mu düşünüyorsun, böyle şeylerden etkileneceğimi mi?" Bütün kadehi tek seferde bitirmiştim, gözlerim ona bakarken bir anlığına kaydı.

"Hayır," dedi sakince. "Böyle yerlere ailenin bakışları üzerinde değilken de gelmeni istedim; o kadar da kötü olmadığını, topuklu ayakkabılar ya da saten elbiseler olmadan da buraya girebileceğini görmeni istedim. İstediğin sürece, böyle şatafatlı yerlerde de aslında kendin olabileceğini…"

Yutkundum ve sonra onun kadehini alıp bu defa ağır ağır içmeye koyuldum, söylediği şeyi başımla onaylamıştım.

"En azından artık neden benden yüksek not aldığını biliyorum."

Ellerini masadan çekerek kahkaha attı.

"Bunu asla aşamayacaksın, değil mi?"

Sırıtarak başımı iki yana salladım.

"Neden yüksek not alıyormuşum?"

"Bakış açın," dedim. "Erişilebilir gibi değil, ben aptal bir kız değilim, Ezel." Başımı masaya yan koydum ama yüzümü ona doğru döndüm. "Hayır, değilim ama ben bile senin düşünme şekline yetişemiyorum ve bu çok tehlikeli çünkü ne düşündüğünü bilmezsem bunu kontrol edemem."

"Neden kontrol etmen gereksin?"

Gözlerimi kısıp derin bir nefes aldım. "Çünkü o zaman merak ederim."

"Bunun nesi kötü?"

"Hayret," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bilmiyor musun, Flaubert'e göre *aşk, merak etmektir*. Birine karşı ansızın merak duymak, korkunç bir merak… Onu tanımak, onunla nefes almak, dünyaya onunla yeniden gelmek istemek... Ona göre aşka en uzak cümle, *senden nefret ediyorum* değil, *bilmek istemiyorum*dur."

Çenesiyle kadehimi işaret etti. "Onu bitirecek misin?"

Aslında kendi kadehini...

Başımı masadan kaldırırken kadehi yine tek seferde kafama diktim. Çakırkeyiften fazlası olmuştum ama hâlâ, maalesef ki tamamen kendimdeydim. Masanın üzerinden eğilip hafifçe bana doğru yaklaştı. "Seni merak etmeyi durduramıyorum ki Alyeska."

Bir tür elektrik akımı gibiydi bu. Göğsümden aşağı süzülmüştü, parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Geri doğrulduğunda bu his ve kokusu, beni tamamen ele geçiriyormuş gibi hissettim.

"Hayır," diye fısıldadım. "İstesem de *kalbim* seni seçmeyecek."

Ne demek istediğimi anlamak ister gibi uzun uzun baktı ama bir şey söylemedi. Garson hesabı getirdiğinde kendime anca gelebilmiştim ama hesaba karışmama, tüm ısrarlarıma rağmen izin vermedi.

"Lavaboya gitmek ister misin?" diye sordu ayaklandığımızda.

Kirpiklerimin altından ters ters ona baktım. "Kusmayacağım."

"Eh," dedi yine ellerini cebine sokarak. "Yemekleri kusmasan da şaraptan dolayı kusarsın diye düşündüm."

"Gülerek kibarlık edemeyecek kadar sarhoşum neyse ki, kusacak kadar değil."

Yine neşeli bir şekilde kahkaha attı. "Sen hiçbir zaman kibar bir kız olmadın."

Omuz silktim.

Bu defa benim için sadece kapıyı açmadı, arabaya bindiğimde emniyet kemerimi bağlayıp ben şikâyet edince yanaklarımı sıktı ve gülerek sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdıktan sonra radyodan en son dinlediğim kanalı açtı, bunu beni daha iyi tanımak için yaptığını söylediğinde uzun uzun ona bakmak zorunda kalmıştım.

Kim bir insan için böyle bir şey yapardı ki?

Kim böyle bir şey düşünürdü?

33. BÖLÜM: KAYBOLUŞLAR

Yurda döndüğümüzde yarı yarıya kendime gelmiştim, keyfim yerindeydi; yol boyunca radyodaki şarkılara eşlik etmiştik ve ben kendimi bulutların üzerinde süzülüyormuşum gibi hissetmiştim.

Blokların önünde ayrılmadan önce ona doğru döndüm, anahtarı uzatırken birden geri çekti.

"Seni benimle kalmaya nasıl ikna edebilirim?"

Sırıtmamak için dudaklarımı ısırdım.

"Sadece davet edebilirsin belki."

"O zaman benimle geliyorsun."

"Niye, *Titanik* mi izleyeceğiz?"

Yeniden güldü ama bu defa sesli.

"Eğer istiyorsan."

"Hayır, hayır, o aptal Rose'a katlanamıyorum. Neden o aptal tahtanın üzerine sırayla çıkmadılar ki!"

"Bunu yukarıda konuşmaya ne dersin, tüm yurdu seyirci etmemize gerek yok." Etrafa baktım ve parmaklarımla ağzıma bir fermuar çektim. Elimden tutup odaya girene kadar bırakmadı. Kapının önünde kartı bulabilmek için cebini birkaç kez kontrol etmesi gerektiğinde bile bunu sadece sol eliyle yaptı.

Takdire şayan bir hareket, Alp Tekinoğlu.

Işıkları açtığında parmaklarımı yeniden o boşlukta bıraktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu gülümseyerek.

"İşine bakmana," dedim, yanından geçerken omzuna vurmuştum. Arkamdan kıkırdarken onu bırakıp yerini bildiğim mutfağına yöneldim. Garip bir şekilde, buraya bir kez gelmiş olmama rağmen her şeyin yerini çok iyi biliyordum. Dolaptan su şişesini alıp bardağa koymak yerine doğrudan kafama diktim. Onun da böyle yaptığını önceki gelişimde görmüştüm ama onun aksine ben, içerken suyun büyük kısmını taşırmış ve çenemden itibaren neredeyse tamamen üstüme dökmüştüm.

Şişeyi dolaba yeniden koyup hırsla kapağı kapatırken "Sakın gülme!" diye uyardım. Dudaklarını birbirine bastırdı ve aynı fermuar hareketini yapıp bana doğru elini uzattı. Öfkeli gözlerim, yumuşayarak havada kalmış parmaklarına daldı.

Bir davet.

Tüm içgüdülerim, sağduyum ve mantığım bu daveti reddetmemi söylese de parmaklarımı onun avuç içine bıraktım ve beni yatak odasına götürmesine izin verdim.

Yatağın önünde durduk.

"Üzerini değiştirelim mi?" diye sordu temkinli bir şekilde. Başka bir davet ya da izin. Başımla onayladım; gömlekle, hele bir de ıslaksa kim uyumak isterdi ki.

Eğer uyuyacaksak elbette.

Düğmeleri çözerken hiç aceleci değildi; sanki orada olmanın, tam önümde durmanın, kumaşa dokunmanın tadını çıkarıyordu. Sanki bu, o an için dünyadaki en önemli şeymiş gibi çok dikkatli yapıyordu. Odası karanlıktı ama açık kapıdan ve pencereden yansıyan ışığın, göğsümün bir kısmını aydınlattığını biliyordum.

Göğsümün o *kısmını.*

Ben de onun yüzünün bir kısmını görebiliyordum. O *kısmda* yeterince oyalanan bakışlarını, gözlerime bakmak istemesini ama beni kırmamak için bakmamasını, ne yapacağını bilemeyişini görebiliyordum.

Ona yardımcı olmak için nefesimi tutarak gömleği üzerimden çıkaran ben oldum. Kumaş sessizce yere düştü. Ezel hâlâ olduğu yerde kımıldamadan duruyordu. Bu yaptığımın doğru olmadığını biliyordum, tamamıyla yanlıştı; yine de tek elimle sırtıma uzanıp sutyeni çıkarmış ve onun da ayaklarımın üzerine düşmesine izin vermiştim.

"Bana giyebileceğim bir şey vermen gerek," diye fısıldadım. Ağladığımı o an fark ettim. Gözyaşının sıcak temasını çenemde hissetmem birkaç saniyemi aldı. İkimizin de o anda oradan kımıldayamayacağını anlayınca, bir şeyler yapmak için elim ona uzandı.

Tişörtünü çıkarmama ürkütücü bir sessizlikle izin verdi. Elim tenine sürtmüştü ama tepki vermeden o kısma bakmaya devam ediyordu. Zorlandığımı anladığında tişörtü tek eliyle boynundan çıkardı, bir anda kendine gelmiş gibi bana baktı, dudakları aralandı ama konuşmaktan vazgeçip tişörtünü boynumdan geçirdi.

Bir adım daha yaklaşıp başımı ellerinin arasına aldı, onun da gözleri buğuluydu, kirpikleri titriyordu ama kendini çabuk toparladı. Başparmakları ıslak göz altlarımda dolaştı, gözyaşlarını nazikçe sildi, gözlerinin içine bakmaktan başka çarem kalmamıştı, menekşe gözleri dudaklarıma kaydı, öpmek için yaklaştığında nefes alarak dudaklarımı araladım ama burnu alnıma değene kadar yaklaşıp bekledi, ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes aldı orada.

Elleri yüzümden saçlarıma doğru kaydı, tokayı çıkarıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve yavaşça nefesini verdi.

"Korkma," dedi fısıldayarak. "Seni incitecek bir şey yapmam. Asla yapmam." Ne kadar zor bir an yaşadığını titreyen sesinden anladım. Bakışı, kokusu, sesi, dokunuşu… Hepsi beni içine çağıran yasak bir davet gibiydi.

"Unuttun mu," dedim mırıltıyla. Ellerimi onun bileklerinin üzerine sardım. "Sen elimden tutarsan koşarak atlayabilirmişim gibi geliyor." İyice ona bakabileceğim şekilde başımı kaldırdım. "Her yerden."

Beni öptü.

Dudakları daha önceki gibi yumuşak değildi bu defa, öpüşü sert ve karşı koyulmazdı. Bu defa nazik sayılmazdı. Bedenimde dolaşan dokunuşunda biraz önceki ürkeklikten eser yoktu ama bu kaba kuvvet değildi, bu çok iyi tanıdığım çaresizlik ve koruma içgüdüsüydü.

Yaramı görmüştü.

Saramayacağını görmüştü.

Beni kendine bastırırken elleriyle belimden sıkıca kavradı, aceleci ve tutkuluydu. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldığında derin bir soluk almak zorunda kaldım. Dudaklarımdan kaçan mırıltıyla parmaklarını baldırıma indirdi, tek seferde kaldırıp beni kucağına aldı. İki elimle boynuna sarıldım. Sert öpüşü nefesimi kesiyordu ama ona karşı koyamıyordum.

Bir saniye sonra ikimiz de yataktaydık. Dudakları çenemden boynuma, şakaklarıma, kulağımın arkasına doğru uzanırken elleri pantolonumu çıkarmakla meşguldü ve çok da uğraşmak zorunda kalmadı. Kalçamdan çekip alabilmesi için çıplak omuzlarına tutunarak kendimi yukarıya kaldırdım, hareketlerimiz artık birbirine uyumluydu ama biraz sonra sona ereceğini biliyordum.

İlk şoku atlattığına emin olduktan sonra "Ezel," diye fısıldadım. Yeniden dudaklarıma eğildiğinde karşılık versem de geri çekilen ve ıstırapla kaşlarını çatan o oldu. "Sorun değil," dedim. "Sorabilirsin."

Bir girdaba kapılmıştım, kasırga üzerimden geçiyordu.

Tişörtü yukarıya doğru sıyırdı. Eli, göğsümün üzerinde oldukça belirgin şekilde olan dikiş izlerinin üzerinden, canımı yakmaktan korkarcasına temkinli dokunuşlarla geçti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı. "Sana ne oldu?"

"Kalp nakli." Bakışlarımı pencereye doğru çevirdim. "Yalnızca bana ait olmayan bir hayat yaşamıyorum, bana ait olmayan bir kalp de taşıyorum."

Yatakta yanıma uzandı. Ya da daha fazla ayakta duramayacağı için kendini yatağa bıraktı, emin değildim. Aramızda en az yirmi santim mesafe vardı. Bir anda aramıza kilometrelerce boşluk girmişti.

Bir sürü soru işareti.

Bir sürü yalnızlık.

Bir sürü bilinmeyen.

Ne düşündüğünü bilmiyordum ve sağduyusunu yitirmiş bir yanım sormaya korkuyordu. Hiç duymak istemediğim bir cevapsa ne yapacaktım?

Neredeyse uyuduğunu düşündüğümde yatakta kıpırdandı, güçlü kolları uzanıp beni kendisine doğru çekti ve çıplak vücuduma sıkı sıkı sarıldı. Saçlarımı kenara çekip çenemin üzerinden öptü. Kendimi, hareket edebilecekmiş gibi hissetmiyordum.

"Kurtarılabilir," dedi aniden. "Jack'in Rose'da, benim sende gördüğüm buydu."

"Kurtarılabilir," diye fısıldadı.

Yaramı görmüştü.

Saramayacağını görmüştü.

34. BÖLÜM: YANSIMALAR

İnsanlar... Paylaşmaktan gocunmazdı; özellikle hoşlarına gitmeyen, onları memnun eden, üzen, öfkelendiren şeyleri ama ben öyle değildim. Ben bir bilinmezin içinde yaşıyordum ve bir süre önceye kadar her şey, bir açıdan yolunda gidiyordu. Sonra bir tümsekle karşılaştım.

Gerçekle yüz yüze geldiğiniz zaman aynalar da size yardımcı olmuyordu.

Ezel'in haklı olduğu şeylerden biri de buydu.

Aynalar ikiyüzlüydü.

Bakıyordunuz ve istediğinizi görmek aslında sizin elinizdeydi. Kötü bir uykunun ardından şişmiş gözleriniz size fısıldıyordu ama biraz makyajla kurtulamayacağınız bir şey değildi. Aynalar size istediğiniz güzelliği yansıtabiliyordu ama içimiz?

İçimizi gösterecek bir ayna da var mıydı?

Onu arıyordum, bulmamam gerektiğini bile bile zihnimin yansımasını arıyordum.

Güzel bir yemeğin ardından yaramı görmüştü, ben de onun gözlerinde o yarayı saramayacağını görmüştüm ve kaçmıştım. Sırlarımdan değil, bilmediklerimden ve ona açıklayamayacaklarımdan kaçmıştım.

Bir otel odasında geçirdiğim iki sessiz ve yalnız günün ardından şehre geri dönmem gerektiğinin farkındaydım ama sırtüstü yatarken her şey çok zor ve yol çok uzun görünmüştü gözüme.

Kaçmanın ya da bir otobüse atlayıp her şeyi geride bırakmanın bir işe yaramadığını da biliyordum ama yaptığım şey tam olarak bu sayılmazdı. Ben kaçmıyordum, ben *arıyordum.*

Bir anda doğrulunca başım dönmüştü, yediklerimi kusmak için tuvalete kadar bekleyemedim ve koridor boyunca yiyebildiğim çok az şey de otel halılarını mahvetti. Saçlarımı yüzümden çekmeye çalışırken oradaki yiyecek artıklarından gözümü alamıyordum. Daha fazla midem bulandı ve acı bir tadın genzime kadar yükseldiğini hissettim.

Su.

Biraz su içmeliydim.

En son ne zaman yemek yediğimi ya da su içtiğimi hatırlamıyordum. Hafızam, her geçen saniye bana oyunlar oynayıp duruyordu. Neyin içinde olduğumdan bile emin değildim.

Aradığımı bulamıyordum.

Ortasına kusmak, bu odadan çıkmam için yeterli bir sebepti. Pislik yığının üzerinden atlayıp lavaboda hızlı bir şekilde elimi yüzümü yıkadım. Bir saniyeliğine aynaya bakıp başımdaki siyah peruğu düzelttim ve dağılmış göz makyajımı tuvalet kâğıdı yardımıyla temizledim. İçindekileri dolaba yerleştirme gereği duymadığım küçük spor çantasından temiz bir bluz çıkarıp üzerimi değiştirdikten sonra komodinin üzerine temizlik görevlileri için ve onları maruz bıraktığım şey için yüklüce bir miktar bahşiş bıraktım.

İki gündür kapalı olan telefonu nihayet açarak ardı ardına gelen bildirimleri hızlıca okudum.

Elimdeki çanta tok bir ses çıkararak zemine çarptı. Bir saniyeliğine zaman durdu ve büyük bir fırtına bulutunun içinde kaybolup sırılsıklam ıslanarak gerçeğe döndüm.

Umutlarım yavaş yavaş azalıyordu.

Hayalet: Daha ne kadar ileriye gideceksin? Kendinden ne kadar uzağa?

Nazlı: Artık gitmeyeceğim. Duracağım. Hiç kimse ve hiçbir şey için çabalamayacağım. Sen de vazgeçeceksin. Yürümediğim bir yolda, peşine düşeceğin bir şey kalmayacak.

Hayalet: Benim için değil, kendin için duracaksın. Denedin ama olmadı.

Nazlı: Oldu. Olacağını da biliyorum ama olanlar seni var ediyorsa, yok olman için tam burada bekliyor olacağım.

Hayalet: Başka biri peşine düşene kadar... Ondan da bu yüzden mi vazgeçtin?

Nazlı: Ben ondan vazgeçmedim! Ondan asla vazgeçmem.

Hayalet: Sen ona ihanet ettin. Verdiğin sözleri bile tutamadın. Sen de bir kapının önünde bekleyip duruyorsun.

Nazlı: Ben... Ben sadece. Ben sadece özlüyorum. Bu bir ihanet değil.

Hayalet: Kendini kandırmak diğerlerini kandırmaktan daha kolay, öyle değil mi? Ama sen ikisini de başardın, ta ki buraya kadar. Maskenin düştüğünü biliyorsun.

Nazlı: Benim hiçbir zaman bir maskem olmadı!

Hayalet: Senin maskelerin oldu. Sen hiç kendin olmadın.

Nazlı: Orada değildin, bilmiyorsun.

Hayalet: Ben hep buradaydım, sen bunu inkâr ettin.

Nazlı: Ama o gitti.

Hayalet: O sana değer verdi. O seni korudu ama artık yok, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Artık sen bile ona ulaşamıyorsun. Onun yarattığı kalkan da zamanla gitti.

Nazlı: Bana zamanı öğretme! O hâlâ benimle, her zaman öyle olacak.

Hayalet: Yine kendini kandırıyorsun, o hâlâ burada olsaydı benim sana ulaşamayacağımı biliyorsun.

Nazlı: Yeter artık! Bunu yapmaya bir son ver! Sen sadece bir delikten sızan küçük bir hava boşluğusun.

Hayalet: Balonların üzerinde açılan iğne ucu kadar deliklerin ne çok şeyi berbat ettiğini de en iyi sen bilirsin.

Nazlı: Buna izin vermeyeceğim. O kadar kolay değil. Seni duymuş olabilirim ama seni dinlemeyeceğim, sadece rahatsız edici bir ses olarak kalacaksın, hiçbir zaman bir yankı olamayacaksın. Sen bir çığlık değilsin.

Hayalet: Az kaldı. Zaman fısıldıyor, ellerini kulaklarına bastırıp diz çöktüğün gecelere dönmene ramak kaldı.

Nazlı: Hepsinde ayağa kalkmayı başardım, kulaklarımı tıkamayı da. Seni de yeniden o kocaman sessizliğe uğurlayacağım.

Hayalet: Artık çok geç. Sen önce onu sonra kendini kaybettin. Kaybolduğun gecede, sokakta kimlerle rastlaşacağını asla bilemezsin. Tek başıma olmadığımı biliyorsun, ne kadar kalabalık olduğunu biliyorsun. Seni hiçbir zaman rahat bırakmayacaklar.

Nazlı: Teslim olacağımı sanıyorsan *onu* hiç tanımamışsın.

Hayalet: Söylesene, ona git derken de sesin böyle titriyor muydu?

Hayalet: Ben söyleyeyim. Sen ona git derken gözünü bile kırpmadın. Sana ateş etmeyi öğreten birine sıktın o kurşunu, bir an bile tereddüt etmedin!

Nazlı: Sen orada değildin, sadece bildiğini sanıyorsun. Beni tanıdığını sanıyorsun.

Hayalet: Kafanın içindeki çıkmazdayım, orada olmama gerek yoktu. Söylesene, onunla tanışmadan önce sen kimdin?

Ben.

Ben.

Nazlı: Ben, sadece çocuktum.

35. BÖLÜM: PARÇALANANLAR

Telefonu yeniden kapattım ve insanlardan bir kez daha kaçmayı denedim. Otelden çıkış yapıp hava alanına gidene kadar zihnimi tüm saçmalıklardan uzak tutmak için müziğin sesini sonuna kadar açıp kulaklarımın ağrımasına neden oldum.

Acı.

Bildiğim tek şey belki de buydu.

Üstesinden gelebildiğim, altından kalkabildiğim, hissetmenin hakkını verdiğim tek şey buydu.

Yeniden yurt odama dönmem sadece dört saat sürmüştü. Umduğumdan daha kısa... Zaman, beni içine hapsediyordu. Yaşamak istediğim her andan çalıp korkularımın üzerine ekliyordu.

Zamanın köleleriydik.

Anahtarla kapıyı açarken içimde herhangi bir tereddüt yoktu. Tahmin ettiğim gibi Ecem'in dolapları boşaltılmış ve geriye, benim için kocaman bir yalnızlık daha bırakılmıştı.

Nereye kadar savaşacağını düşünüyordum ki?

Param için daha ne kadar yanımda kalacağını?

Dolaptaki bira şişelerini de alıp gitmiş olduğunu umdum ama bambaşka bir şeyle karşılaştım.

"Selam," dedi Uğur kendi odama girdiğimde. Yatağımın üzerinde öylece oturuyordu. Şaşkınlığı üzerimden atmam bir saniye bile sürmemişti. Işıkları açıp elimdeki spor çantayı kenara bıraktım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ecem, bazı eşyalarını toplamamı istedi."

"Burası benim odam ama bunu zaten biliyorsun." Belki biraz olsun gerilmem gerekiyordu ama korkacak neyim vardı ki? Korkması gereken oydu.

Sağ kolu alçıdaydı, sol eliyle saçlarını karıştırıp yüzünü yere eğdi. Solgun ve uykusuz görünüyordu. Her zamanki canlı ve yakışıklı hâlinden eser kalmamıştı.

Benim elimden çıkmış bir ceset gibi görünüyordu.

"Ben, bilmiyorum Nazlı. Sanırım düşünüyordum..."

Yatağa, yanına oturmak yerine tam karşısındaki duvarın dibine çöktüm ve saçımdaki peruğu hava alanında çıkardığım için memnun oldum. Onun aksine ben, olmam gerektiği gibi görünüyordum. Sıkı bir atkuyruğu ve makyaj malzemeleriyle diriltilmiş bir ceset gibi.

"Ne düşünüyordun?"

"Burada birlikte uyuduğumuz o geceyi ve tüm olanları. Her şeyin nasıl bu kadar birbirine girdiğini. Seni hiç dinlemedim, neler olduğunu bile bilmiyorum." Sonra birden öfkelendi; çenesi kasılmış, burun delikleri genişlemişti. "Belki de o piç, seni zorla öptü!"

Umutlar...

İnsanlar umut etmekten hiçbir zaman vazgeçmiyordu.

Evet, desem hayatımıza olduğu şekilde devam ederdik.

Ama "Ben onu öptüm," dedim.

Büyük bir ıstırapla yüzüme baktı. İşte, orada umuttan eser yoktu.

"Neden?" Somurttu ve hayır dercesine başını iki yana salladı. Korktuğu cevabı vermemi istemiyordu.

"Ne hissedeceğimi merak ettim."

"Ne hissettin peki?" Sesi şimdi alaycı çıkıyordu. "Bir şey hissettin mi ya da?" Güzel, her zaman olduğu gibi öleceğini anladıkları zaman çırpınmaya başlıyorlardı.

Derin bir nefes alıp başımı duvara yasladım.

"Sen bana sarıldığında hissettiğim iğrenmeyi hissetmedim en azından." Bir an bile tereddüt etmemiştim. Zaten öldürdüğün birine, kaç kurşun sıktığının ne önemi vardı ki?

Âdemelması ağır bir şekilde hareket etti. Gözlerinin kararlığını görebiliyordum. Bakışlarım, soluk yüzünde dolanmaya devam etti. Ne kadar ileri gidebilirdi?

"İkili oynadın," dedi yavaşça ayağa kalkarak. "Herkese karşı ikiyüzlülük ettin. Ezel şimdi Ecem'in yanında, sense tek başına buradasın."

Ben de doğrulurken gülümsedim.

"Bir sor bakalım, bu benim ne kadar umurumda?" Ona doğru gözlerimi diktim. "Ben istediğim yerde dururum, yanımda da kimi istersem o durur. Ezel'in, senin ya da Ecem'in yanımda olmasını isteseydim, yanımda olurdunuz. Şimdi her neyi alacaksan al ve git."

Öylece bakmaya devam etti. Bu saçmalığı daha fazla uzatmak istemediğim için dönüp banyoya girdim ve ardımdan kapıyı kilitledim. Muhtemelen bir şey almamıştı çünkü kapının kapanma sesini duymam uzun sürmedi. Gidip gitmediğini kontrol ettikten sonra suyu açıp duşa girdim ve sessizce düşünmeye koyuldum.

Ezel, Ecem'in yanında.

Ne önemi vardı ki?

Küvete boylu boyunca uzanıp başımı, iyice suyun altına soktum ve bir süre bekledim; buhar tüm banyoyu ele geçirmiş, ılık su kaslarımı gevşetmişti. Durulandıktan sonra dolabın karşısına geçip giymek için üstünkörü bir şeyler seçtim ama burada kalmak istemiyordum. Biraz daha kendimle baş başa kalırsam sonucuna katlanamayacağım şeylerle yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Dışarı çıktığım takdirde yüzleşeceğim şeyler de gözümün önüne gelince elim kapının kulpunda dudaklarımı sıkarak durdum ve bekledim. İlahi bir gücün damarlarımdan girip beni kendime getirmesini bekledim belki de...

Birilerinin yüksek sesle konuştuğu koridordan sessizce geçip asansörü çağırdım, düğmeye tekrar tekrar bassam da sabırsızlığım orada beklememe engel oldu. Koridoru dönüp merdivenlere yöneldim ve hızlı hızlı, her defasında göğsümü tutarak basamakları indim.

Önce okula, kantine gitmiş ve oturabilecekleri kafelere bakmıştım ama orada yoktular. Hiç kimse yoktu. Her zaman takıldıkları kulübe baktım ama orada da yoklardı.

Onları hep birlikte, Uğur'un söylediği gibi Ecem'in yanında, sahilde çimlerin üzerinde otururken buldum.

Bu umurumda değildi.

Bu canımı yakmadı.

Bunun *kalbimi* acıtmasına izin verecek değildim.

Ben sadece cevabımı istiyordum.

Gizem ve Erdi yanlarındaydı ama Uğur yoktu. Nasıl oluyordu da benim üzerime bu kadar gelirken onunla oturup hâlâ sohbet edip eğlenebiliyorlardı sorgulamadım, merak etmiyordum. Toplumumuz böyleydi, erkek aldatırsa kötü olan yine de aldattığı kadın olurdu. Günah sadece kadının olurdu. Bu kadının namussuzluğu ama adamın elinin kiri olurdu. Erkekler bir şekilde sıyrılır, bedeli kadın öderdi. Benim Ezel'i öpmem kabul edilemezdi ama Ezel'in beni öpmesi o kadar da sıra dışı değildi.

Benim dünyamda değil.

Gizem'in dehşete bürünmüş gözlerine rağmen onların yanlarına doğru tereddütsüz bir şekilde ilerledim. Gülüşmeleri Gizem'in bana odaklanan bakışlarıyla kesildiğinde hepsi, onun neye baktığına yönelip bana döndü.

Erdi kaşlarını çattı.

Ecem, ifadesiz bir suratla elinde kim bilir kaçıncı olan biradan bir yudum daha aldı.

Ezel, ayağa kalkmak için bir hamle yaptı.

Ecem, onu kolundan tutup geri çekti.

"Oo, kimleri görüyoruz!" Elindeki bira şişesini bana doğru kaldırdığında sarhoşluğunun buram buram ruhuna çarpan ekşi kokusunu almıştım.

"Seninle konuşmamız lazım," dedim doğrudan Ezel'e bakarak. "Sadece bir dakika sürer."

"Gerçekten bunu, burada yapmak zorunda mısın?" diye sordu Erdi.

"Niye?" dedim gocunmadan. "Onunla yan yana oturabiliyorsunuz ama beni görmeye katlanamıyor musunuz?"

Ezel güldü.

Ecem ise şişeyi kafasına dikti.

"Nazlı, gerçekten buna gerek yok," dedi Gizem endişeli bir şekilde.

"İnsan ilişkileri konusunda herhangi bir şey biliyor olsaydın annenle baban ayrıldığında üç yaşındaki bir çocuk gibi davranmazdın, o yüzden bana ne yapmam gerektiğini söylemeye kalkma."

Bunu kızarak, bağırarak ya da sitemle söylememiştim. Bunu gayet doğal ve sakin bir şekilde, hatta rica eder gibi söylemiştim ama biliyorsunuz, insanların korkmaları için yolun sadece karanlık olduğunu görmeleri yeter, karanlık olduğu sürece o yolda ne olup olmadığını önemsemezler.

Ben onlar için, karşılarına her an neyin çıkacağını bilmedikleri karanlık bir yol gibiydim.

Kahrolası insanoğlu, bilinmezlikten nefret ederdi.

Aptal insanoğlu, korktuğu her şeyden ardına bakmadan kaçardı.

İnsanlar, hiçbir şey için mücadele edemezlerdi.

"Şunu yapmayı kes!" diye ayağa fırlayan Ecem oldu. Gizem çoktan ağlamaya başlamıştı. Kocaman, komik olmayan bir şaka gibi! Erdi, Gizem'i sakinleştirmek ve beni boğmak arasında karar vermeye çalışırken Ezel, sadece bekliyordu. Ecem ayağa kalkınca o da kalkıp üzerime yürümesine engel oldu sadece.

"İnsanları bu şekilde kırıp dökmeyi, zarar vermeyi, öldürüp durmayı kes." Acı çekiyormuş gibi görünüyordu, ağzını silerken bütün rujunu yüzüne yaymıştı. Kararmış gözleri ne öfkeli ne de kırgındı. Gözlerinde saf bir pes etmişlik vardı.

"Sana bir şey yapmadım ben," dedim bir adım geri çekilip inanamayarak. "Sana hep yardım ettim, Ezel'in en başından beri bana âşık olduğunu neden onlara da söylemiyorsun? Benden nefret etmeleri senin için işleri kolaylaştırıyor mu?" Ellerimi saçlarımın arasından sinirle geçirdim. "O hâlde sana iyi bir haber vereyim Ecem çünkü bu benim de işimi kolaylaştırıyor, benden nefret etmekte özgürsünüz ama işime burnunuzu sokmayı da beni yargılamayı da bırakacaksınız."

"Bana bir şey yapmadın mı?" diye bağırdı birden elindeki şişeyi atarak. "Sen, yapabileceğin en büyük kötülüğü yaptın."

O an, buradan kaçıp gitmem gerektiğini biliyordum.

O an, bu durumdan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum.

O an, ona gerçekten bir şey yaptığımı biliyordum.

"Unuttun!" dedi Ezel'in elinden kurtulup üzerime gelerek. Omuzlarımdan tutup beni sarsmaya başladığında bunu, ruhumda hissetmiştim. Sanki bir şey bana hızla çarpmıştı. "Hatırla!" diye inledi ağlamaklı bir sesle. "Hatırlamak zorundasın, bununla beni yalnız bırakamazsın, bu yükü benim omuzlarıma atarak kaçıp kurtulamazsın. Hatırla!"

"Çekil!" dedim kollarından sıyrılmaya çalışırken. Başım dönmeye başlamıştı. "Çekil üzerimden!"

Birkaç saniye sonra biri, onu üzerimden aldı.

"Hatırlamak zorundasın! O kahrolası doktora gitmek zorundasın! Yaşananlarla yüzleşmek zorundasın! Tek kaybeden ben olmayacağım, anladın mı beni? Sen o oyunu oynarken kaybeden ben olmayacağım!"

Ezel beni kollarının arasına almış uzaklaştırırken kulağımda hâlâ Ecem'in bağırışları yankılanıyordu.

"Sakin ol," dedi ben kolları arasından kurtulup kendi başıma yürümeye başladığımda. "Burada ne işin var Naz, dönünce beni neden aramadın?"

"Kes!" dedim hışımla. "Kes artık, senin de ne bok yaptığına kafa yoracak değilim. İstediğini yap, istediğinle gez dolaş. Sen de,

ne yaptığın da, aptal hislerin de benim umurumda değil! Bana ulaşmanıza izin vermeyeceğim."

Yüzünde dehşet dolu bir ifade peyda oldu.

Anlamıyordum.

Onu başımı sallayarak reddederken kahrolası insan ilişkilerini anlamıyordum.

Çıldırmışım gibi bakan insanların arasından koşarak uzaklaşmaya başladım.

Ne yapmaya çalışıyorlardı, benden ne istiyorlardı, neden bu kadar üzerime gelmek zorundaydılar?

Ben ne yapmış olabilirdim?

Onca şeyden sonra, bana söylediği onlarca şeyden sonra hâlâ onların yanında ne işi vardı?

Yapmayacaktım.

Bunu kendime yapmayacaktım.

Onu düşünmeyecek, beklentiye girmeyecek, ona inanmayacak, ona asla güvenmeyecek ve onu sevmeyi aklımın ucundan bile geçirmeyecektim.

"Burada, uygun bir yerde inebilirim," dedim çantamdan çıkardığım parayı taksiciye uzatırken. Dikiz aynasından gözlerimin dolduğunu gördüm ama yüzümün hâlâ pürüzsüz derecede güzel görünmesi beni bir nebze rahatlattı.

Karanlıkta, daha önce annemin gönderdiği mesajların arasında adresi aradım. Bulmak için bir süre kaldırıma oturmam gerekiyordu. Bu kalp atışlarımı dizginlemem için yeterli olmuştu. Ecem'in sündürdüğü kazağı üstünkörü düzeltip acele adımlarla sokağın köşesindeki binaya girdim.

Dördüncü kata çıkıp altıncı dairenin kapısını yumruklamaya başladım.

Doktor Esra Coşkun, kapıyı geceliğiyle açınca bir an saatin kaç olduğunu düşündüm ama umursamadım. Bir şey söylemesini beklemeden onu itip içeriye girdim.

"Bana bir şey söylemek zorundasınız!" diye bağırdım. "Artık bununla yaşayamam, tüm bunların içinde bir hayat kuramam. Kafamdaki bu cevapsız sorularla benden bir insan olmamı bekliyorsunuz. Arıyorum, kapı kapı dolaşıyorum ama neler olduğunu bilmiyorum. Hatırlamam gerektiğini düşünmüyorum ama ne yaptığımı söylemelisiniz, ben ne kadar kötü bir şey yaptım, ben kime ne yaptım?"

Aldığı eğitimler mi yoksa çıldırmış bakışlarım mı onu böyle sakin tutuyordu, bilmiyordum ama hafifçe gülümsemesi akıl işi değildi.

"İnsanlar benimle oynuyor," dedim. "Onlar bir şeyler biliyorlar ve sürekli her şeyi mahvettiğimi söyleyip duruyorlar! Ben kötü biri değilim, kimseye kötülük yapmak aklımdan geçmez, ben herkese yardım etmek için uğraşan biriyim. Benden ne istiyorlar? Ben ne yaptım?"

"İsmin ne, hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Aklımı kaçırmadım," dedim. "İsmimi elbette hatırlıyorum. Size neler olduğunu sormuyorum, annemin anlattığına şüphem yok, bana sadece ne boyutta bir zarara yol açtığımı söyleyin."

"Otursana, ben bir çay yapayım."

"Çay istemiyorum."

"Kahve?" diye bir öneride bulundu.

"Yine bana yardım etmeyeceksin, değil mi? Tek düşündüğün şey, alacağın para. Anlamıyor musun, şu an sakinleşmek umurumda değil. Bana istediğimi ver!"

"Ecem'le kavga mı ettiniz?"

"Ruh hastası ailem artık beni takip ettirme işini abarttılar mı?"

"Herkesin senin iyiliğini istediğini neden düşünmüyorsun hiç? Ailen, kardeşin, Ecem hatta Ezel."

"Ezel'i nereden biliyorsun?" diye sordum afallayarak.

Doktor derin bir nefes aldı.

"Büyük bir kayıp yaşadın, daha önce sana anlatmayı denedik." Oturmam için koltuğu işaret etti ama ayakta kalmaya kararlıydım. Benim yerime o oturdu.

"Bazı travmaların sonucu olur. Kabullenmiyorsun, sana anlatsak bile unutuyorsun, bilinçaltın kayıplarını reddediyor."

"Kaç?" dedim.

"Anlamadım."

"Kaybın değil, kayıpların diyorsunuz. Kaç kişinin hayatını mahvettim."

"Neden suçlu olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu sakinleşmiş bakışları altında. Bunu bir an için ben de düşündüm.

"Bende yanlış olan bir şey var," dedim. "Herkes öyle davranıyor ama ben böyle hissetmiyorum. Bu normal olmamalı. Birilerine zarar verdiysem neden beni bir yere kapatmıyorsunuz?"

"Kötü bir gün geçirmişsin, kendini toparlamadan seninle bir seans yapamayız. Lütfen, sana yardım etmemi istiyorsan beni dinlemen gerekiyor."

"Seans yapmak istemiyorum, cevap istiyorum!" Elim konsoldaki bir bibloya çarptı, gürültülü bir şekilde düşüp kırılmasına neden oldum. Doktor yerinden sıçrayacak gibi olsa da ifadesini korumayı başardı.

"Sana zarar vermeyeceğim!" diye bağırdım. "Neden hepiniz bana böyle bakıyorsunuz!"

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum, herkes biliyor. Korktukları şey bu değil."

"Ama bir şeyden korkuyorlar."

"Sana bir şey olmasından korkuyorlar."

Küçümser bir şekilde güldüm. "Ben kendime zarar vermem. Hak etmediğimi bilsem de bu hayatı en iyi şekilde yaşayacağım."

"Neden hak etmeyesin?" diye sordu ayağa kalkarak. Ellerimi enseme koydum, kaskatı kesilmiştim.

"Bana bu şekilde temkinli yaklaşmanız, mimikleriniz bile beni deli ediyor. Herkes böyle bakıyor," kaşlarımı çattım. Kirpiklerim gözyaşlarıyla ıslandı. "İnsanların bana nasıl baktığını görebiliyorum, düzeltilmesi gereken ya da gözlem altında tutulması gereken biriymişim gibi... Kuduz bir köpekmişim gibi..."

Bir şey söylemek için dudaklarını araladığında onu öylece bırakıp kapıyı çarparak çıkmıştım. Tüm bu olanlar saçmalıktı. Oradan uzaklaşmak için çabalarken bir yandan da telefonumu çıkarıp babamı aradım.

"Şu an çok uygun değilim, sonra konu-"

"Hayır, beni dinle!"

"Meşgulüm, dedim. Önemli bir şeyse anneni ara."

"Beni dinle!"

"Kapatmam gerek."

"Beni dinle!" diye ağlamaya başladım ama telefon kapanmıştı bile. Olduğum yere çöküp kaldım. Saat, gecenin kaçıydı bilmiyor-

dum ama bir insanın bu saatte nasıl önemli bir işi olurdu? Kendi kızının suratına telefonu kapatacak kadar önemli bir işi hem de...

"Annem beni ne zaman dinledi ki!" diye boşluğa sitem ettim.

Acıtmasına izin verme, Nazlı.

Kimsenin kalbini acıtmasına izin verme.

"Berbat görünüyorsun."

Ses tonu, uyuşan sinirlerime doğrudan vurmuştu. Bombokluğun ortasındaydım ve o peşimi bırakmamakta kararlıydı. Sanki herkes kasıtlı olarak hayatımı daha da kötü hâle getirmek için çabalıyordu. Eskiden, onlara göre yaşadığıma bir hayat denemezdi belki ama en azından bu çelişkiler yoktu; o gelmişti ve menekşe gözleriyle hayatımda hiçbir kokunun olmadığını yüzüme vurmuştu. Hayatım, havasız bırakılmış bomboş bir oda gibiydi.

"Gerçekten beni takip mi ediyorsun? Bütün bu olanlarla senin ne ilgin var?" Ayağa kalkarken gözlerimi sildim. "Sen bu hikâyenin neresindesin, Ezel?" diye bağırdım. "Sen bana nasıl bir oyun oynamak istiyorsun?"

Kaşları çatıldı.

"Ben seni seviyorum!" dedi tereddüt etmeden. Öfkeliydi. "Ben senin yanındayım. Sen bir hikâye arayışındasın."

Başımı iki yana salladım. Zorlukla nefes alıyordum. Onu yeniden ittim ve yürümeye koyuldum.

"Saçmalık," dedim.

"Saçmalık olan, senin beni sürekli o kahrolası yatakta bırakıp, telefonunu kapatarak çekip gitmen."

Omzumun üzerinden ona doğru döndüm, "Sen de her bulduğun boşlukta onun yanına mı gidiyorsun, geri zekâlı."

"Hayır, geri zekâlı. Ecem aradı, sarhoşmuş ve zapt edemiyorlarmış; seninle ilgili bir şey söyleyeceğini söyledi-"

Bir anda durup ona döndüm. "Söyledi mi?" diye sordum.

"Hayır, fazla sarhoştu. Ayıltmaya çalışırken sen geldin."

"Saçmalık!" dedim tekrar. "Ama daha saçma olanı senin benimle ilgili bir şeyi ondan öğrenmeye çalışman. Bu hem saçmalık hem de saygısızlık. O aptalın kafayı çekip benim istemediğim şeyleri insanlara söylemeye hakkı yok." Çanta elimden düşünce almaya tenezzül bile etmedim. Ona doğru döndüm, kendimi sakinleştirmek için uğraşmadım.

"Hiçbir zaman güçlü olmadı, her zaman beni suçlayıp durur ama unuttuysam bile en azından onun gibi aklımı kaçırmadım ben. Bir şekilde devam etmeye çalışıyorum." Yeniden dayanamayarak bir kaldırımın üzerine çöktüm.

Saati göz önünde bulundurduğumuzda caddenin bu kadar kalabalık olması, benim şanssızlığımdı ama kimseyi gördüğüm ya da umursadığım yoktu.

"Deniyordum ve başarıyordum da ama sonra çıkıp geldin ve saçma sapan bir oyun başlattınız. Şimdi sizin oyununuzun bedelini ben ödüyorum!"

"Haklısın," dedi yanıma oturarak. "Aptalcaydı kabul ama başka şans bırakmadın. Sana ulaşmak zorundaydım."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değildin. Biri seninle konuşmuyorsa sen de onunla konuşma Ezel, bir insanın hayatına zorla giremezsin." Ona dönüp gözlerine baktım. Anlamaya çalışır gibi değil, anlatmaya çalışır gibi.

"Olaya böyle bakmadığım için beni affet!" dedi öfkeyle soluyarak. Harika, şimdi ikimiz de bağırıyorduk. Uyarıcı bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Sana âşığım ve bu konuda ne yapabilirim, inan bilmiyorum!"

Bıkkın bir nefes verdim. "Aç gözlerini artık Romeo, sen sadece yaşayabileceğin neoklasik bir roman arıyorsun kendine!"

Söylediğimle birlikte gözleri irice açıldı, inanamıyormuş gibi gülmeye başladı. Ellerini ağzına bastırıp kahkahasını tutmaya çalışıyordu.

"Sinirlerimi bozuyorsun," dedi başını iki yana sallayarak. "Sen kendine roman karakteri mi diyorsun, seninle aynı kulvarda ancak trajediler yarışabilir. Bir korku filminden çıkmış gibi davranıp duruyorsun bana!"

Çantamı yerden alıp ayağa kalktım. "O hâlde benim peşimi bırak."

Son anda elimden yakaladı. "Bırakmayacağımı biliyorsun, bu hâlde hiçbir yere gidemezsin."

Elimi çekmeye çalıştım ama sadece kendi kolumu acıtmakla kaldım.

"Bir şeyim yok benim!"

"Sinir krizi geçiriyorsun."

Yüzümü buruşturdum. "Saçmalık!"

"Sana kalırsa her şey saçmalık. Sus da yürü, insanlara yeterince malzeme olduk."

Kolunu omzuma atıp çantayı elimden aldı. İstemeyerek de olsa adımlarına uymaya başladım.

"İnsanları umursayacağın kimin aklına gelirdi."

"Ben umursamam, güzelim," dedi. "Ama onlara mükemmel görünmeyi kafasına takan sensin." Üstten bir bakış atıp yapmacık bir gülümsemeyle atkuyruğumu çekti.

Gözlerimi kıstım ama dil çıkarma dürtümü son anda bastırıp soluklanarak yürümeye odaklandım.

"Ne oldu, beni yavaş yürüyerek mi bıktırmaya çalışıyorsun, haberin olsun bu numaraları da yemeyeceğim."

Başımı ona doğru çevirdim. Yorgunluğu yüzümde görmesini istedim.

Baktı ve gördü.

Bir şey söyleyecekken vazgeçti. Caddeye baktı ama aradığı her neyse bulamadı.

"O kadar duygu değişimine bünye dayanmaz tabii," dedi söylene söylene. "Allah bilir, en son ne zaman yemek yedin."

İstem dışı bütün ağırlığımı ona veriyordum. Söylediğinde haklılık payı vardı. Bilincim de vücudum gibi yelkenleri suya indirmişti.

"Bazen gerçek bir baş belası oluyorsun," dedi ama bir kolunu belime sarıp diğerini dizlerimin altından geçirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım ama iki elimi de boynuna dolamıştım bile.

"Bir taksi bulana kadar seni taşıyorum."

Beni indirmesini söyleyecektim, kafamdan bununla ilgili onlarca cümle geçti ama derin bir nefes aldım ve başımı göğsüne yasladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Ben çok yorgunum.

36. BÖLÜM: BELKİLER

***Fallingthedarkness*:** Kütüphanenden bir kitap kap ve ilk sayfasını aç.

Nazlı: Bunu neden yapayım?

Fallingthedarkness: Sadece yap işte, Alyeska.

Nazlı: Pekâlâ.

Fallingthedarkness: Eee?

Nazlı: Yine ne var?

Fallingthedarkness: Giriş cümlesini bana da söylemen gerekiyor.

Nazlı: Neden?

Fallingthedarkness: Sadece yap işte, Alyeska.

Nazlı: "Pekâlâ."

Nazlı: *Zamanın kendisiyle köprüde karşı karşıya gelince, sudan ilk çıkanın hayatta kaldığını öğrendim. Bu yüzden köprüden geçmeyi değil, okyanusu aşmayı hedeflemeliydi insan.*

Fallingthedarkness: Sevdim. Hangi kitaptan?

Nazlı: Bir kitaptan işte.

Fallingthedarkness: Katılıyor musun?

Nazlı: Belki.

Fallingthedarkness: Peki, sen sudan ilk çıkan mısın yoksa boğulan mı?

Nazlı: Sudan çıkmış ama yine de boğulmuşum.

Fallingthedarkness: Bir şekilde her şeyi dramatize etmeye başlıyorsun, değil mi?

Nazlı: Ben mi? Asıl sen öyle yapıyorsun. Vov! Oldukça romantiksin, bir kitabın ilk sayfasını açmış... Bundan etkilenip gelinlik bakmam filan mı gerekiyor?

Fallingthedarkness: Neden bu kadar uyumsuz olmak zorundasın?

Nazlı: Neden her şeyi bilmek ve sorgulamak zorundasın?

Fallingthedarkness: Çünkü ben bir insanım ve seni merak ediyorum.

Nazlı: Etme.

Fallingthedarkness: Bugün yine heyheylerin üstünde anlaşılan.

Nazlı: Canım sıkkın. Ve bu durumdan hoşlanmıyorum.

Nazlı: Yani ben böyle hissetmem, sorun neyse hallederim, her şeyin üstesinden gelirim ama şimdi burada öylece durmuş, hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Nazlı: Kolumu kımıldatacak hâlim yok.

Nazlı: Yediğim her şey midemi bulandırıyor.

Nazlı: İçim sıkılıyor, Ezel. Durduramıyorum.

Fallingthedarkness: Sen sadece çok yorgunsun.

Nazlı: Evet. Ama kim değil ki? Sonuçta biz berbat bir dünyada yaşıyoruz.

Fallingthedarkness: Sen bir pesimistsin, her şeyin hep kötü tarafını görüyorsun.

Fallingthedarkness: Bardağa boş tarafından bakmayı bırak, sen direkt o bardağın kırık parçalarına ve ellerini kesebileceği ihtimaline odaklanıyorsun.

Nazlı: İnsanlara neden kötü hissettiğim anları söylemiyorum, biliyor musun? Tam da bu yüzden! Herkesin çokbilmiş tavırlarla bol keseden ahkâm kesmesinden ve nokta atışı yapar gibi kendi zırvalık teşhisini koymaya çalışmasından... Sen benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun!

Fallingthedarkness: Çok öfkelisin. Sürekli öfkelisin.

Nazlı: Uyumak istiyorum.

Fallingthedarkness: Kaçıyorsun.

37. BÖLÜM: YANILSAMALAR

Fallingthedarkness: Sabah biraz papatya, bir şiir ve bir kruvasanla kapına geldim, bir buçuk saat bekledikten sonra güvenlik görevlisi yine gittiğini söyledi.

Fallingthedarkness: Küçük bir bavulla.

Nazlı: Sabah biraz eşya toplarken düşündüm, küçük bir bavula ne kadar çok şey sığdırabileceğimizi aslında.

Fallingthedarkness: Sonra?

Nazlı: Sonra neden diye düşündüm; şu koca dünyaya, insan insana neden sığamadığımızı…

Fallingthedarkness: Bir süre Dostoyevski okumamalısın.

Nazlı: Hayatımda hiç Dostoyevski okumadım.

Fallingthedarkness: Öyle mi? O adamla kesinlikle tanışmalısın.

Nazlı: Neden?

Fallingthedarkness: Çünkü sadece tanışmalısın, Alyeska.

Nazlı: Pekâlâ.

Fallingthedarkness: İşte bunlar papatyalar.

Bana elinde bir buketle fotoğraf göndermişti.

Nazlı: Şiir kimindi?

Fallingthedarkness: Turgut Uyar'ın:

"Ben hep sıkıntılıyım. Yani bir adamın canı sıkılır, o ben'im. Çünkü bana en yaraşan durumdur sıkıntılı olmak. Ben silahsız bir askerim de ondan. Törenler askeriyim ben. Cumartesi ve pazar askeri. Aslında karışık bir şey, kime ne söylenebilir? Bir sıkıntıyı ısrarla büyüterek, asıl büyük sıkıntıya ısrarla giden tümün attığı çekirdek. Pis bir köleliğe ve sonsuz çılgınlığa varacak bir oluşumu sıkıntıyla bekleyen bölünmez varlık'ın ben'i. Ondan severim sıkıntıyı. Sevincin o amansız, o aşağılayıcı bönlüğünden korur beni.

Ne söylenmişse ve ne söylenmemişse, ne yapılmışsa ve ne yapılmamışsa, ne düzeltilmişse ve ne düzeltilmemişse ondan sıkılan biri. Belki, söylenmemişin, yapılmamışın ve düzeltilmemişin telaşı içinde biraz. O kadar. Ve sıkıntılı. Ve sıkıntılı. İşte böyle başlıyordu her yerde mutsuzluk. Ve mutsuzluk büyük bir umut gibi çekiyor kendine beni. Değişiyorum ve çoğalıyorum gibi. Tek büyük doğrunun yarım dilimi o. Kim bilebilir işe yaramamanın değişmesini ha? Ha! Cumartesi ve pazar günlerinde. Yorgun, izinli ve silahsız bir asker. Sonra kim döneniyor ortalarda benden başka. Şiir yazdığım söyleniyor ortalarda. Değil.

Ben, kutsal bir bahaneyim, belki de bir sığınağım kendime".

(Papirüs, Eylül-1966.)[12]

Nazlı: Kruvasan neliydi?

Fallingthedarkness: Boş ver, bayatlamıştı zaten hepsi.

12 Turgut Uyar, "Ben", İzdiham Dergisi, (Erişim 25 Temmuz 2021.)

38. BÖLÜM: BOĞULANLAR

Zamana yetişebilir miydim? Ya da zamanla birlikte hareket edebilir miydim? Zamanı yenebilir miydim? Kulağımdaki karanlık bir fısıltıydı tüm bu sorular.

Ölü derilerin altında hâlâ kanayan yaralar gibi.

İçimde, bacasından zehir tüten bir hasret vardı artık. Sokak sokak dolaşıp kendini bulabilir miydi bir insan? Arnavut kaldırımların üzerindeki adımlarımın izi bile kaybolmamıştı sanki. Taş duvarlara dokunarak sokakları geride bırakırken parmaklarım, kaybettiğim bir sürü şeyi arıyordu. Buradaki kahkahalarımı duyuyordum işte, renkli çatıları geride bırakırken kim bilir ne içindi, önemi yoktu ama o zaman gülüyordum.

Birinin sırtına atladığımı, omzuna tırmandığımı ve düşeceğimizi bilerek kendi etrafımızda dönüp durduğumuzu, bunun bile bize hiç yenilmezmişiz gibi hissettirdiğini nereden biliyordum ben?

Şimdi karşımda olsan doktor, sana insanın kendi kendini terk etmesinin mümkün olup olmadığını sorardım çünkü ben, kendim tarafından bile yalnız bırakılmış hissediyorum.

Hayalet: Acı çekmeden önce sen nasıl biriydin?

Nazlı: Ben acı çekmiyorum.

Hayalet: Sen her saniye azalmak bilmeyen bir acı çekiyorsun.

Nazlı: Seni mutlu etmeyeceğim.

Hayalet: İnsan ne kadar yol giderse gitsin kendini geride bıra-kamıyor, değil mi?

Hayalet: Bu kadar acı çekmeden önce sen kimdin? Hatırla.

Zamanın silemediği çok fazla şey var.

"Merhaba kızım, birine mi bakmıştın?" Gelen sesle irkilerek başımı telefondan kaldırdım.

Evet, kendimi arıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

"Ben," dedim küçük bavulu kolumdan ayak uçlarıma indirerek. "Kalacak bir yer arıyorum."

"Daha önce gelmiş miydin buraya?"

Başımı iki yana salladım.

Elli yaşının üzerinde duran pansiyon görevlisi amca bana her-keste gördüğüm o garip ifadeyle değil, tadını bilmediğim bir şef-katle bakıyordu. Burası geldiğim kaçıncı dağ evi, kaçıncı pansi-yondu bilmiyordum, aradığım şey her ne ise onu bulmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

"Kaç gece kalacaksın?"

"Yarım gün," dedim. "Birkaç saat uyuyup yoluma devam et-mek istiyorum."

"Nereye gidiyorsun, öğrenci misin?" diye sordu yaşlı adam.

Bilmiyorum, artık hiçbir şey bilmiyorum.

"Bir proje ödevim var," diye yalan söyledim. "Bu bölge hakkın-da araştırma yapıyorum. Çok üşüdüm." Yalanlarla kaçabileceğiniz en kuytu yer gerçeklerdi.

Sağın solun ebe, Nazlı.

Sağın solun sobe.

"İsmin ne, kızım?"

"Nazlı Aladağ."

Adam birden kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Buraya daha önce gelmediğine emin misin?"

"Evet," dedim.

Hayır, emin değilsin.

"Bir saniye bekle güzel kızım." Başparmağını ve işaret parma-ğını yalayıp artık sayfaları sararmış, oldukça kalın ve eski moda defterden muhtemelen kayıt listesine bakıyordu. Sayfanın kena-rında harflere göre ayıran bir kısım vardı ve adamın nasır tutmuş parmakları, o harflerin üzerinde gezinirken her seferinde nefesim boğazımda tekledi.

"Nazlı Aladağ, işte!" dedi kendiyle övünen bir gülümsemeyle. "Burada."

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. Önündeki deftere ba-kıyormuş gibi hafifçe eğilip geri çekildim.

"İsim benzerliği o zaman; biz eski toprağız, bin tane de olsa unutamıyor işte insan. Yüzün de tanıdık gelmedi zaten."

Çünkü yüzün de her şeyle birlikte çok değişti.

"O odada kalabilir miyim?" diye sordum adam defteri kapat-mak üzereyken.

"Ne dedin kızım?"

Masum bir ifadeyle bakmaya devam edip, "O kızın kaldığı oda-da kalabilir miyim?" diye sordum.

Adam tatlı tatlı güldü. "Al bakalım," diyerek oda anahtarını uzattı. Ona teşekkür ettikten sonra odaya çıkmak için acele etme-

dim. Bu çevrede, hava epey soğuktu. Önce bahçede bir masaya oturup uzun uzun etrafı seyrettim.

Fallingthedarkness: Neredesin?

Nazlı: İşlerim var, dolaşmam gerekiyor.

Fallingthedarkness: Kiminlesin?

Nazlı: Ben her zaman tek başımayım.

Fallingthedarkness: Ne zaman döneceksin?

Nazlı: İşim bittiğinde.

Fallingthedarkness: Bu bir cevap değil.

Nazlı: Güzel, sana cevap vermek zorunda değilim zaten.

Fallingthedarkness: Neden her şeyi zorlaştırmak zorundasın?

Nazlı: Neden her şeyi bilmek zorundasın?

Fallingthedarkness: Çünkü seni merak ediyorum.

Nazlı: Bu senin meselen, benimle ilgiliymiş gibi davranma.

Fallingthedarkness: Güzelim, biraz uzlaşmacı olsan ve senin için endişelenen içimi rahatlatsan ölür müsün?

Telefonu cebime tıkıştırdım. Hayır, Ezel ölmem ama zaten sorun da bu.

Ağva'da geldiğim kaçıncı pansiyon olduğunu bilmiyordum. Bu seferki gölün kıyısındaydı. Ahşaptan yapılmış müstakil odalardan oluşuyordu. Dışarıda yağmurdan korunmak için çardakların altına konumlandırılmış masalar vardı. Orada durup öylece etrafı izlemeye, belki de saatlerce devam ettim. Masaya dokundum, masa örtüsünün sert dokusunda dolaştırdım parmaklarımı, göl kenarında eğilip bir taş aldım ve suyun üzerinde sektirmeye çalıştım, başarılı olamadım.

Fallingthedarkness: En azından nerede olduğunu söyle.

Fallingthedarkness: Senin için endişeleniyorum.

Nazlı: Çocuk değilim, beni merak etmene gerek yok. Söylediğim gibi, halletmem gereken işler var.

Sonunda odaya çıktığımda, her şey sandığımdan daha farklıydı. Önce koku yakalamıştı beni yakalarımdan, sonra içinde kül birikintisi besleyen şöminenin soğukluğu.

Tanıdık bir buz kokusu etrafımı sardı, kalın montumun içinde bir anda ayazın ortasında çırılçıplak kalmış gibi hissettim.

Küçük bavul kolumdan kayıp tok bir ses çıkararak yere düştü. Ahşap ezildi sanki, içine sığdıramadıklarımın ağırlığından.

Bunu çok uzun bir süre yapamayacağımı düşündüm.

Kaçarak uzaklaşmak istedim belki.

Şöminenin yanına gidip tozla kaplanmış kiremitlerin üzerine üfledim.

"Nazlı buradaydı!" yazısını bulmak için kasıtlı yapmıştım sanki bunu. Şöminenin etrafını çevreleyen kiremitlerin birine kazınmıştı cümle. El yazısı şu anki yazımdan farklıydı, demek o bile değişmişti. Her şeyi değiştirsem de parmak izimi saklayamayacağımı düşündüm.

Yatağa uzanıp elimi göbeğimin üzerinde serbest bıraktım, odanın tavanını arşınladı gözlerim. Orada bana ait, hatırlayabildiğim bir şeyler aradım; onun yüzünü, fırtınaya ait bir iz aradım ama kocaman gözyaşı dolu bir boşluk dışında bir şey bulamadım.

***

Okula birkaç gündür uğramıyordum, şehir dışından dönmek bana sandığımdan daha iyi hissettirmişti. Artık tek başına kaldığım

yurt odasının herhangi biri için fazla geniş olduğunu düşündüm. Ecem'in neşeli sesini aradı kulaklarım, sarhoş olduğunda klozetin önüne bir battaniye çekip sabaha kadar bir daha içmeyeceğine söz vererek kusmasını bile. Yüzümde bir tebessüm belirdi kapıyı kapatırken.

Çok geçmeden kapı, onu içeri davet etmem için çalındı. Huysuz adımlarımı yerde sürüyerek önce aynanın karşısına gittim. Saçlarımın dağılmış atkuyruğunu yeniden yaptım; dağılmış ruju, parmağımı dudağımın kenarına bastırarak sildim ve göz altıma akmış rimeli bir pamuk yardımıyla temizledim.

Üzerimde kısa bir şort ve ip askılı bir bluz dışında bir şey yoktu. Kapıya ilerlerken derin bir nefes aldım ve yüzüme, ezbere bildiğim kifayetsiz bir maske takındım.

"Sonunda," dedi Ezel tek kaşını kaldırıp imalı bir şekilde beni süzerken.

"Geleceğinden haberim yoktu," dedim ama geriye çıkarak içeriye girmesi için ona sessiz bir davet sundum.

"Yalancı," derken hafifçe gülümsüyordu. "Beni bekliyordun ve ben de geldim işte."

"Nasılsın?" diye sordum onunla inatlaşmamak için. Odanın içinde gözlerini gezdirirken elleri yine kısa saçlarının arasında dolaştı. O hissi yaşamak isterdim.

"İyiyim," dedi. "Sen nasılsın? Aradığını bulabildin mi?" Üzerinde siyah ince bir kazak ve kot pantolon vardı. Elindeki ceketi koltuğun üzerine rastgele bıraktı.

"Bir şey aradığımı da nereden çıkardın?"

"Oradan oraya öylece deli dana gibi dolaşıyor musun yani?" Bana döndüğünde sırıtıyordu. "Ve beni hiç mi özlemedin?"

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Kendi işime bakmaya devam edeceğim." Bir ima ya da bir cevap vermeyecektim, insanlara ne olursa olsun en azını paylaşmakla programlanmıştım.

"Sonsuza kadar bu odada kalmaya mı niyetlisin?"

"Benim için sakıncası yok," dedim çabucak. "Dışarıdaki insanlar da beni görmek için delirmiyordur, eminim." Ve kimsenin huzurunu kaçırmak gibi bir derdim yok.

"Dışarıdaki insanların senin için delirmesi için önce senin varlığından haberdar olmaları gerekiyor, kayıp bir ruhtan ne farkın var ki senin?" Kollarını göğsünde birbirine bağlayınca kasları hareket etti. Gözlerim, kısık bir şekilde o dalgalanmanın üzerinde dolaştı.

"Kayıp bir ruh olsam," dedim dudaklarımı bir kez yalayarak. "Beni böyle kolayca bulup kapıma dayanamazdın."

Söylediğime sesli bir şekilde güldü. Dolgun dudakları kıvrıldı ve inci gibi dişler beni selamladı.

"Naz Hanım!" dedi sesini yapmacık bir şekilde yükselterek. "Bir ödevimiz olduğunu ne çabuk unuttun öyle, ilk günlerde yüksek not diye kendini paralayan o inek kıza ne oldu?"

İstemsizce ben de gülmüştüm. "Ben inek değilim, sadece kontrol manyağıyım."

"He o çok normal yani."

"Normal olmamam seni rahatsız ediyor gibi görünmüyor, bana âşık olduğunu söyleyen sensin."

"Sen de bana âşıksın," dedi gözlerini kısarak.

Kısık bir kahkaha attım. "Bir de bana garip derler, ne dediğini bilmiyorsun sen."

"Âşıksın," diye yineledi, bu defa sağduyulu bir şekilde. "Ama farkında değilsin."

"Pekâlâ, Romeo. Buraya ödev yapmak için mi geldin yoksa beni, sana âşık olduğuma ikna etmek için mi?"

"Kendini bir şeylere ikna eden sensin," diye karşı atağa geçti ellerini kaldırarak. "Ama yine de ben buraya ödevimiz için geldim. Al bakalım." Omzuna asılı siyah postacı çantasından *Gurur ve Önyargı* kitabını uzattı.

"Kitap bende var-"

"Hayır," diye itiraz etti cümlemi bitirmeme izin vermeden. "İkimiz için de yeni bir tane aldım, okuyup altını çizmek için. Ve notlar almanı istiyorum. Kitaptan ikimizin ne tür çıkarımlar yaptığını anlayabiliriz böylece."

Gözlerimi kısıp kitabı elime aldım ve sayfalarını üstünkörü karıştırmaya başladım.

"Pekâlâ," dedim. "Hemen başlayalım mı?"

"Evet," dedi. "Kitabı bitirene kadar birlikte kalmalıyız."

"Ne?"

"Beni duydun."

"Ama neden?"

"Yanında olmam hoşuna gidiyor," dedi gülerek. "Ben de sana kendini yiyip bitirmeyeceğin bir bahane veriyorum, daha ne istiyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak kitabı tezgâhın üzerine bıraktım ve ona doğru ilerledim, omuzlarından iterek onu kendi odama kadar sürükledim ve yatağın önüne geldiğimizde bu defa göğsünden kuvvetle ittim. Yatağın üzerine düştüğünde ben de onun karnının hemen üzerine oturdum. Yüzünde bir sırıtmayla bana bakıyordu.

"Bu kendini beğenmiş gülümsemeyi yüzünden silmem gerekecek," dedim sabit bir ifadeyle.

Kolumdan tutup beni kendine doğru çekti, dudağı dudaklarıma çarptı.

"Bunu çok isterim," dedi ve beni yeniden kendine doğru çekti. Kendimi onun üzerinde serbest bırakıp öpücüğe karşılık verdim. Nazik değil, hoyrat bir şekilde öpüşüyorduk. Bana ihtiyacım olan bir şeyi veriyordu sanki.

Hırsımı onun dudaklarından almama izin veriyordu.

Elleri belime kayınca hafifçe ürpermiştim ama herhangi bir tepki vermedim. Alt dudağımı dişlerinin arasına kıstırıp bir süre öylece oyalandı. Parmakları önce kalçamda sonra baldırlarımda haşin bir şekilde dolaşmaya başladı. Biraz doğrulup üzerindeki kazağı tek hamlede çıkarıp bir kenara attım.

O doğrulduğunda ben, o kadar şanslı değildim. Oturur pozisyona geldiğinde geri doğru düşmekten beni son anda kurtaran ve belimden yakalayan elleri oldu. Aynı eller bir çırpıda üzerimdeki bluzu çekip çıkardıktan sonra dudaklarını yeniden dudaklarıma bastırdı. Dengemi sağlamak için kollarımı boynuna doladım ve uzun zamandır merak ettiğim bir şey yaptım. O, dilini köprücük kemiklerimin üzerinde dolaştırırken ben, ensesinde ve kısacık saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırıp daha rahat hareket edebilmesi için başımı geriye doğru attım.

"*Sevgiyi teşvik etmek için sizin tavsiyeniz nedir?*" diye mırıldandı. Dudaklarım istem dışı kıvrılmıştı. Tam şu anda, *Gurur ve Önyargı*'dan bir Darcy alıntısı mı?

"*Dans etmek!*" dedim Elizabeth'in repliklerini hatırlayarak. "*Dans partneriniz idare eder bile olsa.*"[13]

13 Joe Wright, *Pride And Prejudice* [Aşk ve Gurur] (Film, 2005), 00:13:06-00:13:13.

Başını boynumdan kaldırıp loş ışığın altında bana baktı. "İdare eder demek!" dedi.

İstemsiz kıkırdadım. "Bunlar Elizabeth'in replikleri."

"Seninkiler ne olurdu?"

Bir süre tavanı izleyerek düşündüm.

"Şiir," diye mırıldandım, bakışlarımı onun delici bir hayranlıkla beni izleyen gözleriyle kavuşturduğumda.

Benimle birlikte koyulaşmış dudakları kıvrıldı. Beni kendinden ayırmadan ayağa kalktı. Yatağa beni yatıracağı şekilde döndü, elleri hemen kalçamdaydı. Başımı nazikçe yastığa bıraktı. Üzerime doğru uzanıp ağırlığını bana vermemek için başımın iki yanına dayadığı dirseklerinin üzerinden konuştu.

Ne idiysen onu yansıtan

amansız bir ayna şu beyaz kâğıt.

Senin sesinle konuşur beyaz kâğıt

senin gerçek sesinle

beğendiğinle değil;

senin eserindir, boşuna harcadığın

bu hayat.

Gözlerinde ilkel bir güdü parladı. Dudakları yeniden tenimde dolaşmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve derin bir soluk çektim içime, kalbim yeterince hızlanmamış gibi…

Yeniden ele geçirebilirsin belki

seni başladığın yere

fırlatan bu kayıtsız nesneye

tutunabilirsen eğer.

Dudakları boynumdan göğsümün arasına kadar oyalanarak kaydı, sağ elinin parmakları dudaklarımı zarifçe okşadı.

Bunca yer gezdin; aylar, güneşler gördün

ölülere, dirilere dokundun

inlemesini bir kadının

kinini büyümemiş bir çocuğun –

ama bir hiç olacak bütün bu duydukların

sen bu boşluğa güvenmedikçe.

Dişleri sütyenime takıldığında, derin bir iç çekerek nefesini tenime doğru üfledi. İki elinin parmaklarını kollarımda dolaştırarak kısa bir saniye gözlerini bana çevirdi. Menekşe rengi gözleri şefkatle ve tutkuyla, arzuyla ve söndürülmesi imkânsız bir yangınla bakıyordu. Beni bir esir gibi göz hapsine aldığında göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Elleri buna itiraz edercesine bacaklarıma kaydı. Birbirine yapışık hâlde duran bacaklarımı iki yana ayırdığında yutkunarak bekledim.

Yitirdiğini sandığın şeyleri bulacaksın

belki orada:

gençliğin filizlenişini, yaşlılığın çöküşünü.

Hayatın sen ne verdiysen odur

bu boşluk

sen ne verdiysen odur

bu beyaz kâğıt.[14]

14 Yunan şair Yorgo Seferis'e ait, Özdemir İnce'nin çevirdiği "Beyaz Kâğıt" şiiri.

Kalçalarımdan destek alıp beni kaldırdığında bacaklarımı içgüdüsel bir şekilde vücuduna dolamıştım. Bedenimi, yabanıl bir heyecan sarmıştı.

Elleri bacağımın iç kısmında dolaştığında daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi kollarımı boynuna sarıp dudaklarını ağzımın içine çektim. Uyandırdığı şeyden memnun kalmış şekilde, parmaklarını tenime bastırdı ve dudaklarımdan yarım yamalak bir inilti kaçtı.

Nefes almak için kendimi geri çektiğimde bakışlarını bir saniye ayırmadan beni izlemeye koyuldu. Gözleri bir anda yarı çıplak vücudumun her yerinde dolaşıyordu. Göğsümdeki, kalbimin hemen üzerindeki, göbeğime kadar uzanan yara izine doğru eğildi. Dili bir nakış gibi belirgin, kabuk bağlanmış ize dokununca sırtım yay gibi gerildi.

Göbeğime kadar uzanan yara izinin her santimini şefkatle öperken bir yandan da arzu dolu dokunuşlarına kıskıvrak yakalanmıştım. Başlattığım oyunun kurbanı olmuş ve bundan tuhaf bir zevk almıştım.

Dudakları göbeğimin etrafında dolaşıp minicik şortun kumaşına çarpana kadar arsızca gezindi. Durduğunda huzursuzca kıpırdandım, dudaklarını bastırıp kaburgalarımın üzerine bir öpücük bıraktı.

"Senin için istemeyeceğin kadar çok şiirim var," dedi. Üzerimden yavaşça çekildi. "Seninle paylaşmayı sabırsızlıkla beklediğim çok fazla *şiirim*…"

Masanın üzerinde kalan kitapları aldığında hâlâ sırtüstü yatakta yatıyordum. Kuş bakışı bana baktığında ifadem değişmedi ama o, genişçe gülümseyip kitabı yüzüme bıraktı. Yanaklarımı şişirerek bıkkın bir nefes verdim, kitabımı suratımdan çekip ayaklarımı duvara yasladım.

Yatağın etrafında dönüp yeniden yanıma uzandı ama bu defa başını göbeğimin üzerine yasladı, saçları çıplak karnımda mayhoş bir

hisse neden olmuştu. Onu izlemeye koyuldum, dakikalar içinde o kitaba nasıl böylesine odaklanabildiğini… Yan yattığı için bacakları yataktan aşağıya sarkmıştı, biraz sonra bir bacağını diğerinin üzerine atacağını düşündüm. Sonra orada öylece uzanırken ne yaptığımızı?

Eskiden olsa böyle anların tadını çıkarırdım. Gıdıklanırdım onun saçlarından ve gülerken keyif alırdım.

Eskiden olsa sesli okurdum bu satırları, bir elim onun saçlarında dolaşırdı.

Eskiden olsa altını çizmeme gerek kalmazdı satırların, okuduğum anda ruhunu tanırdım.

"Okumuyorsun," dedi gözlerini kitaptan ayırmadan.

"Evet, okumuyorum."

"Ne düşünüyorsun?" Sesi kadife gibi yumuşaktı. Gerçekten ne düşündüğümü bilmek isteyip istemediğini anlayamamıştım. Öylesine mi soruyordu yoksa gerçekten merak mı ediyordu?

Ne önemi vardı? Ben onun ne düşündüğünü bilsem ne değişecekti?

"Boş ver," dedim yerimden doğrularak. "Biraz dinlenmek istiyorum, kitapları okuduktan sonra yeniden görüşürüz." Odadan çıkıp banyoya girdim. Ne yaptığımı sanıyordum ki? Neydi bu, bir ilişki mi? Onu sevmeye mi başlayacaktım? Sanki bu mümkünmüş gibi.

Banyonun kapısı tıklatıldı. Ben kilitlemeden sadece bir saniye önce.

Derin bir nefes verdiğini duydum.

İşte böyle, herkes gibi o da sonunda sıkılacak, bıkacak senin aslında olduğun o kızdan.

"İyi misin?" diye sordu.

Değilim.

"Evet," diye seslendim kuvvetli bir şekilde. "Çıkarken kapıyı kapattığından emin ol."

Başka bir şey söylemedik ikimiz de. Bir elim kapının kulpunda, parmaklarım anahtarların üzerinde; diğer elim ve kulağım kapıya yapışmış, öylece dinliyordum.

Duraksama.

Adım sesleri.

Kapının açılıp kapanması.

Tuttuğumu hatırlamadığım nefesi ne ara verdim?

Şiirler tükenecek, diye düşündüm. *Şiirler hiçbir zaman yetmeyecek.*

Sen bir şiiri bile öldürebilecek bir ruha sahipsin.

Ve seni ne kadar çok sevdiklerinin önemi olmayacak, hiçbiri o sevgiyi sürdüremeyecek.

Kendimi kapıdan ayırmadan zemine doğru bıraktım, kollarımı kendime çektiğim dizlerime doladım.

Eskiden sanki hislerim tükenecekmiş gibi her şeye aşırı tutkuluydum; her duygunun dibini sıyırırdım, şimdi herhangi bir şeye tepki verdiğimde bununla yetinecek farkındalığa ulaştım, bu çağın bana bir yaşam borcu kaldı.

Eskiden daha çok uzun otobüs yolculukları yapardım, yanımda mutlaka kâğıt kalem olurdu; en güzel şeyleri o zaman yapardım, şimdi kitap almayı bile unutuyorum.

"Eskiden" çok keskin bir kelime ve benim dudaklarım yara bere içinde.

39. BÖLÜM: YAKALANANLAR

Kocaman tırnakları var, düşüncelerimi tırmalıyorlar.

Canavarlar canavarlar...

Saklandığım yatağın altında beni buldular.

Gölgeleri almak için uzanıyor,

Yardım et bana!

Beni çok korkutuyorlar.

***

Fallingthedarkness: Kafanın içindeki karanlık yalnız, herkesi öldürdü ama bu defa sevecek birini arıyor.

Nazlı: Hâlâ anlamadın mı? Ben kimseyi sevemem.

Fallingthedarkness: Sen çok seversin, çok da güzel seversin. Sadece kaçmayı bırakman gerek.

Nazlı: Ben kaçmıyorum.

Ben sadece saklanıyorum ve sen saklandığım yatağın altına başını uzatıyorsun.

Sanki sevebilecekmişsin gibi beni, sanki sürdürebilecekmişsin gibi.

Sanki dönüp duyduğun bir tıkırtıyı kontrol etmiyormuşsun gibi.

Orada ne olduğunu gördüğünde ardına bakmadan koşmaya-cakmışsın gibi.

Fallingthedarkness: Denemiyorsun bile. Sahi, en son ne için savaştın ki sen? En son neyi sırf yapman gerektiği için değil de yapmak istediğin için yaptın? En son ne zaman gerçekten canın çektiği için bir şey yedin? En son ne zaman kendine bir şey aldın vitrinde çok beğenip?

Fallingthedarkness: Sen en son ne zaman yaşadığını hissettin, Nazlı?

Nazlı: Ben böyle biriyim, bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa neden peşimi bırakmıyorsun?

Zaten sonunda olacağı bu değil mi?

Sen ne zaman sıkılacaksın, Alp Tekinoğlu.

Sen ne zaman savaşların sonsuza kadar değil de biri kaybedene kadar sürdüğünü anlayacaksın.

Fallingthedarkness: İşte yine yapıyorsun, cevap veremediğin zaman geriye çekiliyorsun. Senin alanına bir adım bile girmeme izin vermiyorsun.

Nazlı: Ben senin alanına girmiyorum.

Fallingthedarkness: Çünkü benim hayatımın kapısı sana sonuna kadar açık. Sense bir set çekiyorsun kilitli kapılarının önüne bir de.

Nazlı: Elinde anahtarla yanlış kapının önünde durduğunu hiç düşünmüyorsun.

40. BÖLÜM: KİLİTLER

Son zamanlarda sadece o yanımda olduğunda, sadece onunla uyuyabiliyordum. Sadece birkaç saatliğine. Sonra şeytanlarım yeniden dürtüyor ve uyandırıyordu beni tatlı uykumdan.

Uyanıp onu seyrediyordum bir süre, kokusu ne kadar da sakinleştiriciydi. Kolları bir süreliğine kendimi güvende hissettiriyordu.

Ama ne olursa olsun, o bana "seni seviyorum" dediği günden beri kendimi daha yalnız hissediyordum. Biri tarafından sevilebilmek mümkünse eğer, böyle bir şey miydi? Sevilmek beni savunmasız kılıyordu. Ona karşı iyi ve nazik olmayı deniyordum ama sadece deniyordum ve bunun doğruluğundan bile emin değildim. Onun için daha güzel, daha eğlenceli, daha iyi biri olmak istemek miydi birini sevmek? Öyle olmam mümkün müydü?

Şeytanlarımı bir odanın içine kilitleyip yatakta ona doğru bedenimi kaydırdım. Uyumadan önce kolları etrafımdaydı ama uyuduktan sonra bana sırtını dönmüştü, uyurken rahat ve huzurlu görünüyordu, ben yanında olduğumda gözleri o kadar güzel parlıyordu ki mutlu görünüyordu.

Bir insanı sadece yanında kalarak mutlu etmek mümkün müydü? Bunun cevabı için şeytanlarıma gerek yoktu. Mümkün olmadığını biliyordum. Bir noktadan sonra beni sadece sevmek, sadece yanında olmam ona da yetmeyecekti, hep daha fazlasını isteyecekti.

Onu sevmemi, daha kötüsü onu hayatıma dâhil etmemi isteyecekti ama benim kendime ait bir hayatım olmadığını hiçbir zaman kabul etmeyecekti.

Yine de ona yanaştım ve yarın acı çekmek için şu anın daha fazla tadını çıkarmak istedim. Dirseğimin üzerinde hafifçe doğrulup dudaklarımı yanağına bastırdım, uykusunda gülümsedi, ben de gülümsedim. Parmaklarımı eline kenetlediğimde yavaşça mırıldandı, döndü ve beni kendine çekip yeniden kollarını vücuduma doladı. Gözlerini açmadan saçlarıma nazik bir öpücük bıraktı, derin bir nefes aldım sanki bu anı içime çekmek ister gibi ve gözlerimi kapattım.

Yeniden gözlerimi açtığımda uyanmış beni seyrediyordu.

"Günaydın," dedi bahar gibi bir gülümsemeyle. Örtüyü çeneme kadar çekip "Günaydın," diye mırıldandım. Parmakları alnıma dökülen saçları geri itti. "Çok uyudun, kalk hadi, uykucu."

"Hı hı," diye mırıldandım ama gözlerimi açma niyetinde değildim. Sadece şu an ve sadece burada her şey yolunda gibiydi ama yataktan çıktığım an, hayatın paçalarımdan çekiştirmeye başlayacağına emindim.

"Kahvaltıyı dışarıda yapacağız."

Yeniden gözlerimi açıp ona baktım. Kısacık saçlarından gelen şampuan kokusu beni uyandırmaya yetmişti. Üzerini değiştirdiğini de o an fark ettim.

"Bu hazırlık ne için?" diye sordum.

"Özel bir sebebi yok," dedi alnımdan öpüp. "Dediğim gibi çok uyudun; ben de o sırada duş aldım, kitabımı okudum, acıktım ve bizim için bir plan yaptım."

"Ödevi yapmasak senin için sorun olur mu?" Bir anda ağzımdan çıkmıştı ve hemen arkasından zihnimde kocaman bir çatırdama sesi yankılandı. Vazgeçiyordum.

"Anlamadım?" dedi kuşkuyla.

"Ödevi yapmak istemiyorum, not ya da bir sonraki dönem dersi almamak umurumda değil. Senin için sorun olur mu?"

"Bu da nereden çıktı?" Endişelenmişe benzeyen hâlini görünce güldüm. "Tembellik etmek istiyorum, mükemmel olmaya çalışmaktan çok sıkıldım."

Yüzümün tüm ayrıntılarını incelercesine bir süre beni izledi, kafasında söylediklerimi ve son zamanlardaki hâlimi tarttığına emindim.

"İntihar etmeyi filan düşünmüyorsun, değil mi?" Bunu gülerek sormasına rağmen aslında merak ettiğini biliyordum. Eh, haksız sayılmazdı. Dışarıdan intihara meyilli göründüğüme emindim ama hayır, hiçbir zaman aklımdan geçmemişti; hem zaten bana bile ait olmayan bir hayatı nasıl sona erdirebilirdim ki?

"Sadece sıkıldım," dedim güvence vermek istercesine. "Ve yoruldum. Hiçbir şeye hâlim yok. Düşünmek ve çabalamak istemiyorum, sadece bırakmak istiyorum."

Beni kendine doğru çekip sıkı sıkı sarıldı. Bazen o kadar sıkı sarılıyordu ki nefes alamayacak gibi oluyordum ama bundan hiç şikâyetçi değildim. Sadece merak ediyordum, o da kaçıp gideceğimi biliyor ya da hissediyor da bu yüzden mi bu kadar sıkı sarılıyor diye.

"Nasıl istersen," dedi. "Benim için sorun değil."

Yatakta düz dönüp derin bir nefes verdim. Yüklerimin birinden kurtulmuş gibi hissediyordum.

"Aptal tiyatro kulübüne de gitmek istemiyorum," diye itiraf ettim. Zorunluluklarımdan kurtulmak istiyordum. Artık bir şeyi, sadece yapmam gerektiği için yapmak istemiyordum.

"Olmuş bil," dedi yataktan doğrularak. "Belma Hoca'yla da konuşur, hallederim ben."

"Teşekkür ederim." Bunun, benim için ne kadar çok şey ifade ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Birinin sadece benim için, haya-

tımı kolaylaştırmak için yaptığı bir şey… Bu, uzun zamandır sahip olmadığım ve hayalini kurmaya bile cesaretimin olmadığı bir şeydi.

"Bir de…" Alt dudağımı dişleyip yataktan doğruldum. "Dışarıya çıkmasak olur mu, dışarıya çıkmak istemiyorum." Bakışlarımı ellerime indirip bir an için düşündüm. "Ya da sen çık, ben odama döneyim, kahvaltı etmem ben zaten." Yüzüne baktığımda alay eder gibi bir hâli vardı.

"Saçmalama," dedi elini bana doğru uzatıp. "Çıkmak istemiyorsan çıkmayız, seninle olmak istiyorum başkalarıyla değil ama alışveriş yapmam gerekiyor dolapta bir şey yok." Elimi tutup beni yataktan çıkarmasına izin verdim.

"Tamam, sen git gel o zaman, ben de sonsuza kadar uyumaya devam edeyim." Kendimi yeniden yatağın üzerine sırtüstü devirdim. Gülüşü tüm odada yankılandı. Yatağın etrafından dolanıp yanıma geldi ve yüzümü kuş bakışı görebileceği şekilde üzerime eğilip "İstediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Sadece burada durmak istiyordum hatta mümkünse dünyanın bile durmasını istiyordum, eşlik edemediğim bu hayatın daha fazla benden bağımsız dönmesini istemiyordum.

Eğilip yavaşça dudaklarımdan öptü, ona karşılık verirken dudaklarım gülümsemek için açılmıştı.

"Acaba," dedi geri çekilerek "Ben de mi yatakta kalsam?"

Kıkırdayarak onu göğsünden ittim. "Aç kalırsan beni yeme potansiyelin var, git hadi."

Kapının eşiğinden dönüp "Seni tatlı olarak düşünüyordum, iki kilo filansın bir öğün çıkmaz senden."

"Git hadi!" dedim, örtüyü üzerime çekip yeniden yatağın içinde kıvrıldım. Yıllarca düşünsem yine de kendimi tatlı bir şeyle mukayese etmezdim.

41. BÖLÜM: SESSİZLİK

Yeniden uyandığımda kaç saat geçtiğinden emin değildim. Kaslarım birbirine girmiş gibi hissettim. Yatağın içinde dönüp kollarımı hareket ettirdiğimde yalnız olduğumu görmüştüm. Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp saati kontrol ettim.

19.47

Gerçekten mi? Tekrar tekrar baksam da ekrandaki saat değişmedi. İçeriden gelen sesleri işittiğimde yataktan çıkmış ve biraz üşümüştüm. Kollarımı kendime dolayarak diğer odaya geçtim, Ezel kanepede ayaklarını sehpaya uzatmış kucağındaki bilgisayarla ilgileniyordu.

"Merhaba," dedim dikkatini çekmek için.

Başını kaldırıp güldü, "Demek sonunda uyandın."

"Çok uyumuşum, neden beni kaldırmadın?" Ona doğru yürürken bilgisayarı kucağından indirip yanına oturmam için kolunu açtı. Sessiz davetini kabul edip kolunun altına kıvrıldım, başımı doğaçlama bir şekilde göğsüne yaslamıştım.

"Dinlenmeni istedim, çok güzel uyuyordun bir de, kıyamadım." Sesi yumuşacıktı.

"Sen neler yaptın?"

Kollarını bedenime dolayıp çenesini başımın üzerine yasladı. "Kahvaltı yaptım, Belma Hoca'ya mail attım. Senin yanına uzan-

dım ama ölü gibi uyuduğun için hiç kımıldamadın, hatta bir ara nefesini kontrol etmek zorunda kaldım." Söylediğine hafifçe güldüm. "Ciddiyim," dedi, parmakları saçlarımın üzerinde dolanmaya başladı. "Bir saat kadar uyuyup uyandım, sonra yemek yaptım." Yüzüme bakabileceği şekilde ikimizi de geri çekti, "Bu arada, çok iyi bir aşçı olduğumu biliyor muydun?"

Gülerek başımı iki yana salladım.

"Biraz sonra anlayacaksın. Şimdi de annemin bazı çeviri işlerini hallediyordum."

Öylesine sorduğum bir soruya uzun uzun açıklama yapması o kadar hoşuma gitmişti ki ona daha sıkı sarıldım. Bunun ne olduğunu da, neden yaptığımı da bilmiyordum ama garipsiyor ya da yadırgıyor gibi görünmüyordu.

Keşke seni sevebilsem, o kadar çok sevebilsem ki…

"Annen nasıl biri?" diye sordum. Şahit olduğum anneler bu konuda pek başarılı değildi ama nedense Ezel'in annesinin iyi olduğunu biliyordum. O iyi bir insan değildi yalnızca, aynı zamanda iyi bir anneydi çünkü Ezel, ondan bahsederken şefkatle konuşuyordu ve sadece ona bakarak bile ne kadar iyi yetiştirildiğini anlayabiliyordum.

"Delinin teki," dedi gülerek ama sesi inanılmaz sevecen ve keyifli geliyordu. "İşkolik, çalışmayı çok sever. Kedilerini de çok sever. Beni de çok sever. Anlattığımda seni de çok sevdi."

Gerilerek doğruldum. "Ona benden mi bahsettin?"

Hâlime sırıttı. "Elbette. Onunla her şeyi paylaşırım."

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. Bu, benim için olabilecek en normal durumlarda bile rahatsız edici olurdu. Annemle bir şeyler paylaşmak, bir de üstüne Ezel'den filan bahsetmek, düşüncesi bile korkunçtu.

"Ee," dedim. "Ne dedi?"

"Gizli gizli yalıya girmiştik ya doğum gününde, ona anlattım, o da kızdı gizli saklı iş yaptığım için. Bir gün doğru düzgün getir kızı, ağırlayalım," dedi. Yüzünde karşı konulamaz bulduğum o poster çocuğu gülümsemesi vardı.

"Karnıma ağrı giriyor şu an," diye itiraf ettim sıkıntıyla. Daha çok güldü.

"Merak etme," dedi kelimeleri uzata uzata. "Fotoğrafını gösterdim, sana şimdiden bayılıyor."

"Ben de bayılacağım şimdi."

"Annemle tanışma fikrinin seni bu kadar kıvrandıracağını bilseydim daha önce söylerdim."

Omzuna doğru hafifçe vurdum. Sonra gözlerimi kısıp yapmacık bir şekilde güldüm, "İstersen ben de seni kendi annemle tanıştırabilirim."

Kaşlarını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Restoranda annemin nasıl biri olduğuna tanıklık etmişti ama buna gerek yoktu, bana bakıp onun nasıl bir facia olduğunu zaten herkes görebilirdi.

"Olur," dedi yine de. Ne kadar da kibardı.

"Gerçi annemin garezi bana," dedim ve ayağa kalkarak derin bir nefes verdim. "Herkes ona bayılır, onun olayı bu zaten. Herkesin hayranlığını ister ve istediği şeyleri alma konusunda da üstüne yoktur." Tezgâha ilerleyip ısıtıcıya su koydum.

"Bu konuda yorum yapmak bana düşmez," dedi. Omuz silkip bu tatsız konuyu kapatmak istedim. Kaçtığım şeye doğru koşmayacaktım.

Yeniden ona dönüp kalçamı tezgâha yasladım. "Bir ağabeyin olduğunu duymuştum."

Bana doğru gelip hemen dibimde durdu. Sırıtırken uzandı ve üst raftan iki kupa çıkardı.

"Gösterişçi pislik," dedim.

"Fırsatları değerlendirmek," diyelim. Kupaları tezgâha bırakmak için eğildiğinde dudaklarımdan öptü. "Ne içmek istersin?"

"Kahve."

"Reddedildi. Başka?"

Kaşlarımı çatarak itiraz ettim, "O niye yahu?"

"Kafein, boktan bir şeydir. Uykusuzluk yapar, uykusuzluk da gerginlik yapar ki senin ekstra gerginliğe hiç ama hiç ihtiyacın yok. Ayrıca aşırı kahve tüketimi, sinire ve tahammülsüzlüğe yol açar."

Bilmiş bilmiş konuşmasına gözlerimi devirdim.

"Ama şu an kahve istiyorum, o çatıda bana yaptığından hatta."

"O kahve değildi," dedi zafer kazanmış bir gülümsemeyle. Afallayarak güldüm. "Kesinlikle kahveydi."

"Sen ve şu her şeyi bildiğini sanmaların yok mu…" Eğlenceli bir kinayeyle çekmecelerden birini açıp içinden bir kutu çıkararak bana doğru salladı. "Buna kakao diyoruz," dedi tane tane anlatarak. "Potasyum içerir, strese karşı çok faydalıdır. Zengin bir kalsiyum kaynağıdır, senin gibi kötü beslenen biri için ekstra faydalı. En az kahve kadar zinde kalmanı sağlar ve uyanık kalma konusunda da yardımcı olur." Kupalardan birine birkaç kaşık ekledi. "Böbreklere de faydalıdır. Bağışıklık sistemi için de öyle. En önemlisi, kadınların kendilerini mutlu hissetmelerini sağlayan, biz erkeklerin kurtarıcısı endorfini kakao salgılar." O bardağın üzerine su ve şeker

eklerken ağzım açık kalmış, sadece şaşkınlık dolu bir ses çıkarabilmiştim.

Bu kadarını bilmiyordum, kabul.

Ve bana bir şeyler öğretmesini seviyordum.

Beni düşünmesini seviyordum.

Hem de ta o zamandan beri ne kadar çok şeye dikkat ediyordu benimle ilgili. Bardağı bana uzattığında iki elimin arasına alıp kanepeye döndüm. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu.

Anlamış olacak ki biraz sonra peşimden gelip "Ağabeyim yurt dışında yaşıyor," dedi. Bunu sorduğumu bile unutmuştum. Elinde sallama çayla yanıma oturdu.

"Orada ne yapıyor?"

"Muhtemelen hiçbir şey." Saçlarını kaşıyarak güldü. "Sorumsuzun tekidir ama annemi oradaki bir okulda *master* yapacağına ikna etti. İki yıldır Londra'da yaşıyor ama en son konuştuğumda Barcelona'daydı." Gülümsemesi genişledi. Daha önce Ecem'in, ağabeyi hakkında söylediklerini hayal meyal anımsıyordum. Onun sorunlu bir tip olduğunu ve Ezel'in onun arkasını topladığını söylemişti.

"Barcelona'yı görmeyi çok istedim hep," diye itiraf ettim. "Tabii o filmin de biraz etkisi var."

"Duydum ama filmi izlemedim, yarın gidelim mi?"

"Nereye?"

"Barcelona'ya."

"Ne yapacağız orada?" Bir ayağımı altıma alıp ona bakabileceğim şekilde döndüm.

Bir de soruyorsun sanki gidebilecekmiş gibi.

"Bilmem," diye dudak büktü. "*Sangria* içeriz, flamenko dansı yaparız." Muzipçe güldü. *Sangria* bildiğim kadarıyla içinde meyve parçaları olan şekerli bir şarap kokteyliydi.

"Gaudi'nin eserlerini görmeyi çok isterim," dedim birden, odanın içinde dalacak bir boşluk bulup derin bir nefes aldım.

İkna etmek ister gibi elindeki kupayı sehpanın üzerine bırakıp bana doğru eğildi, parmakları dökülmüş atkuyruğumla oynuyordu. "İki günlüğüne gidip gelebiliriz," diye omuz silkti. "Müzeleri gezeriz, sokak sanatçılarını dinleriz, renkli binaların önünde fotoğraf çekiliriz, sarhoş oluruz…"

"Mecbur âşık olacağım yani sana," dedim alayla. Bu söylediğimi kendim duyunca biraz gerilmiştim ama Ezel keyifle gülerek karşılık verdi.

"E bir zahmet, ne duruyorsun hâlâ?" dedi, sonra bir şey hatırlamış gibi dişlerini göstererek gülümsedi. "Barcelona'da olunur zaten." Bir şey söylemek istiyordum ama sözleri de, yüzüme olan yakınlığı da kafamı karıştırıyordu. Menekşe gözleri heyecanla parlıyor, şimdiden hayalini kurduğu o şeyleri yaşıyordu.

Gözleri parlıyor ve karanlıktan korkuyor. Karanlıktan korkan birinin ışıklarını ne zaman söndüreceksin?

"Kendi filmimizi çekeriz belki," dedi gerilimi azaltmak ister gibi. Sessizliğim, kafamdaki çığlıklarla yarışıyordu. "Bir sürü ünlü restoran biliyorum, sen bile onların yemeklerini reddedemezsin."

Her şeyi mahvetmemek için kakaodan büyük bir yudum alıp direnmeye başladım. İşte, bu kadardı. Hayatı tiye almak, kenara itmek, zaman akmıyormuş gibi davranmak, mutlu olmak, düşünmemek sadece bu kadardı.

Sonra çekiştirecek eteklerinden bildiklerin. Hatırlayamadıklarından kaçabilirsin ama bildiklerinden saklanamazsın.

Kalbin de istese onu seçemeyeceksin, başkasına âşıkken onu ne kadar sevebilirsin?

"Dövme yaptırırız belki. Takip ettiğim inanılmaz yetenekli bir dövme sanatçısı var. Adamlar gezgin, farklı ülkelerde yerleri var, tek tek geziyorlar oraları. Kendim için birkaç tane seçmiştim…"

Konuşmaya devam ediyordu ama ben dinlemeyi de duymayı da bırakmıştım…

Tortusu ruhumun dibine çökmüş eski bir acıydı, bu defa kollarını etrafıma dolayan.

"Nazlı?"

Dikkatimi çekmek için koluma dokunduğunda "Affedersin," diye kendimi geri çektim. Ellerimin arasındaki kakao bile soğumuştu ama zaten bir yudum daha içebilecek hâlim kalmamıştı. "Benim gitmem gerekiyor," dedim. Birbirine dolanan parmaklarım ter içinde kalmıştı.

"Nereye, neden?" Kaşlarını çattı.

"Odama dönmeliyim." Ellerim bir şeylerle uğraşmak için saçlarıma gitti. "Üzerimi değiştirmeliyim."

"Geri gelecek misin, yemek yaptım."

Başımı iki yana sallarken geri geri gidiyordum. "Başka bir zaman yeriz," dedim.

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Nazlı, istemiyorsan gitmeyiz. Seni bir şeylere zorlayacak değilim."

Sorun gitmek değil, sorun gidememek.

"Sadece biraz kendimle baş başa kalmam gerekiyor," dedim. Odasına gittim, önceki günden kalan eşyalarımı ve telefonumu kollarımın arasında topladım. Ardından çantama yerleştirdim.

"Bu şekilde gitme buradan," dedi kapının önünde.

"Bu, seninle ilgili değil," dedim. Daha fazlasını söylemek istedim ama daha fazlasını ben de bilmiyordum. Onunla ilgili değildi bu, onun bana hissettirdikleriyle ilgiliydi. O gelmişti ve onunla birlikte ben yok olmuştum sanki. O gelmişti ve hayatımda bir sürü kayıp var olmuştu. O gelmişti ve bir sürü boşluk ortaya çıkmıştı.

"Sonra görüşürüz," dedim ve yüzüne bakamadan kapıdan çıkıp gittim. Koridordan hızla geçtim, merdivenleri döverek indim basamakları. Kendi odamın önüne geldiğimde çantanın içinden anahtarı bulmam dakikalarımı, titreyen ellerimle kapıyı açmam da bir o kadar zamanımı aldı.

Sonunda kapıyı ardımdan kapatıp sırtımı yasladım ve ağlayarak yere çöktüm.

Ve sonra yine kaçtım.

Odama kaçtım.

Kendime kaçtım.

Kendime sarıldım.

Yalnızlığıma sığındım.

Karanlığa sığındım.

42. BÖLÜM: KIRIKLAR

Hayalet: Canavarlar, yatağın altına başını mı uzattılar?

Nazlı: Durdur artık bunu.

Hayalet: Sen başlattın.

Nazlı: Ben sana hiçbir şey yapmadım.

Hayalet: Sen çok fazla şey yaptın.

Nazlı: Sana bunu artık durdurmanı söylüyorum. Görmüyor musun, acı çekiyorum.

Hayalet: Daha değil, henüz değil.

Nazlı: Ne yapmak istiyorsun?

Hayalet: Görmeni istiyorum; yaşattığını yaşamanı, hissetmeni istiyorum.

Nazlı: Bu mümkün değil! Bunun mümkün olmadığını biliyorsun.

Hayalet: Zihnine fısıldamaya devam et, belki bir gün seni duyar.

Nazlı: Yaptıklarından pişmanlık duyacaksın, böyle olmasını istemiyorsun.

Hayalet: Ne istediğimi bilmiyorsun! Sen kimsenin ne istediğiyle ilgilenmezsin, sen sadece kendi istediklerini umursuyorsun!

Nazlı: Çünkü diğerleri beni ilgilendirmiyor!

Hayalet: O hâlde böyle olmasını istiyorum, bunun da seni ilgilendirmemesi gerekiyor.

Nazlı: Bu bir istek değil, sen kafayı yemişsin.

Hayalet: Belki de.

Nazlı: Daha ne kadar devam edeceksin, bununla baş edebileceğini mi sanıyorsun?

Hayalet: Yalvarırken bile ne kadar kibirlisin, değil mi? Çünkü canını yakarken bile asıl acı çekenin ben olduğumu biliyorsun.

Nazlı: Sadece bunu yapmak istemediğini biliyorum, bu bir saçmalık. Neden sadece bırakmıyorsun?

Hayalet: Bırakmak... Hayır, bu defa öyle olmayacak. Bu defa sadece bırakarak kaçıp gidemeyeceksin.

Nazlı: Sonucunu kaldıramayacağın bir oyun oynuyorsun.

Hayalet: Neden endişeleniyorsun, oynamak istemekten mi korkuyorsun?

Nazlı: Hayır, öyle bir şey olmayacak.

Hayalet: Olacağını biliyorsun, sen canının yanmasına izin vermeyecek kadar çok seviyorsun kendini!

Nazlı: Sevmiyorum. Kahretsin, sevmiyorum! Anlamıyor musun, kendimden nefret ettiğim için kendimi korumak zorundayım!

Hayalet: Asıl saçmalık bu, sen kendinden başka bir şeye inanmıyorsun!

Nazlı: Bunun nesi yanlış? Anlamıyorsun!

Hayalet: Nefretini görmek istiyorum! Kimseyi sevmeyi dahi becerememiş senin, nefretine sahip olmak istiyorum.

43. BÖLÜM: YAĞIŞLAR

Yağmur, gümüşi izler bırakarak pencereyi dövüyordu. Yalnızlığın koynunda, gecenin yarısı beni kabul etmemeye ant içmiş hâlde yatağımdan kalkıp sokak lambalarını izlemeye koyulmuştum. İçgüdüsel bir şekilde pencereyi açıp soğuk havanın içeriye girmesine izin verdim.

Zihnim için bir fısıltı, bir ipucu, bir çağrıydı sanki bu his.

İnsan soğuğun kokusunu alabilir miydi, doktor? Burnumdaki bu buz kokusu, gözlerimi kapatıp haykırarak ağlama arzusu nedendi?

Bir an için müzik açacaktım ama yağmurun sesi daha cazip gelmişti ya da kabul etmediğim korkum, ellerimi havada yakalamıştı. Kaçtığım şeyin yaklaştığını hissedebiliyordum.

Işığı yanıp sönen telefonumun dikkatimi dağıtmasına sevinmiştim. Ekrandaki saat ikiyi gösteriyordu, güneşin doğmasına daha saatler vardı ama gözüme tek damla uyku girmiyordu. Günlerdir uyuyamıyordum ve diğer her şeyin üzerine bir de bu, tüm düzenimi altüst etmeye başlamıştı.

***Fallingthedarkness*:** Neden uyumuyorsun?

Ezel'den gelen mesaja kaşlarımı çattım. Son zamanlarda Ezel ve *Hayalet*'im dışında mesaj atan hiç kimse yoktu ve ikisi de eşit düzeyde rahatsız ediciydi.

Nazlı: Uyumadığımı nereden biliyorsun, favori sapığım?

***Fallingthedarkness*:** Bir konuda favorin olmana sevindim ancak başka bir sapığın daha mı var?

Ah, detaylar…

Nazlı: Soruma cevap vermedin.

***Fallingthedarkness*:** Odanın yanan ışıklarını görebiliyorum.

Nazlı: Belki de sadece ışığı açık unutmuşumdur.

***Fallingthedarkness*:** Her şey için sana detaylı açıklama yapmam mı gerekiyor, Alyeska? Uyuyamadığını biliyorum.

Nazlı: Bilmediğin ne var ki zaten?

***Fallingthedarkness*:** Seni nasıl dize getireceğimi bilemiyorum...

Nazlı: Beni sevebilirsin ama evcilleştirmene izin vermem.

***Fallingthedarkness*:** Bu da bir gelişmedir.

Nazlı: Yoksa hoşuna mı gitti, öyleyse söyle, hemen bunu bozacak bir şey yapayım.

***Fallingthedarkness*:** Naz… Bayılıyorsun değil mi beni sinirlendirmeye?

Nazlı: Elbette. Ödeşiyoruz bu şekilde, sen de beni sevdiğini söylemekten vazgeçmiyorsun.

***Fallingthedarkness*:** Seviyorum çünkü. Hem artık resmi olarak sevgili olduk, değil mi?

Nazlı: Daha neler!

***Fallingthedarkness*:** Hadi ama…

Nazlı: Daha orijinal olduğunu sanıyordum. Bir sonraki mesajın 'Biz şimdi neyiz?' olmayacak, değil mi?

***Fallingthedarkness*:** Olabilir. Ben klasik bir adamım. Hem, bilmem gerekiyor.

Nazlı: Neyi bilmen gerekiyor?

***Fallingthedarkness*:** Olduk mu olmadık mı?

Nazlı: Hayır, olmadık elbette.

***Fallingthedarkness*:** Tamam, nasıl istersen.

Nazlı: Her şey hep ben nasıl istersem öyle mi olacak?

***Fallingthedarkness*:** Ne dememi bekliyorsun ki? Daha ne yapmalıyım seni ikna etmek için?

Nazlı: Senden beni ikna etmeni istemedim hiçbir zaman. Ayrıca, bil diye söylüyorum; sevgiye ikna olmaz bir insan, sevgiye ikna olman gerekmez, sevgiyi hissetmelisin.

***Fallingthedarkness*:** Yani hissetmediğini mi söylüyorsun?

Nazlı: Ben hiçbir şey hissetmiyorum.

***Fallingthedarkness*:** Asıl manyaklık ne, biliyor musun?

Nazlı: Evet, aslında senden hoşlanmam.

***Fallingthedarkness*:** Ne?

Nazlı: Ne yazdığımı okudun.

***Fallingthedarkness*:** Dalga mı geçiyorsun?

Nazlı: Hayır.

***Fallingthedarkness*:** Biraz önce sevgilim olmak istemediğini ve hiçbir şey hissetmediğini söyledin.

Nazlı: Kahveden de çok hoşlanıyorum, Ezel ama bana bir şey hissettirmiyor. Duygular konusunda benden daha iyi olduğunu sanmıştım ama gitgide beni hayal kırıklığına uğratıyorsun.

***Fallingthedarkness*:** Duygular konusunda iyiyim ama incinen duygularım benim için de bir ilk oluyor. Biraz dengem bozulduysa kusura bakmayacaksınız, küçük hanım.

Nazlı: Bu kadar hassas olduğunu kim tahmin ederdi.

***Fallingthedarkness*:** Benim de haberim yoktu.

Nazlı: Neden bu kadar önemli? Sevgili olmak?

***Fallingthedarkness*:** Önemli değil. Sadece… Sadece bu, gurur duyduğum bir şey olurdu. Sana baktığımda hissettiğim hayranlığı anlatan bir kitap henüz yazılmadı. Sana bakınca içimden şöyle demek geliyor: 'Sevgilim. Benim sevgilim.' Ve dünyanın en şanslı insanı gibi hissediyorum o an.

Nazlı: Benimle ilgili şanslı olan hiçbir şey yok.

***Fallingthedarkness*:** Sen sevilmeyi hak ediyorsun Naz, sen çok da güzel seviyorsun. Sen sadece kırılmışsın.

Nazlı: İnan bana, o kadar dramatik olmak isterdim ama ben bir trajediyim.

***Fallingthedarkness*:** Neysen nesin. İstediğini söyle, istediklerimi de hissettiklerimi de değiştirmiyor bu.

Nazlı: İyi geceler.

***Fallingthedarkness*:** Uyuyamazsan yaz bana, iyi geceler.

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes verdim. Belki haklısındır Ezel, belki de değilsindir ama eninde sonunda bunu bulması gereken benim. Ve arıyorum, hiç kimsenin çabalamadığımı düşündüğü anlarda aslında öyle büyük savaşlar veriyorum ki o esnada yaşadığım kayıplardan canlı çıkamıyorum.

İçim içimi kemiriyor, deniyorum ama kendi çıkış yolumu bulmaktan çok korkuyorum; o yolun beni sona değil, çoktan gerçekleşmiş bir sona çıkarmasından korkuyorum.

44. BÖLÜM: EŞİKLER

Sınırlar kapınıza dayandığında eşikte öylece dikiliyordunuz. Kapıyı açıp içeriye çağırsan seni yerle yeksan edeceğini bildiğin şeyleri nasıl misafir edebilirdin? Kapının arkasında nefesimi tutup gitmesini beklediğim anlar oluyordu ama son zamanlarda, bunda da başarısız kalıyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Ezel'e. Sabah odamın kapısına dayanmış, artık dışarıya çıkmam gerektiğini söyleyip durmuştu. Ona göre, kocaman bir evde yalnız kaldıkça her şey daha kötüye gidecekti. Her şeyin benim için yeterince kötü olduğundan haberi yoktu.

Onunla ilgili en büyük sorun burada ortaya çıkmıştı. Herkesle birlikte takılırken insanların içinde ve ben duvarlarımın arkasındayken beni daha iyi görüyor, bir nebze olsun anlıyordu; şimdi de bazı geceler sırf uyuyabilmek için onun yanından ayrılmıyordum ama artık ikimiz de birbirimize ulaşamıyorduk.

Her zaman olduğu gibi, sen sadece uzaktan sevilebilirsin, bir adım sonrasını görmediğimiz bir dünyada yaşıyorduk ama senin bir adım ötenin uçurum olduğu, kilometrelerce öteden bile hissediliyordu.

"Bir şeyler içmeye," dedi direksiyonu sağa kırarken. Motora binmeyeceğimi söylemiştim, o da benim arabamla gidebileceğimizi ama benim kullanmamı istemediğini söylemişti. Ona göre, araba kullanmak için fazla dalgındım. Bunun normal hâlim olduğunu anlamamıştı. O da son zamanlarda hiçbir şeyi anlamıyordu.

Çünkü sen hiçbir şey anlatmıyorsun.

Eskiden sık sık takıldığımız, Ecem ile onu ilk kez yan yana gördüğüm kafenin önünde durduk. Rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Gerçekten daha iyi bir yer bulamadın mı?"

Nefes alırken kaşlarını kaldırdı. "Elimden geleni yapıyorum," dedi bana döndüğünde. "Senin için daha iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum. Bu konuda bana güvenebilir misin?" Beklenti dolu yüzüne bir cevap vermek yerine arabadan dışarı çıktım. Ona, kimseye güvenemeyeceğimi daha önce söylemiştim ama bu denli çırpınırken bir kez daha onu terslemek istemiyordum. Ona kötü davranmamak için elimden geleni yapıyordum ama bildiğini sanıyordu. Anladığını… Sevdiğini sanıyordu beni.

İçeriye yan yana girdik. Kapıdan geçerken camdaki yansımada sallanan atkuyruğumda fazla oyalandı gözlerim. Saçlarım uzamıştı, yeniden boyatmam gerekiyordu. Üzerimdeki mavi tişörtü, pantolonumun içine sıkıştırdım. Mümkünmüş gibi biraz daha zayıflamıştım, pantolonlarım daha bol geliyor, her geçen gün kemerime yeni bir delik açmak zorunda kalıyordum.

O ise her zaman olduğu kadar iyi görünüyordu. Üzerinde ona çok yakıştırdığım beyaz tişörtlerinden biri vardı, tümüyle bacaklarını saran bir kot pantolon ve beyaz spor ayakkabılar giyiyordu. İçeriye girmemiz için kapıyı açarken sıkıntılı yüz ifadesi karşısında dudaklarımı dişledim.

Artık rahatsız oluyordu çünkü sıkılmaya başlıyordu.

Ne bekliyordun ki?

Arka masalara doğru ilerlerken önüme geçti ve "Benden nefret etme," dedi. Onu takip ederken anlamaya çalışıyordum ama kafenin en köşesindeki masa dikkatimi çektiğinde hızla duraksadım.

"Bu da ne?"

"Sorun yok," dedi telkin etmek ister gibi ellerini boşluğa kaldırdığında.

Ecem, Uğur, Erdi ve Gizem oturmuş gelişimizi seyrediyorlardı. Hafta içi gün ortasında olduğumuz için ortalık pek kalabalık değildi, bu da olağan bir sessizlik sağlıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bastırdım dişlerimin arasından. "Bana sormadan onları da mı çağırdın?"

Yanıma gelip kollarını omuzlarıma koydu. "Sakin ol," dedi yavaş bir tonda. Gözlerini bakışlarıma hapsettiğinde o da dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Senin için buradalar ve bunu isteyen onlar."

"Benimle konuşmak istiyorlarsa benimle iletişime geçmelilerdi."

"Seni aramışlar, Naz." Bunu söylerken sesi öyle bir hâl almıştı ki istemsizce geriye doğru bir adım atmıştım. Şüphe, sesinde şüphe vardı. Koca bir endişeyle beraber. Benim için miydi? Hayır, bu hoşuma gitmemişti. O da artık diğer herkes gibi delirdiğimi, iyi olmadığımı düşünüyordu.

"Onlarla konuşmak istesem iletişim kurardım," dedim hışımla. "Hayatıma burnunu sokmaya nasıl cesaret edersin?"

"Sana yardımcı olmaya çalışıyorum." Yeniden bir adım yaklaştı. Yalvaran bir tonda "Nazlı," dedi. "Onlara ihtiyacın var; insanlara, arkadaşlarına ihtiyacın var."

Savunma içgüdüsüyle kolumu etrafıma doladım. "Saçmalık," dedim. Tamamen burnumdan soluyordum. "Neye ihtiyacım olup olmadığını bilemezsin!" İşaret parmağımı ona doğru kaldırdım. "Ve neye ihtiyacım olduğunu söyleyemezsin. Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki?"

Alıngan bir şekilde başını yana eğdi. "Onlar yanındayken daha iyi olduğunu biliyorum," dedi. "Keşke daha fazlasını da bilsem. Keşke anlatsan bana. Yardım etmeme izin versen ama elimden sadece bu geliyor."

"Benim yardıma ihtiyacım yok," diye sıkıntıyla inleyip arkamı döndüm.

Ne zaman anlayacaksın bana yardım edemeyeceğini. Kimse edemez. Ne yaptıysam kendim yaptım ve düzeltilebilecek bir şey olsa bunu zaten ben yapardım ama yoktu. Bütün bunların hiçbir anlamı olmadığı gibi…

"Sadece beş dakika otur," dedi kolumdan yakalayıp. "Söz veriyorum, daha fazlasını istemiyorum ve başka bir şey de yapmayacağım. Beş dakika otur, eğer istersen seni kendim götüreceğim." Beklenti dolu gözlerine baktım ve orada darmadağın oldum. İşte böyle, sürekli senden bir şeyler isteyecekler; senin nasıl hissettiğin, ne kadar üzgün olduğun, ne kadar korktuğun da önemli olmayacak. Senin için iyi olduğuna kendilerini inandırıp sana kötülükler yapmaya devam edecekler.

Ama sen de bileceksin, bileceksin iyilik yapmaya çalıştıklarını ve senin de sonun zaten bu. Yardım etmeye çalışanların seni yavaş yavaş tüketiyor olması.

"Nazlı, gel de özür dilememize izin ver, hadi." Gizem masanın arkasından ayağa kalkıp seslendiğinde gözlerimi sımsıkı birbirine bastırmıştım. Ne anlamı vardı ki, bütün bunlar neyi değiştirecekti?

Yine de topuklarımın üzerinde döndüm ve bir kez daha yapmam gerekeni yaptım. Titreyen dizlerimi saklayarak oturdum masanın en son koltuğuna. Ellerimi kucağımda birbirine kenetlemiş, bir yumruk hâline getirmiştim. Nefesimi tutmuş, tüm bu yaşananların sona ermesini bekliyordum.

Ezel destek olmak ister gibi hemen yanıma oturdu. Ecem karşımda, Uğur sol tarafta, Gizem ve Erdi sağ tarafta oturuyordu.

"Ecem bize olanları anlattı," dedi Gizem alıngan bir şekilde. "Ben özür dilerim, Ezel'in baştan beri senin için yanımızda olduğunu bilseydim-"

"Bilseydin ne olurdu?" diye sordum. "Bilseydin durup bir saniye olsun düşünür müydün? Bilseydin beni olduğum gibi kabul eder miydin?"

Kahverengi gözleri korkuyla açıldı. "Nazlı ben çok özür dilerim, seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Burada olmamız çok saçma, söyleyecekleriniz de öyle. Evet, Ezel ile Ecem bir oyun oynamış ama ben oyun olduğunu bilmiyordum yani beni suçladığınız şeyi zaten yaptım. Arkadaşımın, Ecem'in hoşlandığı çocuğu öptüm. Uğur'a kaba davrandım. Davranışlarımın o oyunla bir ilgisi yoktu." Şiddetle titreyen dizimi bastırmak için elimi üzerine koydum. "Bir oyun olduğunu bilmediğiniz zaman Ezel ile yan yana oturabiliyor olduğunuz ama beni görmeye tahammül edemediğiniz gerçeğinin de bununla bir ilgisi yok."

Gizem bakışlarını yere indirdi. Erdi bana ters ters bakarak elini onun elinin üzerine koymuştu. Güzel, demek ki istediğiniz zaman birini her koşulda sevebiliyordunuz. Demek ki sorun sevememeniz değil, beni sevmemenizdi.

Ecem ile göz göze geldiğimde yabani bir güdüyle omuzlarımı dikleştirdim. Bir yanım onu çok özlemiş, diğer yanım çoktan kılıcını kuşanmıştı. Benim aksime, olup biten şeylerin onun üzerinde bir etkisi yoktu. Bugün yüzümü toparlamak için her zamankinden daha fazla uğraşmam gerekmişti. Oysa mavi gözleriyle bebek gibi görünmeye devam ediyor, saçları omuzlarında ahenkle dans ediyordu.

"Burada bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorlar," dedi, bir elini çenesinin altına koyup. Çalışıyoruz, değil, çalışıyorlar. Çünkü o biliyordu benimle ilgili düzeltilebilecek bir şey olmadığını. Kendi ağzıyla söylemişti.

"Unuttun mu?" diye mırıldandım masanın üzerinde hafifçe eğilerek. "O yanımı öldüremeyeceğimi söyleyen sendin, hem de kalbim çoktan durmuş olmasına rağmen." Sesim sandığım kadar iyi çıkmadı. Ama söylediğim şeyle birlikte Ezel'in bakışları Ecem'e döndü.

"Sen ne?" diye soran Uğur oldu. Ezel önce kalp naklimi kimin bildiğini anlamaya çalışıyor sonra Ecem'in nasıl bana böyle bir cümle kurduğunu kavramaya çalışıyordu. Yazık, yazık ki bu hiçbir şeydi.

"Ona ne dedin sen?" diye bu defa çıkışan Ezel oldu. "Ona çoktan öldüğünü mü söyledin?"

Ecem biraz gerilerek doğruldu. Yüzü aniden utançla kızarmıştı. Bunun, yaptığı şeyden mi yoksa Ezel'in ilk kez benim yanımda ona çıkışmasından mı olduğunu kestiremiyordum. Eskiden insanları çözümlemem sadece saniyelerimi alırken artık onları okuyamadığımı bilmek daha da rahatsız ediciydi.

"Bu senin için bile fazla küstahça," diye destekledi Uğur onu. Harika, birden her şey tersine dönmüştü. "En yakın arkadaşın kalp nakli oluyor ve sen ona öldüğünü mü söylüyorsun?"

Ecem çatılmış kaşları ve dolu dolu olmuş gözleriyle kelimelerini toparlamaya çalışırken başımı iki yana salladım.

"Yapmayın şunu!" diye eğildim yeniden masaya doğru. "Sürekli birilerini suçlayamazsın. Ve Ecem yanlış bir şey söylemiyordu."

Bana bakarken gözyaşlarını daha fazla tutamadı. "Öyle demek istemedim," dedi bana doğru uzanarak. "Çok sinirliydim. Çok

kırılmıştım ama sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Senin kendinden geçtiğin zamanlarda bile ben senden vazgeçmedim. Sadece yoruldum, bunu ikimiz yaşadık ama sadece ben hatırlıyorum. Hem bu hatıralar hem senin gözlerimin önündeki yok oluşun..." Ellerini gözlerine bastırıp hıçkırmaya başladı. "Bütün bunlara dayanamıyorum artık."

"Neler olduğunu artık bize anlatmak zorundasınız!" diye sesini yükselten Erdi oldu. "İkinizin-" Gözleri Ecem ve benim aramda dolandı ama Ezel'de durdu. "Üçünüzün oyunlarının arasında kalan biziz ve artık sırları masaya dökmenin zamanı geldi."

"Öyle bir şey olmayacak." Alayla gülerken başımı iki yana salladım. "Bu durumu daha karmaşık hâle getirmeyi bırakın. Gereğinden fazla şey konuşuldu." Öfkeli gözlerim kendine bir an bile hâkim olamayan Ecem'e kaydı. Ondan benim kadar ruhsuz olmasını beklemiyordum ama herkesin içinde kendini bu şekilde koyuvermesi de anlaşılır gibi değildi.

Erdi'nin beklenti dolu gözleri Ezel'e kaydı. "Bu işi erkek erkeğe çözmemiz gerekiyorsa öyle yapalım," dedi.

Neredeyse gülecektim.

"Sırlarını ben de bilmiyorum," dedi Ezel. "Nazlı anlatmak istemediği sürece buna burnumu sokmayacağım. Onu buraya bunun için getirmedim."

"Neden saklıyorsun?" Uğur yerinden kalktı, sandalyeyi gerginlikten devirmişti ve bu, Ecem'i yerinden sıçratmaya yetti ama muhatap olduğu kişi o değildi. Uğur tereddütsüz adımlarla masanın etrafında dönüp benim yanıma geldi. Artık Ezel'in tersinde kalıyordu. Bana bakabileceği şekilde yere eğildi, sandalyeyi tutup Ezel'e sırtımı dönmeme yetecek kadar çekiştirdi. "Niye saklıyorsun, Nazlı?" Artık bağırmıyor, neredeyse yalvaran tonda konuşu-

yordu. "Daha önce de söyledim sana, bu şey ikinizi de mahvediyor. Neden paylaşıp yardım etmemize izin vermiyorsun?"

Kirpiklerim titrerken sadece ona bakıyor ve yeşil gözlerindeki beklenti karşısında çırpınıyordum. Bütün vücudum kasılmıştı. Tamamen ikilemde kalmıştım, artık birilerine bağırmamın da bir anlamı olmadığını düşünüyordum.

"Uğur, yapma." Ecem'in sesini duyduğum an başımı çevirip onun da yerinden kalktığını gördüm. Yanımıza gelip gerilimi azaltmak ister gibi elini Uğur'un omzuna koydu. "Ona yardım etmek istediğini biliyorum ama bu, doğru yol değil."

Uğur öfkeyle omzunu onun elinden kurtarmak için geriye itti. "Ona bir ölü muamelesi yapmadığım için senden özür mü dilemeliyim?"

Ecem iyice gerilmiş, irkilerek bir adım geriye çıkmıştı. Hayır, bunlar çok saçmaydı! Onun bir suçu yoktu, o bunları hak etmiyordu.

"Ne kadar kolay taraf değiştiriyorsunuz," diye mırıldandım belli belirsiz gülerek. "Geçen hafta benim yüzümden Ecem'e üzülüyordunuz, şimdi benim yüzümden Ecem'i yerden yere vuruyorsunuz." Başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. Ecem gözlerini kısmış, öfkeyle etrafına bakıyordu. Haklıydı, ben unutmayı seçmiştim ama onun verdiği mücadele farkındalık doluydu. Her şeyi biliyordu ama bana anlatması da başkasına bahsetmesi de yasaktı.

O da bu savaş ya da oyunda, sürdürdüğümüz her neyse benim kadar yalnızdı.

"Denediğiniz için sağ olun," dedim kendimi sandalyeyle birlikte geriye itip masadan kalktım. "Hâlâ istiyorsanız sizinle görüşmeye devam ederim ama bu konuları bir daha hiç kimse açmasın."

Yanından geçerken Ecem'le göz göze geldim. Onun buğulu bakışları benim kederimle çarpıştı. İkimiz de dişlerimizi sıktık bir şey

söylememek için, ikimiz de verdiğimiz savaş neyse onu sürdürmek için başımızı birbirimize çevirip devam ettik.

Odaya girip kendimi yatağa bırakana kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Peşimden yatağa uzandı, kollarını bedenime doladı ama bu defa benden bir tepki alamadı. Nefesi saçlarıma vururken gözlerimi sıkı sıkı birbirine kapattım. Zihnime musallat olmuş bütün kötü düşüncelerim zincirlerinden kurtulmuştu.

"Üzgünüm," dedi mahcup bir ses tonuyla. "Ecem'in yaptıklarından haberim yoktu, hissettiklerinden de öyle. Daha iyi olacağını sanmıştım."

Başımı sallamakla yetindim. Biliyordum, benim için iyi olduğunu düşündüğü şeyleri yapıyordu herkes ama en başında hayatım bu şekilde mahvolmuştu sanki.

Birisi benim için çok büyük bir şey yapmıştı ve ben kaybetmiştim.

Ölenin kaybeden, hayatta kalanın kazanan olması gerekmiyor muydu? Ben hayatta kalmış ama kaybetmiştim.

"Bunlarla sınırlı değil," dedim dizlerimi kendime çekip gayriihtiyarî bir savunma pozisyonu alırken. Ellerimi yanağımın altında birleştirdim. "Bilmediklerin," diye ekledim. "Daha fazlası var ama onları ben de bilmiyorum."

"Merak etmiyor musun?" diye sordu nazikçe parmakları saçlarımı tararken. Atkuyruğumu kendime çekme dürtümü kontrol etmek zorunda kalmıştım.

"Bazen," diye itiraf ettim. "Ama çoğunlukla onlardan korkuyorum." Bir insanın bilinmezlikten daha büyük bir düşmanı olabilir miydi?

Ve Tanrı da, diye hatırlattım kendime. *Tanrı da en büyük düşmanı şeytanı, kendisi yaratmıştı.*

Ona doğru döndüğümde elime uzandı, kaşlarını çatıp iki elimi de tuttu. "Ellerin çok soğuk," diye mırıldandı. "Ellerin neden bu kadar soğuk, buz mu taşıyorsun yoksa ceplerinde?" Gülümsedi. Ellerimi dudaklarına yanaştırıp daha önce yaptığı gibi üzerine üfledi. Ellerim soğuktu ama bu defa içim de ısınmamıştı. Çünkü deli gibi korkuyordum bu histen. Deli gibi korkuyordum beni bu kadar güzel severken bir gün tükenecek olmasından. Ellerimi kendime çektim, yataktan hızlıca doğruldum. Burnumun ucuna kadar gelmiş bir histeri krizi vardı.

"Nereye?" diye sordu eşyalarımı topladığımı görünce.

"Daha fazla zorlama," dedim. "Ben üstesinden gelebileceğin bir sızı değilim. Kendine bir iyilik yap ve kendini daha fazla bana maruz bırakma." Başımı iki yana salladım odadan çıkarken. Bir şey söylemedi. Peşimden gelmedi. Engellemeye çalışmadı. Durdu ve kabul etti.

Oradan baktıklarında ne gördüklerini biliyordum artık.

Duyulmayan yardım çığlıkları.

Merdivenleri inerken göğsüm daralmaya başlamıştı. Nefes alışlarım hızlandı. Göğsüm kulağıma ulaşan soluğumun sesiyle şiddetli şekilde inip kalktı.

Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Bedenimin direnişini kaybettiğimi hissettim. Sarsıntılı bir şekilde titremeye başladım.

Yalnızdım. Sokağa atılmış bir köpek kadar yalnızdım hem de. Islanmış bakışlarımla terk edildiğim sokağın başında bekliyor ve ızdırapla inliyordum.

Parmaklarım, saçlarımın arasından geçmek için hareketlendiğinde bir toka engeline çarptı. Çıldırmış gibi saçlarımı o tokadan, boğazımı sıkan bir ipten kurtarmaya çalışır gibi kurtarmak için de-

belendim. Kolumun tersiyle burnumu sildim. Koridorun içindeki sessizliğe panikatak dolu ağlama krizim yetişti. Başımı duvara yaslayıp geçmesini bekledim.

Geçecekti, değil mi?

Bir gün bitecekti bu yorgunluğum?

Başım duvara çarptı. Tekrar, tekrar ve tekrar...

Acı, sadece bir histi. Beni bir sarmaşık gibi yakalayan, ellerime kelepçeler vuran bir his. Boğazımdaki tıkanıklığa, göğsümdeki boğulmaya sebep olan.

Ama geçecekti.

Kriz sandığımdan uzun sürünce bir taksiye binip acil servise gitmem gerektiğine karar vermem uzun sürmedi. Arayacak hiç kimsem yoktu ama öylece bayılmayı ya da ölüp gitmeyi beklemeyecektim. Kimsenin beni bu hâlde görmesini istemiyordum, kendimi bu hâlde görmek istemiyordum. Bu kadar yenik ya da zayıf biri değildim. Herkesin başına bir şeyler geliyordu, bunlar bir bahane olmamalıydı. Hiçbirimiz öylece vazgeçemezdik, sadece yapmamız gerekeni yapmalıydık.

Hastanenin acil kapısından girdiğimde hiç kimse oralı olmadı çünkü mükemmele takıntılı olduğum için ne duruşumdan ne de görüntümden ödün veriyordum. Sarsıntıyla titriyor olabilirdim ama yine de insanların uzak durmak istediği kadar kendini beğenmiş bir tavır sergilediğime de emindim.

Bir hemşireyi kolundan yakaladığımda zar zor yutkunarak "Bakar mısınız?" diye sordum. Özel bir hastaneye gelmiştim, bu yüzden etraf kalabalık değildi.

Kadın yüzümü görür görmez kollarımdan tutup "İyi misiniz?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Göğsüm," dedim titrek bir

nefesle. "Göğsüm daralıyor, kalp-" Duraksadığımda gözlerimin kararmaya başladığını fark ettim. "Kalp nakli olmuştum, kalbime bakmalısınız."

Kalbimin iyi olduğuna emin olmalısınız; ben önemli değilim, ben, ben hiçbir şeyim.

"Tamam, benimle birlikte nefes almaya çalışın," dedi ağırlığımı kendi üzerine aldığında. "Burnunuzdan nefes alın, iyi olacaksınız." Beni çok yürütmemek için hemen karşımızdaki odaya götürdü ve boştaki yatağa uzanmama yardım etti. İçeriye girerken kapıdan bile destek almak zorunda kalmıştım. Pencere kenarındaki yatakta uzanan biri daha vardı, başında bir asker duruyordu ama daha fazla dikkat edemeden gözlerimi kapattım ve sesler yavaş yavaş bir uğultuya döndü.

45. BÖLÜM: RENKLER

Gözlerimi açtığımda her şey perde perde zihnime düştü. Sonunda olmuştu işte, en nefret ettiğim şey olmuştu ve zayıf düşmüştüm. İlk tepkiyi bedenim vermişti, ruhumun düşüşü ne zaman gerçekleşecekti, merak ediyordum. Boğazımdaki acı tadı yok sayıp etrafta gözlerimi gezdirdim. Hastane odasında olduğumun farkındaydım, bu yüzden beni karşılayan ilk şey beyaz tavan ve aynı renk duvarlar olmuştu.

"Merhaba," dedi ince bir ses. Sesin sahibine doğru başımı çevirdim. Pencere kenarındaki yatakta uzanan kızdan geliyordu. Durduğu yerden beni izliyor ve tek kaşını kaldırmış merakla gülümsüyordu.

"Merhaba," demeye çalıştım ama boğazım o kadar kuruydu ki sesim çıkmamıştı. Odada yalnız olmadığımı fark ettiğim an, kendimi rahatsız hissetmiştim. Duruşunu değiştirerek ilk tepkiyi bedenim verdi. Düşmüş omuzlarım içgüdüsel şekilde dikleşti; üzerime örtünen çarşafın altında bacaklarım kıpırdamış, vücudum kasılmıştı.

"Kendini zorlama," dedi samimi bir ifadeyle. "Hemşirenin söylediğine göre zayıf düşmüşsün. Sana serum taktılar." Önce ona sonra kolumdaki iğneye bakıp yavaş yavaş başımı salladım. Yemek yemiyordum, son zamanlarda doğru düzgün su bile içmiyordum ve tüm olanlar… Derin bir nefes alıp başımı yeniden yastığa bıraktım.

"Senin için birilerini aramak istediler ama telefonun yoktu." Yattığım yerden yavaşça başımı ona doğru çevirdim. "Kimseye gerek yok," dedim. Telefonumu nerede bıraktığımı ya da düşürdüğümü anımsayamadım ama burada olmadığına memnundum. Birilerini aratıp daha fazla kimseyi endişelendirmek de daha fazla sorunun nedeni olmak da istemiyordum. O sırada gözüm, odanın içindeki üçüncü kişi olan askere kaydı. Boyu oldukça uzundu ve yapılı görünüyordu. Asker üniformasının içinde rahatsız görünmese de kıpırdamadan kızın yatağının başında bekliyordu. Ona baktığımı görünce kız gülümseyip "Sen çıkabilirsin, Doğan," dedi. "Biraz dinlen, ben iyiyim."

Asker başıyla selam verip odadan çıktığında, bu garip an karşısında kaşlarımı kaldırıp tavanı izlemeye koyuldum. Neden bir insanın başında bir asker beklerdi ki? Bunun için onun bir suçlu olması gerekirdi ama zayıf bileklerinde bir kelepçe görünmüyordu ve bir suçlu olsa askerin onu dinleyeceğini sanmıyordum.

"Korkma," dedi ne düşündüğümü anlamış gibi. "Bir suçlu ya da katil değilim."

Dilimi tamamen kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirip başımı salladım. "Kelepçelerin yok," dedim düşünceli bir şekilde. En azından düşünebildiğimi göstermeyi deniyordum.

Söylediğim şey ilgisini çekmiş gibi başını avucunun içine destekleyip bütün bedenini bana doğru çevirdi. "Yanılıyorsun," dedi. "Benim de herkes gibi kelepçelerim var ama bileklerimde değiller. O asker de o kelepçelerden biri."

Omuz silktim. "İnsanların hayatına burnumu sokmam."

"Neden? Yoksa sen de bir kaçak mısın?" Soruyu sorarken neredeyse gülmüştü. İşaret parmağını saçlarının bir tutamına dolandırırken onu izledim. Hemen hemen yaşıt duruyorduk. Parmağıyla

oynadığı saç tutamı maviye boyanmıştı. Çok güzel kahverengi gözleri vardı. Bu parıltıyı en son kimde gördüğümü bile bilmiyordum. Benim aksime onun üzerinde hastane kıyafeti vardı. Beyaz renkte bir elbise gibi duruyor ve zayıf bedenine oldukça büyük geliyordu.

"Senin neyin var?" diye sordum kibar olmaya çalışarak. Konuyu değiştirmek için daha iyi bir şey gelmemişti aklıma. Kollarına bağlı bir serum ya da başka bir şey yoktu. Oldukça sağlıklı ve kendinde görünüyordu, yatakta uzanıyor olmasa bir hasta için burada olduğunu düşünürdüm.

Dudakları kıvrılırken "Ölüyorum ben," dedi. Çatık kaşlarımın altından ona bakmayı sürdürdüm. Bir an için benimle dalga geçtiğini düşündüm. Canı sıkılmış da benimle eğleniyordu sanki. Bana ölüyor gibi görünmemişti ki benim gibi bir katil için bunu anlamak çok da zor değildi.

"Kanserim, onlar-" çenesiyle doktorları işaret etti. "Elinden geleni yapıyorlar ama Azrail, bana kafayı takmış hâlde." Normal bir şeyden bahseder gibi kıkırdadı. Biraz önce itiraf ettiği şey karşısında nutkum tutulmuştu. Ne söyleyeceğimi bilemedim. "Öyle şoka girme hemen, bu çok da kötü bir şey değil."

"Ölümden korkmuyor musun?" diye sordum elimde olmadan.

Odaya girerken hayal meyal hatırladığım defter, yine kucağındaydı. Doğrulurken onu bağdaş kurduğu bacaklarının arasına bıraktı. Başını yana yatırıp bir süre düşündükten sonra dudak bükerek "Korkmuyorum," diye itiraf etti. Hasta gibi ya da yalan söylüyor gibi görünmüyordu. "Biraz daha zamanım var." O deftere bir hazineye bakıyor gibi bakması merakımı gafil avlamıştı. "Nedir o?" diye sormuş bulundum. Oysa biraz önce insanların hayatına burnumu sokmamaktan bahsediyordum.

"Ölmeden önce yapılacaklar listem." Defteri eline alıp birkaç kez döndürdü. Eskimiş deri kaplamasında gözlerimi gezdirirken

onun uzun zamandır saklanmış bir defter olduğunu anlamıştım. Ne kadar uzun zamandır öleceğini biliyor ve o listeyi yapıyordu, kim bilir. Bu benim kalbimi neden bu kadar incitmişti?

"Neler var, bakmak ister misin?" Sorusu karşısında afallamıştım. Bu bana çok özel gelmişti, aslında merak etmiştim ama hiçbir koşulda ona böyle bir şeyi sormazdım ama o teklif ettiği için başımı salladım. Bu onu inanılmaz mutlu etmiş gibi kocaman gülümseyip ayaklarını yatakta sallandırarak ayağa kalktı. Ne kadar güzel olduğunu o an fark ettim. Saçları omuzlarına geliyordu, gözleri ölecekmiş gibi değil de yaşamın ta kendisiymiş gibi bakıyordu.

Bakışlarımı ilk defa zorlanarak birinden kaçırıp deftere çevirdim.

- Baran Tandemir'i bul.

- Baran Tandemir'i kurtar.

- Baran Tandemir'e öğret.

- Yüksek bir yerden suya atla.

- Saçlarını rengârenk boyat.

- Sarhoş ol.

- Kavga et.

- Kumsalda sabahla.

Maddelerde gözlerimi gezdirirken ilk dikkatimi çeken şey Baran isimli çocuk, ikinci dikkatimi çeken şey de maddelerin aslında çok basit ve olağan şeyler olmasıydı. Ama ben kimdim ki bir insanı yargılayacaktım?

"Gerçekten çok kibar birisin, değil mi?" diye sordu uzattığım defteri geri alırken. Kaşlarımı kaldırıp sorarcasına ona baktım, "Daha önce kimse bana kibar olduğumu söylememişti," dedim. "Hatta sürekli kaba biri olduğumu söylerler."

Kız kulağa müzik gibi gelen bir kahkaha attı. "Bu, neden burada tek başına olduğunu açıklıyor," dedi. "Etrafında seni görebilen hiç kimse yok, değil mi? Sen de yapayalnızsın." Gram tereddüt etmeden söylediği sözler karşısında biraz irkilsem de yüzümü ifadesiz tutmayı başarmıştım. Bu hâlinin, ölecek olduğunu bilmesinden mi yoksa karakterinden mi olduğunu kestiremiyordum. Ben de genellikle insanlara karşı dürüst davranır ve aklımdan ne geçiyorsa onu söylerdim ama insanlar genelde böyle olmaz ve bu yüzden benden rahatsızlık duyarlardı. Belki de ne demek istediklerini şimdi anlıyordum ama garip şekilde o kadar da rahatsız olmadığımı hatta rahatladığımı biliyordum.

"Ben normal bir insan değilim," dedim çekinerek. "Benimle ilgili karmaşık şeyler var."

"Kim normal ki?" Şu ana kadar en ciddi ifadesini takınmıştı. "Defterde gördüğün ama çok kibar olduğun için bana sormadığın şu Baran var ya…" Devam etmesi için başımı olumlu anlamda salladım. "Bana onu anımsatıyorsun," dedi gözlerini kısıp. "O da kendisine acıyan ve hayatta başına gelen her şeyi hak ettiğini sanan bir ahmaktır."

Ne tepki vereceğimi bilemediğim için biraz zaman kazanmak adına konuşmadan önce öksürdüm. "Onun, benim kadar işe yaramaz biri olduğunu sanmam."

Yeniden kahkaha attı. Ne de çok gülüyordu ama bu zamana kadar rastladığım kahkahalar gibi değildi. Gerçekti. İçinden geldiği için güldüğünü biliyordum çünkü her gülüşünde bu, gözlerine yansıyordu. Ölmek için fazla hayat doluydu. Ölen herkes gibi.

Öldürdüğüm herkes gibi.

"Burada olsa o da aynı şeyi söylerdi," dedi.

"Nerede peki?"

"Bir vadide."

"Neden yanında değil, hem sen de burada yalnızsın."

"Evet, genelde öyleyimdir," dedi biraz buruk şekilde. "Hayatımın çoğunu hastanelerde, geriye kalan kısmını da evde özel eğitimlerle geçirdim. Hiç yaşama şansım olmadı; bu yüzden orada gördüğün maddeler dünya turu yapmak, bir dağa tırmanmak gibi maceraperest şeyler değil. Oldukça sıradanlar ama benim için, heyecan vericiler."

"Özür dilerim ama…" Dayanamayarak yerimden doğruldum. "Neden bu kadar mutlusun?"

Yarı somurtkan şekilde ellerini saçlarının arasından geçirdi. Gözleri birden uzakta gördüğü bir şeye takılmış gibi daldı. O an sorduğum şey için pişman olmuştum ama ilk defa, bunu karşımdaki insanın canını yakmak için değil, merak ettiğim için sormuştum. Belki bana da yol gösterir diye sormuştum.

"Çünkü bunu seçiyorum!" dedi ama bu defa gülümsemek için kendisini zorlaması gerekmişti. "Mutlu olmak da mutsuz olmak da bir seçenek." İkimiz de tavana bakıp orada göreceğimiz bir ışık aradık sanki. Bu mahrem an karşısında garip bir şey hissetmiş ve onun da aynı şeyi hissettiğini düşünmüştüm. Sorguluyordu. Yeniden ayağa kalkıp yatağımın kenarına oturdu ve konuşmadan önce uzun uzun gözlerimin içine baktı.

"Yaşadığın anı ziyan etme, evren sana her zaman hayatta olma fırsatı vermeyecek; ölüp gitse bir daha kendine gelemeyeceğin insanları incitme, sarılınca halledemeyeceğin bir şey yok, öpüşürsen dünyayı bile kurtarabilirsin." İkna etmek ister gibi derin bir nefes verip başını salladı. "Sapkınlık, yalnızlık, bencillik çağı değil mi bu? Kapılmama zamanı, hoyrat davranmama, kendini bilme, kendini öğrenme. Her şey sende başladı, her şey sende bitecek, her

şeyin çözümü sende; suçlu da sensin, suçsuz da. İyi de sen, kötü de. Mutsuz zaten sensin ama mutlu olabilecek de sen. Yollar uzun, yollar çok, yollar hep." Yeniden gülümsedi. "Kaybolma."

Ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesim dinginleşerek düzene girmiş, omuzlarım rahatlayarak düşmüştü. Gözlerim, pınarında biriken o damlayı elinden kaçırmamak için mücadele ediyordu ama buna gerek olmadığını fark edip yavaşça gözümü kapattım; hareketimle birlikte bir damla yaş, yüzümde kendi yoluna gitti. Süzülen yaşlar ilk defa moralimi bozmadı. "Annem psikoloğuma vereceği parayı sana vermeli," dedim ortamdaki ağır havayı dağıtmak için. İkimiz de espri bile denemeyecek bu söze yarım yamalak güldük.

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü psikoloji okuyorum." Yeniden kalkmış, odanın içinde dolaşmaya başlamıştı. Pek fazla yerinde duramayan bir tip olduğunu anlamam uzun sürmedi. Bir şeyleri elinden kaçırıyormuş gibi hissediyordu belki de. Her saniye, bir şeyler yapmak istiyor…

"Eh," dedim. "Üniversite listendeki maddeler için harika bir yer."

"Son sınıftayım ama henüz hiçbirini yapamadım," dedi ama bu canını sıkıyormuş gibi görünmüyordu. Neler yaşadığını merak ettim ve sormak istedim ama onu üzmek istemiyordum, dahası yaşamak için bu kadar az zamanı kalmış bir insana soru sormaya çekiniyordum. Benim merak ettiklerimi değil, onun anlatmak istediklerini dinlemeyi tercih ettim.

"Şimdi Baran'ı bulup bütün bu listeyi onunla gerçekleştirmem gerekiyor." Aklına gelen ve yine sormadığım bir şeye karşılık kendi kendine sırıttı.

Bu konunun ve Baran'ın, onun anlatmak istediği bir şey olduğunu hissettim. Meraktan değil, sadece mutlu olmasını istediğim için "Neden?" diye sordum. Serum bitene kadar iyi biri olmaya çalışabilirdim.

"Çünkü ben öldüğüm zaman onun hayatta kaldığına emin olmalıyım. Bana kalırsa sen ve o benden daha kötü durumdasınız. Zamanınız var ama yokmuş gibi davranıyorsunuz." Yüzü oldukça sakindi; sesi, elden kaçırdığım bir şey varmışçasına ikna edici bir tondaydı.

"Bu acıttı," dedim ama güldüm. Haklılığı gözümden kaçmamıştı. Baktığın zaman onun listesindeki maddelerin kaç tanesini gerçekleştirmiştim acaba?

"Sana da bir liste yapabiliriz eğer istersen," diye güldü omuz silkerken.

"Bu sohbetten sonra, kötülerin daha geç öldüğü ve iyilerin bu hayattan kurtarılmak için daha erken öldüğü teorisi bana oldukça güçlü gelmeye başladı. Yani önümde acı çekmek için uzun bir zaman var bence."

İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Kendinle derdin ne senin?" Kollarını göğsünde birleştirmiş, merak dolu bakışlarını yeniden üzerime dikmişti. Biraz sinirlendiğini fark ettim.

"Şu Baran," dedim serum lastiğinin el verdiği ölçüde doğrularak. "O seni tanıyor mu?"

"Evet, ama hatırlamıyor." Yeniden dikkati dağıldı ve odanın içinde volta atmaya başladı. Boğazıma bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Gerçekten onunla benziyoruz anlaşılan."

Birden dönüp başını yana yatırarak bana baktı. "Senin de mi hatırlamadığın biri var?"

"Daha da kötüsü. Birileri var, hatırlıyorum ama neler olduğunu hatırlamıyorum."

"Korkuyorsun," dedi yepyeni bir ülke keşfetmiş gibi gözlerini açarak. Başımı salladım.

"Ama," dedi birden heyecanlanmıştı. "Bu çok saçma. Bana baksana." Eliyle kendisini işaret etti. "Beni hatırlamadığı için nasıl da üzgünüm, nasıl çabalıyorum, onu ne kadar merak ediyorum. Sen de birilerine bunu yapıyor olmalısın."

"Ama onların hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Bunun bir önemi yok!" dedi. İstem dışı bağırınca yüzünü buruşturdu. "Anlar insanı hayatta tutar, insanlar değil ki. O hâlde ben de ölmek üzereyken onun peşine düştüğüm için dünyanın en bencil insanıyım." Söylediğini bir süre kendi kafamın içinde ölçüp biçtim. Hiç bu açıdan düşünmemiştim.

"Bencil değilsin," dedim. Ama devamını getiremedim. Hem ne yapıyorduk ki burada? Hastane odasında iki yalnız. Biri ölmüş, emanet bir kalbin nöbetini tutuyor. Diğeri kalan günlerini sayıyor.

"Baran mutsuz çünkü kafasının içinde bir sürü boşluk var, bir sürü eksiklik. Bu eksiklik yüzünden, hiçbir zaman tam anlamıyla bir hayat yaşayamayacak. Bu yüzden ölmeden önce onu bulmalı ve hatırlatmalıyım, hatırlamalı ve yas tutmalı. Yas tutmalı, ağlamalı ve bitirmeli. Ağlamazsa geçmez, hayatı boyunca peşinden gelir ve onu kendine hapseder hissettikleri. Sen de kendine bunu yapıyorsun, hatırla ve yasını tut, sonra hayatına devam et. Onlar kimse, böyle yapmanı isterlerdi çünkü düşün, sen de böyle yapmalarını isterdin." Kelimelerin insanların canını acıtabileceğini bir tokat gibi, biliyordum. Elbette biliyordum ama bunları benim üzerimde kullanabilen insanlarla pek karşılaşmıyordum. Bu yüzden bozguna uğramış gibi iğnenin üzerine yapıştırılan bantla oynamaya başladım. Canım sıkılmıştı.

"Onu bulduğun zaman ne söyleyeceksin?" Onları, olanları bulduğumda ne söyleyeceğimi de ne yapacağımı da bilmiyordum ama karşımda duran kızın söyleyecek iyi bir şeyi olduğuna emindim.

Keşke hayatımı ona verebilseydim, o benim hayatıma da bana ait olmayan bu kalbe de benden çok daha iyi bakardı.

"Bugün adımı sen koy." Gülümsedi. "Böyle söyleyeceğim."

"O da ne demek?"

"Doğduğumuz zaman bize koyulmuş isimlere inanmam ben, etiketlerden hoşlanmam. Kim olduğumuzu bunlar belirliyormuş gibi davranıp durur insanlar. İsmin, unvanın, doğduğun yer, mesleğin hatta ailen. Ama bunlar saçma. İsimlerin bir önemi yok, kim olduğunu sen belirlersin."

"Bunu genelde bana söylerlerdi ama ilk kez ne demek istediklerini anlıyorum galiba," dedim. "Sen çok garip bir kızsın." Birlikte güldüğümüz esnada odanın kapısı açıldı ve hemşire, güleç bir şekilde içeriye girdi. Gözleri sırayla ikimizin üzerinde gezindiğinde diğer kız teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp parmak uçlarında yürüyerek yatağına döndü.

"Serumunuz bitmiş, birkaç tetkik için sizi aşağıya götürmeliyim," dedi hemşire ona gülüp başını bana çevirdikten sonra. Başımı sallarken iğneyi kolumdan çıkarmasını bekledim. Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum ama bunun serumla bir ilgisi olmadığını biliyordum.

"Kan verirken sana iyi eğlenceler," dedi kız. Yatmaktan tutulmuş kaslarımı esnetirken ona gülümsedim. İsmini çok merak etsem de sormamıştım ve bu saatten sonra da sormayacaktım. Biraz önce bana hayatımda sahip olabileceğim en iyi şeyi öğretmişti: *İsimlerin bir önemi olmadığını.*

Koridor boyunca yürürken söylediği şeyler aklımdan çıkmamıştı. Belma Hoca ayna olma görevini Ezel yerine bu kıza vermiş olsaydı eğer, ödevde de hayatta da daha başarılı olabilirdim. Bazen bildiğiniz şeyleri başka birisinin dudaklarından duymanız

gerekiyordu, kendinizi ikna edemediğiniz durumlarda bu oldukça faydalıydı.

"Bir saniye bekler misiniz?" diye hemşireden rica edip hızlı adımlarla odaya geri döndüm. Onun da başkasından duyup rahatlamaya ihtiyacı olduğu bir şey vardı ve ondan bunu esirgemeyecektim. Kapıyı açtım ama içeri girmeden başımı uzattım. Yatakta boylu boyunca uzanıyordu.

"Baksana," dedim. "Bence onun hayatını kurtaracaksın, bunun peşini bırakma. Bir kaçak olman gerekse bile."

Dirseklerinin üzerinde doğrulup güneşe rakip olacak bir ışıltıyla gülümsedi, iki parmağını birleştirip alnına götürerek bana bir asker selamıyla göz kırptı. Orada, yatakta yatarken ölümü bekleyen bir kızın gözlerinde yaşamı gördüm. Yaşayabileceğimi gördüm. Yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle hemşirenin yanına geri döndüm.

46. BÖLÜM: GÜN DOĞUMLARI

Tetkikler sandığımdan daha uzun sürdü. Bütün gece tahliller ve kontrollerle geçtikten sonra doktor kontrolünü beklemeye koyuldum.

"Üzerinizi çıkarıp sedyeye uzanın," diye rica eden hemşireye yüzümü buruşturunca hâlime gülümsedi. Başından beri benimle ilgilendiği için ne kadar yorulduğumu ve sıkıldığımı biliyordu. "Bu son, merak etmeyin," diye beni rahatlıktan sonra üzerimi çıkarmama yardımcı oldu. Gözleri sırtımda ve kaburgalarımda oyalandığında rahatsız olmuştum.

Doktor Bey, geldiğinde doğrudan benim yanıma uğramadan önce hemşireyle kısa süreli bir konuşma gerçekleştirdi. Doktor bir ara bana baktı ama sonra hemşirenin sözlerini dinlemeye devam etti. Benim anlatabildiklerimi hemşire de özet geçmişti.

"Merhaba, Nazlı." Gülümserken ona sadece bir baş selamı verdim. "Ne zaman kalp nakli oldun?"

"Üç yıl oldu, kalp güzel uyum sağladı. Sonrasında hiç sorun yaşamadım."

"Testler de kalbinle ilgili bir sorun olmadığını gösteriyor."

Stetoskopun soğukluğu bedenime çarptığında irkildim. "Ancak çok bitkin düşmüşsün. Kan, demir, D vitamini… Her şeyin sınırın altında. Kendine pek iyi bakmamışsın." Üzerimi giyinmem için arkasını döndüğünde derin bir nefes aldım.

"Sınavlar yüzünden," diye yalan söyledim.

"Kaburgaların sayılıyor." Tek kaşını kaldırmış, babacan bir tavırla benden bir açıklama bekliyordu.

"Kızları bilirsiniz," dedim dudaklarımı gülmemek için birbirine bastırarak. "Zayıflama işini biraz abartmış olabilirim."

"Hiçbir şey, sağlığınızdan daha önemli değil. O elbiselerin içinde yokmuş gibi görünmek için hayatınızı tehlikeye atmamalısınız." Masasının arkasına geçip benim için reçete yazmaya başladığında ayaklarımı sallandırıyordum. Bugün hastanede ne çok deneyim yaşamış ve gözlem yapmıştım.

Yokmuş gibi… Buna bir süre gülmek zorunda kaldım, bugün buradaki herkes çok haklıydı.

Hemşiremin rehberliğinde yeniden koridorda ilerlemeye başladık. Doktor benim için bol bol takviye ve vitamin yazmış ve kontrol için ileri bir tarihe randevu vermişti. Aileme haber vermemi istese de yirmi iki yaşında olduğum için onu savuşturabilmiştim.

"İşte burası." Hemşire benim için kapıyı açtı. "Eşyalarını alıp taburcu olabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra beni odada yalnız bıraktı.

İçeriye girdiğimde biraz şaşırmıştım. Kız gitmişti ama yatağımın üzerinde benim için bırakılmış bir origami duruyordu. Kâğıttan yapılmış, mavi renkte bir turna kuşu... Bembeyaz örtünün üzerine özenle yerleştirilmişti. Onu elime alıp gülümseyerek kuyruğuna dokundum. Ters çevirdiğimde içinde yazan notu okumak için şekli biraz bozmam gerekmişti.

"Ölmeden önce yapılacaklar listesi için ne zaman öleceğini bilmene gerek yok. Yaşarken yapmak istediğin şeylerin listesini yapmak için daha fazla geç kalma. İlk madde: Yeniden sev! Çünkü

sevebilirsin. İyi şanslar." Kâğıdın katlanma izlerinden yola çıkarak turna kuşunu eski hâline getirdim ve ona bakarken yıllar sonra ilk kez gerçekten iyi hissettiğim için gülümsedim.

Masallarda süper kahramanlar daima erkek olarak anlatılırdı ama benim bu zavallı hayatımı kurtaran, ölmek üzere olan bir kızdı. Sırtında görünmez kanatları olan isimsiz bir ölüm meleği gibi. O an söylemek istediği her şeyi aslında şu an anlamıştım. Anlardan vazgeçemezdik çünkü o kızı ve onunla yaşadığım o kısacık anları unutursam asıl o zaman ölürdü o. *Ve öyle bir kızın*, diye geçirdim içimden, *yaşamaya hakkı vardı*. Haklıydı, isimlerin önemi yoktu. Bir fırtınaya âşık olup, kasırga gibi bir sürü insanın hayatına vurmuştum ama ılık *rüzgâr* gibi içimi ısıtan bu kız tarafından da kurtarılmıştım.

Derin bir nefes alıp "İyi şanslar," dedim tüm içtenliğimle. *Baran'ı bulmakta ve onun da hayatını kurtarmakta iyi şanslar. Dilerim çok seversin, çok sevilirsin ve çok uzun olmasa da çok güzel yaşarsın. Dilerim senden yaşamını alan hayat, kalan zamanında sana istediğin her şeyi versin.*

O gün, Azrail'e kafa tutan bir kız tanımıştım. Boynunda zamandan yapılmış bir kolye taşıyordu. Onun geri sayımı başlamıştı ama deli gibi korktuğum zaman, ona hiçbir şey yapamamıştı. Zamanın da birilerine yenik düşebileceğini öğrenmiştim o kızdan. Zamanla nasıl da alay edilebileceğini…

47. BÖLÜM: ÇABALAR

Parmaklarım direksiyonun üzerinde hareket ederken yapmayı düşündüğüm şeyden vazgeçerek dışarıya çıktım. Günler geçmişti ama ben sadece otoparktan dışarıya çıkmıştım. Hava sıcak olmasına rağmen inanılmaz nemliydi, gece yağan yağmur günü daha kasvetli bir hâle getirmişti.

"Bana bir taksi çağırır mısınız?" diye güvenlik kabinine doğru eğildim.

"Hemen arıyorum."

"Teşekkürler."

Ayağımdaki botun topukları küçük bir su kümesine batıp çıktı, dudaklarımın arasından bir küfür mırıldandım. Kendimi dünyanın en şanssız insanı hissediyordum, sanki her şey sadece benim başıma geliyordu ama böyle hisseden milyarlarca insan daha olduğuna emindim.

"Nazlı!" Soluk soluğa karşıma dikilen Ezel ile göze göze geldim. Sabahın beşinde yurdun önünde duruyordum ve bir şekilde yine karşımdaydı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

"Nereye gidiyorsun?" Ellerini dizine yaslamış nefesinin düzene girmesini bekliyordu.

"Taksi bekliyorum." Olağan bir şekilde kollarımı göğsümde bağladım. Gözlerinde telaşlı bir hâl vardı ama bir şeyleri daha fazla merak etmemek ve her şeyi daha kötü bir hâle getirmemek için kendimi zorluyordum.

"Yine gidiyorsun," dedi doğrulduğunda. "Nereye?"

Keşke cevabı bilseydim.

"İşlerim var, Ezel."

"Ben de geleyim."

İrice açılmış gözlerimle ona bakarken gülmekle ağlamak arasında kaldım. Her şeyi zorlaştırmayı, her şeyi karıştırmayı ne de çok seviyordu.

"Neden?"

"Yanında olmak istiyorum," dedi çabucak. Bu cevabı vermek için bir saniye olsun düşünmemişti. Onun için ne de kolaydı bunu söylemek. O an için onu kıskanmıştım. Keşke benim de hayatta bu kadar basit cevaplarım olsaydı. Keşke ben de ne istediğimi bilseydim ya da en azından onlar kadar bildiğimi sansaydım. Her şey hakkında bu kadar detaylı düşünmeden yaşayabilseydim. Bir heykel gibi orada dikilmeseydim, çok güçlü olduğunu iddia ettikleri çınar gibi dimdik durmasaydım da çarpan bir dalganın akışında kaybolsaydım.

"Olmaz," dedim. "Gelince seni ararım."

"Nereye gittiğini söylemiyorsun, ne zaman gittiğini söylemiyorsun; niye gittiğini, kiminle gittiğini, ne zaman geleceğini söylemiyorsun. Ciddi misin sen Nazlı?" Neredeyse öfkeli olan sesi, beni bir anlığına heyecanlandırmıştı. Öfke bir tepkiydi. Bu yüzden öfkeyi ve öfkeli olmayı seviyordum ki çoğunlukla sahip olamadığım duygulardan biriydi.

"Sana hesap vermek zorunda değilim," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Üzerimde bu kadar baskı kurmayı bırakmalısın, beni sıkmaya başlıyorsun." Çünkü sana verecek bir cevabım olmadığını biliyorsun.

Hadi, Ezel. Daha önce yaptığın gibi anla beni.

"Sana baskı kurmaya çalışmıyorum," diye kendini savundu. Ses tonu da bakışları gibi sakinleşmişti. Hayal kırıklığı. Diğer herkes gibi beni öylece bırakacaktı. Öylece, yaptığım şeyi yapmama izin verecekti.

Sen bile kendine söz geçiremiyorsun, onlardan ne bekliyorsun?

Ben yanlış bir şeyler yapıyorum, herkes gibi hatalar yapıyorum ama ya beni terk ediyorsunuz ya da anlayışla karşılıyorsunuz. Neden kimse bana yol göstermiyor, o yolun içinde neden sadece benim ayak izlerim var?

Taksi yanaştığında kendimi gülümsemeye zorlayarak ona baktım. Kötü biri değildi, kötü biri olmadığını biliyordum; bana yardım etmek istediğini, yanımda olmak istediğini biliyordum ama bunun mümkün olmadığını da biliyordum. Kendim dışında kimse, bana yardım edemezdi; kendimi büyütmeye, kendime öğretmeye ve kendimi sevmeye mecburdum. Çünkü kimse, bunları benim için yapmayacaktı.

"Seni seviyorum," dedi beni kendine çekip sıkı sıkı sarılırken. "Bana geri dön."

Beni sevdiğini sanacaklardı.

48. BÖLÜM: TUTSAKLAR

Havaalanına girerken dimdik yürüyordum, topuklarımın sesi zemini dövüyordu. Yanımdan geçen insanlar arada dönüp bakıyordu, bazıları tekrar tekrar dönüp bakıyordu. Orada durup bana bakarken ne gördüklerini tahmin edebiliyordum.

Ne kadar da güzeldim.

Ne kadar da güzeldi elbiselerim.

Ne kadar da şanslıydım bu pahalı kıyafetlerin içinde.

Ne kadar da kendimden emindim.

Yürürken ne kadar savunmasız hissettiğimi yalnızca ben biliyordum. Ne kadar yalnız hissettiğimi ne kadar üzgün ne kadar yorgun olduğumu... Biri bir soru sorduğunda gülümsemeye başlamıştım artık. Nazik olmak için elimden geleni yapıyordum. Kimseye bir şey belli etmemek için var gücümle debeleniyordum.

Sonuna yaklaşıyordum.

Gölgeler zihnime fısıldarken...

Ekstra şuruplu bir kahve alıp uçuş saatine kadar bir yerde oturdum. Çantamdan çıkardığım defteri açtım ve dişlerimin arasında sıktığım kalemle yazmaya başladım.

Hatalar yaptın ama buradasın.

Günlerdir tuttuğum notları tek tek okumaya başladım; artık her şeyi unutmaya başladığım, artık hiç uyuyamadığım için olanları not alıyor ve her gün okuyarak hatırlamaya çalışıyordum.

Birinci gün telefonum çalmış ve ekranda annemin ismi belirmişti. İsim ve soy isim şeklinde kayıtlıydı. O gün beni yaralayan şey de telefonu açmama sebebim de buydu. Bana hiçbir zaman *anneciğim* ya da *canım annem* olamayışıydı.

İkinci gün Ezel bir konser afişi göndermiş, birlikte gitmek istediğini yazmıştı; yorgun olduğumu söylemiştim dans etmeyi bilmediğim için.

Üçüncü gün Ezel birlikte bir iki günlüğüne de olsa bir yerlere kaçmayı teklif etmişti, onunla yan yana geldiğimde gülümseyecek hâlim kalmadığı için, onun da gülümsemesini çalmak istemediğim için "Hayır," demiştim, ben olmazsam başkalarıyla gider ve gerçekten eğlenirdi.

Dördüncü gün doktorum aramıştı, bana anlatacaklarından ödüm koptuğu için telefonu sessize almıştım.

Beşinci gün Uğur'dan bir mesaj gelmişti, nasıl olduğumu merak ettiğini söylüyordu. Ona daha fazla zarar vermemek için numarasını engellemek zorunda kalmıştım.

Altıncı gün Ezel'in şehir dışından arkadaşları gelmişti ve beni de hep birlikte gidecekleri bir geziye çağırmıştı. Çok istemiştim aslında ama çok korkmuştum, ya beni sevmezlerse diye. Çok korkmuştum, onların yanında o sesler kulağıma fısıldar ve ben bir tepki veririm diye. Çok korkmuştum, insanlarla nasıl konuşacağımı bile unuttuysam diye. Çok korkmuştum bana soracaklarından; çok korkmuştum cevaplarımdan. Çok korkmuştum ve gidememiştim, çok korkmuştum ve yalan söylemiştim.

Yedinci gün Ecem buluşmak ve konuşmak istediğini söylemişti. Biliyordum, kabul etmesem de biliyordum onu yaraladığımı, aslında bir sürü konuda çok haklı olduğunu; biliyordum onun hayatında kaldığım sürece onun da kendine ait bir hayatı olmayacağını, cevap vermemiştim.

Elimde son model, çok pahalı bir telefon vardı ama onunla arayacağım hiç kimseye sahip değildim.

49. BÖLÜM: TÜKENİŞLER

Eğer kendimi yenemezsem hiçbir savaştan canlı çıkamazdım. Bu yüzden bir buçuk ay sonra bile işte burada, daha önce hiç gelmediğimi sandığım dört duvarlı bu odadaydım. Duş almak için üzerimdeki kıyafetleri çıkardığımda aynadaki görüntüm, beni bile şaşırtmıştı. Ürkek bir şekilde sırtımı dönüp vücudumu incelemeye başladım. Omurgamın her bir basamağı çok rahat bir şekilde sayılıyordu. Bedenim, sadece deri ve kemikten oluşmuştu sanki. Kaburgalarımın üzerindeki morluklar kaşlarımı çatmama neden oldu. Belim neredeyse bir karış kalmıştı. İrkilerek aynadan birkaç adım geri çekildim.

Gözlerim içeriye doğru çökmüş, gözaltlarım mosmor olmuştu. Elmacık kemiklerim yüzümde berbat görünüyordu, çatlamış dudaklarım solgundu.

Ruhum da eşyalarını toplamıştı.

Kendimi küvetin içindeki sıcak suya bırakıp dinlenmek için başımı arkaya yasladım. Bunun kolay olmayacağını biliyordum ama bir yerden başlamak zorundaydım ve kendime unutturduğum onlarca şeyi bir ayda hatırlayamayacağımı tekrarlayıp kendimi avutmaya çalışıyordum.

Köpüklerin arasına olabildiğince yoğun, limon kokulu bir duş jeli dökmüştüm. Bu koku bana Ezel'i anımsatıyor ve kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyordu.

O sana sarılana kadar hiçbir şey yoluna girmeyecek ama sen onun kollarını kesip duruyorsun.

Bir buçuk ay geçmişti ve artık onunla konuşmuyordum. Onunla yeniden konuşabilmek için ondan kaçıyordum. Onunla yeniden konuştuğumda bir sürü şeyden kurtulmuş olmayı umuyordum. Eğer hatırlarsam, hatırlar ve kendimi yeniden bulursam, ona dönecek ve onu sevebilecektim. Dönecek ve her şeyi yoluna koyabilecektim. Attığı mesajlar yirmi gün önce durmuş olsa ve o günden beri ondan hiç haber alamasam da beni beklediğini biliyordum. Bir şekilde beni sevmeyi başardıysa eğer, ben de onu sevmeyi ve onun için kendimi sevmeyi başarabilirdim. Bir yolunu bulabilirdim.

Eğer başarabilirsem yaşamak istiyorum. Yaşamam gerektiği gibi değil ama yaşamak istediğim gibi. Rüzgârı yüzümde, güneşi tenimde hissetmek istiyorum.

Eğer başarabilirsem eğlenmek istiyorum. Gülmekten çenem ağrıyana kadar, sesim kısılana kadar bir şarkıya eşlik etmek istiyorum.

Eğer başarabilirsem faydalı biri olmak istiyorum. Görmezden gelerek geçmek istemiyorum artık kimsenin yanından. Herkesi kendi hayatına, kendi savaşına terk eden insanlardan olmak istemiyorum. Kendi de kalkabilir dizlerinin kanadığı yerden ama ben elini uzatabilen kişi olmak istiyorum.

Eğer başarabilirsem sevmek istiyorum birini. Çok sevmek. Sadece varlığını bile sevmek. İstiyorum ki iki göğsümün arasındaki kalbim panikten, korkudan, endişeden değil heyecandan terk etsin artık yerini. Mutluluktan delsin göğsümü, dayatılan bu hisler.

Eğer başarabilirsem en güzel şarkıları sana dinletmek istiyorum; en sevdiğim kitabı sana okumak, çok ağladığım o filmi bir de seninle izlemek…

Aylar sonra, biraz müzik dinlemek için küvetten yerde duran telefonuma uzandım. Yanında, üzerinde dumanı tüten bir sıcak çikolata duruyordu. Elimi havluya silip kupadan bir yudum içtikten sonra küvetin kenarına bıraktım. Yarım yamalak kuruladığım parmaklarımın arasına aldığım telefonda bir sürü bildirim vardı ama mesajların sahibi yoktu artık. Sosyal medya uygulamaları, bankalar, hastaneler… Ne Ezel ne arkadaşlarım ne ailem hatta ailemin tonlarca para döktüğü doktorum bile arayıp sormayı bırakmıştı. Nefes aldım ve bunun her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğime kendimi ikna ettim. Bu yola girerken böyle olacağını biliyordum.

Geçmişi hatırlamak için şimdiden kurtulmalıydım. Bir süre için onları yok saymalıydım. Geri dönecektim, geri dönecektim ve her şeyi yoluna koyacaktım.

Önce hafif bir klasik müzik açtım, sonra kendime biraz izin verdim. İçimden gelmişti, içimden o kadar gelmişti ki kendime karşı koyamamıştım ve *Tumblr* hesabıma girmiştim. Telefonda ekranı kaydırırken benim yazdığım birkaç eski yazı ana sayfada duruyordu. Yenilemek için tekrar ekranı kaydırdığımda yerimden zıplamış ve bir miktar suyun taşmasına neden olmuştum. Dirseğimin çarptığı kupa hiddetle yere çarpmış, parçalanma sesi bile kalbimin atışını bastıramamıştı.

Ezel dün gece yeni bir fotoğraf paylaşmıştı. Yanında hiç tanımadığım bir kızı dudağının kenarından öperken…

Telefonu sakin bir şekilde yeniden yere bıraktım. Ellerimle küvetin kenarından tutunup sırtımı yasladım, tavanla uzun uzun bakıştım. Denedin ama kaybettin. Denedin ama yenildin. Yenileceğini biliyordun ama umut etmeye izin verdin.

Herkes seni sevebilirdi ama o sevgiyi sürdüremezdi. Bir an için çok üzgün hissettim ama derin bir nefes aldım, sorun değildi, geçecekti; bu ilk sevilişin değil, ilk terk edilişin olmadığı gibi. Sadece,

hiç kimsenin beni sevmeyi sürdüremeyeceğini biliyordum ama sadece, sadece istemiştim. Birinin başarabilmesini istemiştim.

Derin bir nefes aldım, nefesimi tuttum; içimden ona kadar saymaya başladım, kendimi yavaş yavaş suyun altına bıraktım.

Yeni bir insanla tanışmak, yeni bir yolda yürümeye benziyordu. Bazı yollar çok güzeldir, bazen durmadan çok uzun süre koşarsınız. Çok yorulsanız da yaralarınızdan kanlar da aksa o yolun sonundan kurtulamazsınız. Bazı güzel yolların uçurumlu sonları vardır. Bazen farkında olmadan sadece uçurumlara koşarsınız. Bazen o kadar kaptırırsınız ki kendinizi koşmaya, adımlarınızı boşluğa atana kadar anlayamazsınız.

50. BÖLÜM: İLK GÖNDERİ

Bir şeyler yap lütfen.

Yoksa senden ayrılacağım ve bunu istemiyorum.

Tüm bunları, tüm bu hisleri kaybetmek istemiyorum.

Hâlâ her sabah uyandığımda aklıma gelen kişi olmanı kaybetmek istemiyorum.

Seninle konuşmadığım anlarda bile seninle konuştuğumu hayal etmeyi kaybetmek istemiyorum.

Yüzümün kıyısına vuran nefesinle uyandığım sabahları, gecenin bir vakti uyandığımda üstünü açtın diye söylenmeyi ve üstünü örtüp yine yanına kıvrılmayı kaybetmek istemiyorum. "Yine üşümüş ayakların," diye söylenmeyi bırakmak istemiyorum.

Hâlâ, onca zaman geçmesine rağmen seninle buluşacağım gün ta ki seni görene kadar heyecanlanmayı ve yanaklarımın al al kızaracak olmasını kaybetmek istemiyorum.

Bilmiyormuş gibi yapıp senden öğrendiğim şeyleri kaybetmek istemiyorum.

Ellerimin ellerin arasında kaybolmasını ve kolların arasındayken parmak uçlarımda yükselip bulutlara çıkmayı kaybetmek istemiyorum.

Her şarkıda aklıma gelişlerini kaybetmek istemiyorum.

Kokunu kaybetmek istemiyorum ve yanağının o tatlı kokusunu herhangi bir şeye benzetmek, ona isim koymak istemiyorum.

Sana sarıldığımda zamanı durdurabildiğimi sanıyorum, anlıyor musun?

Tıpkı küçükken gözlerimi kapattığımda görünmez olduğumu sandığım gibi. Anlıyor musun? Masumiyetimi kaybetmek istemiyorum.

Büyümek istemiyorum.

Bir şeyler yap lütfen, yoksa senden ayrılacağım.

Ama bunu istemiyorum, bu yüzden bir şeyler yapmalısın. Lütfen, benim için bunu yapar mısın?

Ama eğer istemezsen de bavulunu topladım ben, içine yaşadıklarımızı ve onun içine de yaşayacaklarımızı kilitlediğim bir kutu koydum. Pamuklara sardım onları.

Ya hiç zarar gelmesin onlara diye ya da ateşe verdiğimizde daha çabuk yok oluversin diye.

Ama gitmeyeceksen lütfen bir şeyler yap.

Çünkü baştan beri yalnızım.

Korkuyorum.

Herkesten kaçtım, o kadar kaçtım ki senden başka kimse bırakmadım hayatımda. Ben sana sığındım.

Sen beni korursun, bana zarar vermezsin sandım.

O yüzden lütfen bir şeyler yap. İçimdeki öfkeyi soğutacak bir şeyler yap.

51. BÖLÜM: İKİNCİ PAYLAŞIM

Her şeye yeniden inanmamı sağlayan tek kişiydin.

Güvendiğim tek kişi,

Ve yanında olabilmek için can attığım,

Kollarında huzur bulduğum tek kişiydin.

Kalbimi avuçlarının arasına koymuştum.

Küçük, küçücüktüm ve sen büyümemi istedin.

Gülümsemesini sevdiğim tek kişi ve öpmek için kendimi durduramadığım tek kişi.

Gitmesini istemediğim kişiydin, bu yüzden herkes gibi gittin.

Affetmeyi sevdiğim tek kişisin.

Affetmek istediğim tek kişi.

Kalbimi kıran tek kişisin, kalbime ulaşan tek kişi.

Gözyaşlarımı gören tek kişisin, onlara dokunan tek kişi.

Masumiyetimi avuçlarının arasına koydum.

Ziyan eden tek kişi değildin.

Birlikte nefes almayı istediğim kişiydin.

Biz birlikte uyuduk ve sen bana hayallerinden bahsettin.

Biz birlikte dans ettik, film izledik ve ben senin kalbini dinledim.

Beni hak etmesini istediğim tek kişiydin.

52. BÖLÜM: ÜÇÜNCÜ PAYLAŞIM

Bir gece, yan yana uzandığımızda
Uzanırsak eğer
Ve sen hâlâ uyanık olursan
Sabah lunaparka gitmişsek
Dönme dolaba bindiysem seninle
O gece yağmur yağıyorsa eğer
Söz veriyorum, her şeyi anlatacağım

O kadar yalnızım ki
O kadar
Ölmüş gibi değil
Hiç doğmamış gibi
Hepsini anlatacağım
Ve sen kalkıp gideceksin yanımdan
Tutamayacağım
Denemeyeceğim bile
Sen o kadar haklı olacaksın ki
Seyredeceğim

53. BÖLÜM: DÖRDÜNCÜ PAYLAŞIM

Bir huzursuzluk senfonisi eşlik ediyor düşüncelerine.

Yorgunluktan, ağrıdan, uykusuzluktan ve o mide krampların-dan çürüyecekmiş gibi hissetsen de bir yerden bir yanlışlık sızıyor hissi rahat bırakmıyor.

Çarşaflar sıktığın parmaklarının arasında can çekişiyor, üzerine örttüğün hiçbir şey yeterince ısıtmıyor.

Tedirginlik zehri damarlarının üzerinde beyninin tüm hücre-lerini kemirirken yanlış günaha el uzattığını fark ediyorsun. Seni huzursuz eden her şeyin, herkesin nasıl da tutsağı olduğunu fark etmeden.

Akrep yelkovanın peşinden koşarken ağaran bir günü daha sa-dece, o gece de bitmiş olacağı için bekleyeceksin.

Öyle olmayacak ya yine de "Belki," diyeceksin. Belkilerin hiç sonu yok. Yarın daha iyi olur belki. İyi olmasa bile yarının daha farklı olacağını umut edeceksin.

54. BÖLÜM: BEŞİNCİ PAYLAŞIM

İyi tarafınla herkesi seversin, herkesin iyi tarafını sevebileceğin gibi.

Herkesin kötü yanlarını sevemezsin.

Kötü tarafınla birini ne kadar sevebilirsin?

Sen hep karşıya yeşil ışık yandığında geçmişsin, ben dokuz ayı bile doldurmadan dünyaya erken gelmeyi seçmişim.

Senin çantanda hep bir şemsiye var, benim kulaklığımda bile yağmurun sesi.

Sen bütün hayvanları çok seversin, ben dinozorların varlığından şüphe etmemeyi.

Sen insanlara kutup yıldızı gibi yön gösterirsin, ben kuzey ışıkları kadar belirsizim.

Sen canavarları sevmezsin, ben onların gözyaşlarını silerim. Belki de canavarın ta kendisiyim.

İki elini bırakarak kilometrelerce gidebilirsin bir bisikletle ama iki elini bırakarak sevemezsin kimseyi.

55. BÖLÜM: YOLLAR

Nazlı: Peki ya sen niye yakmak istedin canımı?

Hayalet: Çünkü sen hiç durmadın.

Nazlı: Ben sadece yola devam ettim.

Hayalet: Sen sadece kendinle ilerledin, başka hiç kimseyi istemedin.

Nazlı: Ama ben, ben kimseye gelme demedim.

Hayalet: Sen herkese git dedin.

Nazlı: Bana neden bu kadar öfkelisin?

Hayalet: Bana bir kere bile sarılmadın.

Nazlı: Sen sarıldığında hiç kollarını itmedim.

Hayalet: Ama sen hiç sarılmadın.

56. BÖLÜM: HATIRLANANLAR

İsmim Nazlı Aladağ. Hikâyem bu şekilde başladı, onların arasına bu şekilde girdim; sarı saçlarım, kusursuz atkuyruğum, pahalı ama mütevazı kıyafetlerim, yüksek notlarım, kendini beğenmiş tavırlarımla…

İsmim Nazlı Aladağ. Onunla böyle tanıştım. İlk defa birisi benden daha yüksek not aldığında.

Bu zamana kadar *Hayalet*'ten gelen tüm mesajları okuduktan sonra gülümseyerek ekrana baktım. Gelen mesajlar da tıpkı gönderilen mesajlar gibi bana aitti. Kendime itiraf edemediğim şeyleri kendime, kendi açtığım bir hesaptan gönderiyordum bu zamana kadar.

Bu zamana kadar…

Parmağım hareket etti ve ekrandaki ok işareti "hesabı sil" seçeneğinin üzerine bir kez tıkladı.

Hayalet diye biri yoktu, aynalar ve iç sesler vardı. Kendime söylediğim yalanlar ve kabul edemediğim gerçekler vardı.

Hayalet bendim. Ama bu psikolojik bir vaka değildi. Herkesin hayaleti herkesten sakladığı, utandığı, korktuğu, içinde büyüttüğü benliğiydi. Dürüstlüğümüz ve acımasızlığımız bizim hayaletimizdi.

Bir taksiye binip ailemin yaşadığı, büyüdüğüm şehirdeki araştırma hastanesine gittim. Kalp ve damar hastalıkları bölümü sekizinci

kattaydı. Asansörden çıkarken parmaklarım, tuşların üzerinde bir süre öylece kalmıştı. Parmaklarım eski yerini aramıştı çünkü daha önce de buradaydım, bu asansörde durmuş, bu tuşa basmıştım.

Tam iki tane koridor geçmem gerekti eskiden kaldığım odayı bulmak için. Ama işte, buradaydı. Onunla ilk tanıştığım yerde. Benim küçük, kader ortağım. İlk aşkım.

İsmi "Dorian." Bana ilk burada söylemişti isminin Dorian olduğunu. Ben beş yaşındaydım, o sekiz yaşındaydı. Annesiyle babası tatil için gittiği Bahamalar'da, o erken doğunca oranın meşhur kasırgasının ismini vermişlerdi ona. Yıllarca bu hastanede birlikte yaşamıştık, birlikte büyümüştük. Ben onu beklemiştim yoğun bakımda, o benim başımda nöbet tutmuştu bitmeyen ataklarımda. Ona âşık olmak nefes almak gibi, büyümek gibi doğal ve ansızındı. Sanki varoluşumuzda vardı bu. Sanki bu yüzden oradaydık ikimiz. İşte bu yüzden yıllarca hiç şikâyet etmedik.

Onu ilk gördüğümde anlamıştım benim hayatımda da bir kasırgaya neden olacağını. Bu öyle bir fırtınaydı ki ikimizin de içinden sağ çıkamayacağını, bizi kalp yetmezliğinin değil, birbirimizin öldüreceğini… Gözleri masmaviydi. Siyah saçları, bembeyaz bir teni vardı. Dünyada gördüğüm en güzel şeydi ama onun da beni sevmeye kalbi yetmedi.

İkimizin başına gelen en kötü şeydi aynı nakil listesinde isimlerimizin alt alta olması. İki çocuk için zamanla, ölümden daha büyük bir işkenceye dönüşmüştü her şey. Ne zaman yeni bir kalp gelse ikimiz de sevinmek yerine üzülür ve odamıza kilitlerdik kendimizi. Ne yapacaktık? Kalp birimize uyumlu olduğunda ve bu, diğerimize uymadığı anlamına geldiğinde ne yapacaktık?

Gözyaşlarım tükenmişti yıllar içinde. Birbirimize bir söz vermiştik. Birbirimizin ölümünü izlemeyecektik. Birbirimizi o kadar çok sevmiştik ki kalplerimiz sağlam olsa bu aşkın, o kalpleri de

tüketeceğinden emindik. Onun yaşamasını istemiştim, onun yaşamasını o kadar çok istemiştim ki hastaneyi terk etmiştim.

Ama bir kasırgaya yakalanmıştım. Fırtınasıyla beraber peşimden koşan bir kasırgaya. O gece, onu yaşaması için terk etmiştim. Öleceğimi hissettiğimde tıpkı söz verdiğim gibi onu terk etmiştim. Yaşaması için dua etmiştim.

Doktorların anneme, babama ve ablama benim için yapacakları bir şey kalmadığını söyleyişini kapının arkasından gizlice dinlemiştim. Kaçmıştım. Kaçabildiğim kadar uzağa kaçmış ve bir kulübeye kapatmıştım kendimi. Onu terk edeceğim kulübeye... Öldükten sonra beni toprağın altına koysalar da asıl tabutumun orası olacağını bildiğim bir kulübeye… O gece geldi ve benden bir söz vermemi istedi. Onu hiç özlemeyeceğimi söyledim, istediği tüm sözleri o benim yerime de hayatta kalıp birini sevebilsin diye kabul ettim.

Ertesi gece en yakın arkadaşımdan bir telefon almıştım. Sevgilim, benim güzel kasırgam da dayanamamıştı. Yoğun bakıma alınmış, biteceğinden emin olduğum hayat mücadelesine başlamıştı. Ona koşarken bu savaşı ikimizin de kaybettiğini biliyordum. Yine de koşmuştum hastaneye.

Annemi sinir krizi geçirirken ilk defa o gece görmüştüm. Ve erkeklerin de ağladığını… Babamı ağlarken ilk o gece görmüştüm. Benim dünyalar güzeli ablam, kardeşinin hayatını kurtarmak için intihar ettiğinde…

Yoğun bakım ünitesi ameliyathanenin yanındaydı. Ben kapıda dikilmiş beklerken iki doktor çıkmıştı içeriden. İki doktor da hastayı kaybettiklerini söylemişti. İkisini de o gece, benim bir türlü ölemediğim upuzun bir gecede kaybetmiştim. Beni daha fazla taşıyamayan ayaklarım ve bunlara daha fazla dayanamayan kalbim, o gece kendini benim gibi bırakmıştı.

İsmim Buse Aladağ. Yaşamayı benden daha çok hak eden ablam Nazlı Aladağ'ın kalbiyle hayatta kalmıştım. Benim için ölen ablamın yasını, onun bu dünyadaki yerini alarak tutmaya çalışmıştım.

İsmim Buse Aladağ. En sevdiğim renk kırmızı. Saçlarımın fırtınanın içinde kalmış gibi rüzgârda savrulması, hissetmeyi en çok sevdiğim şey.

57. BÖLÜM: KAPILAR

Aslında çantamın içinde bu evin kapısını açan bir anahtar vardı ama ben geldiğimi anlasınlar diye zile basmıştım. Yüzümde gözyaşlarıyla, ıslanmış bir tebessümle büyüdüğüm evin önündeydim. Hava buz gibiydi ama bir şekilde artık üşümüyordum. Gökyüzüne bakıyor ve sabahın bu saatinde nihayet iyi hissediyordum.

Kapı açıldığında, annemi her zaman bildiğim o kusursuz hâliyle görmeyi umsam da karşıma elbette yardımcı kadınlardan biri çıkmıştı. Yine de sabahın bu saatinde kimin geldiğini merak eden annem, kapının eşiğinde belirmiş ve zarif boynunu bana doğru uzatmıştı.

Gözlerimiz kesiştiğinde güzel yüzünde bir aydınlanma, beni ağlatmaya başlayan bir hasret peyda oldu. Parmaklarını dudaklarına götürüp bana baktı.

Bana baktı ve annem yıllar sonra beni gördü.

Arkasına gizlendiklerimi, kendimi kandırdıklarımı ya da bana dayattıkları bir hayatı değil.

Annem sonunda beni gördü.

Omzumdan aşağı sallanan siyah saçlarımı, üzerimdeki gri tişörtü ve siyah montumu.

"Buse?" diye fısıldadı emin olmak ister gibi.

Alt dudağımı dişleyip başımı salladım.

"Buse!" diye fısıldadı bana doğru koşarken. Bir an bile tereddüt etmeden, ben de ona doğru koşmaya başladım. Kalbim bir kuşun kanadı gibi çarpıyordu. Artık yüksekten uçmaya korkmayan ve nihayet kanatlarını nasıl açacağını öğrenen bir kuş gibi…

Sarılmayı beceremeyen annem bu defa kollarını etrafıma doladı; başımı göğsüne yasladım, elleri saçlarımı tararken hıçkırarak ağlıyordu. Gözlerimden taşmak isteyen yaşları gülümseyerek bastırdım. Onun sakinleşmesini beklerken gözlerim etrafta dolanıyordu.

Hatırlıyordum.

Üç katlı evimizin buz gibi soğukluğunu. Her sabah yapmak zorunda olduğumuz kahvaltıları. Annemle babamın ettiği kavgaları. Nazlı'nın tükenmiş hâlini. Denediğini, en az benim kadar, en az hepimiz kadar denediğini ama yapamadığını…

"Bitti mi sonunda?" diye sordu nihayet yavaşça geri çekilirken. Ellerini üzerimden çekmemiş, omuzlarıma kaydırmıştı.

"Bitti," dedim içini rahatlatmak için gülümseyerek. "Hatırlıyorum her şeyi, üzgünüm..." Böyle bir durumda başka ne söylenirdi bilemiyorum, okuduğum yüzlerce kitaba rağmen kelimeleri yan yana koyamıyordum.

Başını iki yana sallayarak beni yeniden kendine çekti. "Üzülme," dedi telkin ederek. "Senin suçun değildi, hiçbir zaman senin suçun olmadı."

Sizin suçunuzdu, demek istedim ama artık kimsenin kimseyi suçlamasının anlamı yoktu. Artık kötü adamlar, o kadar da kötü değildi.

"Seni çok özledim," dedi, saçlarımın kokusunu almak ister gibi derin bir nefes aldı. "Seni çok özledik, bebeğim."

"İyiyim," diye mırıldandım. "Sen babamı çağırırken ben odama çıkabilir miyim?"

"Elbette…" Sesi hâlâ kırık ama panik doluydu. Sanki biraz sonra her şey yine dağılacakmış gibi. "Dinlenmek istersen babanı akşam görebilirsin."

"Biraz uzansam yeter, babam gelene kadar dinlenmiş olurum."

Başını sallayıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Kokusunu, onu, onun tarafından sevilmeyi ne kadar da çok özlemiştim. Üzerimden kocaman bir *hayat* kalkmış gibi derin bir nefes alarak merdivenlere yöneldim. Elim tırabzandayken omzumun üzerinden, ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırmış ama aydınlık bir gülümsemeyle beni seyreden anneme baktım.

Bitti, dedim içimden. *Her şey bitti. Artık her şey düzelecek. Hepiniz yeterince acı çektiniz ve herkes, her şeyin bedelini ödedi ama artık bitti.*

Odalarımız yan yanaydı ama ben ilk önce kendi odama girmek istemiştim. Orada beni bekleyen bir şey olduğunu biliyordum. O şey çağırıyordu beni.

Kapıyı açtığımda belki de yıllar içinde değişmeyen tek şeyle karşılaştım. Dört duvar arasındaki eşyalar tıpkı hatırladığım, tıpkı onları bıraktığım gibiydi. Eşyaların üzerinde bir toz zerreciği bile yoktu ve her şey yerli yerindeydi. Kitaplığımın raflarına bakarken gözlerimden akan yaşlara müdahale etmedim.

Yan yana bir sürü fotoğrafımız vardı. Ecem ve Nazlı'yla birlikte çekilmiş bir fotoğrafa ilişti gözüm. Ecem ve ben havaya zıplamıştık, Nazlı topuklu ayakkabılarının üzerinde zarifçe duruyordu. Her zaman öyleydi, sakin ve naif. Çoğu zaman bize yetişemezdi, çoğu zaman bizimle alay ederdi bu kadar boş yaşadığımız için.

Masamın üzerindeki ahşap kutuyu elime alıp birkaç kez döndürdüm. Neredeyse bir kitap boyutundaydı. Anahtarını, hâlâ kitaplığımda duran *Casablanca* DVD'sinin içinde saklıyordum. Küçük anahtarı orada bulunca istem dışı kıkırdamıştım.

Kutuyu açıp içindeki mektubu aldım, daha önce hiç açılmamıştı. O öldükten sonra hepimize kalan tek şey bu ve benim kendimi kaybedişim olmuştu ama hiçbirimiz, kendinde bu mektubu açıp okuyacak cesareti bulamamıştı. Ne annemin ne babamın ne de benim… Yıllardır burada duruyor ve açılmayı bekliyordu.

Her zaman olduğu gibi tozpembe bir zarfın içindeydi. Muazzam bir el yazısıyla yazıldığına emindim. Yatağa oturup kâğıdı zarftan çıkardığımda, gerçekten kusursuz bir el yazısı kullandığını görüp yeniden güldüm. Sadece benim ablam bu kadar takıntılı olabilirdi.

Güzel Buse'm,

Bunu senin için yaptığım kadar kendim için de yapıyorum. Bana kızma ve hayatı yaşa. Sakın düşünmediğimi, bir anlık karar olduğunu sanma. Yüzlerce kez düşündüm ve her birinde senin için canımı vermek, tereddütsüz doğru geldi. Bir insan kardeşi için vazgeçmeyecekse kim için kendinden vazgeçer ki?

Yaşadığım sürece beni en çok mutlu eden şey seni seyretmekti. Seni ve hayatı yaşayış şeklini seyretmek. Yıllardır verdiğin mücadeleyi bile hayranlıkla seyretmekti. Senin bensiz de hayatta kalabileceğini biliyorum, sen bensiz hep çok iyi idare ettin ama benim senden başka kimsem yoktu.

Yıllarca benim için ailemizin önüne kendini attın; bağırdıkları, beğenmedikleri kişi olmayı seçtin. Beni sevmelerine izin verdin.

Biz seninle aynı anda geldik dünyaya. Aynı hayatı birbirinden zıt, iki farklı şekilde yaşadık. Sen daha iyi tutundun paylaştığımız

o hayata. Çok sevdiğin, seni çok seven arkadaşların oldu; benimse senden başka kimsem yoktu. İlk sen âşık oldun çünkü doktorlara rağmen kalbin o kadar büyüktü ki birini sevebildin, benimse tek derdim anne babamın takdirini kazanmak oldu, herkese berbat davrandım.

Doktorlar bugün senin için yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler, ikimiz arasında bencil olan hep bendim, sen kendini herkese yettirmeyi denedin. O an düşündüğüm şey senin ölüyor olman değil, benim artık ne yapacağımı bilmiyor olmam oldu. Artık yarışacağım kimse olmayacaktı, artık beni odamdan zorla çıkarıp eğlendirecek kimse olmayacaktı, artık annemle babamın önüne geçip beni savunacak kimse olmayacaktı.

Korktum Buse, çok korktum. Ben sensiz bu hayatı yaşayamayacaktım, bunu sen de benim kadar biliyorsun.

Bunu senin için olduğu kadar kendim için de yaptığımı anlamanı istiyorum. Kimseyi suçlama, ben suçlamıyorum çünkü hepimiz kendi seçtiğimiz yolların sonuna varıyoruz.

Bu hayattaki en güzel şey senin yaşayışını seyretmekti ve biliyorum ki ben, yine bir yerlerden seni izliyor olacağım. Benim kalbimle, benim hiç yapamadığım ve hiç de yapamayacağım gibi bu hayata meydan okumanı… Eğlenmeni, birini çok sevdiğini, hayatın önüne çıkardığı zorlukları aşabildiğini… Çünkü sen hep aştın, hep tek başına savaştın, hep başkaları için, benim için uğraştın. Şimdi izin ver, ilk defa ben de senin için bir şey yapayım.

İlk defa bencil olmamama izin ver.

İlk defa senin için öne atılmama…

İlk defa hak ettiğim için takdir edilmeme…

İlk defa bir şeyi doğru yapmama…

İlk defa yapmam gerektiği için değil, ailemiz istediği için değil, yarıştığım için, birinci olmak, kazanmak için değil... İstediğim için bir şey yapmama izin ver.

Kendim dışında sevebildiğim tek kişi için bir şey yapmama izin ver.

Ve yaşa. Tüm insanları kıskandıracak kadar dolu dolu yaşa. Her zamanki gibi, istediğin gibi yaşa. Özgür yaşa. Çok severek, sevilerek yaşa.

Kalbim güvenebileceğim tek kişiye, sana emanet.

Ona iyi bak ve benim için, seyredebileceğim güzel anlar yaşa.

Daima, seni çok seven ablan,

Nazlı Aladağ.

58. BÖLÜM: DÖNÜŞLER

Pencereden dışarıya ilk kez bu kadar dikkatli bir şekilde bakıyordum. Olanı biteni, gökyüzünü bile ilk defa bu kadar dikkatli seyrediyordum.

Orhan Veli'nin dizeleri dönüyor gülümseyen dudaklarımda:

"İşim gücüm budur benim,

Gökyüzünü boyarım her sabah.

Hepiniz uykudayken.

Uyanır bakarsınız ki mavi."[15]

Temiz havayı olabildiğince içime çekiyorum, yurt odamda son günüm. Artık bütün bunları, her ne yapıyorsam daha fazla yapmayacağımı zaten yapamayacağımı biliyorum. Belki bir gün döner ve Nazlı'nın çok istediği bu bölümü, onun istediği gibi birincilikle bitirirdim. Eğer gerçekten istersem... O zamana kadar gidecek ve karış karış dünyayı dolaşacaktım. Kaybettiğim yılların telafisini, artık her anımı yaşanmaya değer kılarak geçirecektim.

Kapı çaldığında pencereyi kapatıp yansımada kendimle göz göze geldim. Üzerimde siyah boğazlı bir kazak ve kot pantolon vardı. Siyah saçlarımı tek yanda örüp omzuma atmıştım. Kapıyı açmadan önce aynanın karşısına geçip dudağıma kırmızı bir ruj

15 Orhan Veli, *Bütün Şiirleri*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, Ekim 2007, s. 120.

sürdüm. Ruhum gibi bedenim de kendini topluyor ve çok daha iyi görünüyordu artık.

Kapıyı açıp Ecem ile göz göze geldiğimde annemden daha önce davranmış ve çoktan ağlamaya başlamıştı. Ona mesaj atar atmaz anlamıştı artık bir şeylerin eskisi gibi olmadığını.

"Döndün sonunda," dedi parmakları kirpiklerinden akan rimel kalıntılarını temizlemeye çalışırken.

Döndün sonunda… Bu şehre ve kendine.

"Döndüm." Kaşlarımı kaldırıp kollarımı açarak bana doğru gelmesini bekledim. En yakın arkadaşıma sıkı sıkı sarıldım. Tüm olup bitenlerden en çok etkilenenlerden biri oydu. Bildiği ama bilmezden geldiği gerçeklerle yaşamaya zorunlu kılmıştım onu.

"Ben anlatmayı çok istedim," dedi. "Denedim de ama doktorun, bunun sana zarar vereceğini söyledi. Kendin hatırlamak zorundaymışsın…" Her kelimede burnunu çekip daha çok ağlıyordu.

Sırtını okşayarak "Biliyorum," diye onu avuttum. "Biliyorum, hiçbiri senin suçun değil. Kimsenin suçu değil." Kendimi geri çekerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sadece yaşadık işte."

Yaşadık ve bitti.

Gözleri odanın içindeki bavula takıldı. Kaşlarını çatarak "Gidiyor musun?" diye sordu. Neredeyse paniklemişti. Onu kolundan tutup salona çekiştirdim ve bir koltuğa oturmasına yardım ettim. İkimiz için de çay hazırlarken "Gidiyorum," diye derin bir nefes verdim. "Ama merak etme bu sefer kaçmıyorum sadece, hayatı yaşamaya başlamak istiyorum."

Aniden ayağa kalktı. Etrafta buna engel olacak bir şeyler varmış gibi bakınıp durdu. Yeniden oturduğunda hızlı hızlı gözündeki yaşları silmeye çalışıyordu. "Ama okulun ve ben, biz…"

Başımı sallarken kafamın içinde dönen düşünceleri yakalamaya çalışıyordum. Bardaklara su ekledikten sonra ona dönüp birini uzattım. "Bu odanın sözleşmesi dört yıllıktı biliyorsun ve çoktan ödendi, o yüzden burada kalıp yaşamaya devam etmeni istiyorum." Oturmak yerine geri yürüyüp tezgâha yaslanmıştım.

"Nazlı ama bu-"

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Ağlamakla gülmek arasında bocalarken oldukça şapşal görünüyordu. "Buse," diye düzeltti. Bu durumu hazmetmek için kaşlarını çatıp bir süre yere bakması gerekti. Derin soluklar alıp bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Buna gerek yok, bir yer ayarlarım. Sorun ev değil, gitmeni istemiyorum."

"Daha fazla harap olmanı istemiyorum," derken oldukça kararlıydım. "Senin için bunu yapmama izin ver. Zaten parası ödendi, bizimkilerin takmayacağını biliyorsun." Omuz silktim. Annemle babam hiçbir zaman maddiyata önem veren insanlar olmamıştı ve zaten şu saatten sonra bir şeye itiraz edecek hâli kalmamıştı kimsenin.

"Burada kalmaktan çekiniyor musun?" diye sordu. Çayından içip kendi kendine düşündükten sonra "Bizimkilere durumu ben anlatırım, anlayışla karşılayacaklardır, zaten herkes seni çok özledi," dedi.

"Konu bu değil, burada olmak benim isteğim değildi ki, doğru olanın bu olduğunu sandığım için bu bölümü seçip bu okula geldim." Gözlerim etrafta dolaştı. "Burayı sevsem de benim hayatım değil bu, benim seçeceğim hayat da değil."

Bakışları yeniden buğulandı, konuşurken çekingendi. "Dorian ile yurt dışına gidecektiniz," dedi. "Orada, okuyacaktınız birlikte." Parmakları yeniden gözlerine kaydı. Sildikçe yaşlar yenileniyordu. Geçmişi hatırladıkça gözyaşlarına hâkim olmak daha zor oluyordu.

Bunu bir de ondan duymak, onun ismini sesli bir şekilde başkasından duymak boğazımda kocaman bir yumruya sebep olsa da bakışlarımı tavana diktim ve gözyaşlarını geri ittim. "Eğer ölen ben, hayatta kalan Dorian olsaydı, onun bensiz bizim planlarımızı gerçekleştirmesini istemezdim." Kendimi gülmek için zorladım. "Yurt dışına gidiyorum ama okulu biraz askıya alacağım, ne istediğimi görmem lazım. Sadece biraz gezmek ve yeni insanlar tanımak, yeni bir yerde hayata yeniden başlamak istiyorum."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, sen de kendi hayatını yaşamalısın." Yanına gittim. Hemen karşısındaki sehpanın üzerine oturup ellerini tuttum. "Ecem, benim için zaten çok fazlasını yaptın, bir arkadaşın yapabileceğinden çok daha fazlasını. Artık beni düşünme, sadece kendi hayatını yaşa. Annen ya da diğer şeyler, hepsinin üstesinden geldin. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin; çok güzelsin, çok yeteneklisin, çok iyisin. Hak ettiğin hayatı yaşayacaksın, bundan hiç şüphem yok, sen çok başarılı olacaksın."

Yeniden dolu dolu gözleriyle başını salladı. "Biz zaten arkadaştan fazlasıyız aptal!" dedi omuzlarımdan hafifçe ittirip. Ellerini saç diplerinden geçirdi, "Allah'ım, kâbus gibiydi. Artık hatırlamayacağına o kadar emindim ki!" Yeniden ağlamaya başladı. "Aynı anda hem seni hem Nazlı'yı hem Dorian'ı kaybettim!"

Mahvolmuş bu hâlini görünce ağırlıkları tekrar sırtlamamak için ona yeniden sarıldım. Başka ne yapabilirim, bilmiyordum. Herkesi korkunç bir kâbusun içine hapsetmiştim. O kadar çok kayıp vermiş, o kadar çok zaman kaybetmiştik ki hepsini nasıl toparlayacağımı nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum.

"Geçti," dedim yatıştırmak ister gibi. "Hepsi geçti. Söz veriyorum, bizi artık sadece iyi şeyler bekliyor."

"Peki, ya Ezel?" diye sordu geriye çekilirken. Bu kadar zaman ve bunca şeyden sonra bu kadar soru işareti olması normaldi ama cevaplarım gitgide azalıyordu. Kaşlarını çatmış benden bir yanıt bekliyordu.

"Benden vazgeçti." Biraz gerilmiştim ama kendimle, bu konuda da oldukça büyük bir mücadele vermiştim zaten. Artık kimseye kızgın olmayacaktım, hayatım bundan daha iyisini hak ediyordu. "Ona kızmıyorum," dedim başımı sallayarak. "Anlıyorum onu. Aslında onun için gitmiştim, her şeyi düzeltip, hatırlayıp geri dönecektim ve hepinize hak ettiğiniz gibi davranacaktım. Sevginizin karşılığını vermek istedim ama her şeyi kontrol edemiyoruz." Omuz silkip ayağa kalktım ve saatimi kontrol ettim. "Yeni sevgilisiyle mutlu olmasını umuyorum ve bu konuda içtenim, o mutlu olmayı da sevilmeyi de hak eden biri. Ona kızmaya hakkım yok, sonuçta ona ne bir açıklama yaptım ne de sevgisine tam olarak karşılık verdim ve aylardır ortalıkta yoktum."

"O kızla işler pek yürümedi," dedi yüzünü buruşturarak. "Bana kalırsa o sadece bir yara bandıydı, o tür kızları bilirsin."

Yara bantlarını ben de çok severim ama çoğunluğun aksine yaraları kapatıp iyileştirdiği için değil, orada bir yara olduğunu işaret ettiği için. Oranda bir yara var ve o yarayı ben açtım, üzerini kapatmaya çalışmak bunu değiştirmeyecek.

İki aydan fazla olmuştu buradan gideli. İki ayda her şey ne kadar değişebilirse o kadar değişmişti. "Ezel, birkaç haftadır ortalıkta yok," diye devam etti düşünceli bir şekilde.

"Benim artık gitmem gerekiyor," dedim, kalıp bir şeyleri yanlış yapmaktan korkuyor gibi. Burada kalmak sadece, önceki hataların üzerine bir şeyler eklemekten ibaret olacaktı. Oysa gitmek, her zaman bulmak ve yeniden başlamak için bir fırsattı. Biri ya da birileri veya bir şeyler sizden gittiği zaman onlara veda etmeyi öğrenme-

liydiniz. Yıllarca artık açılmayacağını bildiğim bir kapının önünde beklemiş, o kapının önünde kendime bir yaşam inşa etmiştim. Kapısı açık olmasına rağmen bir kafesin içinde kalmaya razı gelmiş ve kendi isteğimle kafesi güzelleştirmeyi denemiştim. Yine de bir kafesti, beceremediğim.

"Uçağa yetişmeliyim."

"Bu kadar erken mi?"

Başımı yana yatırarak güldüm. "Kaybedecek zamanım yok ve yeni hayatım için oldukça heyecanlıyım." Ellerimi birbirine yapıştırıp parmak uçlarımda yükseldim. "Herkese benden selam söyle ve üzgün olduğumu. Bir gün döneceğim ve benimle yeniden tanışmak zorunda kalacaklar."

"Keşke onları da görseydin." Alınmış bir sesle konuşuyordu ama beni anladığını biliyordum. Her zaman anlamıştı. Bu durum onun için de daha iyi olacaktı. Daha fazla, benim sorumluluğumu aldığı bir hayat yaşamasını istemiyordum. Eğer burada kalırsam artık sırf rengi mavi diye kullanmadığım eşyalardan değil, kaybettiklerimizden korumaya çalışacaktı beni. Hep öyle yapmıştı ama o da herkes kadar daha iyisini hak ediyordu. Ben de kendi daha iyimi bulmalı ve onları azat etmeliydim o kafesin çevresinden.

"Buralar sana emanet." Montumu giyerken daha fazla vedayı kaldıramayacağımı da biliyordum. Vedalar oldukça dramatik oluyordu ve hayatımın geri kalanında dram ve trajediden arınmış bir şekilde yaşamak istiyordum. O yüzden ona sıkıca sarıldıktan sonra yanağından öptüm ve benimle havaalanına gelme teklifini geri çevirdim.

"Sana haber veririm. Artık daha sık konuşacağız, söz veriyorum."

"Hele bir verme, bak o zaman neler yapıyorum."

"Kendine dikkat et, çok içme, düzgün yemekler ye ve çok eğlen." Tekrar yanağından öpüp bavulumu kaptım ve kapıya doğru ilerlemeye koyuldum. Son kezmiş gibi etrafıma bakarken içim rahattı. Omuzlarımdan kalkan kocaman yükler yavaş yavaş kül oluyordu.

"Buse," diye seslendi. "Buse," dedi tekrar tekrar. "Sen de kendine ve Nazlı'ya iyi bak."

Gülümseyerek başımı salladım, elim istemsizce kalbimin üzerine gitmişti. Yaşamam gereken iki kişilik bir hayat vardı artık, korumam gereken iki kişilik bir kalp.

59. BÖLÜM: YOLLAR

Barcelona'da dördüncü ayım. Merkezi bir noktada kendime küçük bir daire tuttum. Ulaşım kolay ve insanlar çok sevecen. İngilizceyi yeniden öğrenmem gerekti, bu konuda epey körelmişim. Her günüm diğerinden daha dolu geçiyor. Sevebileceğim sinemalar ve butik tiyatroların yerini ezberledim artık, neredeyse haritasız dolaşabiliyorum.

Kendime bir kamera aldım, yaptığım her şeyi, gördüğüm güzel yerleri çekip en iyi anları biriktiriyor ve günün sonunda onları seyrediyorum.

Hayatımı seyretmeye değer bir film gibi yaşamaya çalışıyorum.

Şimdiden, tanıştığım bir sürü insan var. İsmimi telaffuz ederken onlara hâlâ gülüyorum. Yeni kimliğimde Nazlı Buse Aladağ yazıyor. Hayatımın en iyi günlerini iki kişilik yaşıyorum.

Gezecek çok fazla yer ve keşfedilmesi gereken muazzam müzeler biliyorum. İnsanların bana eşlik etmesine izin veriyorum. Sokaklarda dolaşırken, müzik yapan herkesin yanında duruyor ve onları dinliyorum.

Müziği yeniden duyabiliyorum.

Cebimde kalan bozuklukları bir sokak sanatçısının daha gitar kutusuna koyduktan ve ondan kocaman bir gülümseme kaptıktan

sonra müzeye doğru yürümeye başladım. Elimde, bugün kaçıncısını yediğimi bilmediğim kruvasanlardan biri vardı. Çikolatalı olanlar şimdiden dört kilo almama neden oldu. Artık ne kusuyor ne de kusmak istiyorum.

Ne kaçıyor ne de kaçmak istiyorum.

Gaudi eserlerinin önünden geçerken her gün keşfettiğim bir ayrıntısına daha hayranlıkla bakıyorum. Bu şehir hakkındaki en güzel şey şüphesiz mimarisi. Park Güell'in önündeydim. Her yerde onlarca turist var ama bir şekilde kendimi yabancı hissetmiyorum.

"Organik mimarlığın en önemli eserlerinden biri," diye anlatıyor yine rehberlerden biri. Buna gülümseyerek yürümeye devam ettim. Sürekli aynı şeyleri anlatmak onları sıkıyor muydu acaba...

"Ona Tanrı'nın mimarı diyorlar," dedi bir ses. Kalbim birden ılık bir sıcaklıkla kaplandı. "İlk eserleri gotik ve geleneksel izler taşısa da sonrasında her şeyi hayal gücüne bırakmıştı. Bu yüzden yarım bıraktığı eserler hiç tamamlanamıyor, bu adamın kafasına ulaşabilen yok." Kameramı heykelsi yapıdan çekip konuşan kişiye doğru çevirdim. Bir çift menekşe gözün kadrajıma girerek gülümsediğini gördüm.

"Fransız bir mimardan etkilenmiş," diye anlatmaya devam ederken teşvik etmek için onu başımla onaylıyordum. Ablamın bu filme bayılacağından emindim, eğer gerçekten tanışmalarının bir yolu olsa onu, Nazlı ile bu şekilde tanıştırmak isterdim. Herhangi bir insanı sadece, onun için faydalı şeyler anlatırsa dinleyebilirdi.

"Romatizması olduğu ve çok ağrılı günler geçirdiği için normal bir çocukluk yaşamamış; sık sık evinin yakınlarında dolaşır, doğayla bütünleşirmiş. Onun bu ilgisi eserlerinde de hissedilir, yapıları doğanın formuna harmanladığını görmek çok da zor değil." Büyülenmiş bir şekilde, yapının bazı bölgelerini işaret etti. "Geometrik şekilleri bir kenara bırakıp doğayı ve insanları baz alarak sürdürmüş çalışmalarını." Kollarını bağlayıp, başını yana yatırarak bekledi. Üzerinde o çok sevdiğim beyaz tişörtlerinden biri vardı. Saçları yine kısacık kesilmişti, teni bronzlaştığı için gözleri daha belirgindi.

"Merhaba," dedi kameraya doğru bakıp gülümseyerek. Kamerayı kapatıp ellerimi arkada birbirine kenetledim. Bu ne yapacağımı bilmediğim anlardan biri değildi. Artık biliyordum, bir an karşınıza çıktığında onu kaçırmamanız ve ertelememeniz, en önemlisi ondan kaçmamanız gerektiğini.

Bazı anlar bir kez daha karşınıza çıkmazdı. Ama şimdi ikimiz de buradaydık. İnanıyordum, çok kötü günlerin sonunda iyi günlerin kapıma dayandığını. Bu defa o kapıya koşarak gitmiş, kapıyı açmış ve misafirimi hevesle içeriye davet etmiştim.

"Merhaba," diye gülümsedim. Onunla çok daha önce birlikte olabilirdik ama hiçbir şey, şu an hissettiğim kadar doğru ve güvenli hissettirmezdi. Bazı şeyleri, işte böyle yaşamamız gerekiyordu. Yara bantları boşuna işaret etmiyordu o yaraları, bu bir uyarıydı; dikkatli olmalıydık çünkü bazı şeyler yaralardı ve bazen nakiller işe yaramazdı.

"Burada ne işin var?" diye sorduğunda aklımdan bir dolu şey geçti. Artık hayatta olmayan birilerine rağmen yaşadığım gibi... Üzgün hisseden ve daima kırık olan, orada bir yara olduğunu işaretleyen bir yanım her zaman olacaktı. Bu hayatı onlarsız yaşamak zorunda kaldığım için ve onların bu hayattan sonrasını bensiz yaşamak zorunda kaldıkları için. Kalbim üç kişilikti; kaybettiğim iki kişi ve hayatta olup bedenimi taşıyan kişi... Hem

üçümüz de hayatta hem üçümüz de toprağın altındaydık. Ama şu an ben buradaydım; hatalarımla, hak ettiklerimle ya da hak etmediklerimle. Bunların bir önemi yoktu, sadece şu an buradaydım işte.

Derin bir nefes alıp etrafıma baktım. "Sana dönmemi söylemiştin," dedim omuzlarımı indirerek. "Ben de döndüm." Birkaç adımla ona doğru gittim. Yarım yamalak bir gülümsemeyle, en başından beri yapmayı isteyeceğim şeyi yaptım, elimi uzattım, "İsmim Buse," dedim. "Tanıştığıma memnun oldum."

Bir elime, bir de gözlerime baktı. Uzun birkaç dakikanın sonrasında elimi tuttu ve beni biraz daha yakına çekti. "Buse," dedi kelimeyi uzatarak. Tek gözünü kısıp gökyüzüne doğru baktı. "Sanırım buna alışabilirim." Dokunuşu sıcak ve tanıdık hissettiriyordu. Daha önemlisi, doğru hissettiriyordu. Boğazımdaki o kocaman yumru yok olmuştu.

Birlikte yürümeye başladık. Sanki uzun yıllar geçmişti, sayılara bu yüzden inanmıyordum, insanı büyüten de eskiten de yaşadığı anlardı. Bir yıl ya da bir gün, bazen kısacık zamanlarda, daha çabuk yaşlanıyordu hayat dediğimiz bu zorunluluk.

"Konuşacak çok fazla şey var, değil mi?" diye sordu birden bana dönüp. Yolun ortasında durdum ve gözlerimi kıstım. Belki öyleydi ama belki de gerek yoktu. İkinci şanslara inanmalıydık belki de ve bizi buldukları zaman sorgulamamalıydık. Bazı şeyler sadece oluyordu işte, sebep aramanın anlamı yoktu, aramak da bir şeyi değiştirmiyordu zaten.

"Önemli şeyler..." diye yineledi anlamlı bir şekilde gözlerini kırparak. Durup başımı kaşıdım. Saçlarım yumuşak ve dağınıktı. Parmaklarım arasında kayboluyor ve onları bile artık hissedebiliyordum. Son aylarda yaptığım her şey, dokunmak ve yeniden öğ-

renmek, keşfetmek ve hissetmekti. Kaçırdığım her anı yakalamaya çabalıyordum ama iyiydim.

"Asıl önemli olan sevmeyi öğrenmek çabasıdır durmadan," diye *Gurur ve Önyargı*'dan bir alıntıyla cevap verdim.

Yavaşça elini yüzüme doğru kaydırdı. Yüzümü ezberlemeye çalışır gibi dikkatli bakıyor, sanki yüzümün her milimini hafızasına kaydediyordu. Bir başka seyredişti hayatım onun gözlerinden. Bir film sahnesini yaşıyorduk sanki. Başka bir alıntıyla cevap verdi. "*Sen bana, gerçekten sevilmeye değer bir kadının sevgisini kazanabilmek için daha başka erdemlere sahip olmam gerektiğini öğrettin.*"[16]

Elimi elinin üzerine koydum. Gökyüzünün parlak ışığının altında ben de onu seyretmeye koyuldum.

"*Eğer geçen Nisan'daki gibi hissediyorsanız hemen söyleyin. Benim hislerim ve arzularım değişmedi. Ama ağzınızdan çıkacak tek bir kelime beni ebediyen susturur. Ama hisleriniz değiştiyse şunu söylemek zorundayım, vücudumu ve ruhumu büyülediniz, sizi seviyorum. Bugünden sonra bir daha yanınızdan ayrılmak istemiyorum.*"[17]

Yarım bir şekilde gülümsedim. Kendime bir tuzak kurdum ve senin kalbini bu tuzağa yem ettim.

"Sanırım artık benim durumumu anlatacak bir alıntı kalmadı." Dudaklarımı yaladım. Benimle birlikte o da gülümsedi. Parmakları saçlarımın üzerinde dolaştı. Bu hareketinin, üzerimde her zaman sakinleştirici bir etkisi olmuştu. Bunu anladığı için sık sık yapmaya çalışmıştı.

16 Jane Austen, *Aşk ve Gurur*, Can Yayınları, İstanbul, Aralık 2013, s. 318.

17 Joe Wright, *Pride And Prejudice [Aşk ve Gurur]* (Film, 2005), 01:50:07-01:50:41.

"Artık senin cümlelerini duymak istiyorum," diye mırıldandı. O an zaten bildiğini anladım. Nasıl bilmiyorum ama sırrımı öğrenmişti. Bu bana daha büyük bir rahatlama, müthiş bir hafiflik hissi verdi.

"Sanırım hislerim en başından beri aynıydı, sadece seni doğru şekilde sevmeyi öğrenmem gerekiyordu. Benim seninle kavgam, seni sevme şeklimdi." Bakışlarını bana çevirdiğinde bir an duraksadım. Bu zamana kadar içimden bağırdığım, sakladığım, anlatamadığım ve korktuğum her şeyi söyleyebilmek istiyordum. Bir hata yapmamak için cümleleri önce zihnimde evirip çevirdim. "Gittim, haber vermedim ve seni sürekli hayatımın dışında bıraktım çünkü ben de o hayatın içinde bir yerde değildim. Hayatımı dışarıdan kontrol etmeye çalışıyordum sadece. Gittim çünkü bunun değişmesini istedim, halledip dönecektim ama günler geç-"

Parmaklarını dudaklarımın üzerine bastırıp beni susturdu. Kaşlarını çatmış, anlamak ister gibi bakıyordu. "Geri dönecek miydin?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

Başımı salladım. "Dönmek için gitmiştim, sadece hatırlamaya çalışıyordum."

"Benden kaçtığını düşünmüştüm, çok üzerine geldiğimi."

"Hayır, hayır. Aslında evet ama bu iyiydi. Yani benim için iyi bir şey yaptın."

"Ecem üç ay önce beni arayıp olanları anlattı," dedi çekingen bir şekilde. "Yaşadığın şeyler, bunlara ihtimal veremezdim, biliyorsun değil mi? Ama sonra yeniden gittiğini söyledi, burada olduğundan haberim yoktu. O kadar şey yaşamışken ve sonunda atlatmışken yeniden peşine düşmemek için her gün kendimle çılgın bir savaş verdim." Belli belirsiz gülümsedi. "Seni sabah sinema çıkışında

gördüm, kalbim deli gibi atmaya başladı. Heyecandan öleceğimi sandım. Hayal görüyorum sandım, birisine benzettiğimi sandım ama yine de peşine düştüm."

"Sabahtan beri beni mi takip ediyorsun?"

Burnunu kırıştırarak güldü. "Biliyorsun, bu yapmayı en sevdiğim şey." Yeniden açık saçlarımda parmaklarını dolaştırdı. "Burada böylece durup seni izlemeyi durduramıyorum." Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Aslında bir süre daha takip edecektim ama dayanamadım. Seninle konuşmak, sana dokunmak, gözlerine bakmak için müthiş bir arzu duydum."

"Ben de," dedim. "Ben de senin peşinden gelmeyi çok istedim ama bir kere benden kendini kurtarmışken bir kez daha seni kendime maruz bırakmak istemedim."

Sırıtarak "Sen kafayı yemişsin," dedi ve beni kendine doğru çekti. "Ama sanırım sonunda ödevimizi tamamladık, birbirimize ayna olabildik, baksana aynı görünüyoruz."

"Sanırım," dedim.

"Hem aradan yıllar geçmiş hem de her şey dün olmuş gibi."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, limonlu ve sandal ağacı olduğunu hatırladığım sadece ona özgü olan kokusunu içime çekerek. "Seni seviyorum." Kafesin önce çatladığını sonra paramparça olduğunu hissettim. Sırtımda birleşen elleri, bir kanat gibi özgürlüğümü fısıldadılar.

"Seni seviyorum," dedi, saçlarımdan öptükten sonra çenesini başımın üzerine yasladı. Sevilmenin, doğru bir şekilde sevilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayınca titredim. Sonunda zamanın bileğime taktığı zincirlerden arınmıştım. Yavaşça beni kendinden uzaklaştırdığında, "Benimle yaşamalısın, ağabeyim sorun etmez

ya da yeni bir yer buluruz." Menekşe gözleri heyecanlı bir kıpırdamayla konuşmaya devam etti. "Nerede kalıyorsun?"

"Sen benimle kal, çok tatlı bir dairem var. Bayılırsın."

Gözleri beklenti dolu bir şekilde parladı. "Gidip görelim o zaman."

"Olur," dedim elini tutup yürümeye başladığımda. "Ama önce yemek yiyelim, çok açım."

"Yemek yemek mi?" Deli gibi güldü. "Sanırım buna da alışabilirim."

"Şu an bir kurdu bile yiyebilirim yani zorlama, araya gidersen karışmam sonra."

"Kusmak yok ama," dedi.

"Kusmak yok," diye onayladım.

Neredeyse bir adım önünde yürüyordum, kenetlenmiş ellerimizden bir anda beni kendine doğru çektiğinde burun buruna geldik.

"Bir daha," dedi. "Kaçmak yok."

"Kaçmak yok."

Kamera gökyüzünden bir kayıt başlattı, tarihi yapıların kıvrımlı kenarları kadraja sıkıştı. Fonda İspanyolca çalan müzik, film boyunca sokakta özgürce dans eden insanlara eşlik ediyordu. Kamera yavaş yavaş yakınlaştı, parlak gün ışığının altında birbirine kenetlenmiş ellerle dolaşan iki âşığa takıldı. Şehri daha da görkemli kılan heykeller gülümsedi, dans eden kadın durdu, müzik sustu, güneş batarken ekran karardı, âşıklar birbirine baktı ve bir jenerik başladı.

Biriyle tanışmak yeni bir yolda yürümeye benziyor.

Sen çok güzel bir yoldun, benim elimde olduğundan haberimin olmadığı koltuk değneklerini hatırlatan.

Kendime bir tuzak kurdum ve bekledim, senin kalbini bu tuzağa yem ettim.

Döndüm dolaştım.

Düştüm kalktım.

Saklandığım yatağın altına başını uzattın.

Koltuk değneklerini attım, ona kadar saydım ve kalbine tırmandım.